

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

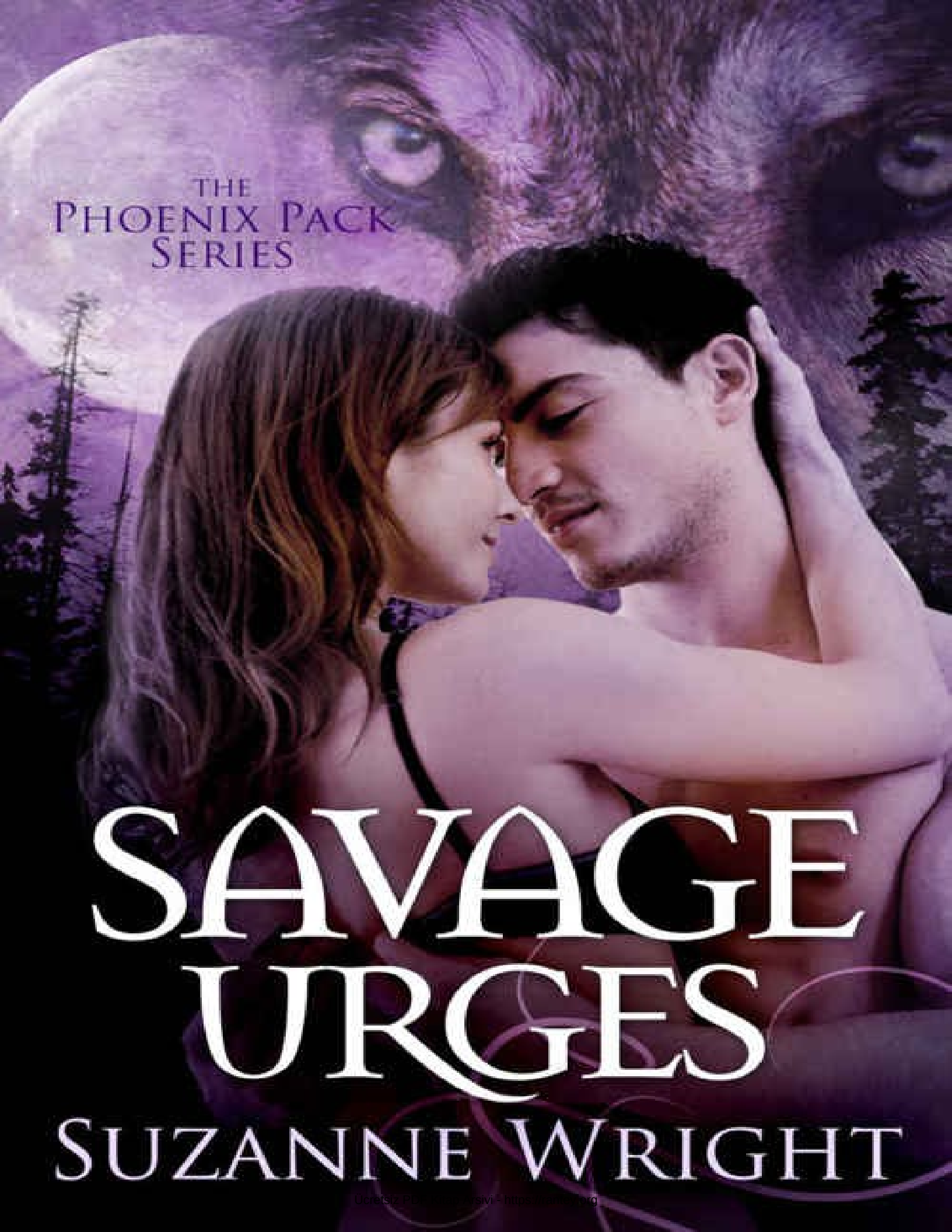
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
PHOENIX PACK
SERIES

SAVAGE URGES

SUZANNE WRIGHT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SAVAGE URGES

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

AYRICA SUZANNE WRIGHT

Rags'den

DAMARLARINIZDAKİ DERİNLİK SERİSİ

İşte Cinsiyetçi Vampirler

Bağlayan Isırık

Azabın Tadı

Tüketilmiş Kırılmış

PHOENIX PACK SERİSİ

Vahşi

Günahlar Kötü

Arzular Şehvetli

Sırlar

Karanlık İçgüdüler

MERCURY PACK SERİSİ

İhtiyaç Sarmalı

İÇİNDEKİ KARANLIK SERİSİ

OceanofPDF.com

'u Yak

SAVAGE URGES

THE PHOENIX PACK SERIES

SUZANNE WRIGHT

OceanofPDF.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Metin telif hakkı © 2016 Suzanne Wright
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake Romance tarafından
yayınlandı, Seattle www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake Romance,
Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari
markalarıdır.

ISBN-13: 9781503935440
ISBN-10: 1503935442

Kapak tasarımı Jason Blackburn

OceanofPDF.com

Rita için, en sevdiğim insanlardan biri

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

<u>BİRİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM İKİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>ÜÇÜNCÜ BÖLÜM</u>	
<u>DÖRDÜNCÜ</u>	
<u>BÖLÜM BEŞİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM YEDİ</u>	
<u>BÖLÜM SEKİZ</u>	
<u>BÖLÜM DOKUZ</u>	
<u>BÖLÜM ON</u>	
<u>ON BİRİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM ON İKİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON ÜÇ BÖLÜM</u>	
<u>ON DÖRT BÖLÜM ON</u>	
<u>BEŞ</u>	
<u>ON ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON YEDİ</u>	
<u>BÖLÜM ON SEKİZ</u>	
<u>BÖLÜM ON DOKUZ</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI BİR</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI İKİ</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM YIRMI</u>	
<u>DÖRT TEŞEKKÜR</u>	
<u>YAZAR HAKKINDA</u>	

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

F Kapınızın önünde bilinçsiz bir vites değıştirici bulmak kesinlikle can sıkıcıydı.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatan Makenna Wray gözlerini iki kez kırptırdı, yarı yarıya onun ortadan kaybolmasını bekliyordu. Hayır, hâlâ oradaydı ve bu da on üçüncü Cuma'nın gerçekten de şanssız bir gün olduğunu kanıtlıyordu.

Kuvvetli kurt kokan erkek bedenine hafifçe dokundu. Yanıt vermedi. Yanına çömeldi, ancak o zaman onun sadece bir çocuk olduğunu fark etti. Yaklaşık on altı yaşında görünüyordu ama kokusu o yaş için yeterince olgun değildi. Başının yanında küçük bir kan birikintisi vardı ama bir şekil değıştiren olduğu düşünülürse, çabuk iyileşemeyeceğı bir yaralanmaya işaret edecek bir şey yoktu. Kıyafetlerinde de biraz kusmuk vardı ama başka bir yere kusmuş gibi görünüyordu.

Tüm bu gerçekler göz önüne alındığında, adamın bodrum katındaki dairesine çıkan merdivenlerden yuvarlandığından şüpheleniyordu. Onu itmiş olmasından endişe edebilirdi ama iki şeyin kokusunu alabiliyordu. Bira ve uyuşturucu. Dolayısıyla, muhtemelen sarhoş ve uyuşturucu etkisindeyken düşmüş ve kendini bayıltmıştı. Salak herif.

Normalde bundan sonra ne yapacağından emin olamazdı. Elbette toplumun ona ne yapması gerektiğini dikte ettiğini biliyordu: yabancının hayatta olup olmadığını kontrol etmek ve yardım çağırarak. Şey, o duyabiliyordu

Kalp atışları yeterince netti, böylece ilkin listeden çıkarabilirdi. Yardım çağırmaya gelince. . . o kısım o kadar basit değildi. Sürüler kendi içlerine kapanık ve özeldi. Dışarıdan gelenlerin işlerini bilmesinden ya da işlerine karışmasından hoşlanmadıkları anlaşılıyordu - özellikle de kendisi gibi yalnız şekil değiştirenlerden. Ve Makenna evinde yabancıların olması fikrinden hoşlanmıyordu; bu esasen onu bölge, ve o oldu doğal olarak onu koruyan.

Yani evet, normalde bir şekil değiştiren sürüsünün işine karışmakta tereddüt ederdi. Ama çocuğun buruşuk kıyafetlerine, yetersiz beslenmiş görünümüne ve evsiz bir şekil değiştirene özgü küf kokusuna bakarken, Makenna aslında başka bir yalnız kurda bakıp bakmadığını merak etti.

Elbette yanılıyor olabilirdi. Her halükarda onu burada bırakamazdı. Burası bilinçsiz insanlar için iyi bir alan değildi, hatta bilinçli insanlar için bile iyi bir alan değildi. Ve gerçek şu ki, başı dertte olan bir insan için enayinin tekiydi.

Makenna ön kapının kilidini açtıktan sonra kollarını çocuğun koltuk altlarından geçirdi ve onu küçük dairesinin banyosuna sürükleyerek duşa attı.

Sonra soğuk suyu açtı.

Başını sallayarak ve öksürerek hayata döndü. Ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları büküldü. Vahşi, sersemlemiş, kan çanağına dönmüş gözlerini ona dikti. "Sen de kimsin be?"

"Seni kapımın önünde baygın halde bulan kişi benim," diye cevap verdi kuru bir sesle. "Sen de kimsin be?"

Gözlerini kıstı. "Öyle mi?" Gözlerindeki vahşilik kaybolmuş, onun yaşındayken de yaşayabileceği bir iç kargaşası ortaya çıkmıştı.

Ona acıyarak suyu kapattı. "Başın nasıl?"

Başının arkasına dokundu ve sonra yüzünü buruşturdu. "Biraz ağrıyor." Burun delikleri alevlendi. "Sen bir şekil değiştirensin. Bir kurtsun."

"Evet. Ve soruma cevap vermedin. Sen kimsin?"

Ona ihtiyatla baktı. "Zac."

"Ben Makenna. Bu gece buraya neden geldin?"

"Buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum." Karmakarışık saçlarında sarsak bir el gezdirdi. "Bir partideydim. Orada bir kavga çıktı, ben de ayrıldım ve ..." Sözünü yarıda keserek ona şüpheli bir bakış fırlattı. "Sanırım eve dönerken bir yerde yanlış yola sapmışım." Ayağa kalkmaya çalıştı. "Geri dönmek zorundayım. Sürüm nerede olduğumu merak edecek."

"Yalnız birisin, değil mi?"

Yalnız kurtlar, şekil değiştirenler arasında kötü bir üne sahipti ve genellikle güvenilmezlerdi. Bazı şekil değiştirenler yalnız kurt yaşam tarzını seçti, ancak bazılarının başka seçeneği yoktu. Her halükarda, bu pek de hoş bir kader değildi. Korkunç, iğrenç suçlar işledikleri için sürülerinden sürüldükleri için kendi başlarına oldukları düşünülüyordu. Ve bir sürünün güvenliği olmadan, diğer şekil değiştirenler için kolay bir av haline geldiler, bu yüzden bazıları para ve koruma kazanmak için kiralık katil oldular. Ancak bir sürüde olmak her zaman iyi bir şey değildi ve bir kişiyi zarardan daha güvenli hale getirmiyordu.

Zac'ın yüzünde panik ifadesi belirdi. "Hayır, tabii ki hayır." "Gittiğin o parti... Dur tahmin edeyim, Tariq'in parti."

Ağzı ince bir çizgi halinde sıkıştı. "Tarık'ı tanıyor musun?"

"Tariq'i tanıyorum." Kendisi için çalışmalarını için yalnızları işe alan bok kafalının tekiydi. "Ondan uzak durmalısın."

Zac sinirlendi. "O benim arkadaşım."

"Sana alkol, uyuşturucu, yiyecek ve kalacak yer verdiği için mi? Tariq'in yaptığı bu. Senin gibi yalnızları buluyor, onlara tüm bunları veriyor, kendilerini bir grubun parçası gibi hissetmelerini sağlıyor ... sonra birdenbire 'Hey, bunlar bedava değildi. Şimdi bana borçlusunuz. Senden yapmanı isteyeceği işlerin eğlenceli olmayacağını söylediğimde bana güven."

"Nereden biliyorsun?"

"Yıllar boyunca onun işe aldığı pek çok kişiye yardım ettim."

Gözleri şüpheyile kısıldı. "Yalnızlara neden yardım edesin ki?"

"Çünkü ben de yalnızım. Biri bana yardım etti. Ve şimdi ben de sana yardım edeceğim." O günün erken saatlerinde, on yaşındaki yalnız bir çocuğun geniş ailesinden oluşan bir sürüye taşınmasına yardım etmişti; Makenna'nın Zac'i kapısının önünde bulduğunda kaybolan mutlu "vızıltısı" da buradan geliyordu.

"Nasıl?"

"Seni güvenli bir yere götüreceğim." Zac kıs kıs güldü. "Öyle bir şey yok."

"Senden bana güvenmeni istemeyeceğim. Güvenmen için bir sebep yok. Tek istediğim benimle bir yere gelmen."

Çatlamış dudaklarını yaladı. "Öyle mi? Nerede?"

"Burası yalnızlar için bir sığınak, orada güvende olacaksın. Kalmak istemiyorsan, kalmak zorunda değilsin. Ama yiyecek, temiz kıyafetler ve bir yatak istiyorsanız, bunların hepsini orada bulacaksınız."

"Bunda ne var?"

"En azından bir duş al, çünkü leş gibi kokuyorsun."

Ağzı sadece bir saniyeliğine küçük bir gülümsemeye dönüştü. Yakışıklı bir çocuktı. "Orada kalmak zorunda değil miyim?"

Başını iki yana salladı. "Aslında sadece yemek yiyecek, duş alacak ve temiz kıyafetler giyecek kadar kalabilirsin. Ama Tarık'a geri dönersen, hayatın daha önce yaşadığın her şeyden daha kötü olacak. Hiç değilse buna inan."

Bir an için sessiz kaldı. "Ben de seninle geleceğim." "Doğru karar."

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

S insanlarla konuşmak çok sıkıcıydı. En azından manzara çekiciydi. Dumanlı siyah gözler, güçlü bir çene, geniş omuzlar ve koyu gri tişörtünün içinden görebildiği etkileyici karın kasları. Yüzünün açıları sert, kaba ve tehlikeliydi, tehditkâr kaşlarıyla uyumluydu. Eğer kara kara düşünen, sert tiplerden hoşlanıyorsanız, ki Makenna kesinlikle hoşlanıyordu, inanılmaz derecede ateşliydi. Özellikle de bu erkek attığı her adımda güç ve güven saçıyorsa.

Ryan Conner.

Ne zaman yalnızlar için potansiyel koruyucular bulsa, onları araştırır, bilgi için interneti tarar ve birçok kaynağına sorular sorardı. Adam güçlü bir sürünün saygın bir infazcısıydı ve ciddi anlamda yetenekli bir iz sürücü olarak tanınıyordu. Hepsi iyi şeylerdi. Soğukkanlı, cesur ve soğuk olarak tanımlanıyordu. Ama Makenna genellikle insanlar hakkında bir şeyler hissedirdi -onları okumakta, maskelerin ve kalkanların arkasını görmekte iyiydi- ve Ryan Conner hakkında çok iyi şeyler hissediyordu.

Onunla halka açık bir yerde konuşma şansı onun bölgesine girmesine izin verilmesinden daha yüksek olduğu için, Chevy Suburban'ını kasabadaki küçük bir mağaza sırasına kadar takip etmişti. Ve şimdi, otoparkın uzak tarafına park etmişti.

arabasının yanında durup cep telefonuyla konuşmasını sabırsızlıkla izledi. Planı oldukça basitti: Adam cep telefonunu bıraktığı anda ona yaklaşacak, kendini tanıtacak, konuyu açıklayacak ve ... ve şimdi adam uzaklaşıyordu.

Adam bir ara sokakta gözden kaybolurken yüzünü buruşturdu. Lanet olsun. Artık hiçbir şey basit olamaz mıydı?

Mustang'inden atlayan Makenna otoparkı geçti, adamın izlediği yolu takip etti, ara sokağa girdi ve-

Hangi cehenneme gitmişti?

Ara sokakta biraz daha ilerledi ve gölgelerin arasına girdi. Boştu. Bu tamamen boktan bir durumdu. Şimdi yapması gereken-

İri, sıcak, nasırlı bir el aniden arkadan boğazına dolandı ve sert bir beden onu öne doğru iterek tuğla duvara sıkıştırdı; pürüzlü yüzey avuçlarını sıyırdı.

O sırada sıcak bir ağız kulağındaydı. "Neden beni takip ediyorsun?" Tehditkâr bir gürültüydü.

Ve aynen böyle, nefesini kulağında hissettiğinde ve o çakıllı sesi duyduğunda, şehvet ona çarptı. Tepki anlık, temel ve tamamen istenmeyen bir şeydi. Bazen doğuştan cinsel bir yaratık olmak çok sakıncalıydı. "Biliyor musun, bana sinsice yaklaşabilen pek fazla insan yok. Çok iyisin." Tek bir ses bile çıkarmamıştı. Makenna gizlilik konusunda iyiydi ama o kadar da iyi değildi.

Bir an için cevap vermedi ve kadın onu şaşırttığı hissine kapıldı. Homurdandı, "Soruma cevap ver."

Bu sert ses tonunun onu korkutacağını mı düşünüyordu? Muhtemelen korkutmalıydı. Özellikle de bir metreyi aşan evcilleşmemiş gücü neredeyse arkasından onu sarmışken. İnce yapısı adamın geniş omuzları arasındaki oluğa sığarken ve başı adamın çenesinin hemen altında dururken, kendini tamamen kuşatılmış hissediyordu.

Kurdu kendini tehdit altında hissetmeliydi. Ama hissetmedi çünkü adamın teninin altında uğuldayan karanlık hayvan enerjisi ve nefis kokusu biraz dikkatini dağıtmıştı: zengin fındık, dumanlı sandal ağacı ve karanlık bir cinsellik. Makenna bunun oldukça dikkat dağıtıcı olduğunu kabul edebilirdi. "Elbette. Ama önce beni serbest bırakman gerekiyor." Aslında onun elinden kolayca kurtulabilirdi. Ama çaresiz olduğuna inanmasına izin vermek onun için en iyisiydi.

"Bana cevap verdiğinde seni serbest bırakacağım." "Sadece seninle konuşmam gerek."

"Öyleyse konuş." Başparmağı, şaşırtıcı derecede tahrik edici bir hareketle kadının boğazında dolaştı.

"Bakın, burada biraz programım var-"

"Seni kim gönderdi? Hangi sürüden geliyorsun?"

Konuşmanın bu kadar başında yalnız bir kurt olduğunu açıklarsa, büyük olasılıkla yoluna gönderilecekti. "Beni kimse göndermedi. Sadece seninle konuşmam gerekiyor."

Bir duraklama. "Beş dakikan var."

"En az on dakikaya ihtiyacım olacak."

"Yani beni bu güzel boynu kırmamaya ikna etmek için beş dakikan var." Bunu tutuşunu esneterek noktaladı.

Onun şaka yapmadığını hissetti. Elbette şaka yapmıyordu. Kadın tamamen yabancıydı, onu takip ediyordu ve adamda bir infazcının tüm içgüdüleri vardı. Bir infazcı için tehdit, sürüsü için tehdit demektir. Bu nedenle, birini ortadan kaldırmakta asla tereddüt etmezlerdi. "Hey, eğer gerçekten çekip gitmemi istiyorsan, tamam. Ama o zaman seni bu şekilde takip etmeme neden olacak kadar önemli olan şeyin ne olduğunu asla bilemeyeceksin."

Homurdandı. "Yani?" diyen bir sestti.

"Damian Lewis senin kuzenindi. Doğru mu?" Adam yanıt vermedi ama kadın haklı olduğunu biliyordu. "Bildiğinden emin olduğum gibi, altı yıl önce öldü. Eşi de kısa bir süre sonra çiftleşme bağının kopmasına dayanamayarak öldü ve oğullarını sürülerinin bakımına bıraktı." Dudaklarını yaladı. "Zac altı ay önce sürüsünü terk etti ve geri dönmeyi

kesinlikle reddediyor.

Son dört aydır yalnızlar için bir barınakta kalıyor." Ryan hâlâ bir şey söylemiyordu. "Şimdi beni bırakacak mısın?"

"Hayır." Başparmağını tekrar boğazında dolaştırarak teninin altındaki uyarılma vızıltısını artırdı. "Bunun seninle ne ilgisi var? Sen onun sürüsünden misin?"

"Hayır, ben barınakta gönüllüyüm."

"Yalnız mısın?" diye hırladı.

Kavrayışı sıkılaştığında -acıacak kadar değil ama hâkimiyetini yeniden tesis edecek kadar- Makenna iç çekti. "Tamam, anladım. Sen büyük, kötü, korkutucu bir kurtsun ve meşhur aletin benimkinden daha büyük. Resmen gözüm korktu."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Ağzı kulağına daha da yaklaştı, neredeyse lobunu kemirecekti. "Bu bir yalan. İnsanların bana yalan söylemesinden hoşlanmam. Bunu bir daha yapma."

Ryan Conner onu bırakıp bir adım geri çekilince, kadın yüzünü ona döndü. İçinde vahşi bir şeyler barındıran siyah benekli konyak rengi iri gözler, Ryan Conner'ın gözleriyle sabit bir şekilde buluştu; içgüdülerine bir yumruk gibi indi ve kokusunu içine çektiği anda onu saran baskıcı, cinsel ihtiyacı artırdı.

Küçük güzel bir şeydi. Tüm o bilezikler ve sallantılı küpelerle parlıyordu. İnce vücudu esnek, kıvrımlıydı ve tam da onunkine uyuyordu. Ellerini, altın, bakır, koyu kırmızı ve biraz da erik morunun karışımından oluşan ve ona sonbahar yapraklarını hatırlatan uzun, kumsal katmanlı dalgalarında gezdirmek için can atıyordu.

Etrafını sarmasını istediği pürüzsüz, bronz bacaklarını sergileyen eski bir bordo elbisenin içinde ilginç ve kadınsı bir şekilde dururken, gücünü ve keskin gözlerini gözden kaçırmak kolay olurdu. Ama Ryan ne zaman tehlikeli bir şeye baktığını biliyordu. Orada

Önündeki kadında neredeyse evcilleşmemiş bir şey vardı.

Resmen gözünü mü korkutmuş? Neredeyse homurdanacaktı. Boğazına bir el dolanmış, arkasından saldırgan bir kurt yaklaşmış ve bir duvara sıkıştırılmıştı. Yine de hiç sinirlenmemişti. Hatta kalp atışları bile hızlanmamıştı. Bu dişinin çok fazla korktuğundan şüpheliydi. Eğer ona saldıracak olursa, kadının kıkına tekme basacağını hissediyordu; ona dövüş hareketleriyle değil, sokak dövüşü hareketleriyle saldıracaktı. Kavgacılar kirli ve vahşi dövüşürdü.

Kadının yalnız bir şekil değiştiren olduğu gerçeği onun tahrikini köreltmış olmalıydı. Onlara güvenilmezdi, bu bilinen bir gerçektir. Aleti bunu umursamıyor gibiydi. Ryan'ın üzerine şehvetli bir dokunuş gibi fısıldayan ona sahip olma içgüdüğü de öyle.

Ona duyduğu aynı ihtiyaç kurdunu da yönlendiriyordu. Bir zamanlar Ryan da kurdunu nispeten sakin olarak tanımlayabilirdi. Ama yıllar önce rakip bir sürü tarafından esir alınıp işkence gördükten sonra kurdu değişmişti. Her zamankinden daha sert, savunmacı ve içine kapanık olmuştu.

Bir şey hiç değişmemişti: Kurt bir şey istediğinde, onu hemen ve o anda istiyordu. Talep ederdi. Ve o anda, bu dişi talep ediyordu. "Kimsin sen?"

"Benim adım Makenna Wray."

"Çocuk konusunda neden daha önce bana gelmedin?"

"Zac onu bulduktan bir ay sonrasına kadar bana soyadını söylemeyi reddetti. Onu yeniden sahiplendirmeye çalışmama izin vermesi için ikna edebilmem için iki ay daha geçmesi gerekti. Soy ağacını kontrol etmek ve her bir akrabasını araştırmak için zamana ihtiyacım vardı - çok fazla yok. En uygun koruyucu siz görünüyordunuz. Anka kurtları tehlikeli ve güçlü olmalarının yanı sıra sadık ve kendilerine karşı çok korumacı olmalarıyla da ünlüdür. Zac'in güvende hissetmeye ve istenmeye ihtiyacı var. Şu anda sizin onu istemeyeceğinize inanıyor."

Tabii ki Ryan onu isteyecekti. Damian'a yakın değildi ve çocukla hiç tanışmamıştı ama yine de aileden biriydi. "Onu şimdi alacağım."

Öfkeli bir yanıtla hazırlıklı olan Makenna, "Bu iş böyle yürümeyecek," dedi. Adam hırlayınca elini kaldırdı. "Sakin ol Beyaz Diş. Beni dinle." Adam ona öylece baktı, dikkatli gözlerinden yayılan öfke hiç belli olmuyordu. Tedirgin edici bir bakıştı ama yine de onu tedirgin etmedi. Ne de adamın yaydığı tehditkâr hava. Bunun yerine, onu dürtmek ve bir tür tepki almak için ani bir dürtü duydu. Makenna tehlikeli yırtıcıları kışkırtmak için neredeyse patolojik bir arzu duyduğunu kabul etmek zorundaydı. Bu bir tür arayışa dönüşüyordu.

Devam etti. "Takdir etmelisin ki Zac senin ailen olmasına rağmen seni tanımıyor. Sana güvenmiyor. Ve bunu yapmak için hiçbir nedeni yok. Siz ailedensiniz ama uzak bir ailesiniz. Sen ve sürü arkadaşların onun için yabancısınız. Babası sizden bahsetmedi bile. Zac'in geçmişini araştırmamış olsaydım, ikinizin akraba olduğunu asla bilemezdi. Tüm bunları göz önünde bulundurmalısın."

Soğukkanlılığı ve resmiyeti Ryan'ın sabrını taşırdı. Sesinde bir otorite vardı -başkalarına liderlik etmeyen ama başkalarının onları yönetmesini engelleyecek kadar güçlü olan birinden gelen türden bir otorite. Ryan bir infazcıydı, o ise yalnız bir kurt... ve onunla sanki statüleri tersine çevrilmiş gibi konuşuyordu. Hayır, onunla sanki statülerinin hiçbir anlamı yokmuş gibi konuşuyordu.

Derin nefes aldı, sabır arıyordu. Bunun yerine ciğerlerini onun kokusuyla doldurdu. Tanrım, o lanet koku . . kır çiçekleri, siyah kirazlar ve tahrik edici bir tonla katmanlanmış doğuştan gelen duygusallık. Neredeyse dilinde tadına bakabiliyordu. Demek ki kadın ondan görüldüğü kadar etkilenmemişti.

"Onu sürüsüne geri götürmemi isteyeceğinden endişeleniyor," dedi Makenna. "Buna izin vermeyeceğimi bilmelisin."

"Ona orada ne oldu?"

"Zac bundan bahsetmeyecek. Ancak istismara uğramış bir çocuğun tüm belirtilerini gösteriyor, bu yüzden o sürüyle bir daha asla temas etmemesini sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Ryan onun neredeyse hayvani vahşiliğini sevmiştir. Bu, kendini ve koruması altında olduğunu düşündüğü herkesi koruma becerisine güvenen bir dişiydi.

"Zac ile birkaç kez buluşup onu tanımanı istiyorum. Daha sonra, bunu yapabilecek kadar rahat olduğunda, sizi bölgenizde ziyaret edebilir ve tüm sürü üyelerinizle tanışabilir. Sizinle kalmak istemesi için gereken tek şey bu olabilir. Ancak, birkaç gece ziyareti de gerekebilir. Her şey güven inşa etmekle ilgili. Eğer acele ederseniz, onu zorla yanınıza almaya çalışırsanız, kendisini sizin yanınızda güvende hissetmeyecektir. Tekrar kaçacaktır."

Ryan'ın akrabasını bir sığınma evinde bırakmaktan çekinen yanı, çocuğa böyle bir sıkıntı vermekten de çekiniyordu. Ryan o kadar da piç değildi. Çoğunlukla. "Bunu Zac'in hızında yapmayı kabul ediyorum."

Makenna onun hızına değil de "Zac'in hızına" değişine gülümsemek zorunda kaldı. Bu, burada kontrolün kendisinde olmadığını düşünmemesi gerektiğine dair bir mesajdı. "Güzel."

"Ama onu yakında görmek istiyorum."

"Bugün mümkün değil ama yarın iyi olur. Trevon Park'ı biliyorsun, değil mi?" "Biliyorum."

"Zac ve ben yarın öğlen seninle orada buluşacağız."

Ryan hiçbir şey için bekletilmekten hoşlanmazdı. Kural olarak, genellikle istediği şeyleri kendisinden esirgemezdi. Ama yine de Zac'le buluşmadan önce sürüsüyle konuşmak için zaman ayırmak muhtemelen en iyisi olacaktı. Bu yüzden başını salladı. "Yakında görüşeceğiz Makenna."

Makenna neredeyse titriyordu. Sözleri bir vedadan çok şehvetli bir tehdide benziyordu, gerçi bunun nedeni büyük olasılıkla sesinin çakıllı bir niteliğe sahip olmasıydı. Uzaklaşırken, adamın bakışlarının sırtını yaktığını hissetti.

Kurdu ondan ayrıldığı için hayal kırıklığına uğramıştı; onun sessiz, kendinden emin ve gizemli havasını seviyordu. Makenna onun çekiciliğini inkâr edemezdi. Ama kesinlikle isterdi.

Arabayı yavaşça otoparktan çıkarırken Makenna, Ryan'ın Chevy'sinin yanında durup kaşlarını çatarak onun gidişini izlediğini fark etti. O doğal hırıltının itici olması gerekirdi ama neden hiç de öyle olmadığını anlayamıyordu.

Çikolata. Çikolataya ihtiyacı vardı.

Phoenix Sürüsü bölgesinin güvenlik kapılarından geçen Ryan, güvenlik kulübesini yöneten Cam'e başıyla selam verdi. Ardından arabayı ormanlık alana doğru sürdü ve onu Alfa dışısının "Bedrock" dediği yere giden kayalık patikaya götürdü.

Çoğu sürü geniş bir arazide kulübelerde yaşıyordu, hatta bazıları tek bir sürü evinde yaşıyordu. Ancak Anka kurtlarının evi bir uçurumun içine inşa edilmişti. Geniş ormanlık alanın derinliklerinde, göze çarpmayan bu eski mağara konut zaman içinde giderek daha modern bir hale getirilmişti. Kemerli balkonları veya pencereleri aydınlatıldığında bile görülmeleri kolay değildi. Bu nedenle, aramadıkları sürece herhangi birinin konutun ne olduğunu fark edeceği şüpheliydi.

Uçurumun dibindeki gizli otoparka park eden Ryan, dağ duvarına oyulmuş birkaç basamaklı merdivenlerden çıkarak ana girişe ulaştı. Daha sonra kireçtaşı tünellerden oluşan labirentten geçerek dağın derinliklerine doğru yürüdü ve yaşam alanına doğru ilerledi. Ancak bir köşeyi döndüğünde

...

"Ryyyyyyyyyaaaaaaaaannnnnnn!" Üç buçuk yaşında bir çocuk ona doğru koşarak geldi ve bir maymun gibi vücuduna tırmanarak küçük kollarını Ryan'ın boynuna doladı.

Çocuklarla arası iyi olmayan Ryan bir kolunu beceriksizce Alfa çiftinin oğluna doladı. O sırada Kye'in elindeki nesneyi fark etti. "Bunun senin olduğunu sanmıyorum." Kye'in

yeni favori oyunu "Bakalım bugün ne çalabilirim?" gibi görünüyordu.

Baş İnfazcı ve Kye'in kişisel koruması Tao köşeyi döndü ve iç geçirdi. "Bu çocuk çok hızlı." Elini cep telefonuna doğru uzattı. "Geri ver onu, yavrum."

Arsızca gülümseyen Kye başını salladı.

Tao kaşlarını kaldırdı. "Daha önce ne demiştin?"

"Sümük yemeyin."

"Ondan önce ne demiştin?"

"Burnunu karıştırma."

Tao iç çekti. "Unut gitsin."

Tao onu Ryan'dan ayırmaya çalıştığında Kye küçük dişlerini sıktı. "Hayır! Ryan Amca'yla kalmak istiyorum!"

Küçük çocuk yanağını onunkine sürterken Ryan boğazını temizledi. Ryan sevgi alma ya da verme konusunda pek iyi değildi.

Onun rahatsızlığını hisseden Tao sıırttı. "Hey, istediğin buydu. Taryn'in hamile olduğunu ilk duyduğunda bize çocuğun en sevdiği amcası olacağını söylemiştin. Öylesin de."

Ryan bunu diğer erkekleri iğnelemek için söylemişti. Çocuklar hakkında çok az şey biliyordu. Onlarla başa çıkma konusunda yetişkinlerle başa çıkmaktan bile daha kötüydü. Kye'in tişörtünü avuçlayıp sık sık yaptığı gibi yavruyu önünde sallandırdı. Kye her zamanki gibi zevkle ciyakladı ve bacaklarını tekmeledi.

Yavruyu belinden yakalayan Tao, onu Ryan'ın elinden aldı. Kıkırdayan Kye bir kedi gibi kıvranarak Tao'nun onu sıkı sıkı tutmasını engelledi. Sonra Kye bir kez daha Tao onu kovalarken tünellerde koşuşturmaya başladı.

Ryan oturma odasına doğru ilerledi ve orada Alfa çiftini, Beta çiftini ve Rhett'i kanepede televizyon izlerken buldu. "Rhett, Makenna Wray'in geçmişini araştırmanı istiyorum, o yalnız bir kurt." Rhett yetenekli bir hackerdı ve ortaya çıkaramayacağı çok az şey vardı. "Ve Damian Lewis ve sürüsü hakkında bulabileceğin her türlü bilgiyi bul."

Rhett gözlerini kırptırdı. "Elbette. Nedenini sorabilir miyim?"

"Yakında açıklayacağım. Sadece benim için ne tür bilgiler bulabileceğine bak."

Erkek odadan çıkarken Alfa dişisi Taryn başını kaldırıp Ryan'a baktı. "Makenna Wray kim?"

"Damian Lewis senin kuzenin değil mi?" diye sordu arkadaşı Trey. "Yani, o senin kuzenin değil miydi?"

Ryan ilk soruyu yanıtlamadan önce Trey'in sorusuna başını salladı. "Onun hakkında tek bildiğim yalnız bir kurt olduğu, yalnızlar için bir barınakta gönüllü olarak çalıştığı ve küçük kuzenimi sürümüze kabul edeceğimizi umduğu."

Taryn nazikçe gülümsedi. "Ryan, tatlım, senin konuşmaktan çok homurdanan biri olduğunu biliyorum ama biraz daha bilgiye ihtiyacım var. Onunla nasıl tanıştın? Çocuğun sana neden ihtiyacı olsun ki? Ona ne oldu?"

Bir koltuğa yerleşen Ryan onlara sabahki olayları madde madde anlattı. Alfa dişisinin de haklı olarak belirttiği gibi, az konuşan bir adamdı. Her ne kadar içine kapanık ve çekingen olsa da, sosyal becerilerden tamamen yoksun değildi. Sadece başkalarının "sosyal" olarak tanımlayacağı biri olmayı umursamıyordu. Havalı konuşmalara ya da gülümsemenin varsayılan ifadesi olması gerektiğine inanmıyordu.

İnsanlar bazen onun konuşkan olmayı dilediğini düşünürdü. Oysa durum hiç de öyle değildi. Sessiz olduğunda, bunun nedeni o anda paylaşmak istediği bir şey olmamasıydı. Ancak konuşan herkes gerçekten dinlemese de, sessiz doğası çoğu zaman insanların kendilerini rahatsız hissetmesine neden oluyordu. Çoğunlukla sessizliği doldurmak için konuşmak isterlerdi.

Dram dolu bir evde büyüdüğü için, sessizlikle ilgili bir şeyi çok rahatlatıcı buluyordu. Ona göre kelimeler abartılıydı. İncitmek ve yaralamak için kullanılabilirlerdi ve bunu kolayca başarabilirlerdi.

Beta dişisi Jaime, "Yalnızlar için bir barınak olduğunu bilmiyordum," dedi.

Taryn, "Sanırım bu reklamını yapmak isteyecekleri bir şey değil, çünkü yalnızların sürülerden koruması yok," diye belirtti.

"Damian'ı iyi tanır mıydın?" diye sordu Beta erkeği Dante, eşinin uzun samur saçlarıyla oynarken.

Ryan başını salladı. "Biz çocukken onunla sadece birkaç kez karşılaştım. Babamın birinci, benim de ikinci kuzenimdi."

"Nasıl öldü?" diye sordu Jaime.

"Alfa'sına pozisyon için meydan okudu, düelloyu kaybetti ve boyun eğmeyi reddetti."

Şoke olan Jaime öne doğru eğildi. "Bakması gereken bir eşi ve oğlu olmasına rağmen boyun eğmek yerine ölmeyi mi seçti?" Dehşeti anlaşılabilirdi. Şekil değiştirenler, eşlerin birbirlerinin duygularını hissetmelerini ve birbirlerinin enerjilerini desteklemelerini sağlayan metafiziksel bir bağ olan çiftleşme bağının kopmasından genellikle sağ çıkamazlardı. Damian ölümünün eşinin ölümüne yol açabileceğini ve sonuç olarak oğlunu ebeveynsiz bırakabileceğini biliyor olmalıydı.

"Ben de öyle duydum," dedi Ryan. O anda Rhett geri döndü. "Ne öğrendin?"

Kanepedeki yerine dönen Rhett, "Damian Lewis senin kuzenin, bunu zaten bildiğini tahmin ediyorum," diye cevap verdi. Ryan'ın başını sallaması üzerine Rhett devam etti. "Yirmili yaşlarındayken çiftleşti. Eşi ikiz doğurdu ama biri doğduktan birkaç saat sonra öldü. Oğlu Zac, babası Alfa'sıyla yaptığı bir düelloda öldüğünde sekiz yaşındaydı. Damian'ın eşi de günler sonra öldü. Onun sürüsü - York Sürüsü - küçük, son derece özel ve Lance'in sürüsünden yaklaşık beş mil uzakta bulunuyor." Lance, Taryn'in pek de iyi bir ilişkisi olmayan babasıydı. "Görünüşe göre Brogan Creed adında bir adam olan Alfa, sürüsünü demir yumrukla yöneten sert bir orospu çocuğu."

"Peki ya yalnız olan?" Taryn sordu. "Onun hakkında ne öğrendin?"

"Hiçbir şey."

Dante kaşlarını kaldırdı. "Hiçbir şey mi?"

"Ya Makenna Wray diye biri yok ya da biri onun meşhur evrak izini silmiş. Onunla ilgili hiçbir yerde hiçbir kayıt yok."

Ryan sustu. Makenna'nın sürüsünden atıldığını varsayıyordu, çünkü şekil değiştirenlerin yalnız kalmayı seçmesi nadir görülen bir şeydi. Eğer adını değiştirdiyse, saklanacak kadar kötü bir şey yapmış olmalıydı; belki de başına ödül konmuştu. Bir barınakta gönüllü olmak, yaptıklarından pişman olduğu ve bir tür kefaret aradığı anlamına gelebilirdi. Ya da belki de orayı saklanmak için bir yer olarak kullanıyordu.

Trey Ryan'a baktı. "Bundan hoşlanmadım."

Dante, "Onunla buluşmanı istemesi bir tür tuzak olabilir - seni yalnız ve savunmasız bir yere götürme girişimi," diye uyardı.

O haklıydı. Ama . . . "Bilmek zorundayım."

Trey başını eğdi. "Öyleyse Dante ve ben de sizinle geliyoruz."

"Ve ben," diye ekledi Taryn. "Beni bu işin dışında bırakamazsın."

Jaime, Dante'ye "Ben de öyle" der gibi bir bakış attı.

Trey küçük arkadaşını hiçbir etkisi olmayan sert bir bakışla kıstırdı. "Yalnız bir şekil değiştirenle birlikte olmanı doğru bulmuyorum. Geçmişte birçok kez savunmamızı aşmak ve bölgemizi istila etmek için kiralandılar." Jaime'ye baktı. "Sen de yalnız biri tarafından vuruldun."

Dante, infazcı arkadaşları Marcus'un eşine atıfta bulunarak, "Roni de öyleydi," dedi.

"Bütün yalnızlar kiralık katil değildir," dedi Jaime. "Makenna bir barınakta çalıştığını söyledi."

"Evet," diye onayladı Trey, "ama bunun doğru olup olmadığından emin değiliz."

Taryn elini kaldırdı. "Bırak gitsin Çakmaktaş. Ryan benim kurtlarımdan biri ve bu durum zor bir durum. Yarın orada olmaya niyetliyim."

"Ben de gidiyorum." Parmakları saçlarında kenetlendiğinde Jaime başını kaldırıp eşine baktı. "Geride kalmayacağım Temel Reis." Jaime ona bu lakabı kaslı yapısı nedeniyle takmıştı.

Elbette, Ryan kadar kontrole değer veren bir kurt olan Dante, eşinin tepkisinden pek memnun değildi. Görünüşe göre Jaime'nin asla kontrol edebileceği biri olmayacağı gerçeğini henüz kabullenememişti çünkü fikrini değiştirmesi için ona baskı yapmaya devam ediyordu.

Birkaç nafile dakika sonra, yenilmiş görünen Dante patladı, "Tamam, hepimiz gideceğiz. Ama bu Makenna denen kişi yanlış bir hareket yaparsa, onun işini bitiririz."

Hayvan tehditkâr bir hırıltı çıkarırken Ryan'ın kurdunun pençeleri dışarı fırladı. Aynı hırıltı Ryan'ın boğazında da birikti ve kendini yutkunmaya zorladı. Ona zarar verme fikri... içindeki bir şeye ters düşüyordu. Onun yalnız bir şekil değiştiren olması ve muhtemelen sürüsüne karşı korkunç bir suç işlemiş olması gerçeği bunu değiştirmiyordu.

Ryan her zaman içgüdülerini dinlerdi. Ve o anda içgüdüleri ona Makenna Wray'in başına büyük bir bela açacağını söylemişti.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

He gelmiyor."

Makenna Zac'e baktı. Parktaki banka çökmüş, omuzlarını kamburlaştırmış, kollarını kavuşturmuş bir şekilde otururken gözleri her yere dalıyordu; bilinçaltında kendini tıpkı bir av gibi küçük gösteriyordu. "Burada olacak."

Zac ona şüpheyle baktı. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" "Çünkü bana neredeyse yeni bir göt deliği açacaktı.

seni ondan uzak tutuyor. Sizi uyarıyorum, adam oldukça gergin; doğal bir kaş çatma hali var gibi görünüyor ve onu biraz korkutucu bulabilirsiniz. Ama senin için tehlikeli olduğunu sanmıyorum."

"Neden?"

"Seni koruyor." Ryan'ın Zac'le tanışmak için can atması bir yana, Zac'in hızında gitmeye razı olması da bunu açıkça gösteriyordu. Korumacılığın Ryan'ın yapısının bir parçası olduğunu hissetmişti; koruması altında olduğunu düşündüğü herkesin güvende olması için gereken her şeye sahip olmasını sağlardı. "Bazı insanların bu özelliği iliklerine kadar işlemiştir.

-Onların doğasında savunmak ve korumak vardır."

"Senin gibi." Makenna'nın kaşlarını çatması üzerine omuz silkti. "Dawn bile senin doğuştan bir koruyucu olduğunu söylüyor." Dawn barınağın sahibi ve yöneticisiydi. Onun barınağın kalbi olduğunu söylemek daha doğru olurdu. Evlenmeden önce kendini

Hayatını yalnızlara yardım etmeye adanmıştı. Makenna, Dawn'ın yıllar boyunca yardım ettiği pek çok şekil değiştirenden biriydi.

Onun gözlerindeki hayranlıktan rahatsız olan Makenna koltuğunda kaydı. "Ryan'dan bahsediyoruz, benden değil. O baskın bir erkek, yani içgüdüğü her durumu kontrol altına almak. Uzlaşma gibi şeylerden pek hoşlanmazlar ve kendi bildiklerini yapmaktan hoşlanırlar. Kararları sizin vermenize izin vermesi sizi önemseydiğini gösterir."

"Beni tanımıyor."

"Siz ailesiniz; belli ki onun için önemli olan tek şey bu."

Zac başını salladı. "Gelse bile beni istemeyecektir. Anka kurtlarını duymuştum. Onlar güçlü ve kuvvetli. Ben zayıfım ve-"

"Hey, hey, hey, bana bak." Makenna bakışlarıyla onu kıstırdı. Sesi sert ve ısrarcıydı, "Sen zayıf değilsin. Sana ne olduğunu bilmiyorum ama kendini o durumdan kurtaracak kadar güçlü olduğunu biliyorum. Pek çok insanın fark etmediği şey, kaçmanın ve yakalanma riskini göze almanın cesaret gerektirdiğidir. Ama siz bunu başardınız. Yalnız kurt yaşam tarzına göğüs gerdin. Sokaklarda hayatta kaldın. Seni bulduğumda benimle barınağa gelecek kadar cesurdun. Ve bugün Ryan'la buluşmayı kabul edecek kadar cesurdun. Zayıf değilsin. Beni anladın mı?"

Zac yutkundu. "Evet."

Parlak bir şekilde gülümsedi. "Güzel."

"Korkutucusun."

"Madisyn'den daha mı korkutucu?" diye sordu umutla. Madisyn sadece Makenna'nın en iyi arkadaşı değil, aynı zamanda barınaktaki bir başka gönüllüydü.

Gülümsedi. "O deli. Ondan hoşlanıyorum. Senden de hoşlanıyorum. Barınaktaki herkesi seviyorum ve orayı seviyorum. Neden kalamıyorum? Kimsenin yoluna çıkmam. Yardım ederim. İyi olurum-"

"Evlat, kalbimi kırıyorsun."

"Bir sürünün içinde olmak istemiyorum, Makenna. Senin gibi olmak istiyorum."

"Ben mi?"

"Güçlüsün, herkese göz kulak oluyorsun ve hiçbir şey seni korkutmuyor."

"Zac, ben bekâr, çoğunlukla eğitimsiz, yerel bir barınakta gönüllü olarak çalışmadığı zamanlarda bir benzin istasyonunda akşam vardiyasında çalışan, kasten sinir bozucu bir yalnızım. Benim gibi olmayı arzulama."

Gözlerini hüzün kaplamıştı. "Benden kurtulmak istiyorsun, değil mi?"

"Hey, beni dinle. Gitmene çok üzüleceğim, Zac. Ama seni önemsemişimi iddia edip senin için en iyi olanı yapamam, değil mi? Barınak özel bir yer ama sana bir sürünün parçası olmanın getirdiği şeyleri veremez."

Kaşlarını çattı. "Eğer bir sürünün içinde olmak bu kadar hastalıklıysa, neden Birine katılmak mı?"

Son birkaç aydır onun argosunu yorumlamayı öğrendiği için "hasta" kelimesinin "harika" anlamına geldiğini biliyordu. "Barınağa ilk gittiğimde on iki yaşıdaydım. O zamanlar Dawn yalnızları yeniden evlendirmeyi amaçlamıyordu. Bunun yerine bize insan topluluğuna nasıl entegre olacağımızı öğretti."

"Bunu değiştiren ve onları yeniden sahiplendirmeye başlayan siz misiniz?"

"Evet."

"Ama şimdi bir sürüye katılabilirsin, değil mi? Neden katılmadın?"

"Çünkü herhangi bir Alfa'nın, bırakın barınakta gönüllü olmayı, sürüsünden birinin yalnızlarla ilişki kurmasına göz yumması bile pek olası değil. Ve ben hayatımı olduğu gibi seviyorum. Ama yine de sürüsüz olmak kolay değil. Kurdum durumu kabulleniyor ama asla memnun ve mutlu olmayacak. Her zaman bir şeylerin eksik olduğunu hissedecek, çünkü yalnız olmak doğamıza aykırı." Bu yüzden yalnız şekil değiştirenleri yeniden sahiplendirmek için bu kadar çok çalışıyordu.

Bir futbol topu sekerek onlara doğru geldi. Makenna topu yakaladı ve kısa bir süre sonra insan gençlerden oluşan gruba geri fırlattı.

uzakta. Park oldukça kalabalıktı, umarım bu da Zac'i rahatlatırdı.

Bir anlık sessizliğin ardından Zac, "Ryan'la bu kadar çabuk tanışmak zorunda kalacağımı düşünmemiştim," dedi.

"Ve senden aceleyle kurtulmaya çalışıyormuşum gibi hissettin. Hayır, tatlım. Seni görmeye gerçekten niyetli. İlk ziyareti çabucak bitirmenin en iyisi olacağını düşündüm. Bu onu biraz yatıştırabilir."

Zac düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Ah." Derin bir nefes verdi. "Ya ondan hoşlanmazsam? Ya o beni istiyor ama ben onu istemiyorsam?"

"O zaman onunla gitmezsin. Ama onu tanımadan böyle bir karar veremezsin. Senden tek istediğim ona bir şans vermen."

Zac başka tarafa baktı. "Her neyse."

Bir ergenden gelen bu tek kelimelik yanıtın neden çılgık atma isteği uyandırdığını merak etti. "Yani . . merdivenlerin yukarı mı yoksa aşağı mı inmesi gerektiğini düşünüyorsunuz?"

Gülümsedi. "Neden hep tuhaf sorular soruyorsun?"

"Bunu bir sebepten dolayı yaptığımı varsayıyorsun."

Kıkırdarak omuz silkti. "Yukarı."

"Tamam. Peki ya The Killers'ın gündeme getirdiği konu? Biz insan mıyız, yoksa dansçı mı? Sen ne düşünüyorsun?" Omuzları sarsıldı. "Bu şarkı sözü hiç mantıklı değil."

"Biliyorum, anlamıyorum!" Sol taraflarındaki küçük otoparka bir aracın yanaştığını duyunca başını çevirip baktı. Bu Chevy'yi tanıyordu. "İşte Ryan geliyor." Zac donakaldı. "Merak etme, sana kötü bir şey olmayacak. Halka açık bir yerdesin, etrafın insanlarla çevrili ve ben varım."

Zac zorlukla yutkunarak başını salladı. Toplam beş kurt arabadan inerken, "Hangisi o?" diye sordu. "Peki diğerleri kim?"

"Hırıltılı ve asker tıraşlı adamı görüyor musun? O Ryan. Diğerlerinin de onun sürü arkadaşları olduğunu tahmin ediyorum."

"Yalnız gelmemesine şaşırmadınız, değil mi?"

"Yalnızlara güvenilmez, bu yüzden Alfalarının destek olmadan gelmesini istemeyeceğini düşündüm." Yavaşça yaklaştılar, duruşları tehditkâr değildi - sanki Zac'i ürkütmemeye dikkat ediyorlardı. Ryan'ın dumanlı siyah gözleri ona odaklandığında içindeki tüm dişiler ayağa kalkıp dikkat kesildi. Onu kızdırmak tamamen içgüdüsel oldu. "Hey, Beyaz Diş. Yanında kimi getirdin?" İçindeki kurt onu gördüğüne sevinmişti ama yoldaşlarını gördüğüne pek sevinmemişti. Yabancıların yanında her zaman rahat değildi.

Saf kas yığını Ryan'a kaşlarını çatı. "Beyaz Diş?"

Ryan ona homurdandı ve Makenna bunu "siktir git" olarak tercüme etti.

Ufak tefek bir sarışın Makenna'ya gülümsedi; gözlerinde temkinli bir ifade vardı. "Sen Makenna olmalısın." Bakışları Zac'e kaydı ve gülümsemesi daha samimi bir hal aldı. "Ve sen de Zac olmalısın. İkinizle de tanıştığıma memnun oldum. Ben Taryn, Phoenix Sürüsü'nün Alfa dişisiyim." Bunu üstünlük taslamak için değil, sadece bir gerçeği ifade etmek için söylemişti.

Makenna Taryn hakkında çok şey duymuştu. Çoğunlukla da deli olduğunu. Makenna buna saygı duyabilirdi.

"Bu benim eşim, Trey. Bunlar da Betalarımız Jaime ve Dante."

Güçlü yapılı Alfa erkeği başını Zac'e doğru eğdikten sonra kutup mavisini gözlerini şüpheyle Makenna'ya dikti. Uzun boylu, esmer, yaramaz gözlü Jaime, Zac'e el salladı ve Makenna'ya temkinli bir gülümseme sundu. Arkadaşı, Makenna'yı dikkatle incelemeyen önce çocuğa başını salladı. Ryan ... şey, kaşlarının arasında bir kırılıkla yine ona bakıyordu.

Çok yılmaz ve uzak görünüyordu. Yine, bu itici olmalıydı. Ama onun yüce erkekliği cinsel bir açlığın yavaş yavaş içinden akmaya başlamasına neden oldu. Bu açlık, erkeksi kokusu etrafında döndükçe yoğunlaştı

Bir battaniye gibi; bir şekilde diğerlerinden ayrılıyor gibiydi.

Ryan dikkatini Zac'e çevirdi. Kaşları hiç çatılmamıştı. "Ben Ryan."

Kalçaları birbirine değecek şekilde Makenna'ya yaklaşan Zac, diğerlerine olduğu gibi ona da temkinli bir şekilde baktı. "Babama benzemiyorsun."

"Biliyorsun." Ryan'ın göğsündeki bir şey, gencin bakışlarının etraflarında dans edişini izlerken gerildi, sanki olası tüm kaçış yollarından eminmiş gibi. "Seni bizimle gelmeye zorlamayacağız," diye söz verdi gence. Gerçi o ana kadar bunu düşünmüştü. Zac'in güvenli bir yerde olmasını istiyordu.

Ryan bakışlarını Makenna'ya kaydırdığında, onun gözlerindeki "sadece dene" parıltısını fark etti. Evet, içgüdüünün çocuğu alıp götürmek olduğunu biliyordu. Ve Zac için savaşmaya hazırdı. Kurdu bu vahşiliği seviyordu; onu ısırarak istiyordu.

Renkli bilezikleri, kırılmış kot ceket, cesur neon-turuncu bluzu ve düşük belli kot pantolonuyla bugün de aynı şekilde ilginç ama şık görünüyordu ve ince gümüş bir zincirin dolandığı elmas göbek piercingini gösteriyordu. Kızın kokusu etrafını sardığından beri taş gibi sertleşmiş olan siki neredeyse acı verecek şekilde zonkluyordu. Belki de kurdunun onu ısırma fikri o kadar da kötü değildi.

Taryn Zac'e, "Sadece seninle konuşmak, seni tanımak istiyoruz," diye güvence verdi. "Sorun olur mu?"

Zac tek omzunu silkti. "Sanırım."

Beş Anka kurdu da yere yerleşti ve Makenna, ona daha az korkutucu görünmeyi umduklarından şüphelendi.

Jaime, Zac'e dostça bir gülümseme verdi. "Kaç yaşındasın sen?"

O eğimli a bak at Makenna önce "On dört" diye cevap verdi.

Jaime'nin kaşları çatıldı. "Gerçekten mi? Bundan daha yaşlı görünüyorsun."

"Sürünü neden terk ettin?" Trey Zac'e sordu.

Kaskatı kesildi ve yumruklarını öyle sıktı ki parmak eklemleri bembeyaz oldu. "Oraya geri dönmeyeceğim."

Bakışları kilitlenirken Makenna güven verici bir elini Zac'in koluna koydu. "Hey, kimse seni zorlayamaz. Deneyen herkesi öldürürüm."

Ryan buna inanıyordu. Ona ve sürü arkadaşlarına döndüğünde huzurlu bir görüntüsü vardı ama gözlerinde hâlâ o vahşi parıltı gizleniyordu. Onun yorumu ve sert tonu başka bir yavruyu korkutabilirdi ama Zac rahatlamış görünüyordu. Belli ki Makenna'nın yanında kendini güvende hissediyordu. "Seni isteğin dışında bir yere götürmek gibi bir niyetim yok," diye güvence verdi Ryan. "Ve seni asla oraya geri dönmeye zorlamayacağım."

Zac tam olarak ikna olmuş görünmüyordu ama bir kez başını salladı. Ryan bir an durup onu inceledi, görünüşüne dikkat etti. Çocuk yalnız biri gibi görünmüyordu. Giysileri düzgündü, temizdi ve yetersiz beslenmiş gibi görünmüyordu. Barınaktaki insanlar belli ki ona iyi bakmışlardı. "Sana bir şey getirdim."

Ryan'ın cebinden çıkardığı nesne Zac'in gözlerini açtı. "Cep telefonu mu?"

"Her Phoenix kurdunun numarası burada kayıtlı. Bir şeye ihtiyacınız olursa, bir şey olur ve yardıma ihtiyacınız olursa, bizden birini arayın."

"Ama beni tanıımıyorsun."

"Bunu düzelteceğiz."

Zac yavaşça uzandı ve telefonu aldı. "Teşekkürler."

"Söylemeliyim ki," dedi Jaime, "yalnızlar için bir sığınak olduğunu bilmiyordum. Nerede peki?"

"Buradan çok uzakta değil," diye yanıtladı Makenna.

"Maverick Caddesi'nin sonunda, eski kilisenin yanında."

Trey'in kaşları kalktı. "Orası zorlu bir bölge."

Dante Makenna'ya bakarken başını öne eğdi. "Nerelisin sen?" Rahat konuşmuştu ama gözleri keskindi. Değerlendiriyordu. Araştırıyordu.

Makenna bir sorgucuyla karşı karşıya olduğunu biliyordu. "Pek çok yerde yaşadım."

"Ne iş yapıyorsun?"

"Kiralık katil miyim diye soruyorsanız, hayır."

Ryan'ın göğsünden bir hırıltı yükselmek üzereydi. Dante'nin ses tonundan hiç hoşlanmamıştı. Davetsiz misafirleri ya da düşmanlarını sorgularken kullandığı yumuşak ama yırtıcı ses tonunun aynısıydı. Makenna da pek hoşlanmamış gibi görünüyordu. Ama geri çekilmedi. Yine gücü kurdunu etkilemişti. Bunun ona diğerlerinin saygısını kazandıracağını biliyordu - isteksizce kazanılmış olsa bile.

"Sürü üyelerimizden biri çok güçlü bir hacker. Ama Makenna Wray hakkında hiçbir şey bulamadı," diye devam etti Dante. "Tek bir şey bile. Peki sen gerçekte kimsin? Ve daha da önemlisi, dışlanacak kadar kötü ne yaptın?"

Makenna içten içe iç geçirdi. Sürüler yalnızlar hakkında hep aynı varsayımlarda bulunurdu. Bazen bir yalnızın sürgün edilerek haksızlığa uğradığı hiç akıllarına gelmezdi. Buna bu kadar alışkın olmasaydı kollarını kıpırdatırdı. "Burada önemli olan ben değilim. Zac önemli."

"Ryan'ın kuzeninin vasisi gibi hareket ediyorsunuz. Kim olduğunuzu bilmeye hakkımız var."

Doğru mu? Pfft. "Biliyor musun, günlük yıldız falım bugün yüzleşmem gereken bir dağ olduğunu söylüyordu. Sadece bunun gerçek bir canlı varlık olacağını düşünmemiştim."

Jaime kıkırdarken Taryn'in ağzı kıvrıldı.

"Zac hakkında sorularınız varsa, çekinmeden sorabilirsiniz," dedi Makenna. "Ben tartışmaya açık bir konu değilim." Ses tonu sertti ama sert değildi.

Dante başını eğerek dikkatini Zac'e verdi. Sonraki otuz dakika boyunca Anka kurtları onunla gündelik şeyler hakkında konuştu. Ona karşı çok sabırlı ve dostça davrandılar. Makenna, Zac'in rahatlamamasına rağmen, Mustang'e döndüklerinde artık "uçuş" modunda olmadığını fark etti.

Tam sürücü koltuğuna geçmek üzereydi ki Ryan yanına geldi. Ryan'ın onunla özel olarak konuşmak istediğini tahmin ederek, "Bir dakikaya geliyorum," dedi Zac'e. Yolcu koltuğunda yeni cep telefonuyla oynayan Zac başını kaldırıp bakmadı bile.

"Ona ne oldu?" Ryan arabanın kapısını kapattıktan sonra kısık bir sesle sordu.

İç çekti. "Bilmiyorum. Bu konuda konuşmayacak. Bak, sana karşı dürüst olmak zorundayım. York Sürüsü Zac'i aramaya başladı, ben de bu yüzden sahte bir iz yarattım. Ama seninle birlikte olduğunu öğrenirlerse-"

"Bırak gelsinler," diye homurdandı Ryan. "Kimse ona zarar vermeyecek. Buna izin vermeyeceğim."

Başını salladı. "Güzel." Ryan'ın gözleri Zac'e döndüğünde, "İçgüdülerinizin onu almanız için sizi zorladığını anlayabiliyorum. Buna sevindim. Ama o henüz hazır değil."

Haklı olduğunu bilmek bu durumu daha az sinir bozucu hale getirmiyordu. "Onu yarın tekrar görmek istiyorum."

"Güzel. Tutarlılık yardımcı olacaktır. Öğlen Lumley Caddesi'ndeki lokantada buluşuruz. Oradaki yemekleri çok sever." Barınağa yakın olan lokanta, çoğunlukla yalnızların yaşadığı bir bölgenin tam ortasıydı. Zac, onun için evinin bulunduğu yerde kendini daha güvende hissedecekti.

"Onu göreceğim zamanı ve yeri iki kez siz belirlediniz."

"Çünkü Zac'i tanıyorum. Hangi mekânların onu rahat hissettirdiğini biliyorum. Bunun senin için bazı açılardan zor olduğunu biliyorum ama onun duyguları benim için her şeyden önce gelir." Onu dürtmek zorunda kalan kadın kaşlarını kaldırdı. "Bununla ilgili bir sorunun mu var, Beyaz Diş?"

"Beyaz Diş'i bırak."

"Hırlamayı bırak."

"Bu kadar sinir bozucu olmak zorunda mısın?"

"Bu konuda özgürleştirici bir şey var." Mustang'e atlamadan önce ona bir veda gülümsemesi attı.

Ryan bir gülümsemenin nasıl olup da hem onu sinirlendirip hem de sikinin seğirmesine neden olduğunu merak etti. Onun küçük yalnızlığı-

Ryan içten içe zihinsel diyaloguna kaşlarını çatı. Kız onun yalnızlığı değildi. Ama, diye düşündü, onu önce o bulmuştu. Ayrıca, bu sadece kafasının içinde olan bir tartışmaydı, o yüzden fark etmezdi.

Mustang gözden kaybolana kadar Ryan otoparkı geçip Chevy'ye gitti. Yolcu koltuğuna oturur oturmaz Dante motoru çalıştırdı.

İlk konuşan Jaime oldu. "Görünüşe göre bu bir tuzak değilmiş."

Ryan homurdanarak onayladı. Zac'in Damian'ın oğlu olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Birbirlerine çok benziyorlardı.

"O çok iyi bir çocuk. Tatlı. Kibar." "Ve korkmuş," diye ekledi Trey.

"Biliyorum," dedi Jaime. "Yürek parçalayıcıydı."

"Özellikle Ryan, Trey ve Dante'ye karşı güvensiz olduğunu fark ettin mi?" Taryn Jaime'ye sordu. "İçimden bir ses Zac'in başına ne geldiyse bir erkeğin elinden geldiğini söylüyor."

Ryan'ın göğsünde bir hırıltı yükseldi. Ona kim zarar verirse, Ryan onu öldürecekti.

"İyi misin?" diye sorarken Taryn'in sesi hassastı.

Hayır, iyi falan değildi. Kendi ailesinden birinin bir yabancıyla kalmasından nefret ediyordu, özellikle de lanet olası bir barınakta. İnsanların kendi ailelerini korumaları ve aileleri için sorumluluk almaları gerektiğine inanıyordu. Bu da onu annesinin tam tersi yapıyordu. Bununla gurur duyuyordu.

"Ondan uzaklaşmanın zor olduğunu biliyorum," dedi Taryn, "ama çocuğu barınaktan çıkarmak onu sadece üzecektir. Zaten yeterince şey yaşadığına dair bir his var içimde. İsteyeceğiniz son şey onun için durumu daha da zorlaştırmak, değil mi?"

Ryan homurdandı, Taryn'in gerekçesine karşı çıkamadı.

"Makenna onu güvende tutacaktır," dedi Jaime. "Onda vahşi bir hava var. Yavrularını koruyan bir dişi aslanda görebileceğiniz türden."

"Ondan hoşlandım," diye açıkladı Taryn. "Ve Ryan'ın terminatör hırıltısından hiç korkmamasını da seviyorum."

"Terminatör hırıltısı mı?" diye kıkırdadı Dante.

Taryn Ryan'a gülümseyerek, "İlk tanıştığımızda robot gibi görüldüğünü düşünmüştüm," dedi. "Ama çok geçmeden fark ettim ki her zaman tetikte olduğun için çok gergindin. Sürünün gücü arttığından beri çok sakinleştin. Ama hâlâ soğukkanlısın... tıpkı gözünü kırpmadan boynunu kırabileceğini bildiği için soğukkanlılığın timsali olan bir Shaolin Keşiş Ustası gibisin."

"Ve kadınları kendine çekiyor gibi görünüyor," dedi Jaime. "Onları korkutsanız bile."

Taryn omuz silkti. "Pek çok kadın güçlü, sessiz, tehlikeli tiplerden hoşlanır."

Ryan kendisine göre anlamsız olan bu konuşmaya katkıda bulunmamaya karar verdi.

"Zac'i bir daha ne zaman göreceğiz?" Trey sordu.

"Yarın," diye yanıtladı Ryan. "Etrafımızda ne kadar rahat ederse, sürümüze katılmayı o kadar çabuk kabul eder." Onu güvende tutacak insanlarla çevrili olacağı bir yere.

"Sürümüze çok iyi uyum sağlayacak," diye yorumladı Trey. "Ama onun güvenini kazanmanın kolay olacağını sanmıyorum. Ve işleri karmaşıktırabilecek başka bir şey daha var."

"Ne?" Dante sordu.

"Zac, Makenna'ya oldukça bağlı görünüyor."

"Eğer onu kurtardıysa, bu sadece küçük bir kahramana tapınma vakası olabilir," diye önerdi Jaime.

"Belki," diye kabul etti Trey. "Sanırım bekleyip görmemiz gerekecek."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

H Bir bip sesi duyan Makenna bakışlarını kısa bir süreliğine yoldan ayırarak Zac'e baktı. O bir kitap okuyordu.

yeni cep telefonuna mesaj geldi. "Eğer nerede olduğumuzu soran Ryan'sa, ona iki blok ötede olduğumuzu söyle." Biraz geç kalmışlardı.

"Marcus adında bir adam. Başka bir Phoenix infazcısı olduğunu söylüyor."

"Gerçekten mi?"

"Phoenix kurtlarının hepsi bana merhaba demek ve kendilerinden biraz bahsetmek için mesaj atıyor."

"Öyle mi? Bu, sürünün bir bütün olarak sizi kesinlikle hoş karşılayacağı anlamına geliyor. Bu iyi bir şey." Ve rahatladım, çünkü işler her zaman bu şekilde yürümüyordu.

"İyi insanlar mı?"

"Dominic oldukça havalı"- "havalı" Zac için "havalı" anlamına geliyor

- "Bana şakalar gönderip duruyor."

Zac'in ses tonundaki bir şey ona "Edepsiz şakalar mı?" diye sordurdu.

"Buna cevap vermeyeceğim. Yedinciye savunuyorum."

"Beşinciye

kastediyorsun."

"Her

neyse. Yalvarıyorum."

Güldü. "İyi. Ama eğer sen-" Kendi cep telefonunun zil sesiyle konuşmasını yarıda kesti. Arayan kişinin

Madisyn, Makenna parmağını ekranda kaydırđı ve "Merhaba" diye cevap verdi.

"Bok kafa geri döndü." Madisyn daha sonra telefonu kapattı.

Makenna yemin etti. "Ryan'a bir mesaj gönder, ona şu anda olduğumuzdan daha da geç kalacağımızı söyle."

"Neden?"

"Remy barınakta ortaya çıktı." Bir sonraki kavşakta U dönüşü yaptı ve ayağını gaza bastı. Bir dakikadan kısa bir süre içinde barınağın önüne yanaştı. Bokkafa, iki kurduyla birlikte ön kapıda duruyordu - büyük olasılıkla Dawn'ı onları içeri alması için ikna etmeye çalışıyordu. Dawn bundan daha iyisini biliyordu. Ayrıca Madisyn'i zapt etmekle de meşgul olacaktı; kedinin kışkırtılmasını kolaylaştıran hınzır bir öfkesi vardı. Ancak güçlü bir Alfa kurtla çatışmaya girmek pek çok komplikasyona yol açabilirdi.

"Zac, burada bekle. O gidene kadar arabadan inme." Öfkesini sakinlik görüntüsü altında gizleyen Makenna arabadan çıktı ve Alfa kurduna doğru yürüdü. "Bay Deacon," diye seslendi. Bu bir selamlama değildi; bir uyarıydı. Ama yine de gülümsedi ve takdir dolu bakışlarını Makenna'nın üzerinde gezdirdi.

"Ah, Makenna." Ses tonundaki şefkat ve samimiyet onu kızdırmıştı. Yakışıklıydı ve muhtemelen çoğu kadının ayaklarına kapanmasına neden olacak türden bir karizmaya sahipti. Ama boncuk gibi masmavi gözleri her zaman soğuktu ve orada hiçbir zaman cinsel farkındalığa dair bir ipucu bile yoktu. Flörtleri boştu. "Her zamanki gibi büyüleyici görünüyorsun. Ve lütfen bana Remy de."

Hayır. "Size yardımcı olabilir miyim?" Kadının ifadesi hiç hoş karşılanmadı ve gülümsemesi sekteye uğradı. Sürü arkadaşları onun yanında duruyordu. Erkek olan ona pespaye bir gülümseme verirken dişi olan her zamanki gibi dudak büktü. Her neyse.

Bakışları yine onun üzerinde gezinirken Remy mırıldandı, ondan gerçek bir ilgi hissetmemesine rağmen içindeki kurdun dişlerini göstermesine neden oldu. "Tam olarak bir erkeğin

onları istiyor. Neden senin ağzın bana hep günahkâr düşünceler düşündürüyor?"

Şu anda onun kollarında eriyor olması mı gerekiyordu?

"Bu arada bu küçük elbiseye bayıldım."

Öylece ona baktı, ifadesi boştu.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın küçük kurt, oynamak istersin sanmıştım. Tamam, sadede geleceğim. Dawn'ın teklifimi düşünüp düşünmediğini merak ediyordum."

"Size daha önce de söyledi Bay Deacon, sürünüze katılmakla ilgilenmiyor. Bu cevap değişmeyecek." Adamın hâkimiyeti gözlerinden okunuyordu ve bakışlarını indirmesi için ona baskı yapıyordu. Ama o indirmede. Cesaretle onunkilerle buluştu. Baskın olan tek kişi o değildi.

"Güçlüsün." Sırıtarak başını eğdi, dudaklarını büzdü. "Sürüme değerli bir katkı sağlayacağını düşünüyorum."

Yanındaki serseri görünümlü kadından yüksek sesli, alaycı bir homurtu yükseldi. Selene onun Baş İnfazcısıydı ve ona karşı her zaman çok sahiplenici davranışlar sergilerdi. Ayrıca Makenna'ya "Süper Sürtük" diye hitap etmeyi de severdi ki Makenna bunu bir iltifat olarak görürdü.

"Bu herkes için bir kazan-kazan durumu Makenna. Dawn sürüme katılmayı kabul ederse, daha fazla bölgeye sahip olacağım, barınak ihtiyacı olan her türlü fona sahip olacak ve tüm gönüllüler benim korumam altında olacak."

"Eğer bir sürü tarafından yönetiliyor olsaydı sığınağın çalışması imkânsız olurdu. Yardıma ya da sığınağa ihtiyacı olan herhangi bir şekil değiştirenin bunun için yabancı bir sürüye gitmeyeceğini biliyorsunuz."

"Dawn'ın tek yapması gereken fiyatını söylemek."

Gözlerini kırıştırdı. "Onun fiyatı mı?" Taşaklı herif, değil mi? "O satın alınamaz, Bay Deacon."

O da buna güldü. "Tabii ki yapabilir. Herkesin bir bedeli vardır. Herkesin zayıflıkları vardır - sen de dahil Makenna. İstismar edilebilecek zayıflıklar."

Bu bir tehditti. Aynı zamanda anlamsız bir tehditti. "Zayıf noktalarım sadece bitter çikolata ve ucuzluk mağazaları olduğu için,

Bunun size nasıl yardımcı olacağından emin değilim."

Gözleri kısıldı. "Dawn'ın komşularının çoğunun yalnız şekil değiştirenler için bir sığınakta yaşamaktan hoşlanmadığını duydum. Konseyimizi düşünün... her şeyden önce barış istiyor."

"Bakın, 'lafı dolandırmaya' pek tahammülüm yok. Bununla bir yere mi varacaksın?"

"Ben sadece komşular sorunlarını daha yüksek sesle dile getirmeye başlarsa, büyük olasılıkla sorun çıkacağını söylüyorum. Şekil değiştiren konseyi bundan hoşlanmayacaktır. Huzuru korumak için burayı kapatırlar."

"Oh, anlıyorum. Dawn'ı büyük, kötü konsey ile tehdit etmenin, ne kadar yükseğe atlamasını istediğini sormasını sağlayacağını düşünüyorsun." Aptal herifin bu kadar eğlenceli olabileceğı kimin aklına gelirdi? "Pekala, onlara gitmekten çekinmeyin. Bir yere varacağınıza söz veremem."

"Ben zaten onlara gittim." Cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı.

Sikkın bir iç çekişle mektubu açtı. Bu, bir arabuluculuk toplantısına katılması için bir çağrıydı. Konsey, şekil değiştirenlerin sorunlarını arabuluculuk yoluyla çözmeye çalışmasını tercih ediyordu. Taraflar bir anlaşmaya varamazsa, anlaşmazlığa düşen şekil değiştirenler on iki hafta sonra savaşı gitmek için konseyin iznine sahipti. Umut, bu on iki haftanın her iki tarafa da sakinleşme ve sorunlarından vazgeçme şansı vermesiydi. Çoğu durumda işe yaradı. Ama . . . "Biz yalnızız. Sizinle savaşı giremeyiz."

Bir adım daha yaklaştı, gözleri yumuşadı. "Savaşı olmamızı istemiyorum Makenna. Çağrıyı okursan, Dawn ve ben bir anlaşmaya varamazsak konunun konseye gideceğini görürsün. Kararı onlar verecek. Tabii ki ... Dawn burada ve şimdi sürüme katılmayı ve bu bölgeyi devretmeyi kabul ederse tüm bunlardan kaçınabiliriz. Eminim bir sürünün parçası olmayı tercih edecektir. Değil mi, Makenna? Biliyorsun, senden iyi bir Alfa dişi olur."

Bu sefer hem o hem de Selene homurdandı. Makenna'nın kurdu onun lanet gözüne bir pençe saplamak istedi.

Tam tekrar konuşacaktı ki sığınağın ön kapısı gıcırdayarak açıldı. Kapı aralığında duran Dawn'a gülümsedi; çenesi yukarıda, kolları kavuşturulmuştu. Madisyn onun arkasındaydı, burun delikleri alevlenmiş, Remy'nin yüzünü pençelemeye hevesli görünüyordu

. Dawn'ın onun yolunu kesmesinin nedeni de şüphesiz buydu.

"Dawn," dedi Remy. "Her zaman bir zevktir. Ben de tam Makenna'ya anlatıyordum-"

"Burada istenmiyorsunuz Bay Deacon." Dawn'ın sesi güçlü ve sertti. "Bu zaten bildiğiniz bir şey. Bu yüzden neden burada olduğunuz konusunda kafam karıştı. Ama teklifinizi tekrarlamak içinse, cevabımın yankılanan bir hayır olduğunu tekrar söylememe izin verin."

Çenesindeki bir kas kıpırdadı. "Sana ne teklif ettiğim hakkında bir fikrin var mı? Sürüm büyük, tanınmış ve güçlüdür. Unuttuysan söyleyeyim, senin hiçbir şeyin yok. Ama seni ve gönüllülerini sürüme kabul ediyorum. Buraya devam etmesi ve içinde kim varsa yeterince koruması için gerekenleri vermeyi teklif ediyorum. Elbette barınağın ve tüm sakinlerinin geleceğini korumak istiyorsunuz."

Bir arabanın kapısının çarpmasıyla Remy'nin dikkati Makenna'nın omzunun üstündeki görüntüye kaydı. Eğer Remy'nin gözlerinde bir an için ihtiyat parıldamasaydı bunun Zac olduğundan endişelenecekti. Ryan'ın kokusu, vücudu sessizce ona doğru yaklaşımadan önce ona ulaştı, kolu sanki onun kişisel alanına aitmiş gibi onunkini okşadı. Sürü arkadaşları Makenna'nın hemen arkasında durdu. Hah. Ortaya çıktıklarına göre ya Zac onlara Remy'den bahsetmişti ya da Zac'i görmek için daha fazla bekletilmekten hoşlanmamışlardı.

"Bu Phoenix Sürüsü değil mi?" Remy onların varlığından pek de etkilenmiş gibi görünmüyordu. On dokuz kurttan oluşan bu oldukça küçük sürü, özellikle de Trey'in kurdu savaş sırasında vahşileşme eğiliminde olduğu için tehlikeli olmakla ünlüydü. "İlginc arkadaşlarınız

var, Makenna." "Arkadaşlar" kelimesi hoşnutsuzlukla kaplanmıştı.

Taryn'in bir Alfa dişi olarak baskınlığını ortaya koymak ve o bok kafalıya siktirip gitmesini söylemek istediğini hissedebiliyordu. Ama bunu yapmadı, belli ki bunun Makenna'nın kendi savaşını veremediği izlenimi yaratacağının farkındaydı. Alfa'nın Betalarının yanında durmaktan başka bir şey yapmamasını takdir ediyordu. "Gitmelisiniz Bay Deacon."

Tartışmaya hazır görünüyordu ama sonra gözleri Ryan'a kaydı. İnfazcının gözlerinde gördüğü şey Remy'nin daha iyi düşünmesini sağladı. "Yakında görüşürüz," dedi Dawn'a.

Selene, Makenna'ya küçümseyici bir el salladı. "Güle güle."

Remy ve adamları gittikten sonra Makenna Ryan'a döndü. "Senin araya girmene gerek yoktu."

"Tek kelime etmedim."

"Konuşmamış olman müdahale etmediğin anlamına gelmez. O seri katil bakışını takınarak yanıma geldin" -Taryn bir kahkaha attı- "ona karşı benimle birlikte duracağını ifade ettin."

"Benim korumam altında olduğuna dair bir açıklama yapmak.

Sana dokunursa onu öldürürüm. Bunu bilmesi en iyisi."

Makenna onun bu tehditkâr sözleri rahat bir şekilde söylemesi karşısında gözlerini kırıştırdı. "Aklın pek başında değil, değil mi?"

Ryan da onun hakkında aynı şeyi düşünüyordu. Aslında onun güçlü koruma duygusu Ryan'ı da en az onun kadar Çağdırtmıştı ama bunu fazla düşünmemeye karar verdi. Kendi kendini analiz etmek onun ilgisini çekmiyordu.

Hızlı, hafif ayak sesleri duyunca, Zac'in onlara doğru koştuğunu görmek için baktı. Aynı anda, biri kırklı yaşlarında, diğeri yirmili yaşlarında iki kadın eski bir liseye benzeyen basit kırmızı tuğlalı binadan çıkıp patikada yürümeye başladı.

"Bunlar Dawn ve Madisyn," dedi Makenna Phoenix kurtlarına. "Dawn barınağın sahibi, Madisyn ise gönüllü olarak çalışıyor."

Ryan iki dişiyi inceledi. Tombul esmer Dawn, Taryn kadar kısaydı ve ondan güç yayılıyor gibiydi. Bu dişi doğuştan bir alfaydı. Ayrıca onun bir puma değiştirici olduğunu da hissetmişti. Esmer, kıvrımlı dişi Madisyn, hayatında gördüğü en keskin gözlerle sahipti - Ryan hiçbir şeyin onu geçemeyeceğine bahse girerdi. O da bir kedigildi ama Ryan ne tür olduğunu anlamakta zorlandı.

Herkes birbiriyle selamlaştıktan sonra Dawn kolunu Zac'in omuzlarına doladı ve Makenna'ya döndü. "Elindeki kâğıt parçası ne?"

"Bunu içeride konuşuruz." Dawn, Madisyn ve Zac'i kapıya doğru yönlendirdi, Anka kurtlarına Zac'le ziyaretlerini ertelemeleri gerektiğini söylemek niyetindeydi ama Ryan onları takip etmek için harekete geçti. Onun yolunu keserek soru soran bir kaşını kaldırdı.

"İçeride konuşacağımızı söylemiştin," diye gürledi.

Kendisini, Dawn'ı ve Madisyn'i işaret etti. "İçeride konuşacağımızı kastetmiştim."

"Daha açık konuşmalıydınız."

Ama gitmek için hiçbir hamle yapmadı. Kadın gözlerini kıstı. "Bu seni ilgilendirmez."

"Öyle olacak."

Taryn öne çıktı. "İtiraf etmeliyim ki, buraya gelmeden önce hepimiz Chevy'den kulak misafiri olduk. Neler olup bittiğini biraz duyduk. Elimizden gelirse yardım etmek isteriz." Bu bir rica değildi; bir niyet beyanıydı. Makenna'yı şaşırtan bir şekilde, Betalar da yardım etmeye kararlı görünüyordı. Ryan'ın yüzündeki her sert çizgide kararlılık ve azim vardı.

Madisyn kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bunu neden yapasınız ki? Biz yalnızız."

"Sana borçluyuz," diye yanıtladı Taryn. "Biz yardım etmezken sen Zac'e yardım ettin. Onu güvende tuttunuz. Eğer Makenna Ryan'la temasa geçmeseydi, yardıma ihtiyacı olduğunu bile bilemeyecektik. Ayrıca, eğer Zac'i burada tutacaksan, onun güvende olduğundan kesinlikle emin olmamız gerekiyor. Ben hallederim."

Dürüst olmak gerekirse, kendi güvenliği için onu dışarı çıkarmak istiyorum."

Zac geri çekildi. "Hayatta olmaz! Ben burada kalıyorum!"

"Sakin ol," dedi Ryan ona. "Seni gitmeye zorlamayacağız." Zorlarsa Zac onlardan kaçacaktı.

"Çok doğru," diye mırıldandı Zac.

Dawn hafifçe omzuna dokundu. "Ağzını topla Zac," diye azarladı. "Tam olarak nasıl yardım etmek istiyorsun?" diye sorarken Anka kurtlarını yakından inceledi.

Cevap veren Dante oldu. "Nasıl istersen. Ama Remy'ye neler olduğuna dair tüm hikâyeyi öğrenmeden neye ihtiyacın olduğunu bilemeyiz."

Makenna Dawn'ın tekliflerini ciddi ciddi düşündüğünü gördü. Onu suçlayamazdı. Yalnızlar olarak hiçbir korumaları, kaynakları ya da ittifakları yoktu, bu da onları Remy gibi insanlar için kolay hedef haline getiriyordu ve herhangi bir yardım teklifini reddedecek durumda değillerdi. "Nasıl yardım edebileceğinizi gerçekten bilmiyorum," dedi Makenna onlara. "Ama eğer ciddiyseniz, içeri gelin ve size neler olduğunu anlatalım."

Görünüşe göre kendi istekleriyle, Ryan'ın gözleri Makenna'nın onları barınağa giden yola götürürken sallanan kalçalarına kaydı. Makenna'nın küçük kıcı kurdun ihtiyaçla hırlamasına neden oldu. Remy'yle karşılaştıktan sonra hayvan hâlâ gergindi; bu dişiye tehdit etmeye cüret ettiği için o piçin boğazını parçalamak istiyordu.

Cipin sınırları içinde kalmak ve hemen onun yanına gitmemek zor olmuştu. Ama içgüdüleri Ryan'a beklemesi gerektiğini söylemişti. Remy, Ryan ve sürü arkadaşlarının önünde rahatça konuşamazdı ve durum hakkında öğrendikleri kadarını öğrenemezlerdi. Ama bilinmesi gereken daha çok şey vardı ve ne olduğunu öğrenecekti. Makenna'ya söylediklerinde ciddiydi; bunu kendi işi haline getirecekti.

Hepsi küçük, aydınlık bir resepsiyon alanına girdiler. Bir koku duvarının içine girmek gibiydi. Aslan. Kaplan. Puma. Kurt.

Şahin. Şahin. Ayı. Tilki. Yılan. Burası belli ki çeşitli ırklara ev sahipliği yapıyordu. İçindeki kurt, bu kadar çok ve çeşitli sayıda insanın etrafında olmaya alışık olmadığı için garip kokulara karşı temkinliydi.

İri yarı, koyu tenli bir erkek resepsiyon masasının etrafından dolanıp öne çıktı. Masanın arkasında, Ryan'ın apartman sakinleri tarafından kullanıldığını tahmin ettiği dolaplar vardı. "Sanırım gitmiş," dedi Ryan'ın hemen bir ayı olduğunu sezdiği erkek. Erkeğin gözleri Makenna'ya takıldığında biraz yumuşadı; oradaki yakınlık Ryan'ı gerdi. Onlar bir çift miydi? Diline şüpheli bir şekilde kıskançlık tadı veren bir şey yerleşti. Kurdu bu durumdan hiç hoşlanmamıştı.

-Aslında prensip olarak ayıdan nefret ederdi.

Dawn herkesi hızlıca tanıştırmadan önce başıyla onayladı. "İçeride kaldığın için teşekkür ederim Colton. Remy ile yüzleşmeye direnmenin zor olduğunu biliyorum."

"Neden onunla yüzleşmedi?" Dante Dawn'a sordu.

"Madisyn'in yapmamasıyla aynı sebepten dolayı: Remy onu kavgaya kışkırtabilir ve sığınak sakinlerinin buranın güvenli bir yer olmadığını düşünmesi isteyeceğimiz son şey. Ayrıca, sokakta savaşıyorlar şekil değiştirenler insanların dikkatini çekecektir. İsteyeceğimiz son şey insan şekil değiştiren karşıtı radikallerin radarına girmektir." Dawn derin bir nefes aldı. "Her neyse, eğer daha ileri gitmek istiyorsanız, giriş yapmanızı istiyorum. Tüm ziyaretçilerin ve sakinlerin giriş ve çıkış yapmaları zorunludur."

Dante masanın üzerindeki kitabın içindeki isimleri mecburen karalarken, Ryan manolya duvarındaki "Kurallar ve Yönetmelikler" tabelasını okudu.

Alkol yok.

Uyuşturuc

u yok.

Silah yok.

Şiddet yok.

Hırsızlık

yok.

Sokağa çıkma yasağı saatlerini ihlal etmek yok.

Dawn hepsine parlak bir gülümseme sundu. "Bir tur

ister misiniz?"

"Bu harika olur," dedi Taryn.

Dawn onları uzun bir koridordan geçirirken konuştu. "Binanın bodrum katı da dahil olmak üzere toplam beş katı var. Yatak takımlarını, yiyecekleri, temizlik malzemelerini ve benzeri diğer şeyleri orada tutuyoruz. Bu katta kafeteryamız, ortak salonumuz, ortak tuvaletlerimiz ve çocuklu insanlar için bazı özel yatak odalarımız var. Kadınlar ikinci katta, erkekler ise üçüncü katta uyuyor; her iki kat da yatakhane gibi. Ben çatı katında yaşıyorum."

Ryan fark edince kaşlarını çatı. "Burada büyü var." Havada bir uğultu var gibiydi.

Dawn ona, "Makenna duvarlara koruyucu kalkanlar yerleştirecek bir cadı buldu," dedi. "Eğer biri binadaki herhangi birine zarar vermek isterse, davetiye olmadan içeri giremez."

Bu tür koşullar ucuz olamazdı. Bunu ve Remy'ye verdiği tepkiyi hesaba katarsak, Makenna'nın barınağa duygusal bir yatırım yaptığı açıktı.

"Burayı ne zamandır işletiyorsun?" Jaime Dawn'a sordu.

"Otuz yıl önce annem başlattı. İlk başta sadece bir gündüz merkeziydi. Yalnızların gelip oturabileceği, bir fincan kahve içebileceği, başkalarıyla konuşabileceği ve iyi bir yemek yiyebileceği bir yerdi. Biraz fon bulunca yavaş yavaş genişletti." Dawn sağ taraflarında bir kapı açtı ve içerideki herkes dondu kaldı. "Burası ortak salon."

Ryan içeriye bakınca, geniş mekânın bir yığın şeyi bir arada barındırdığını fark etti. Kanepelerin hepsi çeşitli renk ve tarzdaydı. Sandalyelerden bazıları hantal ve minderli, diğerleri ise plastikti. Duvarda modası geçmiş bir televizyon, birkaç lamba ve birkaç bitki vardı. Ayrıca eski bir kitaplık ve bir köşede birkaç çocuğun oynadığı oyuncak kutuları vardı. Bu manzara göğsünün sıkışmasına neden oldu.

Çocuklardan biri sevinçle gülümseyerek ayağa fırladı. "Makenna!" Dişi çocuğa doğru koştu ve ona sıkıca sarıldı.

Makenna gülümsedi. "Hey, Cady."

"Kim bunlar?" Anka kurtlarının her birine, özellikle de erkeklere güvensizlikle baktı.

"Onlar arkadaş, Cadence," diye onu rahatlattı Dawn. "Şimdi neden gidip oynamıyorsun? Makenna yakında dönecek."

"Döndüğünde bana kitap okuyabilir misin?" Cadence Makenna'ya sordu.

"Elbette, Cady. Teyzen için iyi ol."

Saçları çocuğunki kadar gür ve koyu renk olan bir kadın Makenna'ya gülümsedi.

"Ben burada küçüklerle kalacağım," dedi Zac Makenna'ya. Zac'in henüz Anka kurtlarına tam olarak güvenmediğini ve çocuklara göz kulak olmak istediğini biliyordu.

Gülümsedi. "Teşekkürler, Zac."

Koridorda ilerlemeye devam ederlerken Dante, "Fox. O küçük kız bir tilki değiştirici."

Madisyn başıyla onayladı. "Evet. O ve teyzesi buraya altı ay önce geldiler."

Jaime başını eğdi. "Neden?"

Madisyn hüzünle gülümsedi. "Bu gerçekten de onların anlatması gereken bir hikâye. Tek söyleyebileceğim, teyzesinin sürünün Cady için güvenli olmadığını fark ettiği ve bu yüzden onu götürdüğü. Şu anda saklanıyorlar. Ama Makenna onları yeniden sahiplendirme sürecinde."

Dawn bir kapının önünde durdu, bir dizi anahtar çıkardı ve kilidi açtı. "Burası özel aile odalarından biri. Şu anda kullanılmıyor."

Kapıyı açtı ve içinde iki ranza, bir karyola ve kilitlenebilir bir gardırop bulunan çok basit bir oda ortaya çıktı. Temiz ve aydınlık olmasına rağmen Ryan yine de burayı hüzünlü bir manzara olarak buldu. Belki de sorun karyolaydı. Bir bebeğin çantasız ya da evsiz kalacağı fikri... Bu doğru değildi.

Dawn kapıyı kapatıp kilitlediğinde Taryn konuştu. "Buradaki tüm yalnızlar saklanıyor mu?"

"Hayır." Dawn onları koridorda daha da ilerletti, Ryan'ın özel odalar olduğunu tahmin ettiği kapıların önünden geçti.

"Çoğu evsiz. Bazıları kaçak. Bazıları atılmış

bir düelloyu ya da benzer bir şeyi kaybettikten sonra. Diğerleri ise eşleri öldükten sonra kendilerini kaybolmuş hissediyor ve işlevlerini yerine getiremiyorlar. Üzülerek söylemek gerekirse, sokaklarda dolaşan bazı yalnız çocuklara rastlamak mümkün. Sosyal Hizmetler sık sık yalnız çocukları buraya getiriyor, tıpkı Makenna ve Madisyn'i getirdikleri gibi."

Bu neredeyse Ryan'ı kısa kesecekti. Kızın burada büyümüş olabileceği hiç aklına gelmemişti. Hangi sürü bir yavruyu dışarı atar ki? Bu fikir bile kanını kaynatmıştı. Bu pratikte bir ölüm cezasıydı. Bir yavrunun sürgün edilmesine yol açacak bir suç işlemiş olabileceğini hayal bile edemiyordu. Belki de sürgün edilmemişti; belki de bir tür kötü muameleden kaçmıştı. Kurdu bu düşünce karşısında hırladı. Hayvanın koruyucu damarı Remy'nin onu tehdit ettiğini gördüğünde canlanmıştı ve azalmıyordu.

"Kızlar çabucak arkadaş oldular," diye ekledi Dawn.

Makenna başını salladı. "Madisyn bana kibrit ya da çakmak olmadan nasıl ateş yakılacağını öğretti."

Kedi ışıltılı gülümsedi. "Ve bana empatiyi öğretti."

Dawn kıkırdarak köşeyi döndü. "İkiniz de hırsızlar kadar kalın kafalıydınız. Her zaman genç şekil değiştirenlerin takıldığı yerel mekânlara gizlice giderdiniz." Taryn'e gülümsedi. "Gizlice kaçmakta o kadar iyiler ki, diğer gençlerle kavga ettikten sonra her zaman çürükler içinde dönmeseler binadan çıktıklarını bile anlamazdım."

"Oraya barış içinde gittik," diye iddia etti Madisyn. "Yalnız olduğumuz için bizi hedef almasalardı hiç çatışma olmazdı."

"Evet, ikiniz de kısa sürede çılgınlığınızla ün kazandınız. Tabii ki gençler sizi Alfalarına şikayet edemezdi çünkü bu buluşmalar gizliydi. Eğer Alfaları gençlerin gizlice dışarı çıktığını bilselerdi derilerini yüzerlerdi." Dawn durdu ve sol taraflarındaki bir kapıyı iterek açtı. "Burası kafeterya."

Ryan'a göre burası plastik masa ve sandalyeleriyle tipik bir okul kafeteryasına benziyordu. İnsanlar etrafta oturuyor, konuşuyor ve

kahve içiyorlardı. Dawn, Madisyn ve Makenna'ya başlarıyla selam verdiler ama Ryan ve sürü arkadaşlarını gördüklerinde kaskatı kesildiler. Ryan, Makenna'nın Remy'ye söylediklerinde haklı olduğunu fark etti: Yalnızlar bir sürü tarafından yönetiliyorsa sığınmak için asla bir barınağa gitmezlerdi. Yabancılar zerre kadar güvenmezlerdi.

Başka bir koridorda yürümeye devam ederlerken, Taryn Dawn'a yanaştı. "Yalnızlar için başka barınaklar var mı?"

"Çok fazla yok, bu talihsiz bir durum çünkü yalnız şekil değiştiren yaşam tarzı giderek büyüyen bir sorun. Sadece bir tane daha var

Kaliforniya'daki barınak."

Dante aniden durdu, bakışları dışarıdaki bir şeye takılmıştı. "Dışarıda çadırlar var."

Ryan pencereden dışarı baktı ve kubbe şeklindeki çadırların arazinin dört bir yanına dağılmış olduğunu gördü.

Sadece çocukların açık hava oyun alanı onlardan temizdi.

Orada birkaç yetişkinin gözetiminde daha fazla çocuk oynuyordu. Dawn, Beta erkeğine "Bazıları dışarıda uyumayı tercih ediyor," diye bilgi verdi. "Uyumak

Dışarıda izin verir çiftleşti çiftler için geceleri birlikte kalırlar. Bazı insanlar da hayvan formunda uyurken kendilerini daha güvende hissederler. çadır kurun ya da çevredeki arazide uyuyun."

"Hiç insanları geri çevirmek zorunda kaldınız mı?" Tekrar yürümeye başladıklarında Jaime sordu.

"Nadiren. Acil durumlarda, geceleri kafeteryadaki masa ve sandalyeleri katlayarak ve birkaç hasır ve battaniye sererek daha fazlasını barındırıyoruz. İdeal değil ama bunun alternatifi dışarıda bir kutuda ya da bir köprünün altında uyumak. Sıcak ve güvende oldukları için minnettarlar. Özellikle de küçük olanlar."

Jaime parmaklarını arkadaşınıninkilerin arasından geçirdi, sanki bu kadar muhtaç durumdaki çocukları düşününce rahatlamak için onun dokunuşuna ihtiyaç duyuyordu.

"Sakinlerin ortalama kalış süresi nedir?"

"Çoğu uzun süre kalmıyor," diye yanıtladı Dawn. "Makenna onlara bir yer bulmak için elinden geleni yapıyor. Güvendikleri akrabaları varsa, onları takip ediyor ve

akrabaları

sonra genellikle onları yanlarına alırlar. Akraba olmasalar bile yalnızları evlat edinmeye ya da beslemeye istekli olan bazı Alfalar var, bu da yardımcı oluyor.

"Ancak bazıları yalnız kalmak istiyor. Bu gibi durumlarda, kendilerine ait bir ev bulmaları ve insan topluluğuna uyum sağlamaları için ihtiyaç duydukları eğitim, terapi veya desteği sağlamak için elimden geleni yapıyorum. Bu arada, bir yatakları, duşları, yemekleri, çamaşırlarını yıkayabilecekleri bir yerleri ve eşyalarını saklayabilecekleri bir yerleri olmasını sağlıyorum. Evsiz olduğunuzda, basit bir tuvalet kağıdı bile lüks sayılır."

"Bahse girerim bazıları ayrılmak istemiyordur," diye bahse girdi Dante.

Dawn hepsini bir ofise götürdü. "Yalnız bir yaşam tarzının izolasyonu her şekil değiştiren için zordur. Burada, onları anlayabilen ve onlarla benzer deneyimler yaşamış insanların etrafındalar. Çok rahatlar ve burada kalmak isterler. Sürülerdeki, sürülerdeki, sürülerdeki ya da her neyse, tüm şekil değiştirenler birbirlerine yaslanır ve güvenirler. Yalnızların kendi başlarına kalmaya alışmalarını zorlaştıran şeylerden biri de budur. Bazılarının kalıcı olarak kalmasına izin veriyorum ama karşılığında benim için çalışmaları gerekiyor; yemek pişirmek, temizlik yapmak, çamaşır yıkamak ya da başka bir şey."

Dante ve Ryan duvara yaslanırken Taryn, Jaime ve Madisyn eski, soluk deri bir kanepeye oturdular. Makenna, Dawn'ın arkasına oturduğu masanın kenarına tündü.

"Burada iyi iş çıkarıyorsunuz," dedi Taryn. "İtiraf etmeliyim ki, yalnızların o kadar kötü bir şöhreti var ki, bunun onlar için ne kadar zor olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Dawn anlayışlı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Hepsinin kötü olmadığını unutmak kolay. Çoğunun sadece yardıma ihtiyacı var. Bunu sağlamak için elimden geleni yapıyorum. Ama herkese yardım edemem."

"Senin için zor olmalı." Dante kollarını kavuşturdu. "Burayı işletmek çok fazla para ve enerji gerektiriyor olmalı. Bu kâr amacı gütmeyen bir kuruluş, değil mi?"

"Evet. Sponsorlarım, hibelerim ve özel bağışlarım var.

Şekil değiştiren konseyi sadece çok az miktarda fon sağlıyor,

ama her şey bir fark yaratır. Bazı insanlar - hem şekil değiştiren hem de insan - battaniye, malzeme ve yiyecek bağışlayacak kadar nazik. Ama bazıları, Remy gibi, bize sadece sorun çıkarıyor."

Taryn öne doğru eğildi. "Bize Remy'den bahset. Onunla ilgili tüm bu sorunlar ne zaman başladı?"

Dawn'ın ifadesi kasvetli bir hal aldı. "Buraya ilk kez dört ay önce geldi. Dışarıdaki grafitileri temizliyorduk ki yanımıza geldi, tüm cazibesi ve gülümsemesiyle. Ama Makenna'nın dediği gibi, gözleri soğuktu. Yaptığım işi takdir ettiğini ama korumasız bir barınak işletmenin zor olduğuna emin olduğunu söyledi. Sürüsüne katılmamı teklif etti; Madisyn, Makenna ve diğer gönüllülerin de isterlerse yer bulabileceklerini söyledi. Reddettim ve bu onun hoşuna gitmedi ama bana düşünmek için biraz zaman vermemi söyledi.

"Ertesi ay tekrar geldi, aynı konuşmayı yaptı. Ona yine hayır dedim. Bu onu korkutmadı. Üç hafta içinde geri geldi. O zamanlar işler pek iyi değildi. Birkaç yerel işletmenin sahibi olan bir insan, barınaktan kurtulmak için bir imza kampanyası başlatmıştı; işlerini ve çalışanlarını kaybettiğini çünkü birçok insanın yalnızlar için bir barınağa yakın olmaktan hoşlanmadığını söyledi. Diğer işletme sahiplerine, insanlara ve yerel okullara imza attırdı."

"Yobazlar," diye ısırdı Jaime.

"Evet," diye kabul etti Dawn. "Remy dilekçeyi duyduğunu söyledi; sürüsüne katılırsam bu tür şeylerden korunmamı sağlayabileceğini söyledi. O haklı. Burası resmen şekil değiştiren bölgesi olarak sınıflandırılırsa, insanların söz hakkı olmaz. Ve bana karşı çıkmaya cesaret edemezlerdi. Ama bence Makenna haklı."

Jaime ona sorgulayan bir bakış attığında, Makenna bacaklarını sallarken açıkladı - Ryan'ın onu içine sokup çıkarırken omuzlarına takılmasını istediği bacaklar

- "Bana sorarsanız, dilekçenin arkasında Remy vardı. Dawn'ın bir köşeye sıkışmasını istiyordu, böylece onun kurtarıcısı olabilecekti ve çaresizlik içinde hepimiz sıraya girecektik. Bir şekilde

insanları kızdırdı; hatta onlara imza kampanyası başlatma fikrini bile vermiş olabilir."

Dante yavaşça başını salladı. "Sanırım dilekçeden bir şey çıkmadı."

Şafak bir el salladı. "İnsan mahkemesi bunu reddetti. Sanırım barınakların yalnızları sokaklardan uzak tutmaya yardımcı olduğu fikrini seviyor, çünkü genellikle hayvan formlarında uyuyorlar çünkü bu şekilde daha az savunmasız hissediyorlar. İnsanlar bizim vahşi hayvanlar gibi özgürce dolaşmamızı istemiyor. Ve biliyorsunuz, tüm insanlar bizden nefret etmiyor. Aslında, çoğunluk nefret etmiyor. Ama bizden nefret edenler ... şey, çok fazla gürültü çıkarabilirler." Dawn içini çekti. "Her neyse, Remy'yi bugüne kadar bir daha görmedik."

Dante elini çenesinin üzerinde gezdirdi. "Söylemeliyim ki, adamın bölgesini bu yönde genişletmek istemesi çok garip. Alınma ama burası Alfaların sahiplenmeyi sevdiği türden bir bölge değil. Zor bir yer."

Madisyn, "Bu yüzden bu bizim için hiçbir anlam ifade etmiyor," dedi.

Taryn parmaklarını kanepenin koluna vurdu. "Bölgeyi ele geçirmeye çalışmamasına şaşırdım. Siz yalnızsınız; onunla savaşamazsınız."

"Barınağın üzerinde bulunduğu arazi bana ait," dedi Şafak. "Konsey tarafından anneme verildi ve o da bana devretti, bu da onu benim bölgem yapıyor. Benim iznim olmadan kimse alamaz."

"Muhtemelen bu yüzden koşarak konseye gitti." Makenna mektubu Dawn'a uzattı. "Bunu bana o verdi."

Dawn kâğıdı onun elinden aldı ve dikkatle okudu. "Arabuluculuk. Burada, arabuluculuk yoluyla kendi başımıza çözemezsek, konunun sekiz hafta sonra konseye gideceği yazıyor."

Madisyn, "Belediyenin genellikle insanlara sorunlarını çözmeleri için on iki hafta süre tanıdığını sanıyordum," dedi.

"Sadece tarafların savaş istediği durumlarda," dedi Dante ona. "Bu durum farklı."

"Konseye gitmek kötü olabilir," diye başladı Madisyn, "çünkü konsey her şeyden önce barış istiyor. Şu anda, dilekçeyi imzalayan insanlar muhtemelen hiçbir yere varamadıkları için heyecanlanmışlardır. Konsey Remy'nin yönetimi devralmasını burada işleri sakın tutmanın bir yolu olarak görebilir."

"Remy burayı ele geçirmek için konseyin kararını bekleyemeyecek kadar hevesli görünüyor," dedi Makenna. "Bence Dawn'ı ona ihtiyacı olduğunu hissedeceği bir pozisyona sokmaya çalışacak."

Ryan başını salladı. "İşler asla o noktaya gelmeyecek."

Makenna bu yemindeki sertliğe şaşırmıştı. "Orada ne dediğini duydun -'Herkesin bir bedeli vardır'. Dawn'a rüşvet vermeye hazırdı" -kedi hakarete sinirlendi- "bu yüzden arabulucuya para ödemeye çalışacağını, bizi ona teslim olmaya ikna etmeye çalışacağını ve hatta belki de konseye Remy'ye istediği şeyin verilmesini önereceğini düşünüyorum."

Taryn homurdandı. "Kaliforniya'da şekil değiştirenler için arabuluculuk yapan kişi benim en iyi arkadaşım. Shaya'ya rüşvet vermeye çalışarak hiçbir şey elde edemezsin. Senin arabana atlayacağını söylemiyorum. Tarafsız kalacaktır çünkü bu onun işi, buna rağmen Shaya'nın yaptıklarından nefret edeceğinden hiç şüphem yok."

Madisyn tamamen rahatlamış görünmüyordu. "Ya konseye rüşvet vermeye kalkarsa?"

"Umarım öyledir," dedi Dante. "En son biri bunu yaptığında, hakaret ettiği için öldürüldü. Toplantı ne zaman?"

"İki hafta sonra," diye yanıtladı Makenna. Dawn'a baktı. "Ben de seninle geleceğim."

"Ben de," dedi Madisyn. Dawn ikisine de minnettar bir gülümseme fırlattı.

"Bu arada," diye başladı Taryn, "gerçekten yapabileceğiniz tek şey tetikte olmak. Bize ihtiyacın olduğunda geleceğiz."

Bir saat sonra, Zac ile vakit geçirdikten ve bodrum ve üst katları kontrol etmek için uzun bir tur yaptıktan sonra, Anka kurtları ayrılmaya hazırdı. Dawn onlara gururla etraflı gezdirirken Makenna ve Madisyn de koruma amacıyla ona eşlik etmişti.

Anka kurtları dost canlısı ve yardım etmeye hevesli görünüyordular ama bu Makenna'nın onlara güvendiği anlamına gelmiyordu. Özellikle de sanki her şeye hakkı varmış gibi kişisel alanına giren iri yarı erkeğe güvenmiyordu. Daha doğrusu, davranışlarının onu olması gerektiği gibi rahatsız etmediğine güvenmiyordu.

Kurtlar ön kapıda vedalaştıktan sonra dışarı çıkıp Chevy'lerine doğru ilerlemeye başladılar. Ancak Ryan, Makenna'nın kot ceketinin cebinden cep telefonunu kaptı, numarasını tuşladı ve sonra aynı ustalıkla telefonu Makenna'nın cebine geri koydu. Makenna ona bakmıyor olsaydı fark etmeyebilirdi. Onun bu cüretkârlığı karşısında öfkelenmesi gerekirdi ama bu sinsi hareketi hayranlıkla izlemekle meşguldü.

"Remy geri gelirse ya da bir sorun çıkarsa beni ara." Bu, karşı gelinmesine izin vermeyen gürültülü bir emirdi.

Daha küçük bir dişi, tüm bu baskınlığın ve ham erkekliğin ağırlığı altında katlanabilirdi. "Dikkatli ol, Beyaz Diş. Zorluyorsun."

Kaşları çatıldı ama hiçbir şey söylemedi. Sadece baktı.

"Evet, bütün bu 'O öyle bir hale gelene kadar bakacağım Rahatsız olmadan teslim olması benim için işe yaramayacak." Kaşları çatıktı ama koyu renk gözlerinde hafif bir eğlence vardı. Gülümsediğinde nasıl görüldüğünü merak etmekten kendini alamıyordu. Yüzü aydınlanıyor muydu? Gözleri kırışıyor muydu? Gamzeleri var mıydı? Orantısız bir gülümseme miydi yoksa sadece ağzında hafif bir kavis mi vardı?

Tam o sırada, dudakları hafifçe aralandığında, onlara baktığını fark etti. Bakışlarını onunkilere çevirdi, hava sıcak ve yoğun hale geldiğinde yutkundu. İhtiyaç

damarlarından ılık bir bal gibi yavaşça akmaya başladı. Onda bu tür bir ihtiyaç uyandırmak, onun üzerinde bir güçtü. Onu endişelendiren bir güç. Bir adım geri çekildi. "Görüşürüz."

Homurdanarak döndü ve gitti. Ve kadın, adam patikadan aşağı doğru yürürken onun epik kışını dikkatle inceledi.

Chevy ortadan kaybolur kaybolmaz Madisyn Makenna'yı kenara çekti. "Bay Karanlık ve Tehlikeli hakkındaki detayları istiyorum."

Tabii ki biliyordu, meraklı kedi. "O Zac'in kuzeni," diye cevap verdi Makenna umursamaz bir omuz silkmeye. Ama Madisyn bir el sallayarak Makenna'yı devam etmesi için cesaretlendirdi. "Hepsi bu kadar. Söyleyecek başka bir şey yok."

"Neden 'Beyaz Diş'?"

"Filmi hatırlıyorsun, değil mi? Kurt vahşi, asık suratlı ve ölümcül bir savaşçıydı."

"Sanırım Ryan'ın vahşi bir görünüşü var. Ona karşı bu kadar ateşli olmanızın bir nedeninin de bu olduğunu hissediyorum."

Makenna kaşlarını çatı. "Onun için ateşli olduğumu kim söyledi?" Madisyn ona öylece baktı. "Tamam, ondan hoşlanıyorum." Onun sert, tehlikeli bakışlarını ve esrarengiz doğasını seviyordu. Yine de onu en çok çeken şey onun gücü ve kendine hakim havasıydı. Hiç istikrar tanımamış, hiç rahatlayamamış, çok uzun zamandır kendini güvende hissetmemiş biri için çok sağlam ve kararlı görünüyordu. "Ama bunun tek yönlü bir yol olduğundan oldukça eminim."

Madisyn sırtarak başını salladı. "Sana sanki bir ısırık almak istiyormuş gibi bakıyor."

Makenna gözlerini kırptırdı. "İyi bir ısırık mı yoksa kötü bir ısırık mı?" "Kötü'yü nasıl tanımladığınıza bağlı."

"Dürüst olmak gerekirse, onunla ne yapacağımı bildiğimden emin değilim. Daha önce onun kadar baskın bir erkekle hiç birlikte olmadım." Başa çıkılabilecek biri değildi. "Baskın erkekler kurnaz, otoriter piçlerdir. Colton bile bunu inkâr edemez." Baskın ayı -ki o sırada

resepsiyon masası, tamamen kulak misafiri - sadece omuz silkti, rahatsız olmadı. Bir zamanlar kısa, sıradan bir kaçamak yapmışlardı ama arkadaş olarak daha iyi olduklarını hemen fark etmişlerdi ve aralarında hiçbir zaman bir gariplik olmamıştı. "Yine de . . . Ryan'ın fazla konuşmadığını biliyorum, ama konuştuğunda da" -kız titrediydi- "gerçekten de beni orgazma ulaştırıp ulaştıramayacağını merak ediyorum."

Madisyn güldü. "Biliyor musun, sessiz olanların yatakta her zaman en çok ses çıkaranlar olduğunu duymuştum. Belki de istediği ısırtıyı almasına izin vermek o kadar da kötü olmaz."

Olabilir. Belki de değildir. Ama Makenna karar vermesi gereken bir pozisyona sokulacağından şüpheliydi. O yalnız biriydi, bu da otomatik olarak onun ya da sürüsünün yanında ona güvenmeyeceği anlamına geliyordu. Zac'in gönlünü kazandıktan sonra, muhtemelen onu bir daha asla göremeyecekti. Anka kurtları Remy konusunda yardım etmeye gerçekten niyetli görünseler de, sadece Zac'i etkilemeye ve bunu onun güvenini kazanmak için kullanmaya çalışıyor olma ihtimalleri de vardı. Bunu zaman gösterecekti.

Bu arada ... lanet olası çikolata neredeydi?

BEŞİNCİ BÖLÜM

E Phoenix Sürüsü bölgesinin mutfağındaki uzun meşe masada akşam yemeği yiyen Taryn, diğerlerini bilgilendirdi

barınakta duydukları ve gördükleri her şeyi bir araya getirdiler. Sadece dört tanesi yoktu: Merkür bölgesinde bulunan Roni ve Marcus ile kapıyı koruyan çiftleşmiş bir çift olan Gabe ve Hope.

Arkadaşı yatıştırıcı bir şekilde ensesine masaj yapıyor olsa da Taryn'in yüz ifadesi acılıydı. "Şu anda kendimden cidden utandığımı söylemeliyim. Ne zaman 'yalnız şekil değiştirenler' terimini düşünsem, aklıma 'kiralık silahlar' gelirdi. Bunun onlar için ne kadar zor olabileceği ya da şekil değiştirenleri yalnız olmaya iten farklı nedenler hiç aklıma gelmemişti. Bu her zaman bir seçim değil."

Jaime kucağındaki çirkin, yüksek sesle mırıldayan kızıl kediye okşadı. "Ve hepsi bir barınakta yer bulma şansına sahip değil."

Yerleşik aşçıları, ana tavukları ve Rhett'in eşi Grace, mama sandalyesindeki bebek kızına çikolatalı puding yedirirken konuştu. "Orada çalışan vardiyacılar yaptıkları iş için iyi insanlar."

Jaime, "Sakinleri giydirmenin, temizlemenin ve beslemenin kişi başına ne kadar mal olduğunu bir düşünün" dedi. "Hayvan barınağı

Çalışmaya devam etmek zor; barınağı işletmek çok daha zor olmalı."

"İçerisi nasıl?" Cam'in arkadaşı Lydia sordu.

Jaime kedisini birkaç parça etle besledi. "Bir barınağın melankolik ve umutsuz hissettirmesini beklerdim. Ama öyle olmadı. Orada sıcaklık ve rahatlık var. Ama aynı zamanda bir parça hüznün de var. Bazı sakinlerin gözlerinde bu vardı. Neler yaşadıklarını merak ettim."

Taryn Grace'e baktı. "Orada küçük çocukları görmek kesinlikle yürek parçalayıcıydı. Bazıları henüz bebektir -bir tanesi o kadar küçüktü ki, sanırım orada doğmuş olabilirdi."

Kaşığa biraz daha tatlı koyan Grace, "Lilah'mla birlikte bir barınakta yaşamak zorunda kalmanın ne kadar zor olacağını hayal bile etmek istemiyorum. Barınak iyi bir yer gibi görünse de, yine de herkes için üzücü bir durum olurdu."

"Sokaklarda olmaktan daha üzücü değil." Jaime içini çekti. "Zac'in de bir zamanlar bu durumda olduğunu düşünmek korkunç. Barınağa nasıl geldiğini merak ediyorum."

Bir infazcı olan Trick boş tabağını kenara itti. "Tüm bu olanları göz önüne alırsak, onu buraya, Remy'nin ulaşamayacağı bir yere getirmek daha iyi olmaz mı?"

Taryn üzüntüyle başını salladı. "Keşke yapabilseydim ama henüz bizimle güvende hissetmiyor. Ve sanırım Trey haklı, onu Makenna'dan ayırmak zor olabilir. Başta ondan ve nedenlerinden oldukça şüpheliydim ama onu tamamen yanlış değerlendirmişim. Dawn çocukluğundan beri orada olduğunu söyledi. Bulunmak istemediği için adını değiştirdiğini tahmin ediyorum."

Ryan homurdanarak onayladı.

Bir başka infazcı olan Dominic kollarını başının arkasında kavuşturmuş sandalyesinde uzanıyordu. "Zac'le tanışmak için sabırsızlanıyorum. Onu ziyaret için buraya getirin."

"Gelmeyecek," dedi Taryn. "Henüz değil. Kendi güvenliği için onu burada tutmayı tercih ettiğimizi biliyor; onu kalmaya zorlamayacağımıza güvenmiyor."

Haklıydı, bu yüzden ... "Remy'nin icabına bakılmalı."
Dante'nin gözleri Ryan'a kaydı. "Olacak." Bu bir yemindi.
"Shaya'yı aradım ve ona her şeyi anlattım," diye açıkladı
Taryn. "Tabii şimdi Dawn, Makenna ve Madisyn'in melek
olduğunu ve Remy'nin bir uçurumdan atlaması gerektiğini
düşünüyor." Ryan'ın arabuluculuk toplantısına katılmaya
niyeti vardı. Makenna henüz farkında olmayabilirdi ama
onunla birlikte bu meseleyi sonuna kadar götürecekti -
durum çözülmeden önce Zac sürünün bir parçası olsa bile.
Bu olay ilk ortaya çıktığından beri, korumacılık
duygusunu ya da Zac'e göz kulak olmanın onun hakkı
olduğu hissini üzerinden atamamıştı.

Onun için.

Trey, Rhett'e döndü. "Remy hakkında ne öğrendin?"

Rhett kahvesini bıraktı. "Babası o yedi yaşındayken
öldü, bu yüzden annesi tarafından büyütüldü." Çoğu şekil
değiştiren çiftleşme bağının kopmasına dayanamazdı ama
bazıları dayanmayı başarırdı. "Yüksek mevkilerde pek çok
müttefiki ve arkadaşı var. Dört yıl önce sürü alfası oldu. O
zamandan beri, kendi sürüsünü genişletmek için etrafındaki
sürülere meydan okuyor ve Kaliforniya'ya bir virüs gibi
yayılıyor. Ve şimdi de barınağın bulunduğu bölgeyi istiyor
gibi görünüyor."

Kye'ı kucağına oturtmuş olan Tao -çocuk Tao'nun cep
telefonunda bir tür oyun oynuyordu- kaşlarını çattı.
"Remy'nin o bölgeyi neden istediğini anlayamıyorum. Orası
yalnızları barındırmasıyla bilinen gerçekten kötü bir bölge."

"Belki de istediği bölge değildir," diye önerdi Trick.
"Belki de barınak istiyordur."

Cam kaşlarını çattı. "Ama neden?"

Trick omuz silkti. "Kapatmayı umuyor olabilir. Dawn'ın
Alfa'sı olmak ona bunu yapabilecek gücü verecektir."

"Ama neden kapatmak istesin ki?" Cam ona sordu.

"Cevabın bende olduğunu söylemedim. Bu sadece bir teori."

Ryan'ın kendi teorisi vardı. "Bunu düşünüyordum ... ve bunun bölgeyle ilgili olduğuna hiç inanmıyorum."

Trey başını eğdi. "Neden?"

"Bir keresinde Remy hakkında bir söylenti duymuştum." Doğru olabileceğini düşünmediği bir söylenti, ya da belki de inanmak istemediği bir söylenti. Ama şimdi, etraflarında olup biten her şeyle birlikte, bir şeyler olup olmadığını merak ediyordu. Ve bu da Ryan'ın kurdunun o herifin boğazını parçalamak istemesine neden oldu. "Eğer inanılacak bir şeyse, Remy dişilerden hoşlanmıyor."

Dante'nin kaşları havalandı. "Eşcinsel mi?"

Ryan başını salladı. "Küçük oğlanlardan hoşlanıyor."

Şaşkın bir sessizlik oldu ve ardından bir dizi küfür geldi.

"Emin misin?" diye sordu

Taryn. "Dediğim gibi, bu bir söylenti."

Taryn'in birden midesi bulandı. "O barınakta bir sürü çocuk vardı."

Dante'nin eli Jaime'nin saçlarını okşarken durakladı. "Böyle çocuklar mükemmel hedefler olur; onları koruyacak bir sürüleri yok, Makenna onları yeniden sahiplenmedikçe gidecek bir yerleri de yok. Eğer onun Alfa'sı olsaydı, bunu yapmasını engelleyebilirdi. Dawn çocukların sık sık onlara teslim edildiğini söyledi."

Ryan başını salladı. "Aslında sonsuz sayıda çocuğa erişimi olacaktı." Ve bu korkutucu bir düşünceydi. "Zac'e erişebilir. Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Sürümüz bir bütün olarak onu koruyacaktır," diye güvence verdi Taryn. "Sadece Zac'i değil, barınağı da. İyi bir şey yapıyor ve bunun korunması gerekiyor."

Trey'in antisosyal ve oldukça psikopat büyükannesi Greta elini kaldırdı. "Oradaki insanların Zac'im için yaptıklarını ne kadar takdir etsem de" -çocukla henüz tanışmamıştı bile ama onu şimdiden kendi çocuğu olarak görüyordu- "bu işe karışmamız gerektiğini düşünmüyorum. Bu bizim kavgamız değil."

Taryn kaşlarını çattı. "O çocukların bir pedofilin eline düşebileceği gerçeğini görmezden gelmemizi mi öneriyorsun?"

"Ryan'ın da dediği gibi, bu sadece bir söylenti. Trey'im hakkında pek çok söylenti var; hepsi doğru değil. Aynı şey en güçlü Alfalar için de söylenebilir - her zaman itibarlarını zedelemeye çalışan insanlar vardır."

Ryan'ın Remy hakkındaki söylentilere başlangıçta fazla kafa yormamasının bir nedeni de buydu.

"Evet, ama bu riski almaya hazır değilim," dedi Taryn. "Özellikle de barınağa borçlu olduğumuz için."

"Ama orada kalan yalnızlardan hiçbirine borcumuz yok. Size söylüyorum, yalnızlara güven olmaz. Onlardan biri Roni'mi vurdu."

"Yani yalnız biri tarafından vurulmam tamamen normal mi?" Jaime eğlenerek sordu.

Greta kamburunu çıkardı. "Neden umurumda olsun ki? Benim Dante'm senden daha iyisini yapabilirdi. Tıpkı benim Trey'imin o şıfırtıdan daha iyisini yapabileceği gibi."

Greta, Trey, Dante, Tao ve dört erkek infaz memurunu "erkekleri" olarak görüyor ve önlük yaylarını kesmekte zorlanıyordu. Bu yüzden çiftleşmemiş dişilerin onların etrafında olmasından hoşlanmıyor ve onları kovalamak için elinden geleni yapıyordu. Taryn ve Jaime'de işe yaramamıştı. Roni bir şekilde Greta'yı onu onaylaması için kandırmıştı. Tüm sürü bu yüzden hâlâ ona hayranlık duyuyordu.

"Konumuza dönecek olursak," dedi Taryn, "Remy sorununa elimizden geldiğince yardımcı olmalıyız."

Trey tek kaşını ona doğru kaldırdı. "Bu konuda söz hakkım yok mu?"

Onun kolunu okşadı. "Tabii ki istiyorsun. Sadece fikriniz benimkinden farklıysa dikkate alınmayacağını unutmayın."

"Yalnızlara yardım etme konusunda ciddi olamazsın!" Greta homurdandı. "Yalnızlar" kelimesi, birinin "Naziler" için kullanabileceği tonda söylenmişti.

Taryn'in Greta'ya attığı gülümseme biraz şeytaniydi. "Ama bir düşünsene, daha fazla çiftleşmemiş kıza sahip olmak ne kadar eğlenceli olurdu."

Erkek çocuklarınızın etrafındaki kadınlar... bilirsiniz, onlarla flört etmek, onları günah yoluna sürüklemek."

Greta çenesini kaldırdı. "Yalnızlara yardım teklif etmeyi reddediyorum."

"Ve Son Akşam Yemeği'nde garsonluk yapacak kadar yaşlı birinin hâlâ hayatta olabileceğini kabul etmeyi reddediyorum, ama işte buradasınız."

Ryan'ın bir kısa mesaj aldığını gösteren bir dizi bip sesi duyunca cebinden telefonunu çıkardı. Mesaj Zac'ten geliyordu ve çoğunlukla stenoyla yazılmıştı ama Ryan çevirdi: "Bugün Remy'yi kovaladığın için teşekkürler. Barınağa gerçekten yardım edecek misin?"

Ryan hemen cevap verdi: "Evet. Bütün sürü yardım edecek."

Bu bir sözdü ve Ryan asla sözünden dönmezdi. Greta'nın Taryn'in bu konudaki fikrini değiştireceğinden endişe etmiyordu. Kadın mucizevi bir şekilde bunu başarsa bile, bu Ryan'ın planlarını değiştirmeyecekti.

Genelde başkalarının dramlarına karışmazdı. Bunlarla dolu bir evde büyüdüğü için Ryan bunlardan vebadan kaçır gibi kaçıyor. Ama barınağa yardım etmek için her türlü niyeti vardı ve bu yoldan sapmayacaktı. Ryan bir kez kendini herhangi bir eyleme adanmış mı, sonuna kadar götürürdü. Remy'nin o çocuklar için yarattığı tehlikeyi görmezden gelmeyecek ve Zac'i hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Aslında çocuk Ryan'dan daha iyi bir koruyucuyu hak ediyordu; duygusal geribildirim verme konusunda iyi değildi, bağ kurma konusunda iyi değildi, sevgisini ifade etme ya da alma konusunda da iyi değildi. Ama Zac'e bir yuva, bir aidiyet duygusu verebilir ve onun güvende olmasını sağlayabilirdi. Bunların hepsi iyi şeylerdi, değil mi?

Zac'in güvenini kazanmak için onunla zaman geçirmek aynı zamanda Makenna'yla da zaman geçirmek anlamına geliyordu. Ryan, yalnız bir adamın etrafında olma fikrinin verdiği rahatsızlığın yerleşmesini bekledi.

. . . ama hiçbiri gelmedi. Aslında, bir başlangıçla fark etti ki

onu tekrar görmek istedi. Muhtemelen bir gizem olduğu için. Ryan bir durumla ilgili tüm gerçeklere sahip olmayı severdi. Onun gerçekte kim olduğunu ve başına ne geldiğini bilmek istiyordu. Dahası, hangi lanet sürünün bir yavruyu kovduğunu ve bunu kendilerine nasıl haklı gösterebileceklerini bilmek istiyordu.

"Remy hakkındaki söylentiği nereden duydun?" Trey, Ryan'ın düşüncelerini bölerek sordu.

"Bir şekil değıştiren barındaydım," dedi Ryan. "Garson kız odanın diğerk tarafında onunla flört ediyordu. Barmenlerden biri -Myles- bu durumdan pek memnun görünmüyordu. Sonra Remy onu kovduğunda kıs kıs güldü. Remy'nin ilgisinin genç erkeklere yöneldiğini duyduğundan kızın gönderilmesine şaşırmadığını söyledi."

Dante kollarını göğsünde kavuşturdu. "O zaman gidip şu barmenle konuşmamız ve bu bilgiyi nereden aldığını öğrenmemiz gerektiğini düşünüyorum."

O gecenin ilerleyen saatlerinde Ryan, Trey, Dante ve Trick'le birlikte kalabalık bara doğru yürüdü. Myles'ı barın uzak ucunda, servis yaptığı kadınla flört ederken buldular.

Onların sert ifadeleri karşısında kaskatı kesildi. "Bu da ne demek oluyor?"

Dürüst bir tetikçi. Ryan bunu severdi.

"Birkaç sorumuz var," dedi Trey. "Uzun sürmez."

Myles gergin bir kahkaha attı. "Kızgın dört Anka kurduyla tek başıma yürümek aptallık olur."

"Kızdığımız kişi sen değilsin," dedi Trey. "Ama bizi kızdıran kurt hakkında bize biraz bilgi verebileceğine dair içimde bir his var."

Myles dudaklarını birbirine bastırdı, belli ki isteksizdi. Sonunda ağır bir nefes vererek barı yuvarladı ve kendisini takip etmelerini işaret etti. Onları "Sadece Personel" yazan bir kapıdan geçirip boş bir dinlenme odasına götürdü. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

Trey konuştu. "Remy Deacon."

Myles'ın yüzü tiksintiyle buruştu. "Peki ya o?"

"Buraya son geldiğimde," dedi Ryan, "Remy'nin küçük oğlanlardan hoşlandığını söylemiştin."

Myles rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Ben de öyle duydum." "Kimden?"

"Sürü arkadaşlarımdan bazıları. Aslında onun devraldığı sürülerden birinin üyeleriydiler. Birkaç ay önce bizimkine geçtiler."

"Bunu kesin olarak biliyorlar mı?" diye sordu Dante. "Buna tanık oldular mı?"

"Hayır. Çocuklarla birlikte olmayı sevdiğini, onları doğa yürüyüşlerine çıkardığını ve tüm yetimleri evlat edindiğini söylediler."

Trey, "Yavrularla vakit geçirmenin yanlış bir tarafı yok," dedi.

"Hayır, ama bazı çocuklar kayboldu. Ve babalardan biri Remy'yi oğlunu taciz etmekle suçladı ve sonra ona saldırdı. Remy babayı öldürdü. O zamandan beri bazı aileler burayı terk etti - belki söylentilere inandıkları için belki de tedbirli davrandıkları için." "Ayrıca aşırı sahiplenici annesinin onu biraz fazla sevdiğini de duydum." diye eklerken yüzünü buruşturdu.

Ryan'ın diline acı bir tat yerleşti. Kurdu tam bir tiksintiyle dudağını büktü. Eğer ikinci söylenti doğruysa, insan Remy'ye sempati duymaya başlayabilirdi. Ryan'ın canı çekmiyordu. Ne kadar üzücü ve hastalıklı olsa da, pek çok insan istismara uğramıştı. Hepsi istismarcı olmuyordu.

Dante Myles'a, "Sürü arkadaşlarıyla konuşmamız gerekiyor," dedi. "Remy hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacımız var."

"Başka bir şey bildiklerini sanmıyorum."

"Belki de bilmiyorlardır, ama emin olmalıyız."

Myles bir eliyle ensesini ovuşturdu. "Kanada'daki akrabalarını ziyaret ediyorlar. Cuma günü dönecekler."

"Cumartesi sabahı konuşmak için bölgenize geleceğiz. onlarla birlikte," dedi Trey, ses tonu tartışmaya açık değildi.

Myles ellerini ceplerine soktu ve ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Ya seninle konuşmak istemezlerse?"

Trey kaşlarını kaldırdı. "Söylentilerin doğru olduğuna inanıyorlarsa, bize bildiklerini anlatmak isteyeceklerini düşünürdüm."

"Onu öldüreceksin, değil mi?"

"Eğer suçluysa, yaşamayı hak etmiyor demektir."

Myles alaycı bir ifadeyle, "Hayır, hiç de öyle değil," dedi.

Makenna ertesi sabah barınağa vardığında, barınak sakinleri kahvaltılarını yeni bitirmişlerdi. Daha sonra ya işe, ya iş görüşmelerine, ya okula ya da ortak salona gidiyorlardı. İşte o zaman Makenna, Dawn'ın yıllar önce barınakta kalmasını kabul etmesinden bu yana her gün yaptığı şeyi yaptı: belirlenmiş işlerine başladı.

Bazı personelin yardımıyla mutfağı temizledi, kafeterya masalarını sildi ve yerleri paspasladı. Ardından, yeni sakinlerin her birini kontrol etti, yerleştiklerinden emin oldu ve onları yanlarına almak için güvenebilecekleri herhangi bir ailenin adını sordu.

Hafif bir öğle yemeğinden sonra bilgisayarını kullanmak üzere Dawn'ın ofisine gitti. Orada, yeni sakinlerin kendisine verdiği isimlerin her biri üzerinde arama yaptı ve nerede olduklarını elektronik olarak takip etmeyi umdu. Colton ofis telefonunu aradığında listenin yarısına gelmişti. "Merhaba."

"Ziyaretçilerimiz var. Seni soruyorlar."

Meraklanan Makenna ofisten çıktı ve resepsiyon alanına doğru ilerledi. Colton ve Madisyn oradaydı ve üç yabancı kadının kendi aralarında sohbet ederken dekoru incelemelerini merakla izliyorlardı. Ayaklarının dibinde birkaç kutu vardı. Makenna dikkatlerini çekmek için boğazını temizledi.

İkisi de gülümseyerek döndüler. Birbirlerine hiç benzemiyorlardı; biri uzun boylu ve zayıftı, diğeri ise oldukça kıvrımlı bir esmerdi,

Üçüncüsü ise bronz tenli, peroksid rengi bir sarışıandı. İtaatkâr kurtlar, diye hissetti.

Uzun boylu olan parlak bir şekilde gülümsedi. "Sen Makenna olmalısın. Sizinle tanışmak çok güzel."

Esmer kadın başını salladı. "Hakkınızda çok şey duyduk."

Kafası karışan Makenna, "Um . . . Özür dilerim. Siz kimsiniz?" diye sordu.

Uzun boylu olan elini göğsüne götürerek, "Ben Lydia," dedi, "elini esmerin omzuna koydu," bu Grace, bu da Hope. Biz Phoenix Sürüsü'ndeniz. Yardım etmek için buradayız."

"Nasıl yardım?" Dante ve diğer iki erkek ellerinde kutular, çöp torbaları ve ... ile içeri girerken kapı açıldı. "Tablolar mı?"

Lydia'nın gülümsemesi daha da parlaklaştı. "Buraya bir çeki düzen vermenin iyi olacağını düşündüm. Biraz renk katmak. Jaime haklıydı, burası çok sıcak bir yer."

Yüzünün bir tarafında pençe izleri olan iri yarı erkek başını Makenna'ya doğru eğdi. "Ben Trick."

Yanındaki ateşli sarışın, gözlerindeki muziplikle ona çapkın bir sırıtış fırlattı. "Selam, ben Dominic."

Makenna başıyla onayladı. "Ah, Zac'e müstehcen şakalar gönderen infazcı."

"Aslında ben serbest çalışan bir jinekologum. En son ne zaman muayene oldunuz?"

"Dominic," diye azarladı Grace.

Kapı tekrar açılıp Taryn, Jaime ve Ryan içeri girince Makenna'nın kıkırdaması kesildi. Ryan'ın gözleri Makenna'nın gözlerini bulduğu anda, Makenna'nın omurgasından aşağı bir zevk sızısı yayıldı. İçinde oluşan ham ihtiyaç canlı ve elektrikliydi. Kendine rağmen, onun içinde, üzerinde olmasının, onu almasının nasıl bir his olduğunu merak etti. Onun tüm doğal yoğunluğunun sert, kaba, talepkâr bir sekse dönüştüğüne bahse girerdi - ona göre en iyisi.

"Bağışlamak için birkaç giysi getirdim," dedi Umut. "Sürüdeki herkesten var. Bazıları tam olarak farkında değil

Henüz bağış yaptıklarını bilmiyoruz ama eminim yakında fark edeceklerdir." Trick'in kaşları çatıldı. "Tam olarak ne bağışlamışım?" Grace Makenna'ya, "Fazladan yiyeceğimiz vardı," dedi.

O üç kutuya fazladan mı dedi? Sanki o şeyler öylece ortalıkta mı duruyordu? "Fazladan yiyecek," diye tekrarladı Makenna. "Doğru."

Dominic kaşlarını çatarak Madisyn'in yanına yaklaştı. "Nesin sen?"

Kedi bunu çok yaşadı. Çoğu şekil değiştiren onun hangi cinsten olduğunu anlamazdı. Madisyn de bu durumdan hoşlanıyordu. İnsanlarla dalga geçmekten zevk aldığı için gerçeği çok nadiren açıklardı. "Bir kadın," diye yanıtladı Madisyn.

Dominic gözlerini devirdi. "Evet, ama sen ne tür bir şekil değiştirensin?"

"Bir kedi."

"Ne tür bir kedi değiştirici?" diye sordu sabırsızca. "Nadir bir tür."

Lydia, Dominic'in hırıltısını bastırarak küçük bir alkış yaptı. "Pekâlâ, işe koyulalım."

Makenna, Lydia'nın oldukça sanatsal olduğunu ve iç tasarım konusunda yetenekli olduğunu kısa sürede anladı. Barınağın bazı gönüllülerini ve sakinlerini, hatta çocukları bile iyileştirmelere yardımcı olmaları için işe aldı. Tablolar asıldı, saksı bitkileri getirildi, modası geçmiş perdelerin yerini renkli karartma perdeleri aldı ve şık aydınlatma armatürleri eklendi.

Ortak salon tamamen dönüştürüldü. Eski halı laminat parke ile değiştirildi ve ardından panjurlarla aynı renkte güzel, kahve renkli bir halıyla kaplandı. Döşemeler uyumlu kanepeler ve minderlerle değiştirildi ve plastik sandalyelere beyaz suni deri kılıflar eklendi.

Çocuklar, Phoenix kurtlarının yanlarında getirdikleri bir oyun evi, kum havuzu, basketbol ağı ve trambolinle daha da iyileştirilen açık hava oyun alanının duvarlarına resimler çizdiler. Görünüşe göre, onlar

Alfa çiftinin oğlunun artık eğlenmediği şeylerdi ama Makenna bunların eski şeyler olduğuna inandığından pek emin değildi.

Madisyn'in de şüpheleri vardı. Dawn ... Makenna onu uzun zamandır bu kadar mutlu görmemişti. Kadın kurtların bağısladığı diğer şeylerden dolayı çok heyecanlıydı: yatak takımları, giysiler, ayakkabılar, uyku tulumları, hijyen malzemeleri, kitaplar, oyuncaklar, havlular, bir mikrodalga fırın, bir ekmek kızartma makinesi ve bir su ısıtıcısı.

Kurtlar eşyaların "ortalıkta öylece durduğunu" iddia ediyorlardı. Ama Makenna ortak salonun duvarında asılı duran bir şeye bakarken, yanından nadiren ayrılan Ryan'a, "Etrafta öylece duran geniş ekran bir televizyonun olduğuna inanmayı reddediyorum," dedi.

"Şaşıracaksınız. Çok sayıda misafir odamız var ama nadiren kullanılıyorlar."

"Misafir odaları mı?" Adamın "misafir kulübeleri" diyeceğini düşünmüştü. "Yani hepiniz büyük bir sürü evinde mi yaşıyorsunuz?" Ayaklarının dibindeki çöp torbalarını toplayarak yan çıkışa doğru yöneldi; Ryan da aynısını yaptı.

"Bir anlamda," diye cevap verdi dışarı çıkıp yan sokağa girdiklerinde. Makenna gibi o da çöp poşetlerini çöpe attı. "Colton senin için kim?" Ryan istemeden ani bir şekilde ağzından kaçırıldı. İçten içe irkildi. Doğası gereği sert ve doğrudan konuya giren biriydi. Bu da sık sık kaba ve hoşgörüsüz görüldüğü anlamına geliyordu.

"O bir gönüllü ve bir arkadaş." Saatler süren sıkı çalışmanın ardından nefes nefese kalmıştı ama Ryan ter bile dökmemişti. Tüm o kasların bükülüp esnemesini izlemek bu kadar zevkli olmasaydı, bunun için ona kızardı.

"Arkadaş mı? Sanki bu onun hakkıymış gibi kişisel alanınıza giriyor."

"Sen de öyle."

Evet, ama ondan bahsetmiyorlardı. "Siz ikiniz çıkıyor musunuz?"

"Neden? Onunla ilgileniyor musun? Çünkü o tarafa kaydığını sanmıyorum." Yakınına bir karga konunca yüzünü buruşturdu. "Bu hiç iyi değil."

Ryan konunun aniden değişmesi üzerine gözlerini kırptırarak kuşa baktı. "Ne?"

"Tek başına bir karga görmek kötü şanstır." Eklemedi Belli ki, ama ses tonundaydı.

Ryan ondan kuşa baktı ve "O sadece bir karga," diye belirtmek zorunda hissetti.

"Hadi ama, tekerlemeyi duymuşsundur. 'Keder için bir, neşe için iki, vs.....'"

Evet, ama yine de . . . "O sadece bir karga." Ve bu sadece bir kafiye idi.

"Hiç batıl inançların yok mu?"

"Yani tamamen mantıksız inançlarım mı var? Hayır." Onun alınmasını bekliyordu. Aslında gülümsedi, meraklı görünüyordu.

"Yani şansa inanmıyor musun?"

"Hayır."

"Ama sen kadere inanıyorsun." "Hayır."

Ağzı açık kaldı. "Kadere nasıl inanmazsın? Sen bir şekil değiştirensin. Bizim önceden belirlenmiş eşlerimiz var."

"Bu, hayatlarımızın bir senaryo gibi yazıldığı anlamına gelmez." Kaderini o belirledi, başkası değil.

"Ama bu bazı şeylerin değişmez olduğunu gösteriyor. Dışarıda senin için yaratılmış bir kadın var."

"Bu, kaderimin hayatımı onunla geçirmek olduğu anlamına gelmiyor." Bu sadece hayatının alacağı olası bir yoldu. o yolu seçti.

"Tamam, bu doğru," diye kabul etti Makenna. Eşini bulamayabilirdi ya da içlerinden biri bir başkasını etkileyebilirdi. Gerçek eş olmayan şekil değiştirenler yine de bir araya gelebilir ve imprinting süreci aracılığıyla bir çiftleşme bağı oluşturabilirdi. Bu, iki köpek arasındaki bağ kadar güçlü ve gerçek bir bağı.

önceden belirlenmiş eşler. "Kader kavramını eşinizi bulmak istemediğiniz için mi reddediyorsunuz?"

"Hayır." Ryan çiftleşmekten hiç korkmamıştı, bağlanmaktan hiç korkmamıştı. Eşini bulduğunda kendini ona bağlayacağını ve bu kadar olacağını bilerek etrafta oynamıştı. Bu kadar basit. Diğer insanların bu konuyu neden bu kadar karmaşık bulduklarından gerçekten emin değildi. "Ben sadece hayatlarımızın şans ya da kader tarafından belirlendiğine ya da çiftleşme bağlarının kozmik, sihirli şeyler olduğuna inanmıyorum."

Çok soğukkanlı ve ciddiydi, diye düşündü. Her zaman uygulayıcı modundaydı. Bir daha dönmek üzere ayrılmadan önce Ryan'ı en azından bir kez gülümsetmesi gerektiğini hatırlatmak için zihnindeki mantar panoya bir not iliştirdi. "Pekâlâ, o zaman bağların ne olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Üremeyi sağlamak için evrimsel önlemler."

Bu onu kesinlikle şaşırttı. "Bunun genetik bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?" "Şekil değiştirenler kendi türlerinden başka biriyle üreyemezler. eşler. Bu anlamda, çiftleşme bağları şekil değiştiren ırkların devamını sağlar."

"Yani bağın bir tür tuzak olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Sadece bunun evrimsel bir önlemden başka bir şey olduğunu düşünmüyorum, hepsi bu. Bu seni neden gülümsetiyor?"

Omuz silkti. "Zihnin çok pratik. Büyüleyici."

Hiç kimsenin ondan "büyüleyici" diye bahsetmediğinden emindi. Soğuk, evet. Acımasız, evet. Duygusal olarak steril, evet. Büyüleyici mi? Hayır.

"Ben kader ve şans diye bir şey olduğuna inanıyorum. Madisyn tanıdığım en şanslı insanlardan biri; her zaman bir şeyler kazanıyor ve buluyor. Zac'i ele alalım. Onu kapımın önünde alkol ve uyuşturucuyla kendinden geçmiş halde buldum. O haldeyken kendini pek çok yerde bulabilirdi; yaralı ve savunmasızdı. Ama yolunu bulduğu yer benim kapımın eşiğiydi.

güvenli bir yere. İşte bu, daha yüksek bir gücün iş başında olduğunu gösteren bir örnektir."

Annesinin sesi aniden Ryan'ın kafasında çınlamaya başladı

. . . "Gerçek eşimi beklemeliydim! Bu, babanın üzerine basarak ona ihanet ettiğim için kaderimin bana verdiği bir ceza!"

Hayır, annesi kendi seçimleri yüzünden mutsuzdu - hiçbir zaman sorumluluğunu almadığı bir şey. Kaderi, evreni, babasını, kendisi dışında her şeyi ve herkesi suçlamıştı. "Yüce güç diye bir şey yoktur," diye ısrar etti Ryan. İnsanlar kendi kaderlerinden kendileri sorumluydu. Eğer hayatlarını mahvettilerse, bu kendi hatalarıydı ve bunu kabullenmeleri gerekiyordu. "Zac yine de bir noktada buraya gelebilirdi. Sen nasıl buraya düştün?"

"Bunun bir önemi yok."

Bu sözlere açıklayamadığı bir şekilde sinirlenen Ryan aralarındaki küçük mesafeyi kapattı. "Çocukluğundan beri yalnız bir kurt olarak yaşıyorsun... ve bunun bir önemi yok mu?"

"Benim hayatım iyi. Arkadaşlarım, bir dairem, bir işim, bir arabam ve kendi param var."

"Ama bir sürü değil, sürü arkadaşları değil ve gerçek bir bölge değil. Bunun sana ya da kurduna zarar vermediğini söyleme bana." Gözlerini kıpmıştı. "Senin adın ne?"

Gözlerini kırpmıştı. "Adımı zaten biliyorsun. Kafanı mı çarptın?"

"Ama bu senin gerçek adın değil."

Haklı olması mümkündü ama Makenna bunu bilmiyordu. Bunu açıklamaya niyeti olmadığından, sadece "Alacağın tek isim bu," dedi.

"Saklanıyor musun? Biri seni mi arıyor?" "Ryan, bırak artık."

Dante ve Dominic ellerinde daha fazla çöp ile dışarı çıkarken kapı açıldı. Dante'nin kaşları çatıldı. "Burada her şey yolunda mı?"

Ryan homurdandı ve bir eliyle sırtının alt kısmına bastırarak o n u içeri çağırđı.

"O düşünüyor sen gerekir Zihin senin kendi iş," dedi Makenna Beta'ya, homurtuyu tercüme ederek.

Dominic başını eğdi. "Homurtularını anlıyor musun?"

"Anlamıyor musun?"

"Sen 'Kendi işine bak' dedin. . o tek sestem mi?"

Çenesini kaldırdı. "Çok açık olduğunu sanıyordum."

Dominic Ryan'a döndü. "Evlen onunla."

Ryan kapıya yönelmeden önce yine homurdandı.

"Ne dedi o?" Dominic ona sordu.

"Siktir git," diye tercüme etti.

"Hey!" Dominic Ryan "a inleyerek onu içeri kadar takip etti.

Anka kurtları barınağa makyaj yapmayı bitirdiğinde akşam yemeği servis edilmeye başlanmıştı. Sakinlerin sürülerden duyduğu rahatsızlık nedeniyle, Anka kurtlarının Dawn, Madisyn ve Makenna ile birlikte dışarıda yemek yemesine karar verildi. Hepsi çocuk oyun alanının yanındaki banklara yerleştı.

Yemeklerini bitirdikten sonra Dawn konuştu. "Yaptığınız her şey için size ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Bunu gerçekten yapmak zorunda değildin," dedi Makenna. "Tüm bu yardımlardan rahatsız oluyorsun," dedi Taryn.

gözlemlendi.

Makenna omuz silkti. "Takdir etmediğimden değil. Barınağın alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı var. Ama buraya getirdiğın eşyaların çoğu yeni."

Dante başını salladı. "Ama dediğın gibi, buranın alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı var. Başka bir not olarak, Remy hakkında ne keşfettiğimizi bilmek isteyebilirsiniz." Onlara Rhett'in ortaya çıkardığı her şeyi ve Remy hakkındaki söylentileri anlattı.

Dante sözlerini bitirdiğinde Dawn'ın rengi oldukça solmuştu. "Yani gerçekten istediği şey

çocuklara erişim?"

Beta, "Ne kadar hastalıklı olsa da, bu her şeyden daha mantıklı," diye cevap verdi.

Midesi tiksintiyle burkulan Makenna, yarısı boş tabağını ayaklarının dibine bıraktı. Remy'de bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı ama bunu hiç düşünmemişti. Ve şimdi gerçek bir korku hissediyordu. Eğer istediğini elde ederse, barınaktaki çocuklar acı çekecekti. Onları koruyamayacaktı çünkü Remy'nin yapacağı ilk şey Dawn, Madisyn ve Makenna'dan kurtulmak olacaktı. Hiçbir engel istemezdi.

Doğası gereği en az Makenna kadar korumacı olan kurdu onu avlamak ve parçalara ayırmak istiyordu. Makenna bu fikri onayladı. Onun gibi hasta heriflerin var olmaya hakkı yoktu; bu kadar basitti. Ama onun arazisine girmek, kurtlarını atlatmak ve hayatına son verme fırsatını yakalamak o kadar da basit değildi. Yine de bu onu hayal kurmaktan alıkoymuyordu.

Kafasını kaldırdığında gözleri Ryan'ın her Geyi anlayan bakışlarıyla karşılaştı. Ryan onun ne düşündüğünü biliyordu. Remy'nin canını almanın vicdanını ne kadar az rahatsız edeceğini bilip bilmediğini merak etti, bunun için onu ne kadar sert yargılayacağını merak etti. Bilmek istemediğine karar verdi. "Bunu Zac'e söyleyemeyiz. Sığınma evindeki hiç kimseye söyleyemeyiz. Birçoğu kötü ortamlardan kaçmak için burada. Remy hakkındaki bu söylentiye öğrenirlerse kaçarlardı."

"Katılıyorum," dedi Madisyn, yanakları öfkeyle kızarmıştı. "Burada kendilerini güvende hissetmeleri gerekiyor."

"Remy arabulucu arkadaşınıza rüşvet vermeye çalıştı mı?" Dawn sesi titreyerek Taryn'e sordu.

Taryn başını salladı. "Ama yapacağından kuvvetle şüpheleniyorum. İşe yaramayacak."

"Toplantıda kavga çıkarmaya çalışacağını düşünüyor musun?" Madisyn sordu.

Taryn homurdandı. "Nefes almayı seviyorsa hayır. Ryan orada olacak."

Makenna yanlış duymuş olmalıydı. "Özür dilerim, neydi o?"

"Arabuluculuk toplantısında olacağım," diye gürledi Ryan.

Kafası iyi miydi? "Gidemezsin. Barınak için çalışmıyorsun."

"Hayır, bilmiyorum," diye kabul etti, "ama Shaya'nın güvenlik ekibinin bir parçası olarak orada olabilirim." Arabulucuların her zaman korumaları olurdu.

Jaime başını salladı. "Bu işe yarayabilir. Bizim sürümüz ve Shaya'nın kan bağıyla birbirlerine sıkı sıkıya bağlılar, hatta infazcıları bile paylaşıyoruz. Onun orada olması garip karşılanmayacaktır."

Makenna Ryan'ın bu işe bu kadar karışmaması gerektiğini söyleyemeden Dawn ona gülümseyerek, "Teşekkür ederim Ryan. Bir kavga durumunda kızlarımın ve benim güvende olacağımızı bilmek beni daha iyi hissettirecek."

Ryan cevap olarak bir "rica ederim" homurtusu çıkardı.

Taryn saatine baktı. "Geri dönmeliyiz. Oğlum muhtemelen diğerlerini çıldırtıyordur, özellikle de eşimi."

Dawn kıkırdadı ama gözleri hâlâ endişeyle parlıyordu. "Sen eşinin ve yavrusunun yanına dön."

Ryan ayağa kalktı. "Önce Zac'i görmek istiyorum."

"Tabii ki istiyorsun. Veda etmekten mutluluk duyacaktır." Dawn yardımları için Anka kurtlarına bir kez daha teşekkür etti ve Madisyn'le birlikte onları barınağa geri götürdü.

Ryan içeri girmek için döndüğünde Makenna'nın banktan kalkmadığını fark etti. "Dawn'ı bizden korumaya gelmiyor musun?" Başını çevirip ona baktı. Evet, onlara tam olarak güvenmediğini biliyordu. Hatta bunu anlıyordu. Yine de kurdu bundan hoşlanmamıştı; onun güvenini istiyordu, bunun onun hakkı olduğuna inanıyordu.

"Madisyn onunla birlikte. O kız benden daha sert."

Bundan şüpheliydi.

"İyi yolculuklar."

Bu küçümseyici yorum onu çok kızdırdı. "Bana hâlâ gerçek adını ya da buraya nasıl geldiğini söylemedin." Tamam, bu sözler niyet ettiğinden daha sert çıkmıştı. İşte yine nezaket eksikliği.

"Çünkü bu seni ilgilendirmez, Beyaz Diş."

Ryan onun önünde durmuş, "Beni itmen için sana meydan okuyorum," diyen cüretkâr bakışlarıyla karşılaşmış ve sapkın bir nedenden ötürü vücudunun gerilmesine neden olmuştu. "Bunu kendi işim yapacağım."

Kaşlarını çattı. "Oh, öyle mi?"

Öyleydi işte. "Hiçbir sürünün bir yavruyu kovmaya hakkı yoktur. Bunun bedelini ödemeliler."

Şüphelerinde haklıydı, diye düşündü Makenna. Korumak ve savunmak onun iliklerine işlemişti. "Yapacaklar. Karma bunu görecektir."

Evet, bahsettiği karma o olabilirdi. "Bana sadece sürünün adını söyle."

"Sen inatçı bir orospu çocuğusun," dedi kızgınlık göstermeden. Başka biri olsa, çoğu baskın erkek gibi kendisine hayır denilmesinden hoşlanmadığı için bunu zorladığını düşünebilirdi. Ama bundan daha fazlası olduğunu hissetti. Sanki içinde üretken olma, faydalı olma, kendine ya da başkalarına kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi bir ihtiyaç vardı.

"Sadece Zac'e konsantre ol," dedi ona. "Şu anda sana ihtiyacı var." Uzun bir sessizlik anı geçti ama aklından neler geçtiğini anlamamanın bir yolu yoktu. Daha önce duygularını kontrol etmekte bu kadar uzman olan biriyle hiç karşılaşmamıştı. Adamın sesinde, gözlerinde, sözlerinde ya da dışa dönük tavrında pek bir şey yoktu. Beden dili mesafeliydi; asla kıpırdanmıyor, göz temasından kaçınmıyor, saçmalamıyor ya da kekeleyordu. Homurtularını anlamakta bile daha başarılıydı.

Kadının yerinden kıpırdamayacağını anlayan Ryan zaman kazanmaya karar verdi. Eninde sonunda cevaplarını alacaktı.

"Bir sorun olursa beni aramayı unutma." Bununla birlikte ayrıldı.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

T Sirtında bir kırbaç şaklaması. İp bileklerini aşındırdı. Pençeler böğrüne saplanırken beyaz bir acı hissetti. Damarlarında öfke ve nefret pompalanıyordu. Kızgın demir çubuğun yakıcılığı. Sorgulayan, gülen, alay eden sesler. Buz gibi suyun onu hortumla yıkaması. Matkap elini delip geçiyordu. Yaralarına sürülen tuz ve kırmızı biberin yakıcılığı ve acısı. Ter, kan ve öfke kokusu, yolsuzluk, ve-

Ryan yatağında doğruldu, nefes nefese kalmış ve yıllar önce düşüncelerini bulandıran öfkeye kapılmıştı. Hayvani bir hırlamayla uyanan kurdu, bunun bir kâbustan fazlası olmadığını anlayınca nihayet volta atmaya başladı. Ryan artık bu tür kâbusları pek sık görmüyordu. En fazla altı ayda bir. Hep aynıydılar: kırık dökük, çarpıtılmış anı görüntüleri.

Trey rakip sürünün alfasıyla tartışmaya girdikten sonra Ryan kaçırılmış, esir tutulmuş ve vermediği bilgiler için işkence görmüştü.

Linton Sürüsü'nün pek çok sorusu olmasına rağmen Ryan, kendisine yaptıkları işkencenin asıl nedeninin bilgi edinme ihtiyacı olduğuna inanmıyordu. Bunu yapmışlardı çünkü bundan zevk alıyorlardı. Özellikle de Alfa sadist bir piçti.

Ryan'ı dayanma gücünün sonuna bu kadar yaklaştıran sadece işkence değildi. Çaresizlik, kontrolden çıkma ve kendini savunamama duygusuydu. Kurdu, kendisini esir alanların yerini değiştirmesini ve onları parçalamasını engelleyen ilaçlar enjekte edildiği için öfkeden kuduruyordu.

Ryan kaçmak için tek şansının vahşiliğin bıçak sırtını geçip hayvanına tam kontrol vermek olduğunu biliyordu. Fazladan hız ve gücün o pisliklerle dövüşmesini sağlayacağını biliyordu. Ama bunu o kadar öfkeliyken, akli ve kalbi bir hayvandan farksızken yaparsa, muhtemelen bir hayduta dönüşebileceğini de biliyordu.

Bu nedenle, iki haftadan uzun bir süre tereddüt etmiş, haydutluk yapmanın sürüsünü onu izlemeye ve öldürmeye zorlayacağı fikrinden nefret etmişti. Ama Linton Sürüsü ona ne kadar zarar verdiyse, özgürlük ve intikam ihtiyacını da o kadar beslemişlerdi.

Uyuşturulmuş, yorgun, aç, öfkeli ve büyük bir acı içinde olan Ryan sonunda teslim olmuştu. Tamamen vahşileşmiş ve kontrolden çıkmış olan kurdu ilaçlara rağmen yüzeye fırlamış ve kaçarak kendisini tutsak edenleri parçalamıştı. Ryan bununla ilgili pek bir şey hatırlamıyordu; insan olduğunu hissettiren o kadar az şey kalmıştı ki.

Ondan sonra kurdu kendi bölgesine kaçtı. O zamana kadar yeterince sakinleşmişti ki Trey ve Dante onu kenardan geri çağırabildiler. Ryan'ın söylediği tek şey, küçük Linton Sürüsü'nün onu yakaladığını ve artık ölü olduklarını söylemek olmuştu. Daha fazla bilgi için onu zorlamamışlardı - belki de bunun bir anlamı olmayacağını sezmişlerdi. Duygusal olarak o kadar uyuşmuştu ki, yine de uçurumun kenarına o kadar yakındı ki.

Sürüsünün yanında geçirdiği zaman iyileşmesine yardımcı olmuştu ve beklenebileceği kadar işlevseldi. Sıkı, destekleyici ve sadık bir sürünün üyesi olmak pek çok yarayı iyileştirebilirdi. Bu yüzden sürüsünün Zac için iyi olacağına inanıyordu. Sadece çocuğun bunu kendi başına anlamasına ihtiyacı vardı.

Zac barınağın girişindeki cam kapıdan içeri baktı. "Ryan mesajında bugün yalnız geleceğini söyledi."

Bu Makenna'yı şaşırttı. "Sesin rahatlamış gibi geliyor."

"Diğerlerini seviyorum. Sadece, bilirsiniz, onlardan çok var ve

Ve a Grup . güçlü KİŞİLİKLER olabilir korkutucu olabilir. "Anladım."

Zac dudaklarını yaladı. "Sence neden onunla gelmiyorlar?"

Adamın endişesinin altında neon ışıklarla yanıp söndüğünü görebiliyordu. "Senden hoşlanmadıkları için değil." Colton başını salladı. "Seni sürülerinde istedikleri çok açıktı. Belki de Ryan'ın o gece için yeterli bileti yoktur. oyun." Zac'in omzunu okşadı. "Bu kadar endişelenme." "O

k a d a r endişelenme," dedi üç yaşındaki küçük kız. Colton'ın boynundan sürekli sarktığı için "Papağan" lakabını aldı. Bütün çocuklar Colton'ı severdi. O kaslı yapının altında tam bir lokum vardı.

Cep telefonunun bip sesini duyan Zac, "Arayan Ryan olabilir," dedi. Başparmağını ekranda kaydıran Zac şeytanca gülümsedi. "Ben Dominic."

Makenna kaşlarını kaldırdı. "Ne yazdığını bilmek istiyor muyum?"

"Hayır."

Colton ona baktı, gözleri gülümsüyordu. "Madisyn'in önerisi hakkında daha fazla düşündün mü?"

Kedinin, Makenna'nın Ryan'ın "istiyor gibi görüldüğü o ısırlığı almasına" izin vermesi gerektiği fikrinden bahsettiğini biliyordu. Makenna onun kendisine ilgi duyduğuna şahsen ikna olmamıştı. Öyle olsa bile ve onun yalnız olması onun için önemli olmasa bile ... "Bu özel kişiyle başa çıkacak ne zamanım ne de yeteneğim var."

Homurdandı. "Beni gayet iyi idare ettin. Seni çok zorladım, çok sık zorladım. Sen de hemen karşılık verdin. Hiç saçmalamadın

benden." Omzuna kendi omzuyla vurdu. "Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum. Hayatta barınaktan daha fazlası var."

"Hmm." Tanıdık bir Chevy yanaşırken cam kapıdan içeri baktı. "İşte Ryan." Karnı sıkıştı ve kurdu memnun bir şekilde doğruldu. "Hadi gidelim." O ve Zac yolun sonuna vardıklarında, Zac ön yolcu kapısını açıyordu. "Hey, Beyaz Diş. Seni benden koruyacak sürü arkadaşın yok mu?"

Ryan homurdandı, onun kokusunu hızlıca içine çekti. Ve kaşlarını çatı. Hafif bir Colton kokusu vardı. Kurdu pençelerini Ryan'a doğru uzatarak erkeğe meydan okumasını istedi. Baştan çıkarıcıydı.

Vücudu doğal olmayan bir şekilde kaskatı kesilen Zac, gençlerin sık sık yaptığı gibi utangaç bir şekilde çenesini ona doğru eğdi. "N'aber?"

Ryan ona başıyla kısa bir selam verdikten sonra dikkati barınaktan kısa bir mesafe ötede duran arabaya yöneldi. Aracın içindeki iki erkek onlara bakmak dışında her yere bakıyor, onun bakışlarından dikkatle kaçınıyorlardı. Önceki gün de aynı şeyi yapmışlardı. Görünüşe göre Remy barınağı izlettiriyordu.

"Zac, neden ön koltukta sen oturmuyorsun?" diye önerdi Makenna. "Böylece siz de konuşabilirsiniz."

Hepsi Chevy'ye bindikten sonra Ryan arabayı vites taktı, kaldırımdan çekildi ve yanından geçerken Remy'nin kurtlarına kaşlarını çatı. Sonra bir sessizlik çöktü. Ryan hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez sessizliği rahatsız edici buluyordu. Zac'le konuşmak, onu tanımak zorunda olduğunu bilmek onu sinirlendiren türden bir baskıydı. Ve dakikalar geçtikçe daha da gerginleşti.

On dört yaşındaki çocuklar ne hakkında konuşmaktan hoşlanırdı? Onları ne ilgilendirirdi? Zihni bomboştı. Zac, Dominic'le iyi anlaşmış gibi görünüyordu. Dominic ona ne soracaktı? Muhtemelen on dört yaşındaki bir çocuğun konuşmasına uygun bir şey değildi.

Ryan'ın en çok bilmek istediği şey, Zac'in sürüsünde onu kaçmaya iten şeyin ne olduğuydu. O istedi

Ona kimin zarar verdiğini ya da daha doğrusu bunu yaptığı için kimin boğazının kesilmesi gerektiğini biliyordu. Ama Zac'in güvenini kazanana kadar sorularını sıradan tutmak zorundaydı, yoksa çocuk kendini kapatabilirdi. Onun rahatlamasına ihtiyacı vardı ama Ryan pek de rahatlatıcı bir insan sayılmazdı.

Kahretsin, Zac'i başka bir yere götürmeliydi ki sürü arkadaşları da gelebilsin. Zac'i maça götürmek Jaime'nin fikriydi. Ryan ve Zac'in birbirlerini gerçekten tanımalarının tek yolunun çok fazla arkadaşlarının olmaması olduğunu düşünüyordu. Ryan doğal olanı yapacak ve sürü arkadaşları oradaysa ve sorması gereken soruları soruyorsa Zac'e çok az şey söyleyecekti. Evet, tamam, haklıydı. Ama bu çok garipti.

"Biliyor musun," dedi Makenna, düşüncelerini bölerek, "sanırım bir zombi kıyametinde hayatta kalmak için iyi bir şansım olurdu. Peki ya siz?"

Ve böylece gerginlik eriyip gitti.

"Bunu çok yapar." Zac kıkırdadı. "Garip sorular sorar yani." Oturduğu yerde hafifçe dönerek, "Hımm... evet, sanırım yapabilirim," diye cevap verdi. Sonra Ryan'a baktı. "Sen mi?"

Ryan ağzını üç kez açıp kapadı. "Kendimi bu konuşmaya nasıl dahil edeceğimi bilmiyorum." Bu tamamen anlamsızdı. Ama eğer amacı Zac'in sinirlerini yatıştırmaksa -ki Ryan bunun sadece beyninin garip yönlerine kaymasından kaynaklandığını düşünüyordu- bunu başarmıştı. Ve evet, tamam, Ryan da sinirliliğinin bir kısmını kaybetmişti. Aklına düzgün bir soru getirebilecek kadar. "Büyük bir futbol hayranı mısın?"

Zac'in gözlerindeki parıltıdan anlaşıldığı kadarıyla bu soruyu sormak doğruydı. "Tabii ki. Grizzlies en iyisidir." Grizzlies, izleyecekleri maça oynayan ayı değiştiren bir futbol takımıydı.

"En sevdiğin oyuncu kim?"

Makenna çocuklar futbol üzerine sohbet ederken onları dinledi. Ryan'ın sadece futbol oynamayı bu kadar zor bulması neredeyse şirindi.

gündelik sohbet. Sosyal açıdan meydan okumanın timsaliydi. Ama onun sosyal bir maske takmaması hoşuna gitmişti.

-Çok fazla insan bunu yaptı, çok fazla insan başkalarının kendilerinden istediklerini düşündükleri şeyleri söyledi ve yaptı. Sahtelikler üzerine kurulu biriyle dostluk kurmak zordu.

Ryan'ın Zac'i tanımak için konfor alanını zorlamasını izlerken, çocuğun onun için ne kadar önemli olduğunu gördü ve bu da onu gülümsetti. Ryan Conner'ın iyi bir adam olduğunu düşündü. Ama iyi huylu, güvenli, rahatlatıcı türden bir iyi değil. Hayır, Ryan sert, baskın ve tehlikeliydi - gerektiğinde öldürmekten çekinmeyecek biriydi. Ama güçlü sürü değerlerine ve hayranlık duyduğu sağlam bir görev anlayışına sahipti.

Stadyuma vardıklarında çocuklar birbirlerine karşı çok daha rahattı. Kız sessizliğini korudu - tabii sıra yiyecek ve içecek siparişine geldiğinde hariç. Pek çok kadının Ryan'ı süzdüğünü ve hatta ona hoş geldin gülümsemeleri gönderdiğini fark etti. Seraseriler. Sertti, evet, ama Makenna bunu yüksek sesle söylememiştii, o yüzden sayılmayacağını düşündü.

Ryan onları kendi sıralarına götürdü ve önce Zac'le ona ilerlemelerini işaret etti... ama Zac kendi koltuğuna ulaştığında aniden durdu.

"Sorun ne?" diye sordu Ryan.

"Bu koltuğa oturamıyorum."

"Neden?"

"On üç numara." Ve onun oturmasını mı istedi?

Deli miydi o?

Ryan sanki zihinsel engelli biriyle konuşuyormuş gibi yavaşça konuştu. "Evet, dediğin gibi, bu bir sayı."

"Şanssız bir sayı."

"Şans diye bir şey yoktur." Ryan başını salladı ve bu konuda onunla tartışmak için duyduğu anlamsız dürtüye direndi. Kadın açıkça delirmişti ve Ryan bunu kabul etmeliydi. "Ben o koltuğa oturacağım, sen de benimkini al."

Makenna yer değiştirerek onu tehlikeye attığı için neredeyse kendini kötü hissediyordu. Neredeyse. Arkasına yaslanarak beklenti dolu atmosferi içine çekti. Kalabalık heyecanlıydı ve beklentiyi artırıyordu. Pipetinin içinden kolasını yudumladı. "Kahretsin, çok sıcak."

Aralarına sıkışan Zac sırttı. "Dostum, bu koltuklar harika. Bu kadar geç saatte bu kadar iyi biletleri nasıl aldın?"

"Onları çoktan aldım. Dominic ve Trick de benimle geleceklerdi." Biletlerini kaybettikleri için pek mutlu olmamışlar ve anlamsızca Ėikâyet etmişlerdi. Ryan onlar ellerini havaya kaldırıp yürüyüp gidene kadar onlara baktı. "Futbolda iyi misin?"

"Ben iyiyim. Colton ve barınaktaki diğer çocuklarla bazen oynuyorum."

Bu isim kurdunun hırlamasına neden oldu; erkeği bir rakip olarak görüyordu. şahsen Ryan, Makenna'nın Colton'la çıktığına inanmıyordu. Ama bu onun hakkında bir şeyler duymak istediği anlamına gelmiyordu.

"Makenna da gelip izlerdi ama onu oyunlardan men ettiler."

Ryan gözlerini kırptıştırdı. "Yasaklı mı?"

Makenna güneş gözlüklerini düzeltti. "Bu tamamen yersizdi."

Zac güldü. "Hakeme yumruk attın ve bu daha oyun başlamadan önceydi."

"Cady'ye oynayamayacağını çünkü kızların futbol için çok kırılğan olduğunu söyledi. Ben sadece o şovenist pisliğe tüm kadınların kırılğan olmadığını kanıtlıyordum."

Sesinde gerçek bir öfke vardı ve Ryan, Makenna'nın inandiğı her önemli davanın arkasında inatla duracak bir kadın olduğu izlenimini ediniyordu. Bu hoşuna gitmişti.

Başlangıçta, kadının sığınağı saklanmak ya da kefarecini ödemek için bir yer olarak kullandığından şüphelenmişti. Ama şimdi düşünüyordu... "Barınağı desteklemek yalnızlar için savaşmanın bir yolu, değil mi?" Bu şekil değiştirenlerin hiçbir hakkı yoktu, korunmuyorlardı ve korkunç bir ne sahiplerdi - bu bir adaletsizlikti

Tanıdığı Makenna'nın küçümseyeceği bir şeydi. Belki de kimse onun için savaşmadığı içindir.

Makenna onun kendisini bu kadar iyi okumasından hoşlanmamıştı. Ona neşeli bir gülümseme verdi. "Barınak oldukça havalı, değil mi?"

Kaçamak cevaplar vermekte iyiydi, Ryan bunu kabul etti. Sinir bozucuydu. "Sık sık soruya soruyla mı cevap verirsin?"

"Sence biliyor muyum?"

Dişlerini gıcırdatma dürtüsüyle zar zor mücadele etti. Onun yerine sosisli sandviçini ısırды.

"Makenna bana senin bir iz sürücü olduğunu söyledi," dedi Zac. "İz sürmeyi nerede öğrendin?"

"Çocukken eski sürümdeki infazcılardan biri bana öğretmişti."

"Çocuk mu?"

"İnfaz memurlarıyla çok zaman geçirdim." Başlarda bunun nedeni annesinin onu sık sık onların yanına bırakmasıydı - stajyer olan babasının ona bakmasını istiyordu. Ryan buna aldırmamıştı. Bundan büyülenmişti. Böylece ona da aynı eğitimi vermişler, dövüşmeyi, avlanmayı ve daha sonra da öldürmeyi öğretmişlerdi. O infazcılar ona bugün sahip olduğu becerileri ve özgüveni, ayrıca gurur duyabileceği bir yetenek kazandırmıştı. Evdeyken kendini bir rahatsızlık ve yük gibi hissediyordu. İnfazcıların yanında olmak ona bir aidiyet duygusu vermiş, kendini işe yarar ve değerli hissetmesini sağlamıştı.

"Bir olmak hoşuna gidiyor mu?"

"Evet." Yapmak istediği tek şey buydu.

Zac birkaç parça patlamış mısırı mideye indirdi. "Nasıl bir şey?"

"Zor. Yorucu. Ödüllendirici. Uzun saatler." Gerçi, adil olmak gerekirse, çoğu kişiden daha uzun saatler çalışıyordu. "Bu sabah, sabah altıda kalktım-"

"Ciddi misin? Dostum, sabah 6'nın neye benzediğini bile bilmiyorum."

Zac, Ryan'ın bir infazcı için tipik bir günü madde madde anlatışını dikkatle dinlerken Makenna gülümsedi. O da

Ryan'ın pozisyonu ya da sorumluluklarıyla ilgili duygularına hiç yer vermediğini fark etti. Kaçamak davranıyor ya da duygularını bastırıyor gibi bile görünmüyordu. Sanki insanların onun bu konulardaki duygularını duymak isteyecekleri aklına gelmemiş gibiydi.

Bunun ailesiyle bir ilgisi olup olmadığını merak etti. Zac'ın ailesini araştırırken, potansiyel vasiler ararken Ryan'ın ailesi hakkında bilgi edinmişti. Annesi bencil, kronik bir şikâyetçiydi, babası ise viskiye düşkün emekli bir infazcıydı.

Duygusal açıdan böylesine yoksun, bencil ebeveynlerin yanında büyümek bir çocuğun duygularının önemsiz olduğuna inanmasına yol açabilirdi. Küçük Ryan'ın göz ardı edildiği ve duygusal olarak izole edildiği düşüncesi içini acıttı. Kurdu Ryan'ı korumak için hırladı. Makenna kendisinin de bu huysuz erkeğe karşı biraz korumacı hissettiğini itiraf edebilirdi. Nedenini sorgulama zahmetine girmede; düşünceleri çoğu zaman anlamsızdı. Üstelik bunu daha fazla düşünecek zamanı da yoktu çünkü stadyum spikerinin sesi hoparlörlerden aniden patladı.

Makenna büyük bir futbol hayranı olmamasına rağmen, kendini olan bitenden büyülenmiş buldu. Oyun oldukça heyecanlıydı. Kalabalığın çoğu gibi Zac de tezahürat yapıyor, soluk soluğa kalıyor, küfrediyor, öğütler veriyor ve penaltılardan şikâyet ediyordu. Ryan her zamanki gibi çekingendi. Bazen homurdanıyor ya da başını sallıyordu ve ne zaman bir gol atılsa gözleri parlıyordu.

Zac, top kalabalığa doğru havalanarak uzaklaştığında özellikle yüksek bir küfür savurdu ve-

Ryan'ın kafasından sekip neredeyse boynunu geriye atmasına neden olurken irkildi. Kahretsin, bu acıtmış olmalıydı. "Vay canına, iyi misin?"

Kaşlarını her zamankinden daha sert çattı ve topu sahaya atmadan önce homurdandı. Maç bitip de stadyumdan ayrıldıklarında kafasında bir kaz yumurtası vardı.

Ön koltukta oturan Makenna dayanamayıp, "Biliyor musun... eğer o koltuğa oturmasaydın-" dedi.

"Sakın söyleme."

"-top sana asla çarpmazdı."

Ryan direksiyonu sıkıca kavradı. Bunun olacağını biliyordu. "Bana çarptı çünkü oyuncu topu bana doğru fırlattı, koltuk numaramla hiçbir ilgisi yoktu. Eğer top birazcık sana doğru gelseydi, sana da çarpabilirdi."

"Hayır, olamaz. Anahtarlığımda tavşan ayağım var."

İki kez baktı. "Ne?" "Kötü şansı uzaklaştırır."

"Ölü bir hayvanın uzvunun sizi koruyacağına gerçekten inanıyor musunuz?"

"Belli ki, Tanrım. Hiçbir şey bilmiyor musun?"

"Bana şaka yaptığını söyle." Çünkü onun yardıma muhtaç olmasını istemiyordu.

"Bu herkesin bildiği bir şey."

"Bu bilgi değil, batıl inançtır - başka bir deyişle tamamen saçmalıktır."

Öfkelendi. "Bazen çok mantıksız olabiliyorsun."

"Ben mi mantıksızım? Anahtarlığımda ölü bir hayvanın parçası yok!"

"Belki de öyle yapsaydın, top sana çarpmazdı!"

Bir yanıt bulmakta zorlanan Ryan başını salladı. "Bunu yapamam. Bu tamamen mantıksız konuşmayı yapamam."

Arkalarında dik oturmaya çalışan gençten derin bir kahkaha yükseldi. "Siz ikiniz çok komiksiniz."

Ryan dikiz aynasından Zac'e kaşlarını çatmadan önce Makenna'yla bakıştı. "Ben asla komik değilim." Bu sözcüğün kendisini tanımlamak için daha önce kullanıldığından ve bundan sonra da kullanılacağından içtenlikle kuşkuluydu.

"Makenna'ya karşı kendini kaybettiğinde öylesin." Ryan'ın kaşları çatıldı. "Ben asla kaybetmem."

Çocuk sırtarak ellerini havaya kaldırdı. "Benim hatam."

Ama bunun bir hata olmadığını Ryan istemeye istemeye kendine itiraf etti. Onun derisinin altına girmenin bir yolu vardı. Yine de onu eve götürüp uyuyana kadar becermekten başka bir şey istemiyordu. Bu sadece hayal kırıklığını artırıyordu.

Normalde Ryan dışarıdan gelen dikkat dağıtıcı şeylerden etkilenmezdi. Ama Makenna Wray onu kendine çeken, yürüyen, konuşan ve tamamen mantıksız bir dikkat dağıtıcıydı. Teknik olarak, çekmemeliydi. Tuhaf ve öngörülemezdi, alışılmadık saçma sapan sorular soruyor, tavşan ayağı tilsiminin tehlikeyi uzaklaştırdığına inanıyor ve onu kışkırtmaktan gerçekten zevk alıyor gibiydi. İnsanları analiz etmekte çok iyiydi ama normal tepki vermeyen birini okumak imkansızdı.

Kısacası, onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ryan tamamen mantık ve akılla ilgiliydi; kendi dünyasında her şeyin mantıklı olmasını severdi. Yine de kendini ondan biraz büyülenmiş buldu. Kurdu da onu ilgi çekici buluyordu; ağız sulandıran kokusu ve gözlerindeki vahşi kıvılcımla dışıye karşı sürekli açlık duyuyordu.

Açıkçası bu Ryan'ı çok kızdırmıştı. Son derece disiplinli bir insan olmakla övünürdü. Baştan çıkarıcı şeylere karşı koymakta güçlük çekmez, aşermez ve hiçbir şeyi takıntı haline getirmezdi. Ama Makenna... onun içini acıtıyordu.

Sonunda Ryan barınağın önünde durdu ve Mustang'inin hemen arkasına park etti. "Burada bekle." Chevy'den inerek arabanın diğer tarafına doğru dönerken etrafını taradı. Remy'den ya da sürü arkadaşlarından hiçbir iz olmadığından emin olduktan sonra her iki yolcu kapısını da açtı.

Zac gülümseyerek dışarı fırladı. "Beni maça götürdüğün için teşekkürler. Oldukça harikaydı. Kafanı çarptığın kısım hariç."

Gözlerinde kahkahalar parıldamasaydı Ryan çocuğun sempatik yorumuna inanabilirdi. Yani Ryan

daha fazlasını söylemesi için cesaretlendirerek ona baktı.

"Ve şimdi ben gidiyorum." Gülmemek için dudaklarını birbirine kenetleyen Zac, koşarak girişe doğru ilerledi.

Makenna Ryan'a dönmeden önce onun içeri girmesini bekledi. "Çok eğlendi. Verimli bir gündü." Ryan'ın rahatlık alanını zorlamanın karşılığını aldığını bilmesini istiyordu. "İyi iş çıkardın."

Onun içten iltifatı karşısında Ryan'ın siniri geçti. Ona kızgın kalmak zordu. Özellikle de orada durup güzel görünüp onu onaylarken ve çok güzel kokarken. O vahşi koku bütün gün sikini sert ve ağır tutmuştu. "Yarın Zac'i göremem." Myles'in sürü arkadaşlarıyla buluşacaktı. "Ama ertesi gün için bir şeyler ayarlayacağım."

Makenna başını salladı. "Ayrıntıları öğrendiğinizde ona mesaj atın."

Kadın arkasını döndü ve Ryan onun gitmesine henüz izin veremeyeceğini anladı. "Farrah Grove."

Yavaşça dönerek ona baktı ve hafızasında bu ismi aradı ama bulamadı. "Onu tanımalı mıyım?"

"On iki yaşındayken sürüsünü terk etti. Bazıları ortadan kaybolduğunu, bazıları da kaçtığını söylüyor. Tarifinize uyuyor." "Oh, anlıyorum." Onun Farrah olabileceğini düşündü. Hayır.

Makenna'nın geçmişi hakkında bilmediği pek çok şey vardı ama Farrah Grove olmadığından emin olmak için yeterince şey biliyordu - özellikle de sürüsünü terk ettiğinde on iki yaşından küçük olduğu için. "Benim o olduğumu mu düşünüyorsun?"

Aslında, Ğimdi karĖısında durduğuna göre ... hayır, Ryan öyle görmüyordu. "Farrah" gibi görünmüyordu. Makenna'ya benziyordu. "Eğer Farrah Grove değilsen, kimsin sen?"

"Bazı şeyler vardır -bunları duymamış olabilirsiniz-bunlara 'sınırlar' denir. Bu, paylaşmak istemediğim şeyler varsa buna saygı duymak gerektiği anlamına geliyor. Ve bunun seni ilgilendirmedini de unutmayalım, Beyaz Diş."

Ne olduğunu anlayamadan eli fırladı ve kızın saçlarına dolandı. Onu kendine çekerek, "Sen benim işimsin," dedi. Onun farklı bir şey söylemesi... bir parçasını rahatsız etmişti. Aynı parçası Ryan'ı onun ağzını tatmaya ve ısırmaya çağırıyordu.

Makenna sertçe yutkundu, onun baskın ve sahiplenici tutumu karşısında sinirlenmek yerine rahatsız edici bir şekilde tahrik olmuştu. "Bırakmalısın."

"Neden? Seni istiyorum." Ryan bu sert sözler karşısında neredeyse irkiliyordu. Muhtemelen bu şekilde ağzından kaçırmamalıydı ama hiçbir zaman yumuşak olmamıştı. Yine de . . . "Ve sen de beni istiyorsun." Kız inkâr etmeye hazır görünüyordu, bu yüzden adam saçlarını daha sıkı tuttu. "Kokundan belli, o yüzden bana yalan söyleme."

"Bedenim seni istiyor. Bu benim istediğim anlamına gelmez."

Onun ağzına karşı konuştu. "Bana yalan söyleme dedim." Cezalandırıcı bir şekilde dudağını ısırdı. Kızın ağzı şok olmuş bir nefesle açıldı ve adam dilini kızın içine soktu. Kahretsin, tadı da kokusu kadar bağımlılık yapıcıydı. Tatlı ve neredeyse kabarcıklı, köpüklü şampanya gibi. Ona doyamayan adam ağzını yudumladı, yaladı, ısırdı ve alt dudağında diş izleri bırakacak kadar sert ısırdı. Ryan diliyle yatığtırıcı bir Ėekilde okĖarken kurt izi onaylarcasına homurdandı.

"Beni ısırdın," dedi Makenna saf bir şaşkınlıkla, kalp atışları hızlanarak.

"Yaptım." O işarete bakarken, erkeksi memnuniyet damarlarında dolaştı, her yerini doldurdu ve her hücrelerine ve kemiğine yerleşti. Ve işte o zaman gerçeği biliyordu. Bunu inkâr etmek mümkün değildi, çünkü başka hiçbir şeyin anlamı yoktu. Hiçbir şeyin.

Ryan düşüncelerini, hareketlerini ya da dürtülerini sorgulamadı. Ama bu dışının onun gerçek eşi olduğu sonucuna varmak için kendi kendine düşünmesi gerekmedi.

"Eş" ... bu kelime hem ona hem de kurduna doğru geliyordu.

Bir yapboz parçasının yerine oturması gibi.

Bu, Ryan'ı onun kokusunu ilk aldığından beri rahatsız eden tüm ilkel duyguları açıklıyordu: sahip olma ve sahiplenme dürtüsü, koruma ve savunma hakkı ve gittikçe artan saplantılı açlık. Ryan'ın çiftleşme bağının çekiciliğini hissedememesi önemli değildi. Gerçekler kendi adına konuşuyordu.

"Makenna ..." Ama düşüncelerini açıklayacak kelimeleri yoktu. Zaten hiç olmamıştı. İçgüdüleri ona her zamanki nezaketsizliğiyle inancını ağzından kaçırmamasının iyi sonuç vermeyeceğini söylüyordu. Bunu düşünmesi gerekiyordu. Ona doğru kelimelerle gelmeli, karşı çıkamayacağı bir dava açmalıydı ... çünkü o buna karşı çıkacaktı. İçgüdüleri ona bunu da söylüyordu.

Onu içine çekmek, kokusunu ciğerlerinin derinliklerine çekmek için bir an durdu. Sonra, izi son bir kez yaladıktan sonra Ryan onu bıraktı ve geri çekildi. Çok sertti. Lanet olasıca zordu. Artık onun kendi eşi olduğunu bildiğine göre - ki biliyordu, iliklerine kadar emindi- ondan uzaklaşmak ... yanlış geliyordu.

"Benim için güvende ol, Makenna." Çünkü ona bir şey olursa aklını kaçırdı. Makenna'nın alnı kırıştı -büyük ihtimalle seçtiği kelimelerden dolayı kafası karışmıştı- ve parmağıyla düzeltti. "Unutma: Bir sorun olursa beni ara."

Ryan sürücü koltuğuna kayarken Makenna'ya son bir kez baktı. Bu bir hataydı. Çünkü aralarındaki o küçük mesafeyi görmek bile onu çok kızdırmıştı. Kurdu öfkeyle volta atıyor, Makenna'ya dönmek istiyordu. Almak, ısırarak ve sahip olmak istiyordu.

Ona sahip çıkacaklarına dair kurdunu temin etti. Ryan'ın sahip olabileceği bu tek iyi şeyden vazgeçme ihtimali yoktu. O onun eşiydi, onun için doğmuştu ve asla ondan uzaklaşamazdı.

Chevy gözden kaybolduğunda Makenna sakin bir nefes aldı. Adam bir kızın dengesini nasıl bozacağını kesinlikle biliyordu. Diğer her şeyi yaptığı gibi öpüyordu; baskın, kendinden emin ve kıskanılacak bir beceriyle.

Ve sonra onu ısırdı.

Bir yanı bu sahiplenici davranışa sinirlenmişti ama o kadar çok şaşırmıştı ki bariz olanı ifade etmekten ve dehşet içinde ona bakmaktan başka bir şey yapmamıştı. Madisyn onun kendisine bir ısırık almak ister gibi baktığı konusunda onu uyarmıştı. Makenna onun bunu gerçekten yapacağını düşünmemişti.

Bu küçük ara, zaten şüphelendiği şeyi doğrulamıştı; o, tamamen başa çıkamayacağı saldırgan bir orospu çocuğuydu. Peki neden onu istiyordu? Çünkü tüm bu güç, güven ve hayvani enerji Makenna için lanet bir afrodisyak gibiydi. Şimdi ıslanmıştı ve daha fazlası için yanıp tutuşuyordu... ve herif çekip gitmişti. Eğer adamın veda sözleri olmasaydı, Makenna gücenebilir, onun yalnız olmasından rahatsız olduğundan şüphelenebilirdi.

"Benim için güvende ol."

Neden? Ve neden onu terk etmeye isteksiz görünüyordu?

Düşüncelerinden sıyrılarak sığınağa yöneldi. Madisyn ve Colton resepsiyon masasının yanında sohbet ediyorlardı. Madisyn yavaşça ona doğru geldi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," diye iç geçirdi Makenna. "Sadece yorgunum."

"Ah." Madisyn onun omzunu sıvazladı. "Sanırım seni tüketen o öpücük oldu, ha. Bana hırlama, Wray."

"Siktir git, kedi."

Madisyn şarkı söylemeye başladığında Colton güldü, "Ryan Makenna'yı öptü, Ryan Makenna'yı öptü, Ryan öptü-ov, saçımı bırak, düve!"

YEDİNCİ BÖLÜM

S Bazı insanlar başkalarıyla alay etmekten büyük keyif alır. Trick de onlardan biriydi.

Ryan "ı kızdırma girişimleri nadiren iGe yarıyordu. İşe yaradığında da, söylediği şeyler Ryan'ı rahatsız etmekten çok, Ryan'ın tüm bu olanlara sabrını yitirmesine neden oluyordu. Yine de çoğu zaman Ryan onu susturuyordu. Ya da o susana kadar Trick'e bakıyordu. Bu onun ruh haline bağlıydı. Ama bugün Ryan'ı kızdırma çabaları sonuç veriyordu.

"Ben sadece Makenna'nın seksi olduğunu belirtmeye çalışıyordum," dedi ön koltukta oturan Trick. "Hırlamaya gerek yok."

Peki Trick ne demek istemişti? Vücuduna iltifat ederek; gözlerine, ağzına, göğüslerine, kıkına ve bacaklarına.

Dante dikiz aynasından Ryan'la bakışlarını kilitledi, meraklı görünüyordu. "Neyin var senin? Her zamankinden daha huysuzsun."

Ryan cevap vermedi. Tek istediği Myles'ın sürü arkadaşlarıyla yapacağı bu toplantıyı bir an önce bitirmekti. Berbat bir gece uykusu çekmiş, Makenna'ya ne söyleyeceğine karar vermek için saatlerce öylece yatmıştı. Onu görmek istiyordu. Ona dokunmak. Kokusunu içine çekmek.

Onun eşi olduğuna inandığını henüz sürü arkadaşlarına söylememişti. Onunla konuşmadan önce bunu yapmak yanlış görünüyordu.

"Makenna'nın biriyle çıkıp çıkmadığını bildiğini sanmıyorum, değil mi?" Trick sordu.

Ryan onun sesindeki ilgiden homurdandı; bu ilgi hem ondan hem de kurdundan geliyordu.

Trick sırtıttı. "Eğer yanılmıyorsam, o hırlamada biraz sahiplenme vardı."

"Onunla çok farklısın Ryan. Yani, onunla konuşuyorsun," diye hayret etti Jaime. "Ve tek heceli kelimelerden bahsetmiyorum. Onunla gerçekten sohbet ediyorsun."

"Ve seninle konuşuyor," diye ekledi Taryn. "Dominic homurtularınızı yorumlayabildiğini söyledi."

"Umarım bekârdır," dedi Trick. "Bir kadınla birlikte olmayalı uzun zaman oldu-"

Ryan'ın içinden bir hırıltı daha yükseldi. "Sakın söyleme."

Trick'in sırtışı genişledi. "Ho, ho, ho, Ryan sonunda bir dişiye gerçek bir ilgi gösteriyor."

Trey öne doğru eğilerek Trick'in kafasının arkasına bir şaplak indirdi. "Aldırma ona Ryan."

Ona iyi bir fikir gibi geldi.

Çok geçmeden Myles'ın bölgesinin sınırına gelmişlerdi. Nöbetçi kurtlar onlara el sallayarak geçmelerini sağladı, Chevy'yi nereye park edeceklerini gösterdi ve ardından büyük bir sürü evine kadar eşlik etti. Yemek alanında, çiftleşmiş bir çift ayağa kalktı ve kendilerini Alfalar olarak tanımladılar. Travis Bradwin iri bir adamdı. Uzun boylu, geniş ve kaslıydı. Eşi Elise de en az onun kadar uzundu. Bölgelerinde altı yabancı kurt olduğu için gergin olsalar da bunu belli etmiyorlardı.

Rhett'e göre Travis yirmi bir yaşından beri bir Alfa'ydı. Bir yıl sonra çiftleşmiş ve dört yavrusu olmuştu. Çoğunlukla içine kapanıktı, siyasetle ya da ittifak kurmakla ilgilenmiyordu; bu açıdan Trey'e çok benziyordu. Trey çiftleşmeden hemen öncesine kadar ittifak kurma zahmetine girmemişti.

hırslı bir pisliğin hedefi olduğunda Taryn'le çiftleşti.

Travis başını Trey'e doğru eğdi. "Coleman."

"Bradwin," dedi Trey.

Basit bir selamlaşmaydı ama ses tonları kibar ve saygılıydı.

Travis eşini, Betas'ı ve iki infaz memurunu tanıttıktan sonra görmeye geldikleri iki kurdu, Rosa ve Fenton'ı tanıttı. Trey Phoenix kurtlarının her birini tanıttı ve sonra herkes yerine oturdu. Sırtını duvara dayamış, tetikte bekleyen Ryan hariç.

"Myles bana iki kurdumla konuşmanız gerektiğini söyledi," dedi Travis. "Küstahlığın hiç hoşuma gitmedi. Benimle temasa geçip bir toplantı talep etmeliydiniz."

Trey alınmamış gibi görünüyordu. "Bir sorun olursa beni ararsın diye düşünmüştüm. Ama aramadın. Neden? Neden girişimizi reddetmediniz?"

"Çünkü söz konusu olan Remy Deacon. Benim de yavrularım var, bu yüzden eğer hakkındaki söylentiler doğruysa, onun hayatına son vermek isteyen herkese yardımcı olmakta bir sakınca görmüyorum."

İyi, çünkü büyük olasılıkla olacak olan tam da buydu.

Elise dudağını ısırdı. "Bunlar doğru mu?"

"Biz de bunu öğrenmek için buradayız," diye yanıtladı Taryn. Trey'in insanlarda korku uyandırmak gibi bir huyu olduğu için, garip bir şekilde varlığının güven verici olacağını düşünerek gelmekte ısrar etmişti. Başka bir kadının varlığı elbette. Taryn'in değil ama, onun da en az eşi kadar dengesiz olduğu düşünülürse.

Trey, Rosa ve Fenton'a baktı. "Bildiğiniz gibi Remy hakkında bazı sorularımız var."

Rosa dudaklarını yaladı. "Neden ilgilendiğinizi sorabilir miyim?" "Ayrıntılara giremem. Ama size şunu söyleyebilirim ki

yakında çok fazla bilgiye erişebileceği bir durumda olabilir.

şekil değiştiren çocuklar."

Fenton gözle görülür bir şekilde geri çekildi ve Travis alçak sesle bir küfür savurdu.

Rosa yutkundu. "Bilmek istediğın şey nedir?"

Taryn öne doğru eğildi ve dirseklerini masaya dayadı. "Remy'nin ne tür bir Alfa olduğunu bilmek istiyorum; kişiliğı hakkında bilgi edinmek istiyorum. Onu tanımlamak için hangi beş kelimeyi kullanırdınız? 'Baskın' ya da 'otoriter' gibi şeylerden bahsetmiyorum - o kadarını kendimiz bulduk."

Rosa bir an için bunu düşündü. "Karizmatik. Temiz. İyi huylu. Kararlı. Asabi. Ama hiç sigortasının attığını görmedim. Daha çok öfke patlamaları gibi."

"O iyi bir Alfa," dedi Fenton. "Çoğundan daha hırslı ve açgözlü ama ihmalkâr değil. Kurtlarını koruyor ve sürüyü düzenli ve güçlü tutuyor."

Sonra Trey konuştu. "Myles'ın söylediklerine bakılırsa, annesinin ona cinsel tacizde bulunduğunu düşünüyorsunuz. Bu doğru mu?"

Rosa kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibiydi. "Onların ilişkisi

. . . bu sağlıklı değil. Onun etrafındaki diğır kadınlardan hoşlanmıyor."

Taryn'in ağzı hafifçe kıvrıldı ve Ryan onun Greta'yı düşündüğünü hayal etti. "Belki de sadece önlük iplerini kesemiyordur."

Rosa başını salladı. "Anlamak için onları birlikte görmem gerekir. Ona sürekli dokunuyor, bir annenin oğluna dokunduğı gibi değil. Tüylerim diken diken oldu. Deanne onu bir şekil değiştirenin eşini sahiplendiğı gibi sahipleniyor. Onu sürekli sürüdeki dişilerle yatmakla suçluyor. Bildiğim kadarıyla hiçbirisiyle yatmadı. Onun yatağına girmekten mutluluk duyacak bazı dişiler tanıyorum; herkes söylentilere inanmıyor."

"Peki ya Remy?" diye sordu Taryn. "Deanne'in davranışlarına nasıl tepki veriyor?"

"Onun dokunuşuna açık olduğunu söyleyemem ama onu asla itmiyor. Onun sahipleniciliğinden hoşlanmıyor ve bu konuda şiddetli bir şekilde tartışıyorlar. Ama sonra kadın ağlıyor ve onu sevmediğini söylüyor, yoksa ona böyle bağırmazdı. Sonra durup onu teselli ediyor ve tabii ki onu sevdiğini söylüyor." Rosa kollarının üst kısmını ovuşturdu. "Dediğim gibi, gerçekten anlamak için onları birlikte görmen gerekir. Ama size söylüyorum, hiçbir anne oğluna böyle dokunmamalı."

Trey bir kolunu Taryn'in sandalyesinin arkasına doladı. "Anladığım kadarıyla Remy çocuklarla çok vakit geçiriyor."

Fenton başını salladı. "Çoğunlukla oğlanlar. Onları kendine yakın tutuyor."

"Onları Deanne'den korumadığına emin misin?" Taryn omuz silkti. "Yani, eğer Deanne ona kötü davrandıysa, onlara da kötü davranacağından endişe ediyor olabilir."

Rosa parmaklarını oynattı. "Aklımdan geçti, ama ..."

"Ne?" Trey bastırdı.

"Tekrar söylüyorum, bu görmemiz gereken bir şey." Rosa'nın bakışları içe döndü. "Onlara dokunma şekli masum, neredeyse saygılı. Sadece başlarını okşuyor, sırtlarına hafifçe vuruyor ve saçlarını parmaklıyor. Ama bir keresinde bir çocuğun onun dokunuşundan ürktüğünü gördüm ve Remy ona öyle sert bir ters vurdu ki çocuk yere düştü. Çocuk bir dahaki sefere ürkmedi."

Ryan hırıltısını bastırdı. Remy onları tımar ediyor, dokunuşuna alıştırtıyor gibiydi.

Dante solgun Jaime'yle el ele tutuştu. "Kaç çocuk kayboldu?"

"Üç," diye yanıtladı Fenton. "İkisi yetimdi."

"Kaç yaşındaydılar?"

"Sanırım ikisi yedi, diğeri sekiz yaşındaydı ama emin değilim."

"Sence onları Remy mi öldürdü?"

"Bunu bilmiyorum. Onun böyle bir şey yaptığını hayal etmek zor. Yanlış bir nedenden dolayı olsa bile tüm yavrulara karşı çok korumacıdır."

Jaime, "Belki de tacizle mücadele ettiler ya da birilerine söylemekle tehdit ettiler," diye önerdi. "Remy bundan hoşlanmazdı."

Ryan homurdanarak onayladı. Remy onlardan sadece itibarını korumak için değil, diğer çocuklara herhangi bir mücadele verirlerse ne olacağını göstermek için de kurtulacaktı.

Trey, "Myles sürüdeki erkeklerden birinin Remy'yi oğlunu taciz etmekle suçladığını söyledi," dedi.

Fenton başını salladı. "Ben orada değildim ama Rosa oradaydı."

"Korkunç bir sabahtı. Vance baskın bir kurttu ama çatışmacı bir tip değildi. Çok rahat bir erkekti, neredeyse hiç öfkelenmezdi. Ama o sabah Remy'nin peşine düştü ve onu öldürmeye hazır görünüyordu. Vance, dokuz yaşındaki oğlu Clay'in, doğa yürüyüşlerinden birine çıktıklarında Remy'nin kendisine uygunsuz bir şekilde dokunduğunu iddia ettiğini söyledi. Ona hasta, sapık ve bir sürü başka isim takmış. Sonra Remy'nin üzerine uçu ve havada bir kurda dönüştü. İyi dövüştü ama Remy kazandı. Vance'in eşi onun ölümünden kurtulamadı ve Clay de ortalıkta görünmüyordu. Bazıları onu Remy'nin öldürdüğünü düşünüyor ama çoğu onun kaçtığını düşünüyor."

Ryan'ın bir sorusu vardı. "Gerçekten kaç kişi onun pedofil olduğundan şüpheleniyor?"

"Çok değil," diye yanıtladı Fenton. "Bunun hakkında konuştuk. Bir araya gelip onunla yüzleşmeyi düşündük. Ama çoğumuz itaatkâr kurtlardık - grup olarak bile Remy'ye karşı şansımız yoktu, özellikle de Beta'sı ve onu koruyacak infazcılar varken."

Bu kadarı doğruydu. Sadece kendilerini öldürtebilirlerdi ki bunun da kimseye bir faydası olmazdı.

"Vance'e ne olduğunu gördükten sonra hepimiz korktuk," diye ekledi Rosa. "Remy onu öldürerek sürüye şüphelerini dile getiren herkesin başına neler geleceğini gösterdi. Ve bunların hepsi birer şüphe."

"Ama o Clay denen çocuk Remy'yi kendisini taciz etmekle suçlamıştı," diye hatırlattı Trick.

"Evet," diye izin verdi Fenton, "ama Remy'nin de belirttiği gibi, Clay sürekli yalan söyleyen ve hırsızlık yapan sorunlu bir çocuktur."

Bir bakıma mükemmel bir hedefti, çünkü suçlamalarına inanılması pek olası değildi.

"Yine de orada kalmadın." Dante başını öne eğdi. "Gitmene izin vermesine şaşırdım."

"Remy'nin olayı da bu," dedi Fenton. "O iyi bir Alfa. Kurtlarına iyi davranır. Bu yüzden böyle şeylerden suçlu olabileceğine inanmak çok zor. Ama çocuklarımız var; bu riski göze almaya hazır değildik."

Ryan da öyle, bu yüzden barınağın Remy'ye asla teslim edilmemesini sağlamak zorundaydı. Ve eğer söylentilerin doğru olduğu ortaya çıkarsa, Remy ölmek zorunda kalacaktı.

Benzin istasyonunun kapısı açılıp içeriye evcilleşmemiş bir erkeklik örneği girdiğinde Makenna bir müşteriye hizmet ediyordu. Kurdu doğruldu, Ryan'ın muazzam özgüveni ve güçlü varlığı karşısında her zamanki gibi büyülenmişti. Karanlık, düşünceli gözleri onunkilerle buluştuğunda, Makenna'nın bedeninde çiğ bir açlık alevlendi. Bu, gece gündüz onu acımasızca pençeleyen ve ısırarak bir ihtiyaçtı. Bir önceki gece onu rüyasında görmüştü; dişleri omzunun etrafında baskın bir şekilde kilitlenmişti ve ona şiddetle vuruyordu.

Bakışlarını ondan ayırarak insan müşterisine gülümsedi ve para üstünü uzattı. Sanki üzerine atlamasını bekliyormuş gibi Ryan'a gergin bir şekilde bakması neredeyse komikti. Ryan ona bir bakış bile atmadı; gözlerini Makenna'ya dikmiş, bir orman yırtıcısının yoğunluğuyla ona odaklanmıştı. Ve öpücüğünün anısı Makenna'nın zihninde ön plana çıktı. Bütün gün bunu düşünmemeye çalışmıştı. Adamın onun hislerini nasıl bastırdığını ve sanki onun hakkıymış gibi ağzını nasıl aldığını düşünmemeye çalışmıştı. Denedi ve başarısız oldu.

Sonunda Makenna'yla yalnız kaldığında Ryan, "Myles'in sürü arkadaşlarıyla konuştuk," dedi. Sözlerinin gırtlaktan gelmesini bekliyordu. İçinde vahşi bir açlık oluşuyor, vücudunu sıkıyor ve göğsünde hayvani bir hırıltı oluşmasına neden oluyordu. Dudağındaki izin solduğunu görünce kaşlarını çatı. "Söyleyecek çok şeyleri vardı."

Duyduğu her şeyi anlattıktan sonra Makenna uzun bir nefes verdi. "Küçük bir parçam Remy için gerçekten üzülüyor ama başına gelenlerin hiçbirini yaptığı şeyi mazur gösteremez. Barınağı ele geçiremez."

"Yapmayacak," diye söz verdi Ryan, sesi kararlılıkla doluydu. "Buna izin vermeyeceğim."

Ona inanmamak mümkün değildi. "Beni bilgilendirdiğin için teşekkürler."

Kadın yorgun bir iç çekiş çıkarırken Ryan onun gözlerinin altındaki koyu halkaları fark etti. İçinden bir hırıltı koptu. "Hiç uyumamışsın."

Stres onu uyanık tutmaya meyilliydi. Ryan'ı dürtmekten kendini alamadı ve sadece "Ee?" dedi.

"Bu yüzden hoşuma gitmiyor."

"Bu bir gerçek mi?" Kıkırdadı.

"Beni tedirgin görmeyi seviyorsun."

"Gülümsemediğini görmeyi tercih ederim. Bunun üzerinde çalışıyorum."

Ryan'ın içi sıcaklıkla doldu. Kimsenin onun gülümseyip gülümsemediğini umursadığını hatırlamıyordu. Makenna Wray ya da adı her neyse, onun eşi olmalıydı. Ellerini tezgâhın üzerine koydu. "Bonnie Phillips."

"Başka bir kayıp kişi mi?" Makenna gözlerini devirdi. "Neden bu işin peşini bırakmıyorsun?"

Ryan'ın gözleri kızın alt dudağına kaydı -yine işaretlemeyi düşünmeden edemediği dudağına. "Adını bilmek istiyorum."

"Ben Makenna Wray, benzin istasyonunda tezgâhtarlık yapan ve bir barınakta gönüllü olarak çalışan yalnız biriyim. İşte ben buyum."

"Şu anda olduğun kişi bu. Ama ondan önce kimdin?"

"Telefonun çalışıyor."

Öyleydi ama o bunu görmezden geldi. "Kimden saklandığını öğrenirsem onlarla iletişime geçeceğimden mi korkuyorsun?" Cümleinin ortasında, sesi kırılgan bir hırıltıya dönüştü. Ona asla ihanet etmezdi.

Başını eğdi. "Biliyor musun, kaşlarını çatmıyorsan hırılıyorsun ya da her ikisi birden."

"Ve sorumu geçiştiriyorsun. Bunu çok sık yapıyorsun." Ryan öne doğru eğildi ve yüzünü onunkine yaklaştırdı. Kız çenesini kaldırdı, korkutulmayı reddediyordu. Kurdu buna bayılıyordu. "Neden bana söylemiyorsun Kenna?"

Adının kısaltması şaşkınlıkla göz kırpmasına neden oldu. "Adım Makenna. Ve bunu konuşmuştuk, Beyaz Diş. Sınırlarıma saygı duymalısın."

"Belki. Ama yapmayacağım." Gözlerindeki vahşi pırıltı bir an için parladı. Öfkesinin sikiinin zonklamasına neden olması büyük olasılıkla yanlıştı. Ama tüm bu vahşilik... kurduna hitap eden bir şeydi, Ryan'ın onu yatakta da aynı derecede vahşi yapacağına bahse girebileceği bir şey. Bunu öğrenmek istiyordu, nabızı dişlerinin arasında atarken taşaklarının derinliklerinde olmak istiyordu.

"Bana öyle bakmayı kes," diye tısladı.

"Bunu neden yapayım ki?"

"Bak, sana karşı dürüst olacağım. Çok fazla boş zamanım yok, bu yüzden ilişki yaşamıyorum. Ama yatak arkadaşlığı da yapmam; yatak arkadaşları genellikle ayrıcalık isterler." Adamın gözlerinde karanlık ve tehlikeli bir şey parladı; bu, kadının gerilmesine neden olan nadir bir duygu gösterisiydi.

"Benden başka kimse sana dokunmayacak." Sesi eşit ama amansızdı.

Kadın ona sert bir bakış fırlattı. "Öyle mi? Peki nedenmiş o?"

"Benim için güvende olmanı istememle aynı sebepten dolayı.

Sen benim eşimsin, Makenna."

Zihni bir an için bomboş kaldı. Şaka yapıyordu, değil mi? Öyle olmalıydı. Ama öyle görünmüyordu. Aniden kuruyan boğazını temizledi. "Neden böyle düşündün ki?"

"Düşünmüyorum, biliyorum. Gerçekler ortada." "Hangi gerçekler?"

"İlk günden beri tek düşündüğüm senin içinde olmak. Kokun beni çılgına çeviriyor. Kurdum senden ayrı olmaktan nefret ediyor. Sen bir yabancısın, yalnızsın ama seni korumak için adam bile öldürürüm. Ben de sana sahip olmak için öldürürüm. Ben sahiplenici biri değilim, Makenna. Ama sana dokunduğu için Colton'ı bağırsaklarından asmak isterdim."

Makenna bir an bile onun böyle hissettiğini tahmin edemezdi. Duygularını saklamakta çok iyiydi. Kurdu alışılmadık derecede sessizdi. Şaşırmış mıydı? Endişeli miydi? Merak mı etmişti? Makenna anlayamadı.

Onun dürüstlüğüne kendi dürüstlüğüyle karşılık veren Makenna, "Çekimin sadece tek yönlü olduğunu söylemeyeceğim. İtiraf etmeliyim ki, kadınların seninle ilgilenmesinden hoşlanmıyorum. Ve senin tehlikede olman fikri de hoşuma gitmiyor. Ve kurdum ... şey, o da aynı şekilde hissediyor. Ama eş olsaydık, bilirdik. Çiftleşme bağının çekimini hissederdik."

"Frekans zihinsel engeller ya da çiftleşmeyle ilgili kaygılar yüzünden sıkışmışsa olmaz." Ryan ona dokunmak isteyerek -hayır, dokunmaya ihtiyaç duyarak- bileğini kelepçeledi ve bağıparmağıyla deli gibi atan nabzının etrafında dolaftı. "Neden korkuyorsun Makenna? Çiftleşmenin nesi seni korkutuyor?"

Omurgası dikleşti. "Çiftleşmekten korktuğumu kim söyledi?"

"Seni izledim. Hem de çok. Seni okumak kolay değil. Çoğunlukla normal davranmadığın ya da düşünmediğin için." Bundan neden gurur duyuyor gibi görüldüğünden emin değildi. "Başkalarına yardım etmek için çok zaman ve çaba harcıyorsun. Ama pek çoğunun hayatına girmesine izin vermiyorsun. Onların hayatına giriyorsun ama kendi hayatına girmelerine izin vermiyorsun."

Bunda rahat olduğundan daha fazla gerçeklik payı vardı.

"Belki de sırlarınızı bilmelerini istemediğiniz içindir. Belki de bir zamanlar sizin için önemli birini kaybettiğiniz içindir."

Kızarak elini çekmeye çalıştı; adam elini sıkıca tuttu. "Artık beni analiz etmeyi bırakabilirsin."

"Bu tür sorunlar çiftleşme frekansını bozabilir."

"Hiç düşündün mü -arkadaş olduğumuzu varsayarsak- belki de bunu ben değil sen bozuyorsundur? Bana kendi sorunların olmadığını söyleyemezsin."

"Sorunlarım var. Ama bunların beni gerçeklere karşı kör etmesine izin vermedim."

Adamın gözleri, midesini sıkıştıran şiddetli bir sahiplenmeyle yüzünde dolaşırken, "Bu konuda kesinlikle eminsin, değil mi?" dedi.

"Öyle olmasaydım bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

"Buna ne zamandır inanıyorsun?"

"Dünden beri."

Bu, sergilediği tuhaf davranışı açıklıyordu. Muhtemelen o da Makenna'nın şu anda hissettiği kadar şaşırmıştı. Dürüst olmak gerekirse, Makenna kendini çiftleşirken hiç hayal etmemişti. Ryan haklıydı; insanlara karşı nasıl açık olunacağını bilmiyordu. Annesi öldükten sonra bir parçası içine kapanmıştı. Kendini bildi bileli, dünyaya karşı hep ikisi olmuştu -Fiona Wray Makenna'nın her şeyiydi, kayası, güvenli yeri.

Sonra o öldü ve Makenna kayboldu.

O kadar kaybolmuştu ki, acı ve kederden kaçmak için çaresizce kurt formuna sığınmıştı. Kurdu da aynı şekilde korkmuş ve yarı vahşileşmişti. Sosyal Hizmetler tarafından barınağa yerleştirildiğinde, Dawn ve Madisyn onu bu durumdan geri getirmiş ve bir insan gibi yas tutmaya zorlamıştı. Ancak insan formuna geri döndüğünde bile bir süre yarı vahşi kalmış, bu durum ona eziyet eden duyguları daha da güçlendirmişti.

Dawn ve Madisyn ona ağlaması için bir omuz teklif etmişlerdi ama Makenna bunu kabul etmemişti. Acısını kimseyle paylaşmamıştı. Bunun yerine kendi içine dönmüş, kendi kendisinin kayası olmuştu. Hiçbir şey için başkalarına güvenmiyordu ve bu hoşuna gidiyordu.

bir şekilde. Ancak bir eş bunu asla kabul etmezdi. Bu yüzden Ryan'ın iddiası onu korkutmuştu.

Yine de içindeki o derin yalnızlık ona uzanıyor, bunun gerçek olmasını istiyordu. Bağımsız olmak ona güç, güvenlik ve kontrol hissi veriyordu ama aynı zamanda kendini çok yalnız hissetmesine de neden oluyordu. Yine de bunu kabullenmişti. Bununla başa çıkabileceğini düşünmüştü. Tam da bu ana kadar kendini kurdu kadar eksik hissettiğini fark etmemişti

-Belki daha da fazla.

Yine de Makenna bir daha kimsenin onun dayanağı olmasına izin vermek isteyip istemediğini bilmiyordu. Ryan'ın gücü ve kendine hâkim havası onu kendine çekiyordu. Ona yaslanmak çok cazip olabilirdi. Ama ya bunu denerse, ya umutlanmasına izin verirse ve yanıldığı ortaya çıkarsa? Makenna bir daha asla o kadar kaybolmak istemiyordu.

Kurdu Makenna'nın hiçbir sorununa takılmamıştı, kendi düşünce tarzına göre fazla elementerdi. Hayvan onu gerçek eşi olarak görmüyordu ama bu onu telaşlandırmıyordu. Güçlü, baskın, güvenilir, sadık, mükemmel bir eş olacak ve ona bir sürü de dahil olmak üzere istediğini verecek bir erkek gördü.

"Bana ne düşündüğünü söyle," dedi Ryan. "Sana karşı çok dürüst oldum Makenna."

Derin bir nefes aldı. "Dost olduğumuzdan yüzde yüz emin olduğumu görebiliyorum Ryan, ama Aynı şeyi söyleyemeyeceğim, üzgünüm." Yalnız olan yanı da bunun için üzgündü.

Kurdu reddedilince hırladı ama Ryan sadece "Tamam," dedi. Çenesini kavramak için bileğini bıraktı. "Ama eş olmadığımızdan yüzde yüz emin olduğumu söyleyebilir misin?"

Yutkundu. "Hayır."

Başıyla kısa bir selam verdi. "Şimdilik bu kadar yeter." Bu olasılığa belli bir düzeyde açıktı ve bu Ryan'ın üzerinde çalışabileceği bir şeydi. Bu aynı zamanda Ryan'ın

umuyordu. Ama kızın yüzünde beliren tuhaf ifade hiç hoşuna gitmemiştir. "Ne oldu?"

"Alınmayın ve büyümeyin ama bunu kendimize saklamamız gerekiyor."

"Hayır."

"Zac'ın iyiliği için. Benim -güvendiği birinin- sürünüze katılabileceğimi düşünürse, bu onu da aynı şeyi yapmaya itebilir. Kendi sebepleri için katılmalı, benim onu koruyabileceğimi düşündüğü için değil." Özellikle de Ryan'ın eş oldukları konusunda yanılma ihtimali yüksek olduğu için. "Ayrıca, dikkatinizin onun üzerinde olduğunu, önceliğinizin o olduğunu hissetmesi gerekiyor. Onun güvenini kazandıktan sonra her şey değişecek. Ama şimdilik ..."

Ryan hem kızgın hem de gururluydu. Eşini bir sır olarak saklama fikrinden hiç hoşlanmamıştı. Ama Zac konusunda haklıydı ve Makenna'nın çocuğa öncelik vermesinden gurur duyuyordu. Bu tipik bir Makenna'ydı, başkalarını kendinden önce tutuyordu ve bu onu rahatsız etse de ... "Zac'e konsantre olmamız gerektiğine katılıyorum. Şimdilik."

Ama sürüsü aptal değildi. Makenna'nın yanında farklı olduğunu görecekle ve kendi sonuçlarını çıkaracaklardı. Umarım Makenna da yakında aynı sonuca varırdı. Aralarındaki bağın çekiciliğini hissedene kadar eş olduklarına tam olarak inanacağından şüpheliydi. Bu da frekansı bozan her neyse onu yok etmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Bunu yapmak için onun güvenini kazanması, kendisine açılmasını sağlaması ve aralarında bir duvar görevi gören tüm o sırları paylaşması gerekiyordu. Ancak o zaman onun hayatına tamamen girebilir ve onun bir parçası olabilirdi.

Kolay olmayacaktı. Ryan konu insanları tanımaya geldiğinde çok dezavantajlıydı, çünkü pek konuşkan biri değildi. İnsanlara sır verecek biri değildi ve çoğunlukla kendi bildiğini okurdu. Ama kendisi de aynısını yapmazsa Makenna'nın ona açılmasını bekleyemezdi.

Bir başka sorun da ilişkilerin Ryan'ın sahip olmadığı beceriler gerektirmesiydi. Güzel sözlerden yoksundu ve

insanlara kendilerini nasıl iyi hissettireceğini bilmezdi. Çok dokunsal ya da sevecen değildi. Sevgiyi nasıl kabul edeceğini bile bilmiyordu. Dahası, saldırgan, ani ve zorba olabiliyordu - ki bunlar tam olarak kazanan nitelikler değildi.

Bununla birlikte, aynı zamanda acımasız ve odaklanmıştı - ki bunlar şu anki hedefine ulaşmasına yardımcı olacak özelliklerdi. Ve başaracaktı da. Ryan asla istediğinden daha azına razı olmazdı. Ve şu anda en çok istediği şey Makenna Wray'di. Hiçbir şey onu vazgeçiremezdi. Ne korkuları, ne hataları, hatta ne de onun eşi olduğuna dair şüpheleri.

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mediasyon toplantıları genellikle davayla hangi arabulucu ilgileniyorsa onun bölgesinde yapılırdı. As Makenna iki hafta sonra kendini Mercury Sürüsü'nün topraklarının bir köşesinde buldu. O ve Madisyn uzun bir masada Dawn'ın iki yanında oturuyordu ve üçü de cesaretle karşılarındaki Alfa erkeğine bakıyordu.

Açıklığa girdiğinden beri özellikle kendini beğenmiş görünüyordu. Diğer üç erkek ve bir dışiden oluşan güvenlik ekibinin arasında Ryan'ı gördüğünde sırtışı biraz değişmişti. Makenna onların Merkür kurtları olduğunu tahmin ediyordu, tıpkı masanın başında oturan ve hem Alfa dişisi hem de arabulucu olan ince kızıl gibi.

Makenna, Ryan'ın delici bakışlarının mutlak bir kesinlikle kendisine sabitlendiğini hissedebiliyordu. Her zaman öyleydi. Bu vahim duruma rağmen, Ryan'ın dizginlenemez ilgisi Makenna'nın kanını kaynatıyordu. Hâlâ eş olduklarına tamamen ikna olmuştu. "Gerçekler kendi adına konuşur," derdi sık sık. Bu onun da katıldığı bir şeydi ama o farklı bir gerçekler dizisi görüyordu.

Birincisi, çiftleşme bağı yoktu.

İki, kurdu onu eşi olarak tanımıyordu.

Üçüncüsü, eşler birbirini tamamlıyordu; kızın Ryan'inkine uymak yerine onu kızdıracak türden bir kişiliği vardı. Evet, en başından beri ona karşı sahiplenici, koruyucu ve çekici olduğunu iddia ediyordu. Ama bunların, eş olduklarına ikna olana kadar onu baştan çıkarmaya yetmediğini de belirtmek gerekirdi. Ancak o zaman arayışına başlamıştı.

Dürüst olmak gerekirse, onu kendinden uzaklaştırmak için pek de çaba sarf etmemişti. Etrafının kayıplar, ihanetler ve acılar yaşamış bıkkın insanlarla çevrili olduğu bir dünyada, Ryan - sadakati ve onuruyla - temiz bir nefes gibiydi. Duyarlı ya da özellikle empatik olmayabilirdi ama iyiydi. Zac için konfor alanından her çıkışında, barınağa her bağış yaptığında ve Remy'nin barınağı ondan almasına asla izin vermeyeceğine dair Dawn'a her yemin ettiğinde, Makenna'nın savunmasını aşındırıyordu. Ve bunu çok iyi biliyordu.

Zac, Ryan tarafından tamamen kazanılmıştı. Birbirlerini neredeyse her gün görüyorlardı. Sadece bir hafta sonra Zac yanında Ryan olmadan günlük gezilere çıkabilecek kadar rahat hissetmeye başlamıştı. Bazen Ryan'la baş başa kalıyorlardı; bazen de Phoenix sürüsünün diğer üyeleri de onlara katılıyordu. Onu bir lunaparka, bir bowling salonuna ve başka şeylerin yanı sıra bir futbol maçına götürmüşlerdi.

Zac onlarla iletişim kurmaktan çok hoşlanıyordu ve her zaman onları görmek için can atıyordu. Yine de Anka Sürüsü'ne katılma konusunda kararsız kalmıştı. Bunun Ryan'ı kızdırdığını biliyordu ve onun Zac'i almak için duyduğu hevesi hissedebiliyordu. Ama çocuk kendisiyle ilgilenmesi gerekenler tarafından ihanete uğramanın nasıl bir şey olduğunu çok erken öğrenmişti. Bu duruma acele ederek bunun tekrar yaşanması riskini göze alamazdı.

Ryan'ın ne kadar gergin olduğu ve etrafını bir pelerin gibi saran tehlike düşünüldüğünde, Zac'in onun yanında bu kadar rahat olması onu şaşırtmıştı. Aslında Ryan'ın yanında

Ryan'ın arkadaşlığı diğer sürü üyelerininkinden daha iyiydi, gerçi Dominic de ikinci sıradaydı. Belki de bunun nedeni Ryan'ın ne kadar güçlü ve tehlikeli olduğuydu. Ryan'ın baskınlık seviyesi büyük olasılıkla kendini güvende hissetmesini sağlıyordu. Zac sürekli ondan bahsediyordu.

Ryan bana iz sürmeyi öğreteceğini söyledi.

Ryan bana bazı dövüş hareketleri gösterecek.

Ryan, Dominic'in şakalarına gülmeyi bırakırsam bana iPad vereceğine söz verdi.

Ryan'ı tanımlarken "uçuk" ve "harika" gibi sözcükler çok kullanılıyordu. Zac'in yeni bir rol model bulmasına sevinmişti çünkü kendisi iyi bir rol model olmaktan çok uzaktı.

Makenna'yı daldığı hayalden çekip çıkaran Merkür Alfa dışısı boğazını temizledi. "Ben Shaya Critchley-Axton ve bu anlaşmazlıkta arabulucu olarak görev yapacağım. Tartışmaya rehberlik ederek bunun verimli bir toplantı olmasına yardımcı olmak için buradayım, böylece iletişim kurabilir ve sorunlarınızı keşfedebilirsiniz. Her iki tarafın da herhangi bir noktada ayrılmakta özgür olduğunu unutmayın. Bunu yaparsanız, yokluğunuzda bir karar alınmayacaktır. Şimdi, başvuru sahibinden başlayarak, her bir taraf lütfen kendini tanıtabilir mi?"

Remy arabulucuya kızgınlıkla parlayan bir bakış fırlattı - Ryan'a göre Remy aslında Shaya'ya rüşvet vermeye çalıştığı için olabilirdi bu. "Remy Deacon, Cedar Sürüsü'nün Alfa'sı," dedi büyük bir kibirle. "Sağımda Beta'm Killian, solumda da Baş İnfazcım Selene var. Arkamızda beş infazcım var."

Görünüşe göre bunun korkutucu bir manzara olması gerekiyordu. Üç kadının gözünü korkutma ihtiyacı hissetmesi, onun aslında bir pislik olduğunu doğrulamaktan başka bir işe yaramadı. Makenna onu söylentiler hakkında sorgulamayı çok istiyordu ama Dawn haklıydı; konseye "iftira" diye bağırmaktan başka bir şey yapamazdı. Dawn'ın bir kurban olarak görülmesi ve onun da sığınağı altından çekip almaya çalışan bir zorba olarak algılanması Dawn'ın işine yarayacaktı.

Shaya Şafak'a baktı. "Katılımcı olarak şimdi kendinizi ve arkadaşlarınızı tanıtabilir misiniz?"

"Dawn Samuels, Bay Deacon'ın anlayamadığım bir nedenden ötürü istiyor görüldüğü barınağın sahibi," dedi Dawn sabırsızca, sanki Remy sahip olamayacağını bildiği bir şeyi isteyen bir çocukmuş gibi. "İki yanımda iki gönüllüm oturuyor, Makenna ve Madisyn."

"Teşekkür ederim," dedi Shaya. "Şimdi, ikiniz de birbirinizin sözünü kesmeden konuyu ana hatlarıyla ele almalısınız. Başvuru sahibi ile başlayacağız."

Remy omuz silkti. "Ne istediğimi biliyorsun Dawn. Bunu daha önce konuşmuştuk. Durum çok basit. Barınağınızın üzerinde bulunduğu araziye de dahil ederek bölgemi genişletmek istiyorum. Sanırım bunu makul bir şekilde yaptığım konusunda hemfikiriz. Çatışmacı olmadım, tehditte bulunmadım ve savaş teklif etmiyorum. Aslında, size ve gönüllülerinize sürümde bir yer teklif ediyorum. Bu size koruma, sürü arkadaşları ve barınağınızın çalışmaya devam etmesi için gereken her türlü yardım, destek ve finansmanı sağlayacaktır. Bu, ilgili herkes için faydalı bir durum."

Shaya daha sonra konuştu. "Dawn, katılımcı olarak senin bu konudaki görüşün nedir?"

Dawn çenesini kaldırdı. "Bunun faydalı bir durum olduğunu söylüyorsunuz Bay Deacon. Ve bu benim kafamı karıştırıyor. Bir Alfa'nın bölgesini genişletmek istemesini anlayabilirim ama gidebileceğiniz başka yönler de var. Benim barınağım haritada sadece küçük bir nokta, kimsenin ödül olarak göreceği bir yer değil. İşinize yarayabilecek ittifaklarım yok ve bölgem de güzel bir toprak parçası değil. Tüm bunlar göz önüne alındığında, bundan nasıl bir fayda sağlayacağınızı gerçekten anlamıyorum."

Remy dişlerini sıktı. Kendini beğenmiş sırtışı kaybolmuştu. "Başka toprak parçaları olduğu doğru. Ama sığınağınızın iyi bir şey olduğuna inanıyorum ve onu korumak istiyorum. Size büyük saygı duyuyorum. Dışarıda böyle bir hizmet verecek çok fazla insan yok. Bunu yapmak zorundasınız.

Bir sürünün desteğini alırsanız daha verimli çalışacağını kabul edin."

"Şu anda verimli çalışıyor. Bozuk olmayan bir şeyi neden tamir edelim?" "Sizin için çalışan kaç kişi var? Hayır.

çok olduğunu düşünüyorum. Binayı iyileştirme ve genişletme, daha fazla personel ekleme ve sakinlere daha iyi bakım sağlayabilmeniz için gerekli imkanlara sahibim. Bunun hiçbir dezavantajı yok."

"Aslında-"

"Bazen başınıza bela geldiğini de inkar edemezsiniz. Daha geçenlerde barınağın kapatılması için dilekçe veren insanlar vardı. Şimdi, eğer burası şekil değiştiren bölgesi olarak kabul edilseydi, insanların böyle bir şey yapmaya hakkı olmazdı. Neden sizin - neden üçünüzün de - korunmak istemediğinizi anlamıyorum."

"Evet, biliyorsun," diye araya girdi Makenna, "çünkü sana zaten açıklamıştım. Yalnızlar barınağa gelir çünkü barınak yalnız biri tarafından yönetilir. Yardım için bir sürüye gidemeyecek kadar korkak olurlar."

Madisyn daha sonra konuştu. "Ve sadece Makenna'nın kurt olduğunu ya unutuyorsunuz ya da görmezden geliyorsunuz. Dawn ve ben kedigiliz. Bir kurt sürüsünün içinde kendimizi rahat hissetmeyiz."

Dawn başını salladı. "Yani... her şeyi hesaba katarsak . . hiç kimse, siz bile, Bay Deacon, istediğiniz şeyi kabul etmemizden fayda görmeyecektir."

Yanağındaki bir kas kıpırdadı. "Bu şekilde gördüğün için üzgünüm. Ama merak ediyorum, gerçekten böyle mi görüyorsun Dawn? Yoksa buradaki iki 'gönüllünün' baskısı ve etkisi altında mısın? Onların sadece gönüllü olarak çalıştıklarına bir an bile inanmıyorum. Bir anlamda onlar sizin uygulayıcılarıdır. Belki de bunun onlara verdiği güçten hoşlanıyorlar. Belki de bundan vazgeçmek istemiyorlar ve bu yüzden teklifimi geri çevirmeniz için sizi ikna etmeye çalışıyorlar."

"Ya da belki de sadece kışından konuşuyorsundur," dedi Makenna.

Dawn'ın gülümsemesi kırılıyordu. "Sizi temin ederim ki Bay Deacon, benim de kendime ait bir aklım var. Bu konudaki hislerimi açıkça ifade ettim. Sanırım benim bakış açımı anlıyorsunuz."

Gözleri karardı. "Beni düşman olarak görmek istemezsin."

Makenna sahte bir ürperti verdi. "Ooh, bu neredeyse bir tehdit gibi geldi. Değil mi Madisyn?"

"Evet. Ben de onun zeki olduğunu sanıyordum."

Güvenlik ekibindeki dişi kurttan gelmiş olabilecek bir eğlence homurtusu duyuldu.

Selene hırladı. "Remy, onları neden sürümüzde istediğini anlamıyorum, özellikle de oradaki Süper Sürtük'ü."

Makenna gülümsedi. "Bana taktığın evcil hayvan ismini çok seviyorum."

"Bir gün sen ve ben teke tek dövüşeceğiz," diye homurdandı Selene.

"O günü dört gözle bekliyorum," dedi Makenna. "O zaman bir anlaşma yapılamayacağını varsayıyorum.

İki taraf arasında anlaşmaya varıldı," dedi Shaya. Remy homurdanarak onaylarken Dawn başıyla onayladı. "Remy, başvurunun geri çekmek istiyor musun?"

"Hayır," diye ısırdı. "O bölgeyi istiyorum." Hafifçe öne eğildi, gözleri Dawn, Makenna ve Madisyn'i delip geçti. "Ve onu alacağım. Bunun daha ileri gitmesini gerçekten isteyip istemediğinizi çok iyi düşünün. Eğer şimdi ve burada bana istediğimi vermeyi kabul etmezseniz pişman olacağınıza dair üçünüze de söz verebilirim."

Makenna düşünüyormuş gibi yaptı. "Hayır." Başını sallayan Dawn'a baktı. "Madisyn?"

"Hayır, Remy konusunda kendimi daha iyi hissetmiyorum," diye yanıtladı kedi.

Shaya koltuğunda arkasına yaslandı. "Tamam o zaman. Sekiz hafta içinde bu konu konseyin önüne gelecek. Tabii ki her iki taraf da bu süre zarfında dostane bir anlaşmaya varmazsa." Koltuğundan kalktı. "Ve bu

toplantıyı bitiriyor. Remy, önce sen ve sürü arkadaşların ayrılacaksınız. On dakika sonra davalı ve arkadaşları ayrılacak. Bu, taraflar arasında çatışma çıkmasını önlemek için uygulanan bir protokoldür." Selene hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Remy yavaGça ayağa kalktı, gözlerini Ryan "a dikti. "Neden burada olduğundan emin değilim."

Ryan ona Zac'in "o bakış" dediği bakışı attı. "Gördüğünüz gibi bugün güvenlik ekibimin bir parçası." dedi Shaya.

Remy onu duymazdan gelerek ekledi: "Makenna'yla ne zaman konuşmak istesem sen ortaya çıkıyorsun gibi geliyor bana. Bu hiç hoşuma gitmiyor."

"O zaman onunla konuGma," dedi Ryan, pisliğe ters ters bakarak ve elmacık kemiklerini boyayan öfkeli kızarıklığın tadını çıkararak. Erkek, Ryan'ın sahip olduğu her siniri gıcıkliyordu. Kurdu volta atıyor, yüzeye çıkıp o pisliğe saldırmak için can atıyordu. Ryan fena halde baştan çıkmıştı. Kendini tutmaktan kasları ağrıyordu. Onu yerinde tutan tek şey, bir Alfa'ya, özellikle de çok büyük bir sürüye saldırganın kendi başına da dert açacağını bilmesiydi. Remy yaptıklarının bedelini ödeyecekti. Ama henüz değil.

Bir süre gergin bir sessizlikten sonra Remy, Dawn, Makenna ve Madisyn'e baktı. "Hepinizle sekiz hafta sonra görüşürüz... eğer daha önce olmazsa." Son sözler Ryan'ın gerilmesine neden olan bir tehdit içeriyordu. Yine de tepki vermedi, çünkü Remy'nin tam olarak istediği şeyin bu olduğunu biliyordu.

Sedir kurtları nihayet gittiğinde Shaya uzun bir nefes çekti ve tükürdü, "Ne sikim bir herif. Kendi taşaklarında boğulmalı, tabii o bok kafalıda varsa."

Makenna gülümsedi. "Sanırım senden hoşlanacağım."

"Kötü kelimeleri bir uzman gibi kullanıyor," dedi

Madisyn. Shaya kıkırdadı. "Teşekkürler."

Dawn Shaya'ya, "Taryn senden övgüyle bahsediyor," dedi.

Shaya biraz kızardı. "Sizi şuradaki çocuklarla tanıştırayım. Beta'm Derren ve üç arkadaşım var.

Bracken, Roni ve Marcus. Marcus ve Roni eşler; Marcus'un asıl sürüsü olduğu için onları Phoenix Sürüsü ile paylaşıyoruz."

Erkeklerin hepsi uzun boyluydu, ateşliydi ve baskınlık yayıyorlardı. Roni erkeklerden daha kısa olmasına rağmen uzun boyluydu, baskındı ve Makenna'nın hoşuna giden ölümcül bir havası vardı.

"Bu tür durumlarda uzman olan sensin; sence bundan sonra ne olacak?" Dawn Shaya'ya sordu.

"Remy'nin sığınağa sahip olma yemini ve veda sözlerini göz önünde bulundurarak, önümüzdeki sekiz hafta içinde sunduğu koruma ve desteğe ihtiyaç duyacağınız bir durum yaratmak için elinden geleni yapacağını söyleyebilirim."

"Ona asla ihtiyaçları olmayacak," diye söz verdi Ryan.

Shaya dişilere özür dileyerek gülümsedi. "Size sürümün desteğini vermeyi çok isterdim ama yapamam. Arabulucu olarak-"

"Tarafsız kalmanız gerekiyor ve anlaşmazlıklara karışamazsınız," diye sözlerini tamamladı Makenna. "Anladık."

"İsteyeceğimiz son şey senin işini kaybetmendir," diye ekledi Dawn ve Madisyn başını salladı.

"Remy için o kadar endişelenme," diye öğüt verdi Marcus. "Anka Sürüsü'nün korumasına sahipsın ve bu hiç de azımsanacak bir şey değil."

Ryan saatine baktı. "Gitmem gerek. Bir saat içinde Zac'i alacağım."

Herkes vedalaştıktan sonra Ryan, Makenna, Dawn ve Madisyn'e Mustang'e kadar eşlik ederken ona yakın durdu. Duruşunun hem korumacı hem de sahiplenici olduğunu biliyordu ama buna engel olabilseydi cehenneme giderdi. Makenna'nın etrafında geçirdiği zaman sürüsünün gözünden kaçmamıştı. Makenna'yla sıradan bir kaçamak yaptıklarını varsayıyorlardı ve gerçeği açıklayamamak içindeki sahiplenici damarı kızdırsa da buna inanmalarına izin verdi.

"Sen ve Zac bugün nereye gidiyorsunuz?" Dawn araca ulaştıklarında ona sordu.

"Ona seçmesine izin vereceğimi söyledim."

"Onunla çok ilerleme kaydetmişsiniz."

Yeterli değil. "Sürümde yer almayı kabul etmeyecek."

"Henüz. Bu kişisel olarak algılamanız gereken bir şey değil. Zac muhtemelen kendi kararlarına güvenmekte sana güvenmekten daha fazla sorun yaşıyor. Ve eğer şüphelerim doğruysa ve ona bakması gereken kişiler tarafından bir şekilde istismar edildiyse, güvenliğini bir başkasının ellerine bırakma konusunda tereddüt etmesi beklenen bir şeydir."

Ryan, "Üçünüze de güveniyor," diye belirtti.

"Ona yardım ettik, bu yüzden bizi güvenlikle ilişkilendiriyor. Sabırlı olun. Yakında onu sürünüze katacaksınız."

Kadınlar Mustang'e bindiklerinde Ryan ellerini açık pencerenin yanına dayadı. "Bir sorun çıkarsa beni ara," dedi Makenna'ya.

"Bunu çok söylüyorsun," dedi sabırsızlıkla.

Dominant dişiler kendi başlarının çaresine bakmayı severdi ama bu kürekle taşınacak çok fazla boktu. Bunu söylemek yerine sinsice ekledi: "Risk altında olan sadece senin güvenliğin değil." Koruması altındakilerin iyiliği için onun yardımını kabul edeceğini biliyordu. Araçtan uzaklaştı, kontağı çevirip uzaklaşmadan önce kızın homurdanmasına neredeyse gülümseyerek baktı.

Kız onu neredeyse çok gülümsetiyordu, diye düşündü. Chevy'ye atladı ve barınağa doğru yola çıktı. Moda trendlerini göz ardı etmekten korkmuyordu - aslında, tuhaf giyim anlayışını güven ve asaletle taşıyordu. Farklılıklarından ya da tuhaflıklarından kesinlikle utanç duymuyordu. Ve mantıklı insanların tuhaf olanlar olduğuna inanıyor gibiydi.

Onunla ilgili en çok hoşuna giden şey gücüydü. Cesaretinde ve barınakta karşılaştığı yalnızlar için bir fark yaratma kararlılığında kendini gösteren sessiz bir şeydi bu.

Hoşuna gitmeyen şey, kızın hâlâ hiçbir sırrını onunla paylaşmamış olmasıydı. Ona kendisi hakkında bazı şeyler anlatmış olsa da, bunlar sıg ve yüzeyseldi.

Bunların hiçbirisi onun hakkında ya da ona ne olduğu hakkında pek bir fikir vermiyordu. Ama pes edeceğini dűşündüyse, onu hiç tanımiyordu.

Barınağın önünde durup kornaya bastı. Zac hemen dışarı fırladı ve koşarak arabanın yanına gitti. İçeride çenesini eğdi. "N'aber?"

Ryan başıyla onayladı. "Nereye gitmek istiyorsun?"

"Seçmeme izin mi veriyorsun? Güzelmiş. Pizza yemeye ne dersin? Açlıktan ölüyorum." Aklındaki restoranın adresini verdi. Ryan arabayı sürmeye başladığında Zac, "Arabuluculuk nasıl gitti?" diye sordu. Ryan'ın homurdanması üzerine gözlerini devirdi. "Dostum, ben Makenna değilim. Senin seslerini anlayamıyorum."

"Remy onlardan sürüsüne katılmalarını istedi. Hayır dediler. Sekiz hafta içinde konseye gidecekler."

Ağzı bir gülümsemeye dönüşen Zac başını salladı. "Sormamalıydım. Hikâye anlatmak sana göre değil."

Ryan yine homurdandı, bu da Zac'i güldürdü.

Restoranda bir masaya yerleşip siparişlerini verdikten sonra Zac konuştu. "Sürünüz hakkında ufak tefek şeyler duydum. Trey gerçekten de on dört yaşındayken neredeyse babasını öldürüyor muydu?" Yüzü kızardı, özür diler gibi baktı. "Bana anlatmak zorunda değilsin."

"Evet, biliyorum. Sen artık bir Anka kurdusun." Bilmeye hakkı vardı.

"Teklifinize evet demedim."

"Fark etmez. Nerede olursan ol ve neye karar verirsen ver, sen bir Anka kurdusun." Cevabının Zac'i etkilediğini görebiliyordu ve Ryan bundan memnundu. "Soruna cevap vermek gerekirse, bu doğru. Trey aynı zamanda Alfa olan babasını bir düelloda yendi." Ama o hasta, küfürbaz piç bunu hak etmişti.

Garson kız bir kez daha ortadan kaybolmadan önce kolalarını önlerine koyduğunda Zac devam etti, "Trey gerçekten sürgün mü edildi?"

"Evet." Kurallara göre Trey'in Alfa olarak atanması gerekirdi; protokol gereği bir Alfa'yı yenen biri

Ama sürüden bazıları onu kovmak için bir araya gelmişti. Ancak Ryan bu kısmı eklememeye karar verdi çünkü bir Alfa'ya meydan okumak tam da Zac'in babasının yaptığı şeydi. Ryan kötü anıları canlandırmak istemiyordu.

"O zaman mı Anka Sürüsü'ne katıldı?"

"Hayır. Sürgün edildiğinde, karara katılmayan insanlar da onunla birlikte gitti. Birlikte Anka Sürüsü'nü oluşturdular."

"Sen de onlardan biri miydin?"

Ryan başını salladı. "Trey benim arkadaşım ve başına gelenleri hak etmedi."

"Senin ailen de mi gitti?"

"Trey'in gittiğini gördükleri için mutluydular." Annesi de Ryan'ın gitmesine sevinmişti.

"Onları çok görüyor musun?"

Ryan başını salladı. Bu şekilde olmasını seviyordu.

Garson kız pizzalarıyla birlikte yeniden ortaya çıktı. O gittikten sonra Zac, "Bir sorum daha var. Trey savaşlar sırasında gerçekten vahşileşiyor mu?"

"Evet ama sürümüzden hiç kimseye zarar vermedi. Ve Taryn onu bu durumdan çabucak kurtarır." İçkisinden bir yudum aldı. "Pek çok söylenti var ve bazılarında doğruluk payı da var. Ama bizim sürümüz iyi bir sürüdür. Kendi başımızın çaresine bakarız. Sürümüzden birine zarar gelmesine izin vermektense baskın olanlar ölümüne savaşır. Yarın seni bölgeme götürmeme izin ver, sadece bir günlüğüne. Herkesle tanışabilir, bölgeyi keşfedebilirsin. Sadece gününbirlik bir gezi olacak."

Zac düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Tamam. Sadece bir günlüğüne. Ama Makenna'nın da gelmesini istiyorum."

Ryan başını eğdi ama Zac'in onu kalmaya zorlamamak için sürüsüne tam olarak güvenmemesi onu kızdırmıştı.

"Onu istiyorsun, değil mi? Makenna'yı yani."

Ryan şaşkınlığını gizledi. "Evet."

"Peki neden bu konuda bir şey yapmıyorsun?" "Şu anda sana konsantre oluyorum."

Zac bir parça daha pizza çiğnedi. "Ona ıkma teklif edersen benim için sorun olmaz. Sadece onu incitme, tamam mı? Bana karşı çok iyiydi. Ben kendime yardım etmezken o bana yardım etti. O iyi bir insan."

Evet, öyleydi. Eylemleri iyi bir kalp ve saklamaya çalıştığı bir acı tarafından yönlendiriliyordu. Başlangıçta onun şefkat ve empati düzeyine güvenmemiştir. Bunun nasıl gerçek olabileceğini anlayamamıştır... Çünkü bunu daha önce hiç bilmemiştir.

"Bence o da senden hoşlanıyor. Ona ıkma teklif edersen muhtemelen evet diyecektir."

Ryan gözlerini kıstı. "Daha iyisini bilmesem çöpçatanlık yaptığını düşünürdüm."

Zac sadece gülümsedi.

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

A Ryan ertesi sabah Phoenix Pack bölgesinin kapılarından geçerken, bir arabanın yanında durdu. güvenlik kulübesi. Cam "Hey," diyerek arabaya doğru yürüdü. "Bunlar Zac ve Makenna," dedi Ryan ona.

"Ve sen de Lydia'nın arkadaşı Cam'sin," dedi Zac. "Bana gönderdiği bir selfie'de sen de vardın." Anka kurtları ona sık sık fotoğraf gönderirdi.

Bebek yüzlü kurt ona gülümsedi. "Sonunda seninle tanışmak güzel, Zac." Makenna'ya başıyla selam verirken gülümsemesi biraz küçüldü. Bölgesinde yalnız bir kurt olmasından rahatsızdı ve Ryan onun bunun için Cam'i suçlayacağından şüpheliydi.

"Vardiyan bittiğinde görüşürüz," dedi Ryan Cam'e. Chevy'yi vitese takarak onları kendi bölgesinin derinliklerine doğru sürmeye başladı. Dağa yaklaştıklarında Zac'e, "Uçurumun ön duvarına dikkatle bak. Ne görüyorsun?"

Öne doğru eğilen Zac dikkatle inceledi. "Vay anasını," diye nefes aldı. "Yani ... vay canına," diye düzeltti hemen. "Makenna, pencereleri ve kapıları görüyor musun?"

"Onları görüyorum." Makenna gerçekten hayrete düşmüştü. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. "Dağın içinde mi yaşıyorsun?" Ne kadar havalı değil mi?

Sesindeki merak Ryan'ın kurdunu memnun etti. Onun kendi bölgesini sevmesini istiyordu, çünkü burası yakında onun evi olacaktı. "Evet."

"Sürünüz mü inşa etti?" diye sordu Zac.

"Hayır," diye cevapladı Ryan, Chevy'yi her zamanki yerine soktuğu gizli otoparka girerken. "Bir zamanlar eski bir mağara eviydi. Yıllar içinde modernize edilmiş." Zac ve Makenna'yı uçuşunun yüzüne oyulmuş pürüzsüz merdivenlerden yukarı çıkardı. Zac'in heyecanı, kemerli balkonları fark edip çevredeki araziye baktıkça arttı.

Ana girişe ulaştıklarında Alfa çiftini beklerken buldular. Trey selamlamak için başını eğerken, Taryn gülümseyerek "Bedrock'a hoş geldiniz" dedi.

Zac kıkırdadı. "Burası cidden harika bir yer." Makenna başını salladı. "Çok etkileyici."

Taryn'in gülümsemesi genişledi. "İçerisi daha da iyi. Hadi, herkes bekliyor."

Makenna, iki yanında Zac ve zorba bir infazcıyla birlikte Alfaları takip ederek bir tünel ağına dönüşen yere doğru ilerledi. Duvarlar açık krem rengi kumtaşıydı ve o kadar pürüzsüz görünüyordlardı ki, Makenna parmaklarını üzerlerinde gezdirirken yumuşak olmalarını bekledi. Her zaman meraklı olan kurdu, özellikle çevresini merak ediyor ve ara sıra sapaklara girerek keşfetmek istiyordu.

"Yakında seni gezdireceğiz," dedi Ryan.

Zac'in gözleri daha da parladı. "Güzel."

Sonunda oturma alanına ulaştılar ve Zac odanın içinde sadece bir adım attıktan sonra durdu. Aynı zamanda Makenna'ya doğru yaklaştı ve Makenna bunun nedenini anladı. İnsanların sizinle tanışmak için beklediğini bilmek bir şeydi, bütün bir sürünün dikkatleri tamamen size odaklanmış bir şekilde tek bir alanda toplandığını görmek başka bir şeydi.

Dante, Dominic, Marcus ve Trick öne çıkıp Zac'i yumruklarını sıkarak ve hafifçe selamlayarak gerginliği azalttılar.

Sırtını sıvazlıyor, ona "adamlardan biri" gibi davranıyordu - bu onun hoşuna gidiyor gibiydi.

"Herkesin sana fotoğraf gönderdiğini biliyorum Zac," diye başladı Jaime, "o yüzden diğerlerinin kendilerini tanıtmalarına gerek yok sanırım."

Zac ellerinden birini kalçasına sürttü. "Onları tanıyorum."

Yaşlı bir kadın geniş ve sevecen bir gülümsemeye öne çıktı. "Sonunda seni burada görmek harika, tatlım." Zac'i kucaklamak için kendine çekti. "Trey'imın sana küçük Kye ile çekilmiş birkaç fotoğrafımı gönderdiğini biliyorum."

"Sen Greta'sın."

"Bu doğru." Greta'nın dikkati Makenna'ya kaydı ve yüz ifadesi sıcaklığını kaybetti. "Yalnız olan sen olmalısın."

Vay canına, son kelimeler bıçak gibiydi. Jaime gülerek Makenna'ya Greta'nın tüm sorunlarını anlatmış, psikopat kadının onu çiftleşmemiş "erkek çocukları" için bir tehdit olarak göreceği konusunda uyarmıştı.

Taryn kalçasında dengede duran küçük bir çocukla hızla Makenna'nın yanına geldi. "Bu benim oğlum, Kye." Makenna'ya utangaç bir el salladı. "Greta, Trey'in büyükannesi; onu görmezden gelmekte özgürsünüz."

İyi bir fikir gibi geldi.

Henüz Zac'le resmi olarak tanışmamış olan kurtlar daha sonra onunla sohbet etmek için öne çıktılar. Makenna'nın yanından ayrılmadı ama tanışma faslı bittiğinde gerginlik vücudunu terk etmişti.

Taryn daha sonra onlara evi gezdirmeyi teklif etti. Jaime, Ryan ve Kye da geldiler, çünkü çocuk Ryan'ın boynuna yapışmış ve bırakmıyordu. Küçük çocuk babasının küçük bir versiyonuydu ama Taryn'in birkaç farklı sarı tonundan oluşan saçlarına sahipti.

Yaşam alanı, mutfak, çamaşır odası, oyun odası, bilardo salonu ve ofisin bulunduğu birinci katı keşfettiklerinde Zac'in heyecanı geri döndü. Burası aynı zamanda Alfaların, Betaların, Tao'nun ve infazcılarının uyuduğu yerdi.

İkinci katta, bazıları sürü üyelerine, bazıları da misafirlere ait olmak üzere çok sayıda banyolu yatak odası, küçük bir mutfak ve bir çamaşır odası bulunuyordu.

"İki kat daha var ve hepsi de buradakiyle aynı." Taryn ikinci kattaki belirli bir odanın önünde durdu. "Burası Zac, senin odan olacak." Kapıyı ardına kadar açtı ve genç bir çocuk için mükemmel bir şekilde dekore edilmiş geniş bir alan ortaya çıktı. Kuşkusuz tasarımda Lydia'nın da parmağı vardı.

"Benim odam mı?" diye yankılandı, sesi kısıktı.

Ryan konuştu. "Gece ziyaretleri için kullanabilirsiniz." Zac panikle Makenna'ya bakınca Ryan ekledi: "Makenna da gelebilir. Bir sürü misafir odamız var."

Yutkunan Zac, umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Tamam.

Elbette."

Ryan onaylarcasına başını salladı. "Güzel."

Turdan sonra Taryn hepsini mağaralardan çıkarıp çevredeki araziye götürdü. Büyük bir veranda masası, sandalyeler ve bir barbekünün kurulduğu göle varmadan önce Makenna yemek kokusunu aldı. Ayrıca üzerinde parmak yiyeceklerin, keklerin ve diğer tipik parti yiyeceklerinin bulunduğu başka bir masa daha vardı. Dante ve Grace barbeküde et ızgara yaparken diğerleri etrafta uzanıyor, gölde tembellik ediyor ya da futbol oynuyorlardı -ya da Dominic'in durumunda olduğu gibi, adam kendini kaybedip ona saldırana kadar Tao'nun kafasına defalarca top atıyorlardı.

Zac neredeyse futbol oyununa sürüklenmişti; Kye ve Ryan da ona katıldı. Avludaki masaya oturan Makenna, Anka kurtlarının etkileşimini izledi. Gülmelerini, oynamalarını ve birbirlerine sataşmalarını izledi. Çiftleşen çiftlerin birbirlerine sarılmalarını ve yavruların üzerine titremelerini izledi. Sürü büyük bir aile gibiydi.

Bir sürünün nasıl olması gerektiği buydu. Bu onun hiç bilmediği bir şeydi. Daha önce de sürülerde bulunmuştu; diğer yalnızları sahiplendirirken pek çok sürüyü ziyaret etmişti. Ama onların etrafında hiç bu kadar çok zaman geçirmemişti ve onlar da

Onun yanında asla kendileri olacak kadar rahat olamıyorlardı. Anka kurtlarının ona güvendiğine de inanmıyordu. Hayır, arkalarını kollamaları için birbirlerine güveniyorlardı.

Burası özel bir yerdi ve Zac'in iyileşip gelişebileceği bir yer olacaktı. Yüzündeki neşeye bakılırsa, sürüye katılma teklifini kabul etmesi an meselesiydi.

Ne kadar özel olursa olsun, Makenna kendini rahat ya da huzurlu hissetmiyordu. Böylesine sıkı sıkıya bağlı bir grup insanla çevrili olmak insana kendini çok yalnız hissettiriyordu. Ama Makenna yalnız kalmakta iyiydi. Başkalarına yaslanmak ona yabancıydı.

Jaime onu gülümseyerek izlerken, "Zac sevimli bir çocuk," diye yorum yaptı.

"Öyle," diye kabul etti Taryn. "Büyüdüğünde pek çok kadının kalbini kıracak. Rhett'ten çocuğun eski sürüsü hakkında ne bulabileceğini öğrenmesini istedik. Hâlâ onu arıyorlar."

Evet ve bu Makenna'yı endişelendiriyordu. Yaklaşırlarsa Zac kaçardı. Ama Anka Sürüsü'ne kaçmazdı çünkü burada güvende olacağına tam olarak inanmıyordu. Ortadan kaybolurdu. "Elimden geldiğince izini sildim ve hatta sahte bir iz bıraktım. Ama onu bulmaya kararlıysa, çabalarım yeterli olmayacak."

"Sana karşı dürüst olacağım Makenna. Eğer çok yaklaşırlarsa, onu alacağız - bu onun isteği dışında olsa bile. Evet, ilk başta bizden nefret edecektir ama bunu tekrar onların eline geçmesine tercih ederim."

Makenna Alfa dışisinin şiddetli koruyuculuğunu seviyordu. Bu onunla bağdaştırılabileceği bir şeydi. "İyi, çünkü bunu yapmazsan tekrar kaçacak ve orada yapayalnız kalacak. Bunu hak etmiyor." Taryn başını salladı, anlaşılmıştı.

Roni başını Makenna'ya doğru eğdi. "Aslen hangi sürüden geliyorsun?"

"Tartışmaya geçecek bir şey değil."

"Dışlanmak için ne yaptın?" diye sordu Greta.

Makenna, kadınla alay etmekten kendini alamayarak, "İnfaz memurlarıyla dörtlü yaparken yakalandım" diye cevap verdi.

Taryn, Jaime ve Roni gülümsemelerini bastırmak için ellerinden geleni yaparken Greta dehşet içinde nefesini tuttu.

"Alfa oldukça dindardı ve şekil değiştirenlerin bekaretlerini yalnızca eşlerine vermeleri gerektiğine inanıyordu."

Greta ağzından kaçırdı. "O haklı. Dörtlü mü? İğrenç."

Taryn nefesini şişirdi. "Greta, görünüşe bakılırsa çiftleşmemiş erkek çocuklarınızdan birini, hatta belki dördünü de günah yoluna sürükleyebilir."

"Günah yolu mu?" diye tekrarladı Makenna.

Jaime ona doğru eğildi ve sessizce açıkladı. "Taryn, senin ve barınaktaki diğer kadınların onun erkeklerinden birini baştan çıkarabileceği konusunda onunla dalga geçmeyi seviyor."

"Ne fısıldaşıyorsunuz?" diye sordu Greta.

"Ben de ona dörtlü grubun nasıl olduğunu soruyordum," diye cevap verdi Jaime, gözleri parlayarak.

Makenna sıırttı. "Sıcak. Gerçekten, gerçekten ateşli."

"Onu Zac'imin etrafında istemiyorum!" Greta patladı. "Ona iyi örnek olacak insanlara ihtiyacı var. Sen baştan aşağı aşüftenin tekisin, ondan bile betersin." Taryn'e tiksinti dolu bir bakış fırlattı.

Alfa dişisi gözlerini kırptırdı. "Vay canına. Birinden benden daha fazla nefret edeceğin bir günün geleceğini hiç düşünmemiştim."

Makenna, "Dünya rekorlarını kırmaya çalışıyorum" dedi.

Greta kaşlarını çatarak Taryn'e baktı. "Neden onu dışarı atmıyorsun? Onun burada işi yok ve benim Zac'imi bozuyor."

Makenna bu antisosyal kadın karşısında çaresizce eğlenerek başını eğdi. "Eğer Ryan'ın yetiştirilmesinde bir rolünüz varsa, bu onun neden pek akli başında olmadığını açıkla."

Taryn kıkırdarak Makenna'ya, "İçimden bir ses senin de biraz deli olduğunu söylüyor," dedi.

"Bunun kötü bir şey olduğunu söylemedim."

Dominic, Tao tarafından göle itildiği için sırlıslıkla bir halde masaya yaklaşırken, Makenna'ya çapkınca sırıttı. "Göle dalmak ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

"Neden? Sudan mı korkuyorsun? Seni güvende tutarım; ben iyi bir yüzücüyüm." Gözlerinde yaramazlık parlıyordu. "Göğüs vuruşunu göstermemi ister misin?"

Güldü. "Oh, senin her yerinde 'bela' yazıyor."

"Kötü sözler söylemek gibi bir alışkanlığı var." Taryn iç çekti. "Nedenini hâlâ çözemedik."

Greta Dominic'e, "Onunla flört etme," dedi. "İnfazcılarla dörtlü yaptığı için eski sürüsünden atıldı."

Dominic'in gülümsemesi destansı boyutlara ulaştı. "Makenna, birbirimizi kesinlikle daha yakından tanımalıyız."

Dante bifteklerin hazır olduğunu söylediğinde Ryan Zac'e döndü. "Hadi, yiyelim." Genç kız futbol topunu bırakarak onu takip etti.

Marcus ve Tao ile birlikte koşarak yanlarından geçen Trick, "İyi oynadın," diye övdü.

Marcus gülümseyerek omzunun üzerinden baktı. "Sürüye hoş geldin evlat."

Bu sözler Zac'in aniden durmasına neden oldu ve bunu sadece Ryan fark etti. "Sorun ne?" Gencin yüzünde oldukça büyük bir sıkıntı vardı.

Zac sadece Ryan'ın duyabileceği kadar yüksek sesle konuştu. "Eski sürüm beni arıyor olacak. Makenna söylemedi ama aradıklarını biliyorum."

Ryan'ın pençeleri Zac'in şaşkınlıkla sarsılmasına neden oldu, neyse ki korkudan değil. "Buraya gelip sorun çıkarırlarsa ölürler."

"Eski sürümde neler olduğunu bile bilmiyorsun."

"Öyleyse anlat bana."

"Eğer yaparsam, beni istemezsin."

"Bağına her ne geldiyse senin suçun değil," diye tersledi Ryan. Sert ses tonundan dolayı yüzünü buruşturdu, keşke daha nazik olabilseydi. "Barınaktaki şekil değiştirenlerin çoğu başkalarının elinden acı çekti. Onları suçluyor musun? Onlar hakkında daha az mı düşünüyorsun?"

Zac geriye doğru sarsıldı. "Hayır."

"İşte böyle." Ryan pençelerini kınına soktu. "Artık bizden birisin. Sana zarar veren her kimse buraya gelirse onu öldürürüz." Bu sözler muhtemelen başka bir genci ürkütürdü ama Zac bu sözlerde güç buluyor gibiydi. "Haydi."

Büfeye yaklaştıklarında Tao Ryan'ın yanına sokuldu. "Hızlı bir soru," diye sordu Baş İnfazcı sessizce. "Makenna'ya çıkma teklif edersem ne olur?"

Ryan hissetmediği bir sakinlikle, "Son kelime ağzından çıkmadan boğazını koparırdım," dedi.

Tao başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Ryan ve Zac, verandadaki masada diğerlerine katılmadan önce biraz yemek hazırladılar. Zac, Makenna'nın solundaki koltuğa oturdu ve Ryan da onun diğer tarafına oturarak Dominic'i hareket etmeye zorladı. "Al bakalım." Konuşmalarından Makenna'nın nelerden hoşlandığını hatırlayarak önüne bir tabak yemek koydu.

Ondan tabağa baktı ve sonra ona geniş bir gülümseme fırlattı. "Teşekkürler Ryan. Çok tatlısın."

Hayır, değildi. Sürü arkadaşlarının yüz ifadelerinden onların da aynı şeyi düşündükleri anlaşılıyordu. Taryn ve Roni'nin onu ve Makenna'yı izlerken gözlerinde komplocu bir parıltıyla birbirlerine fısıldadıklarını fark etmedi. Eğer çöpçatanlık yapmayı planlıyorlarsa, buna karşı çıkmazdı. Alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı vardı.

Yemeklerini yerlerken Ryan, Makenna'nın Jaime ile hayvan barınağı ve yalnızlar barınağının işleyişini karşılaştırdıkları konuşmalarını dinledi. Greta, Makenna'ya bazı iğneleyici sözler yöneltti, ama arkadaşı bunları büyük bir rahatlıkla duymazdan geldi. O

Gerçekten de bu sözlerden hiç rahatsız olmamıŒ gibi görünüyordu ve Ryan bunun nedeninin -yalnız biri olarak- bu tür sözlü tacizlere alıŒkın olması olup olmadığını merak etti. Her halükârda Ryan bundan hoşlanmamıŒtı. "Greta, yapma."

"Sürüsünden neden sürgün edildiğini duymadınız."

Eğer Taryn'in gülümsemesi bir Œey ifade ediyorsa, Makenna sadece Greta'yla oynuyordu. Ryan, Makenna'nın düşmanca tavrına bakarak buna kolayca inanabilirdi.

"Bu gün Zac için, Greta," diye araya girdi Trey. "Sen de onun için bozma."

Kelimeleri Ryan'ın ağzından almıŒtı. Ketçaba uzanırken Ryan kazayla tuzu devirdi. Makenna dökülen tuzun bir kısmını başparmağıyla işaret parmağı arasına sıkıŒtırdı ve sonra ona uzattı. Anlamayan Ryan ona bakmakla yetindi.

"Sol omzunun üzerinden at."

Ryan gözlerini kırpıŒtırdı.

"Neden?"

"Tuzu devirmiŒsin."

Ve görünüşe göre bunun onun için bir anlam ifade etmesi gerekiyordu. Konu Makenna olduŒunda çoŒu zaman olduŒu gibi ne yapacağını ŒaŒırmıŒ bir halde hiçbir Œey söylemedi.

"Kötü Œansı uzak tutmak için birazını sol omzunuzun üzerinden atmalısınız."

Sürü arkadaşlarına baktı ve Greta da dahil olmak üzere tüm diŒilerin, sanki söyledikleri çok mantıklıymıŒ gibi başlarını salladıklarını görünce ŒaŒırdı. Hatta bazı erkekler bile bu tamamen mantıksız iddiaya katılıyor gibiydi. "Bu sadece tuz."

"Ama sen onu devirdin," diye ısrar etti Makenna.

"Ben Œansa inanmam, iyi ya da kötü." Bunu zaten biliyordu.

Makenna üzüntüyle başını salladı. "Seni uyarmaya çalışmadığımı söyleme." Sanki ölümcül bir karar vermiŒ gibiydi.

"Sadece tuz."

"Dökülen tuz. Arada fark var."

"Umurumda değil."

"Kötü Œans yoluna çıktığında olacak. Yine."

Çenesi sertleştii. "Bana kötü bir şey olmayacak."

"Şimdi kaderi kışkırtıyorsun. Çabuk, tahtaya vur."

Şaka yapıyor olmalıydı. "Tahtaya vurmak beni güvende mi tutacak? Buna gerçekten inanıyor musun?"

Çenesini kaldırdı ve burnunu çekti. "Ses tonun umurumda değil."

"Ses tonum yok."

"Genelde değil," diye kabul etti. "Ama şimdi bir tane var, Beyaz Diş."

"Sana onu bırakmanı söylemiştim."

"Ve sana itaat edeceğimi düşünmene şaşırdım."

Ryan boğuk bir küfür savurarak yemeğine döndü, ancak o zaman, sessizce kahkahalarla gülen Zac dışında tüm grubun Gağkıklıkla ona baktığını fark etti. Nedenini biliyordu. Onu kışkırtan pek bir şey olmamıştı. Kaba ve huysuz olabilse de, kendini kaybedecek biri değildi ... Makenna Wray söz konusu olduğunda hariç.

"Lütfen durmayın," dedi Dominic. "İkinizin etkileşimini izlemek cidden büyüleyici." Ryan homurdandığında Dominic Makenna'ya, "Ne dedi?" diye sordu.

"Sana pislik dedi."

Dominic incinmiş gibi yaptı. "Dostum, bu çok kabaydı."

Hamburgerine odaklanan Ryan onu görmezden geldi. Sürü arkadaşlarının ona attığı meraklı bakışları görmezden geldi. Zac'ten gelen eğlence titreşimlerini görmezden geldi. Yanındaki kuruntulu dişiyi görmezden geldi.

Tamam, onu görmezden gelmeye çalıştı. Gerçekte, Ryan'ın zihni, bedeni ve kurdu yoğun bir şekilde onun, kokusunun, hareketlerinin, sözlerinin ve doğuştan gelen duygusallığının farkındaydı. Eşinin yanında olması, kendi bölgesinde sürü arkadaşlarıyla etkileşim halinde olması ona derin bir tatmin duygusu veriyordu.

Birçok şekil değiştirenin bulamadığı eşini bulduğu için ne kadar şanslı olduğunun farkındaydı. Onu sahiplenmemek, her şeyi aleni ve resmi hale getirmemek zordu. Geri durmak kurdunu tedirgin ediyordu; hiçbir şey anlamıyordu

Makenna'nın sorunları. Ama Ryan biliyordu ve ona ihtiyacı olan zamanı tanıyacaktı. Sadece bunun çok uzun sürmeyeceğini umuyordu.

"Merak ediyorum Makenna," diye başladı Grace. "Yalnızları yeniden evlendirmek için çok zaman harcıyorsun ve belli ki bu konuda iyisin. Neden kendine başka bir sürü bulmadın?"

Makenna, "Herhangi bir Alfa'nın, bırakın barınakta gönüllü olmayı, kurtlarından birinin yalnızlarla ilişki kurmasına göz yumacağından bile şüpheliyim," diye cevap verdi. "Bu vazgeçmeyi reddettiğim bir iş."

Ryan, Trey'in onu buna zorlamadığından emin olacaktı. Duruma güvensin ya da güvenmesin, gerçek şu ki o Trey'in eşiydi ve bu onu otomatik olarak bir Anka kurdu yapıyordu.

Grace ağzına bir üzüm attı. "Yeniden evlendirdiğiniz yalnızlardan herhangi biriyle iletişim halinde misiniz?"

Makenna Zac'in hâlâ yanında olduğunu hissetti. "Eğer onlar için sorun yoksa, evet." Yerleştirmenin onlar için işe yaradığından, mutlu ve güvende olduklarından emin olmak hoşuna gidiyordu.

Dominic Zac'i dürttü. "Bu gece burada mı kalıyorsun? Odanı denemek istersin diye düşündüm."

Zac gözlerini kocaman açarak masanın etrafına baktı ve zorlukla yutkundu.

"Hadi," diye ısrar etti Dominic, "eğlenceli olacak. Makenna da kalabilir."

"Ama . . . Yanımda hiç eşya yok," diye işaret etti Zac. Dışarı.

"Aslında çocuklar sana yeni kıyafetler aldılar," dedi. Taryn.

Ryan homurdandı. "Buraya taşındığında kendi eşyalarına ihtiyacın olacak, o yüzden sana biraz aldık."

"Makenna'ya yatarken giymesi için birkaç eşofman ödünç verebilirim," diye teklif etti Jaime. Başını Zac'e doğru eğdi. "Ee, ne diyorsun?"

Zac, Makenna'ya kararsız bir ifadeyle bakarken, "Burada kalmak ister misin?" diye sordu.

Yutkundu. "Sen de mi kalacaksın?" "Eğer istediğin

buysa."

Zac Dominic'e döndü. "Tamam. Bunu isterim."

Makenna gülümsedi. Zac için büyük bir hamleydi. Doğru yönde atılmış bir adım-

Çatlak.

Makenna sese şaşırarak Ryan görüş alanından bir anda kayboldu. Gözlerini kırıştırtarak aşağı baktığında tahta sandalyenin ayaklarından birinin kırılmış olduğunu ve Ryan'ın şu anda kendisiyle Trick'in arasına garip bir şekilde sıkışmış olduğunu gördü.

"Kahretsin, iyi misin?" diye sordu Trick, omuzları titreyerek.

Durumdan ya da nefes alamayacak kadar güldükleri için Dominic ve Zac'ten hiç etkilenmemişlerdi

-Ryan ayağa kalktı ve sandalyeyi itti. "Ben demiştim" der gibi bakan Makenna'ya ters ters baktı. "Sakın söyleme."

Bakışlarını kaçırarak ellerini kaldırdı. "Yapmayacaktım."

İkisi de bunun bir yalan olduğunu biliyordu.

Daha sonra, barbekü bittiğinde ve gökyüzü karardığında, herkes temizlendi ve dağın içine geri döndü. Jaime Makenna'ya birkaç giysi ödünç verdi, sonra da Ryan ve Dominic ona ve Zac'e ikinci kata kadar eşlik ettiler. Zac'in kapısının önünde duran Ryan, tünelin sonundaki bir odayı işaret etti. "Makenna orada kalacak." Ryan onun kendi odasında kalmasını tercih ederdi ama Zac'in ona yakın olursa kendini daha iyi hissedeceğini biliyordu.

"Dur bakalım," dedi Dominic Zac'e. "Henüz yatağa gitmiyorsun, değil mi? Gel Trick, Tao ve benimle bilardo oyna."

Zac Makenna'ya döndü ve ona kararın kendisine ait olduğunu belirten bir bakış attı. Dominic'e omuz silkti. "Elbette." İki erkek tünellerde konuşarak ve gülerek gözden kayboldular.

Ryan Makenna'yı odasına götürdü, kapıyı açtı ve içeri girmesi için kenara çekildi.

İçeri girdi, mekânın her santimetresine hayranlıkla baktı. "Güzelmiş." Misafir odası onun dairesinden daha güzeldi. Balkonlu ve ebeveyn banyolu lüks bir otel odası gibiydi.

Kapının arkasından kapandığını duyunca, Ryan'ın kilidi çevirdiğini görmek için tam zamanında döndü. Koyu renk gözlerindeki çığ açlık meme uçlarını sıkılaştırdı . . . ve ona niyetinin tam olarak ne olduğunu söyledi. Bu açlık onunkini çağırıyor, havada canlı bir şey gibi titreşiyordu. Bunun iyi bir fikir olmayacağını bilmesine rağmen, heyecan içinde patladı, kalbinin çarpmasına ve ağzının kurummasına neden oldu.

Zoraki bir gülümseme takındı. "Zac belli ki harika vakit geçiriyor. Sürünüz çok misafirperverdi, bu da onu gerçekten rahatlattı. Bu arada odası onun için mükemmel. Bahse girerim Lydia tasarlamıştır. Bence Zac'i yakın zamanda sürünüze katmak için iyi bir şansınız var. Yani, o-"

"Saçmalıyorsun," dedi Ryan, ona doğru yaklaşarak.

"Saçmalamıyorum."

"Gerginsin, o yüzden saçmalıyorsun."

Kahretsin, öyleydi. "Neden gergin olayım ki?"

Onu balkon kapısının yanındaki duvara yasladı. "Çünkü tam olarak ne olacağını biliyorsun." İkisi de yürüyemez hale gelene kadar onu tekrar tekrar becerecekti. Yüzünü onun boynunun kıvrımlarına gömdü ve kokusunu ait olduğu yere, içine çekti. Tahrik edici bir kokuydu ve kurdunun hırlamasına neden oluyordu.

Adamın sıcak elleri sahiplenici bir tavırla kalçalarına yerleşirken Makenna başını salladı. "Beni sahiplenmeye çalışacaksın." Sesi utanç verici bir şekilde nefes nefese çıkmıştı.

Onun yumuşak tenini hissetmekten hoşlanan Ryan ellerini yavaşça elbisesinin altından geçirip kalçalarına götürdü. "Sen benim senin eşin olduğumdan emin olmadan seni sahiplenmeyeceğim." Aksi takdirde bunun hiçbir anlamı olmazdı. Sahiplenme kutsal bir şeydi ve ona asla bu şekilde saygısızlık edemezdi. "Ama seni becereceğim."

Tişörtünü kavrayan Makenna, başparmakları külotunun hemen altına kayarken ve kıvrımlarının dış kenarlarını boş yere okşarken nefesini tuttu. Kukusu sıkıştı. Çoktan ıslanmıştı ve Ryan ona daha dokunmamıştı bile. Ama Ryan'ın kızın vücudunu bir ihtiyaç birikintisine çevirmek için ona dokunmasına hiç gerek yoktu. Ona her zaman karşılık veriyordu, tanıştıkları ilk andan beri de öyle olmuştu.

Yine de, onun da belirttiği gibi, Makenna gergindi. Seksi seviyordu; ona yabancı değildi. Ama bu ... farklı hissettiriyordu. Belki de tek gecelik ilişkilere ve kısa, sığ kaçamaklara alışık olduğu içindi. Ryan'la farklıydı çünkü ona saygı duyuyor, hayranlık besliyordu ve ona başka hiç kimsenin hitap etmediği bir düzeyde hitap ediyordu. Onun kendi eşi olduğunu düşündüğünden bahsetmiyorum bile. "Ryan ..."

"Eğer gerçekten gitmemi istiyorsan, tek yapman gereken bana söylemek." Dudaklarını yudumladı, başparmaklarını kadının dış kıvrımlarında tembelce gezdirdi. "Bana gitmemi söyle, Kenna." Ama Kenna söylemedi, o da bir başparmağını Kenna'nın kaygan kıvrımlarının arasından geçirdi ve klitorisine bastırdı. Nefes nefese kalçalarını salladı, daha fazlasını istiyordu ama adam kıpırdamadı. "Söyle, yapacağım. Bana gitmemi söyle."

Yapmalıydı. Ama yapmadı.

Ryan bir hırıltıyla onun ağzını aldı. Ziyafet çekerek ve hükmederek, yalayarak ve ısırarak. Vücudu acıyordu. Acıyordu. Onu talep etti. Aldığı kadar iyi verdi, ona horoz işkencesi yapan küçük inlemeleri besledi ve dilini emdi. Tadı ve kokusu duyularını kışkırtıyor ve kontrolünü yiyordu.

Elbisesini sıyırdı ve sutyen giymediğini görünce takdirle inledi. Vücudu çok güzeldi - narin kıvrımları, kusursuz fildişi teni ve yüksek, mükemmel göğüsleri ile zarif ve kıvrak. Ağzını bir meme ucunun etrafına kapatırken onları sahiplenici bir şekilde kavradı ve şekillendirdi. Gergin küçük tomurcuğun tadı ve dokusu sikinin zonklamasına neden oldu.

Kahretsin, onun içinde olması gerekiyordu. Eşinin içinde olması, onu ilk gördüğü andan beri hayal ettiği şekilde ona sahip olması gerekiyordu. Başka hiçbir şey doğru

hissettiremezdi. Sonraki

yavaş yavaş, tadını çıkara çıkara ve her santimini mideye indirerek. Şu anda ona sahip olmalıydı.

Külotunu çıkardı ve bir parmağını içine soktu. Ve inledi. Kız sıcak ve sıkıydı ve ... "Hepsi benim." Adam onun üzerine fazla gitmedi; parmağıyla onu sertçe becerdi. "Benim için boşalacaksın, Kenna." Bir parmak daha ekledi, onu gerdi, kendisi için hazırladı. "Sonra seni öyle sert sikeceğim ki benim için çığlık atacaksın."

Makenna hiçbir zaman ön sevişme hayranı olmamıştı; ona göre abartılıyordu. Ama Ryan'ın elleri çok iyiydi. Parmaklarının her ustaca hamlesi Makenna'nın G noktasına tam isabet ediyor, içindeki sürtünmeyi artırıyordu. Ona dokunmak isteyen Makenna fermuarını yırtarak açtı ve sikini avuçladı. Tıpkı kot pantolonunda sık sık gördüğü şişkinlikten şüphelendiği gibi, uzun ve kalındı. Onu içinde istiyordu, onu acı çektirecek kadar doldurmasını, istiyordu-

Dişleri göğsünün kıvrımına battı ve zevk dalgaları vücudunu sarsarken Makenna boğuk bir inilti çıkardı. Ryan parmaklarını geri çekerken amı sıkıştı ve acı verici bir şekilde boş hissetmesine neden oldu.

Ryan bir hırıltıyla kışını avuçladı ve onu yukarı kaldırdı. "Bacaklarını etrafıma sar," diye gürledi. "İşte böyle." Kızın kalçalarına doğru bir açı verdi ve bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Sen benimsin, Makenna. İstedığın kadar karşı koyabilirsin ama sen bana aitsin." Ona doğru çarptı. Hay sikeyim. Ryan boynuna doğru inlerken, kaygan amcığı onun etrafında sıkılaştı ve dalgalandı, o kadar sıkı ve sıcaktı ki neredeyse çok fazlaydı, neredeyse acıyordu. Sonunda tam da olması gereken yerde, taşaklarının derinliğindeydi. Onun içine girme dürtüsüne direndi. Sadece iki saniyeliğine.

Adam vahşice içine girerken Makenna ona sıkıca tutundu, ellerinin altındaki kaslarının bükülmesini ve esnemesini hissetti. Her hamlesi sert, kaba, sahiplenici ve canını acıtacak kadar derindi. Bu acı sadece zevki artırıyordu. Bunun böyle olacağını biliyordu. Onun tüm doğallığını biliyordu.

Yoğunluk onu bu kadar acımasız ve talepkâr yapardı. Ve bu kesinlikle hoşuna gidiyordu.

Ağzının nabzının etrafında kenetlendiğini, dişlerinin derisini sıyırdığını hisseden Makenna'nın muhtemelen gergin olması gerekirdi. Ama Ryan onu sahiplenmeyeceğini söylemişti ve sözünü tutacağına dair ona güveniyordu. Yine de bedenini ele geçirme şekli, onu kendi tarzında sahipleniyormuş gibi hissettirdi - ilkel, saldırgandı ve onu tam olarak ne olarak gördüğüne dair hiçbir şüphe bırakmadı: onun.

Ryan onun canını yaktığını biliyordu ve eğer onun acıdan hoşlandığından emin olmasaydı yavaşlamak için güç arardı. Boğuk inlemelerinde, pençelerinin talepkâr dikenlerinde ve ateşli amının sikinin etrafında titreşip kasılmasında bu açıkça görülüyordu. Kız onun eşiydi. Tamamen onun için yaratılmıştı. Kimse ona aksini düşündüremezdi.

Kadının çarpan nabzını emerek amının etrafında sıkışmasını ve sikinin kremle yıkanmasını sağladı. Kurdu onu sertçe ısırma, kanını akıtmaya ve ona sahip olmaya çağırıyordu. Bu çok cazipti, çok cazipti ama Ryan onun rızası olmadan bunu asla yapmayacaktı, her ne kadar sahiplenme dürtüsü göğsünde bir davul sesi gibi olsa da. Hayır, onu sahiplenmeyecekti. Ama onu kesinlikle işaretleyecekti, böylece kime ait olduğunu bilecekti.

Serbest kalışının yaklaştığını hisseden Makenna onun ensesini tırmaladı. "Ryan, ihtiyacım var-" Adam kalçalarını hafifçe kaydırırken kesildi, böylece şimdi her acımasız, bölgesel itme ile G- noktasına çarpıyordu. "Siktir."

Kızın buğulu gözleriyle karışılan Ryan aralarına uzandı ve başparmağıyla klitorisini buldu. "Benim için gel."

Adamın sesindeki güç ve otorite onu tam kalbinden vurdu ve boğazından bir çığlık koparacak kadar şiddetli bir doruğa yuvarlanmasına neden oldu.

Pençeleri sırtını kesip onu dağlarken Ryan hırladı, tıpkı amcığı sikine kenetlenip dalgalanırken ve spazm geçirirken. Bu çok fazlaydı. Dişlerini onun içine batırdı

Boğazını sıkarak kendini derinlere itti ve patlayarak kadının içine boşaldı. Ruhunun derinliklerindeki tatmin duygusu bağırsaklarının derinliklerine yerleşti. Onu resmen sahiplenmemiş olabilirdi ama bedeniyle, dişleriyle ve boşalmasıyla kendi tarzında sahiplenmişti. En azından onun için bu bağlayıcıydı.

Makenna Wray ondan asla kurtulamayacaktı.

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

S Ertesi sabah banyo aynasında kendine bakan Makenna içini çekti. Lanet olsun. Her tarafı "Ryan buradaydı" mesajını veren izlerle kaplıydı. Boynunda, omuzlarında ve göğüslerinde küçük ısırmalar vardı. Kalçalarında, karnında ve kollarının üst kısmında pençe izleri vardı. Kalçalarında, kıkırda parmak izi morlukları vardı, ve uylukları.

Keşke onu kızdırdıklarını söyleyebilseydi. Ama kızdırmadılar. Ağrılı ve yorgun olduğu gerçeği de öyle. Kendini alınmış, doyurulmuş ve çok iyi becerilmiş hissediyordu.

İyi sikilmişti. Ryan onu duşta, banyoda yerde ve kendini duvara yasladığı sırada arkadan becermişti. Sonra -kız bir erişte gibi gevşekken- onu yıkamış, yemiş ve yatağa yatırmıştı. Gecenin bir yarısı, onun kendisini yavaşça ve sertçe siktiğini hissederek uyandı.

İlk seferleri o kadar vahşi ve çılgıncaydı ki, Ryan'la sonraki birkaç turun ona gösterdiklerini kaçırmıştı -Adamın kontrole karşı büyük bir ilgisi vardı. Ondan itaatkâr olmasını bekleyecek kadar değil. Hayır, onun meydan okuması hoşuna gidiyordu. Hatta kendi taleplerini dile getirmesi bile hoşuna gidiyordu.

Kahretsin, gecenin kendisi onu damgalamıştı.

Kurdu onun işaretlerini taşımaktan hoşlanıyordu, böyle bir sahiplenme gösterme ihtiyacı hissetmesi hoşuna gitmişti. Hoşuna gitmeyen şey ise vücudundaki yara izlerinin çokluğuydu.

Birlikte duş alana kadar Makenna onları görmemişti. Bunlar savaş izleri değildi. Hayır. Yara izleri, lezyonlar ve yanıklar ona adamın korkunç bir işkenceye maruz kaldığını gösteriyordu. Ve bundan nefret ediyordu. Kurdu bir hırıltıyla yüzeye çıkmış, Makenna'nın gözlerini kurtlaştırmıştı. Ryan onun boynunu öpüp yalayarak hayvanı yatıştırmış ve onu sakinleştirmişti. Makenna onları sormak istemişti ama Ryan'ın üç parmağı içine gömülüyken bunu yapmak doğru gelmemişti. Böyle konuşmaların yeri ve zamanı vardı. Bu-

Çevresel görüş alanındaki bir hareket titreşimi ona yalnız olmadığını haber verdi. Ryan kapı aralığında durmuş ona bakıyordu, gözleri her zamanki gibi esrarengizdi. Çıplaktı, Gık, sert kasları ve harika karın kaslarıyla görülmeye değer bir manzaraydı. Aynanın içinden onun bakışlarına karşılık verdi. "Bir saldırı kurbanı gibi görüldüğümün farkındasın, değil mi?"

Arkasında durmak için hareket eden Ryan, kalçalarını sahiplenerek kavradı, gözleri markalarının üzerinde gezindi. "Benim sırtımın senin önünden daha iyi görüldüğünü sanmıyorum."

Onu kaç kez tirmaladığını hatırladığında, buna katılması gerekirdi. Ayrıca birkaç kez omzunu da ısırmıştı. "Kendimizi kontrol etmeyi öğrenmeliyiz."

Ryan'da genellikle bu özellik bolca bulunurdu. Seks sırasında sert davranırdı, bu onun hoşuna giderdi. Ama asla kontrolünü kaybetmezdi. Makenna hariç. "Bir banyoya daha ihtiyacın var."

Makenna koltuk altını koklayarak bir gösteri yaptı. "O kadar da kötü kokmuyorum."

O bunu görmezden geldi. "Dün gece bir tane içmiş olmana rağmen hâlâ ağrıyor olmalısın."

Bir omzunu silkti. "Benim için fark etmez." Bu, onun orada olduğunu hatırlatan bir şeydi, bitmek bilmeyen ateşli seks gecelerini hatırlatan bir şeydi.

"Hala bir tane olmalı."

Sert sesi onu gülümsetti. Onunla ilgilenmeye çalışıyordu. "Önce yemek yemem lazım." Sanki kabul ettiğini ifade edercesine midesi guruldadı.

"Sonra yemek yeriz."

Ne kadar aç olsa da Makenna kahvaltı için hiç de sabırsızlanmıyordu. Anka kurtları markalar hakkında bir şeyler söyleyecekti, çünkü tişörtü hepsini kapatmayacaktı. Yine de erteleyecek biri değildi, yıkandı ve giyindi.

Mutfağa giderken Zac'in kapısını çaldılar.

Huysuz, uykulu bir ses "Git buradan" diye seslendi.

Makenna saç tokasıyla Zac'in kilidini açarken Ryan'ı, "Zac sabah insanı değildir," diye uyardı. Kapıyı açarak, "Umarım çıplak değilsindir evlat, çünkü içeri geliyorum," diye bağırdı.

"Ah, Makenna, daha erken," diye mırıldandı. Onu yatağında, yorganın altına kıvrılmış halde buldular. Makenna perdeleri açtı ve Zac sanki bir vampirmiş gibi gün ışığından kaçtı. Yorganı başının üzerinde sürükleyerek anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

"Kalkmazsan kahvaltıyı kaçıracaksın."

"Grace elinden geleni yapıyor," diye ekledi Ryan.

"Pastırma, yumurta, kızarmış ekmek, bisküvi ve sos olacak-"

Zac yatakta doğruldu ve tek gözüyle onlara baktı.

"Bisküvi ve sos mu?"

Ryan başını salladı. "Ama Marcus burada. Yemek yemeyi hiç bırakmaz, bisküvi ve et suyuna bayılır. Acele etmezsen hiç kalmayacak."

On dakika sonra mutfağa girdiklerinde herkesin Makenna'nın boynundaki ve kollarının üst kısmındaki izlere bakması neredeyse komikti. Eğer yaşadıkları Gök bir Gey ifade ediyorsa, Ryan genelde sahiplenici bir tip olmadığını söylerken yalan söylememişti. Zac damgalara o kadar da şaşırmış görünmüyordu; sadece sırtmıştı.

Anka kurtları yaşadıkları şoku çabucak atlatarak Zac'i sıcak bir şekilde karşıladılar ve adil davrandılar

Makenna'ya doğru dostça yaklaştı. Yerlerine oturduklarında, Trick bir şeyler söylemeye hevesli gibi görünse de, kimse Ryan'ın sahiplenme gösterisiyle ilgili alaycı bir yorum yapmadı. Belki de Zac orada olduğu için kendini tutuyordu, emin değildi. Her halükârda bu, yemeğin beklediği kadar rahatsız edici geçmediği anlamına geliyordu. Ta ki Greta konuşana kadar.

"Bunu nasıl yaparsın Ryan?" Yaşlı kadın elindeki bardağı masaya çarptı. "Ne düşünüyordun, yalnız birini damgalamayı mı? Sürüsünün onu neden sürgün ettiğini düşünürsek, ondan böyle bir davranış beklerdim. Ama sen . . . Seni bundan daha iyi yetiştirdim."

Ona boş gözlerle bakan Ryan homurdandı.

Jaime Makenna'ya fısıldadı, "Ne dedi?"

Aynı sessizlikle, "Onun çok fazla boş vakti olduğunu düşünüyor," diye cevap verdi.

Jaime kahve fincanına doğru kıs kıs güldü.

"Öyle." "Yine mi fısıldıyorsun?" diye dudak büktü

Greta.

Makenna başıyla onayladı. "Bir ara dene." Dominic tostunu yerken boğulmaya başlayınca yerinden sıçradı. Trey onun sırtına vurmaktan zevk alıyor gibiydi. Bu insanlar çok tuhaftı.

Kahvaltıdan sonra sürünün çoğu Makenna, Zac ve Ryan'a park yerine kadar eşlik etti. Onlar Zac'le ilgilenip vedalaşırken, Taryn kolunu Makenna'nın koluna doladı ve "Benimle biraz yürü," dedi.

Makenna üç adım sonra topuklarını yere vurdu. "Um, yapmamayı tercih ederim."

Taryn güldü. "Açık sözlü olman hoşuma gidiyor."

"Tam olarak ne söylemek istediğini biliyorum: tüm markaları fark ettiğini, Ryan'la aramda bir şeyler olduğunu görebildiğini ve eğer ona zarar verirsem dirgenle peşime düşeceğini."

Taryn dudaklarını büzdü. "Ben olsam yaba seçmezdim."

"Mesele Şu ki . . . Ryan'la aramızda geçenlerin bizi ilgilendirdiğini, beni kolay bir hedef olarak grmemen gerektiğini ve eğer üzerime gelirsen bunu tüm gücünle yapman gerektiğini çünkü boyun eğmeyeceğimi söylemem gerekirdi. Sanırım bunun sadece varsayımsal bir konuşma olması iyi bir Şey."

Taryn'in yüzüne yavaşça bir glmsemi yayıldı. "Ryan'ın senden neden hoşlandığını anlayabiliyorum. Ve bence onun için iyi olacaksın. Bu yüzden, evet, senden onu incitmemeni isteyeceğim. Ama aynı zamanda ona karşı sabırlı olmanı da isteyeceğim, çünkü istemese bile seni kolayca incitebilir." Açıklamak için kelimeler bulmakta zorlanıyor gibiydi. "Ciddi bir ilişki yaŐamadı. Birlikte eğlendiği kadınların hepsi aynı Şeyi söyledi: Duygusal olarak güdük, hiçbir Şey hissetmiyor, ki bu doğru değil. Ryan sadece hissettiklerini paylaŐmıyor.

"Yara izlerini gördüğünüzü varsayıyorum, bu yüzden ona ne olduğunu tahmin edebilirsiniz. Bundan bir kez bile bahsetmedi. O zamanlar sürünün bir parçası değildim, ama bana geri döndüğünde fiziksel bir karmaşa içinde olduğu ve mutlak bir acı içinde olması gerektiği söylendi ... ama gözlerine baktığınızda bunu asla bilemezsiniz."

Makenna buna inanabilirdi. Ryan kapalı bir kitap gibiydi.

"Duyduğuma göre Ryan her zaman sessiz ve kendi halinde biriymiŐ.

içeriyordu. Ama ondan sonra daha da sertleŐti, daha da geri çekildi. Bu yüzden dn sizinle tartıŐtıđında herkes çok Şaşırdı," diye devam etti Taryn. "Bu tür bir duygusal bağlılık onun için normal değil. Senden hepimizin Őphelendiđinden çok daha fazla hoşlanıyor. İncinmeyecek kadar sert bir adam gibi görünebilir ama ben bunun doğru olduğuna inanmıyorum. Kendince savunmasız biri. Bu yüzden ona karşı dikkatli olmanızı ve size güzel sözler söylemezse zlmemenizi istiyorum."

Kurdu bu uyarıya sinirlenmiŐ, başka bir dişinin böyle bir müdahalede bulunmasından hoşlanmamıştı. Ama Makenna bu durumdan memnundu.

sürü arkadaşları ona karşı çok korumacıydı. Olması gereken de buydu. O iyi bir adamdı. Bu korumayı hak ediyordu.

Sonra söz konusu adam yaklaştı ve ondan Taryn'e baktı. "Gitmeye hazır mısın?"

"Evet." Makenna Taryn'e kısa bir baş selamı verdi.

"Görüşürüz."

Ryan, Makenna arka koltukta, Zac de ön koltuktayken arabayı otoparktan çıkardığında ona "Bu da neydi böyle?" diye sordu.

Makenna gülümsedi. "Her zaman böyle meraklı mısın?"

Elleri direksiyonun etrafında kenetlendi. "Yine soruya soruyla cevap veriyorsun."

"Öyle miyim?"

Ryan dişlerini o kadar sert gıcırdattı ki duyulabilirdi, bu da Zac'i güldürdü. Genç adam Ryan ve Makenna'nın idmanını izlemekten gerçek bir keyif alıyor gibiydi. Ryan bazen onların atışmalarını canlandırıcı bulduğunu itiraf etmek zorundaydı.

Ryan sonunda barınağın önünde durduğunda, Zac sıırttı. "Harika vakit geçirdim. Bölgeniz cidden harika." Bir duraklama. "Dominic yarın tekrar gidebileceğimi söyledi."

"Burası senin evin, ne zaman istersen gelebilirsin." Çocuk bunu anlamıyor muydu?

Zac'in gözleri bulutlandı. "Kapınıza bela getirebilirim."

"Bunu zaten konuşmuştuk."

Makenna öne doğru eğildi ve elini gencin omzuna koydu. "Zac, eğer eski sürün seni aramaya gelir ve bir sorun çıkarırsa, bu senin suçun olmayacak. Kimse seni suçlamaz. Barınakta yaşıyor olsan da olmasan da her Phoenix kurdu seni korumak için elinden geleni yapacaktır. Eğer yapmaya çalıştığın buysa, burada kalmak onları kurtarmayacaktır."

Ryan kendini tekmelemek istedi. Tabii ki bu Zac yapıyordu. Ryan da aynısını yapardı. "Düşünmek için bu geceyi ayır. Sabah dokuzda burada olacağım. Eğer tek istediğin günü orada geçirmekse, seni daha sonra buraya geri getiririm."

"Bunu d    neceğim. Sabah g  r    r  z." Zac arabanın kapısını a  tı. "G  r    r  z, Makenna."

Onu barınağın giri  ine doğru ko  arken izleyen Makenna, "Sanırım evet diyecek" dedi.

Ryan etrafına bakındı. "Araban nerede?"

"Yağ deği  imi yaptırıyorum."

"Seni eve bırakayım." Adresini sayıkladı, ama Ryan zaten Zac'le yaptığı konu  malardan biliyordu. "Taryn'le ne konu  uyordunuz?" diye sordu kızın dairesine doğru giderken.

"Endi  elendiğiniz   ey buysa, benimle y  zle  miyordu. Benden m  mk  n olan en nazik   ekilde sana zarar vermememi istedi. S  r  n  z  n birbirini koruması iyi bir   ey."

"Onlar iyi insanlar."

Makenna ba  ını salladı. "G  rd  ğ  m kadarıyla, evet,   yleler." Greta'yı pek sevmezdi ama kadının Ryan'ı korumasını takdir ediyordu.

"Onlar da akıllı. E   olduğumuzu tahmin edeceklerdir. Onlara s  ylemeliyiz."

"Ryan-"

"Zac'in muhtemelen yarın katılmayı kabul edeceğini kendiniz s  ylediniz. Bu konuda sessiz kalmak i  in ba  ka bir nedenimiz yok."

"Yanılıyor olabileceğin ger  eğinin dı  ında mı demek istiyorsun?"

"Yanılmıyorum."

Ona daha iyi bakabilmek i  in koltuğunda hafif  e d  nd  . "Nasıl bu kadar olumlu olabiliyorsun? Yani, e   olmamızın pek   ok   eyi a  ıklayacağını kabul ediyorum. Ama seni   eken bir   iftle  me bağı yokken nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Ben sadece   yleyim. Ama buna inanmak i  in bağı hissetmeniz gerekiyorsa, frekansı temizlemeniz gerekir."

Sırlarını ve korkularını payla  malısın, demedi ama kadın a  ık  a duydu. Adam haklıydı ve bu onu savunmaya ge  irdi. "Senden her   eyini payla  manı istemiyorum. Ne zaman

Ailenle ilgili konu en sıradan şekilde bile gündeme geldiğinde konuyu değiştiriyorsun. Seni bu konuda hiç aramadım."

Haklıydı, Ryan fark etti. Bunu yapmıştı. Ama bu her şeyden çok alışkanlıktan kaynaklanıyordu.

"Gördüğümde içimden birini öldürmek gelse de yara izlerini sordum mu? Hayır. Geçmişinizdeki acı verici şeyler hakkında konuşmak istemeyebileceğinize saygı duyuyorum."

Tüm bu zırhın altındaki yumuşak kalbe bakılırsa, merhamet ya da acıma beklerdi - her ikisi de onu üzerinde kullanılan herhangi bir aletten daha derin keserdi. Ama hayır. Kesinlikle öfkeliydi. Bu onda gülümseme isteği uyandırdı. "Uzun zaman önceydi."

"Mesele bu değil. Kimsenin seni böyle incitmeye hakkı yoktu. Hiç kimsenin. Bana o piçlerin öldüğünü söyle."

"Her biri," diye doğruladı. "Güzel." Kurdu da aynı fikirdeydi.

"Kana susamış bir yapın var, değil mi Kenna?"

"Benim adım Makenna."

"Hayır, bu arkasına saklandığın isim. Alternatif bir kimlik yarattınız, böylece geçmişiniz, acılarınız ve sırlarınız size dokunamıyor. Ama bu onların orada olmadığı anlamına gelmez."

Başını iki yana salladı. "Beni tanıdığını sanıyorsun ama en ufak bir fikrin bile yok."

Apartmanın önüne park edip motoru kapattı. "Değil mi?"

"Hayır."

"O zaman her şeyi içinde tutmayı bırak."

"Bilmen gereken her şeyi biliyorsun."

Onun gerçekte kim olduğunu ve başına ne geldiğini bilmek isteyecek kadar korkunç muydu gerçekten? "Güven bana, seni arayan kişinin seni asla bulamamasını sağlayacağım. Seni güvende tutacağım. Sadece söyle bana."

İçindeki öfke açığa çıkarken kanı damarlarında fokurduyor gibiydi. Bunu yapan onu güvende tutacağına dair verdiği sözdü. Bunu ona söyleyen son kişi, barınağa ilk geldiğinde Dawn'dı... çünkü o yapayalnızdı, kayıptı ve yarı vahşiydi. Hayatının o dönemini düşünmekten nefret ediyordu. "Boş ver gitsin."

"Yapmayacağımı biliyorsun." "Bu senin değil-"

"Bunun beni ilgilendirmediğini söyleme. Seninle ilgili her şey beni ilgilendirir."

Yumruklarını sıktı. "Bırak onu."

Ryan onun ensesini avuçladı. "Söyle bana Kenna. Seni güvende tutacağım konusunda bana güven."

İşte yine o söz. "Bilmiyorum!" Neredeyse kapıdan dışarı fırlayacak ve binaya doğru yürüyecekti.

Onu yanlış duyduğundan emin olan Ryan arabadan inip arkasından gitti. "Ne?"

Dairesine çıkan merdivenlerin başında olduğu yerde dönüp durdu. "Bilmiyorum, tamam mı?" dedi dışlerinin arasından. "Sana istediğin cevapları veremem çünkü bende değiller."

Merdivenlerden inip kapının kilidini açarak içeri girerken Ryan onu takip etti. Kızın çantasını sehpanın üzerine bırakıp mutfağa gitmesini dikkatle izledi; burada bir fincan ve kahve makinesi kızın öfkesinin yükünü çekiyordu. "Makenna... Anlamıyorum."

Sakin bir nefes alan Makenna bir elini saçlarında gezdirdi. "Olanların hiçbirini hatırlamıyorum. Annem ve ben sürgün edildik. Bana o zamanlar daha yeni yürümeye başladığımı söylemişti, belki de bu yüzden sürüye ya da olanlara dair hiçbir anım yok. Eğer doğum adım farklıysa, ben hatırlayacak yaşa gelmeden çok önce değiştirilmiş. Tüm sorularınızın cevapları, bir grup şahin şekil değiştiren tarafından eğlence olsun diye saldırıya uğradığında annemle birlikte öldü."

Acısı her kelimesinde yankılanıyordu. Ryan orada dikilen, gözleri öfke ve acıyla parlayan kadına bakarken göğsünde bir şeylerin sıkıştığını hissetti. Ne olduğunu anlamadan ona doğru ilerlemeye başladı.

Geri çekildi. "Hayır."

Ryan onun ensesini kavradı ve kendine doğru çekerek orada tuttu. Rahatlatma konusunda hiç iyi olmamıştı ama hiçbir şey yapmadan duramazdı. Kızın acısı onu çekiştiriyor, midesini bulandırıyor. Bir eliyle saçlarını okşadı. Bunca zamandır ondan sır sakladığını düşünmüştü; gerçeği bilmediğini itiraf etmek çok acı verici olduğu için kendini tuttuğunu bir an bile tahmin etmemişti. "Onları bulabilirim, Makenna. Sürü hakkında bildiğin her şeyi bana anlat, ben de onları bulayım."

"Onları bulmak istemiyorum."

Onu yine şok etmişti. Onun yerinde olsaydı, tüm hikâyeyi, tüm gerçekleri öğrenmek isterdi. "Nereden geldiğini bilmeyi hak ediyorsun. Sen ve annenin neden sürgün edildiğini bilmeyi hak ediyorsun."

Geri adım atan Makenna omuz silkti. "Eğer bilmemi isteseydi, bana söylerdi."

"Sürüden hiç bahsetmedi mi?"

"Bir kere." Annesi işini kaybettikten sonra evden atıldıkları zamandı. "Bunu hak etmediğimizi söyledi ve o piçlerin bunun bedelini ödemesini umdu."

"Peki ya baban?"

Acı göğsüne saplandı. "Bir keresinde onu sordum ve ağlamaya başladı. Bir daha hiç sormadım." Fiona Wray neredeyse hiç ağlamayan güçlü bir kadındı. Bunu görmek rahatsız ediciydi. Ve Makenna'nın kendini bok gibi hissetmesine neden olmuştu. "Ne olduğunu bilmekle ilgilenmiyorum. Daha önce kim olduğum önemli değil."

Saçmalık. "Bence bu senin için önemli." "Oh, gerçekten mi?"

"Barınağa yardım etmenin pek çok farklı yolu var. Siz ne yapıyorsunuz? Yalnızları yeniden evlendirin. İzini sürüyorsun

ve onları yeniden bir araya getiriyorsunuz. Bir düzeyde, geçmişinizi bilmek istiyorsunuz." Sert bir nefes aldı ve sanki adam ona tokat atmış gibi baktı. "Seni incitmeye çalışmıyorum. Bunu asla bilerek yapmam."

Taryn'in sözlerini hatırlayan Makenna başını salladı. "Biliyorum. Yardım etmek istemeni de takdir ediyorum. Ama senden bu işin peşini bırakmanı istiyorum. Tamam mı?"

"Gerçeği bilmeyi hak ediyorsun, Kenna. Ve onlar da bunu ödemeyi hak ediyor."

O karanlık, tehlikeli gümbürtü Makenna'nın içindeki her şeyi hareketsiz hale getirdi. Adamın gözlerinde intikam vardı; alışılmadık bir duygu gösterisi Makenna'nın sertçe yutkunmasına neden oldu. "Yapacaklar. Karma bir sürtüktür." Onun çenesine bir öpücük kondurdu. "Boş ver gitsin."

Hiçbir şey söylemedi, sadece ona sarıldı. Ama Makenna onun razı olduğuna bir an bile inanmadı. O, koruma ve savunma ihtiyacıyla hareket eden kararlı bir erkekti. Ona haksızlık ettiğine inandığı insanların izini sürmeye kararlıysa fikrini değiştirmesi mümkün değildi. Cehenneme kadar yolu var.

Makenna ertesi sabah barınağa gitmek üzere evinden çıktığında geç kalmıştı. Mustang'inin yanında duran orta yaşlı bir kadını görünce durdu, Çenesıktı, giyiyor ve parlama itibaren Cehennem. Yaklaşan Makenna kaşlarını kaldırdı. "Bir sorun mu var?" "Oğlumla ilgili bir sorunum var.

yalnız kurtlar."

Makenna kadının neden bahsettiğini merak ederek gözlerini kırıştırdı. Sonra daha önce bir yerlerde gördüğü boncuk gibi masmavi gözleri fark etti. "Sen Remy'nin annesi olmalısın." Kendi çocuğunu taciz etmiş, ahlaksız, sapkın bir kaltak.

Kurdu saldırmak, sürtüğün kulağını koparmak ve yüzüne tükürmek istedi. Yaratıcıydı ama Makenna daha iyisini biliyordu. Bu dişiyi incitmenin ciddi sonuçları olacaktı. Bir

Yalnız olan Makenna bir sürünün desteğine ve korumasına sahip değildi. Ryan'ın onu korumak için elinden geleni yapmayacağından şüphesi yoktu ama bu hem onun hem de diğer Phoenix kurtlarının başına bela açabilirdi. Remy'nin sürüsü büyüktü ve birçok ittifakı vardı. Eğer iş bir savaşa dönüşürse Anka Sürüsü'nün kaybetme ihtimali çok yüksekti... ve tüm bunların sebebi Remy'nin bu kadar akıllıca davranamamasıydı. Ayrıca, kadını kızdırmak için ona fiziksel olarak zarar vermesine gerek yoktu.

"Evet, ben Deanne Deacon." Sanki bu onu özel kılıyordu. "Seninle yattığını biliyorum. Bunu inkâr etme. Selene bana seninle flört ettiğini söyledi." Ve görünüşe göre Deanne için bu, Remy'nin Makenna'yı kesinlikle becerdiği anlamına geliyordu. Birileri biraz paranoyaktı.

Yaptığı herhangi bir inkâra inanılmayacağından şüphelenen Makenna sadece "Gerçekten mi?" dedi.

"Hiç şüphe yok ki onu seni eşi olarak almaya ve Alfa dişimiz olmaya ikna edebileceğini düşünüyorsun." Ağzı gerildi. "Cesedimi çiğnemedim."

İkincisi Makenna'nın kulağına hoş geldi. "Abarttığını düşünmüştüm. Beni acayip kıskanç ve biraz dengesiz olduğun konusunda uyarmıştı. Ama kendi kendime, 'Kesinlikle değil' diye düşündüm. Ne tür bir anne oğlunu neredeyse enstest bir şekilde sahiplenir ki? Oldukça hasta bir kaltak olmalı."

Deanne dişlerini göstererek, "Remy benim oğlum-" dedi, "Ama senin eşin değil. Ya da sevgilin. Değil mi?"

Deanne'in çakmak çakmak gözleri yarıklara kadar kısıldı. "Ona bir daha dokunmayacaksın."

"Öyle mi? Nedenmiş o?"

"Beni test etme, yalnız."

"Remy aslında beni sürünüzde istiyor, bu yüzden daha uzun süre yalnız kalmamam mümkün."

"Seni ya da arkadaşlarını sürümüzde istemiyor," diye alay etti Deanne. "Barınağı ve üzerinde bulunduğu araziyi istiyor, başka bir şey değil. Seni kullanıyor, seni yumuşatmaya ve istediğini elde etmek için seni kazanmaya çalışıyor. Sen onun için bir hiçsin."

"Madem bu kadar eminsin, neden burada beni ondan uzak durmam için uyarıyorsun?"

"Sen yalnız birisin; bu yeterli bir sebep."

Ama bundan daha fazlası vardı. Makenna, Deanne'in oğlunun hayatının çevresinde bile var olan her kadını bir tehdit olarak gördüğünden şüpheleniyordu. Onun hayatındaki yeri konusunda artık güvende değildi. Belki de bunun nedeni artık sahip olduğu güç ve otoriteydi. Belki de artık büyüdüğü için onu eskisi gibi kontrol edemiyordu. Ya da belki de onu cinsel olarak etkileme yeteneğinden şüphe ediyordu. Eğer adam genç erkeklerle ilgi duyuyorsa, annesinin vücudunu o kadar da heyecan verici bulmayacağı kesindi. Bu ilgisizliği hissetmek zorundaydı; bunun kendisi için ne anlama geldiği konusunda endişelenmeliydi.

Makenna bir kez daha neredeyse onun için üzülüyordu. Ama tacize uğramış olması ona başkalarına böyle bir tacizde bulunma hakkı vermiyordu. Başkalarını bu tür zararlardan koruyan biri olabilirdi. Bunun yerine, ne kadar acı verdiğini bilmesine rağmen, çocukların masumiyetlerini ellerinden alan bir yol seçmişti.

Makenna kafasında dönüp duran şiddet dolu fantezileri harekete geçirmeden önce bu sapık sürtüğü gözünün önünden uzaklaştırmanın en iyisi olacağını düşünerek gülümsemeye zorladı. "Seninle konuşmak harikaydı. Seni tutmak istemiyorum, o yüzden ..." Parmaklarını şıklattı.

"Beni kovabileceğini mi sanıyorsun? Zayıf olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Bence sen sapkın ve kötüsün ve çocuğunun kafasını o kadar kötü karıştırdın ki, o da artık senin kadar hasta ve ahlaksız."

Deanne'in yanakları kızardı. İfadesinde utanç ya da pişmanlık yoktu, sadece öfke vardı. Yaptıklarını inkâr etmiyor ya da kendini savunmuyordu ki bu çok kafa karıştırıcıydı. Yanlış bir şey yaptığına gerçekten inanmıyor olabilir miydi? Eğer öyleyse, bu onu çarpık olduğu kadar ürpertici de yapıyordu.

"Sadece oğlumdan uzak dur." Başını dik tutarak yürüdü. Birinin o kaltağı öldürmesi gerekiyordu. Umarım

Karma'nın Deanne Deacon için hazırladığı bazı ilginç şeyler vardı.

Telefonunun zil sesini duyan Makenna onu cebinden çıkardı ve başparmağını ekranın üzerinde kaydırđı. "Hey, Madisyn."

"Makenna, lütfen bana yolda olduğunu söyle. Garip bir şeyler oluyor."

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

S Dawn'ın ofisinde duran Makenna, kediye inanamayarak baktı. "Bunu tekrarlamamı istiyorum." Dawn şakağını ovuşturdu, omuzları öne doğru kıvrıldı.

"En büyük sponsorlarımızdan dördü çekildi." Haberlere göre bu son derece kötü bir durumdu. Barınak, büyük ya da küçük sponsorları kaybetmeyi göze alamazdı. Dawn'ın aldığı hibeler yardımcı oluyordu, ancak barınağın bakım masraflarının tamamını karşılamıyor ya da Dawn'ın sağladığı terapi, eğitim ve madde bağımlılığı projeleri gibi diğer hizmetleri finanse etmiyordu. Bu hizmetler önemliydi. Sakinlerin hayatlarına devam etmek ve yeniden başlamak için ihtiyaç duydukları şeylere sahip olmalarına yardımcı oldular ve böylece diğer yalnızların barınakta kalmaları için yer açtılar.

Makenna tırnaklarının avuçlarına battığını hissedene kadar ellerini ne kadar sıkı kavradığını fark etmemişti. Onları gevşemeye zorlayarak, "Nedenini söylediler mi?" diye sordu.

"Bir tanesi daha fazla mali yardım sağlayamayacağını iddia etti. Diğerleri ise hiçbir açıklama yapmadı."

"Ya Remy onlara para verdi ya da yardımlarını geri çekmeleri için gözlerini korkuttu."

"Bunun olacağını tahmin etmeliydim." Dawn iç geçirdi, bakışları odaklanmamıştı. "Barınağı yönetmemi zorlaştırmak için çok bariz bir yol."

"Hepsi bu kadar değil," dedi Madisyn, kanepede otururken, ifadesi sertti. "Sakinlerden bazıları içlerinden kovuldu."

Makenna gözlerini kırptırdı. "Kovuldu mu?"

"İnsan kılığına girmişler," dedi Madisyn. "Üstleri onların şekil değiştiren oldukları konusunda 'uyarılmış' ve görünüşe göre o insanlar bizim türümüzün kendileri için çalışmasını istemiyorlar."

Manik enerjiyle huzursuz olan Makenna adım atmaya başladı. "Remy onları açığa çıkarmış olmalı."

"Ama onların isimlerini ya da nerede çalıştıklarını nereden biliyor?" diye sordu Dawn.

Madisyn alt dudağını ısırđı. "Barınağı izleyen birileri olduğunu biliyoruz. Belki de her gün işe gitmek için ayrılan sakinleri takip eden, herkesin alışkanlıklarını öğrenen adamları da vardır."

"Ama neden onları kovdurdunuz?" Dawn başını salladı. "Bize bu kadar kızgın biri için çok dolaylı bir saldırı şekli gibi görünüyor."

"Dolaylı bir durum," diye kabul etti Makenna. "O kadar ki, muhtemelen onunla hiçbir ilgisi olmadığını düşünüyorsun. Bu da bunu son derece akıllıca kılıyor. Bir düşün Dawn. Fark yaratmanın en büyük yollarından biri, yalnızların kendilerini maddi olarak destekleyebilmeleri için bir iş bulmalarına yardımcı olmak. Bu olmadan, kendi evlerine taşınmayı göze alamazlar. Sakinlerin birçoğu ayrılmayı göze alamazsa ne olacağını kendinize sorun."

Dawn yutkundu. "Barınak bir noktada çok dolacak ve insanları geri çevirmek zorunda kalacağım - özellikle de artık eskisi kadar finansmanım olmadığı için."

"Aynen öyle. Bu da sokaklarda yaşayan yalnız şekil değiştirenlerin sayısının giderek artacağı anlamına gelir. Barınak artık pek bir fark yaratmıyor gibi görünüyor. Ayrıca, sokaklarda yaşayan yalnızlar kendilerini daha iyi savunabilmek için hayvan formunda kalma eğilimindedir. İnsanlar etrafta dolaşan vahşi hayvanları fark eder ve

özellikle de kısa bir süre önce imza kampanyası başlatan insanlar bundan hoşlanmayacaktır."

"Konsey barış istiyor. Remy kendisini sorunlarımın çözümü ve her türlü belanın sonu olarak sunabilirse, ona istediğini vermeyi pekala kabul edebilirler."

Madisyn, "Ve onu sorunlara neden olan kişi olmakla suçlayabiliriz," dedi, "ama aslında saldırı gibi görünmeyen bir şekilde barınağa saldırıyor. Konsey bu iddiayı görmezden gelecektir."

Kapının çalınması Dawn'ın başını kaldırmasına neden oldu. "Gel içeri!"

Zac odaya girdi. Ciddiyetlerine bakarken ifadeleri karşısında yüzü kızardı ve vücudundaki tüm kaslar gerildi. "Beni buldular, değil mi?"

"Hayır, tatlım," diye güvence verdi Makenna. "Bu seninle ilgili değil. Remy oyun oynuyor." Onun küçük bir çanta taşıdığını fark etti. "Ne var orada?"

Boğazını temizledi. "Eşyalarım. Ryan her an burada olabilir. Telefonda ona sürüsüne katılmaya karar verdiğimi söyledim."

Şafak parladı. "Bu harika bir haber!"

Madisyn küçük bir alkış yaptı ama gülümsemesi gergindi. "Zac, bu harika! Ve tamamen doğru bir karar."

Yüzünde şüphe belirdi. "Evet."

Makenna bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Kendini sorgulama. Bunun bencilce olduğunu düşündüğünü biliyorum çünkü eski sürünü onların kapısına getirebilir, ama öyle değil. Birbirimizin yanında olmak sürüye özgü bir şeydir. Phoenix kurtları seni kendilerinden biri olarak görüyor. Ryan sana bir şey olmasına izin vermez."

Zac başını salladı. "Biliyorum. Ona güveniyorum."

Gülümsedi. "Seninle gurur duyuyorum. Sana göz kulak olması gerekenler tarafından ihanete uğradığında başka birine güvenmek kolay değil." Dawn ve Madisyn'e güvenmek başlangıçta onun için zor olmuştu ama onlar nezaketleri ve sabırlarıyla bu güveni kazanmışlardı. Gerçek şuydu ki

Ryan'a da güveniyordu. Sadece bu duruma güvenmiyordu. Aralarındaki bariyerleri yıkmamanın Ryan'ın onun eşi olmadığından başka bir şeyi ortaya çıkaracağına güvenmiyordu. Sonra ne olacaktı? Hayatından çıkacaktı ve muhtemelen onu bir daha asla göremeyecekti.

Bu düşünce bile göğsünü sıkıyordu. Ama eş olmadıkları ortaya çıkarsa, olacak olan tam olarak buydu. Kurdu bu konuda endişelenmiyordu; onu kalıcı bir demirbaş olarak görüyordu. Ama Makenna Ryan'ın ne kadar sadık olduğunu biliyordu. Eşi yerine başka bir dişiyi seçmeyi ihanet olarak görebilirdi ve Makenna'nın onun eşi olmama ihtimali de vardı.

Bunun Ryan'ın onu terk edeceği anlamına gelmediğini söylemek doğru olur. Bütün bu baskı seçeneği vardı. Ama Ryan'ın ailesi hakkında yaptığı araştırmalardan, son derece mutsuz olan anne babasının birbirlerine baskı yaptıklarını, her zaman çalkantılı bir ilişkileri olduğunu biliyordu. Böyle bir şey bir insanı gerçek eşini beklemeye kararlı hale getirebilirdi, değil mi? Ve onun gerçek eşinin kendisi olmadığı hissinden bir türlü kurtulamıyordu.

Ryan, Jaime ve Dominic'i de arkasına alarak barınağa girdi ve gözleri hemen Makenna'yı resepsiyon masasının yanında Dawn ve Colton'la konuşurken buldu. Kurdu erkeğe dişlerini gösterdi ve Ryan da aynısını yapmamak için kendini zor tuttu. Makenna'ya doğru ilerledi, kişisel alanına girdi ve ağzına bir öpücük bıraktı. Evet, kendi bölgesini işaretliyordu ama ne olmuş yani? Colton'a bir bakış bile atmadı. Adam önemsizdi ve bunu bilmesi gerekiyordu.

Makenna gülümsedi, sahiplenici jestin ne olduğunu anladı. "Günüm daha iyi geçiyor." Jaime ve Dominic'e hızlıca selam verdi. "Zac bana sürünüzdeki yerini kabul ettiğini söyledi. Çok heyecanlanmış olmalısınız."

Ryan gözlerini kıstı. "Günüm iyiye gidiyor da ne demek? Ne oldu?"

İç çekti. "Piç Remy... piçlik yapıyor."

Şafak durumu kısaca açıkladıktan sonra şunları ekledi: "İşten çıkarılan bölge sakinleri üzgün. Daha fazla sponsor çekilirse, elimizde gerçek bir sorun olacak."

Ryan cidden Remy'nin bağırsaklarını deşmek istiyordu. "Kendini güvensiz ve savunmasız hissetmeni istiyor, böylece hizaya girip onun korumasına sığınacaksın." Colton başıyla onayladı ama Ryan onu görmezden geldi.

"İşe yarıyor," dedi Dawn. "Ve bölge sakinlerini endişelendiriyor. Bazılarının saklandığını unutmayın. Remy'nin kimliklerini öğrenmesi halinde saklandıkları kişilerle temasa geçebileceğinden endişe ediyorlar."

Makenna dudaklarını büzdü. "Bu konuda endişelenmemize gerek olduğunu sanmıyorum. Bir kere, barınaktan ayrılmıyorlar. Bir diğeri, belli ki kurnaz olmaya çalışıyor. Sığınak arayanları ifşa ederse, birkaç şekil değiştiren kapıyı çalacaktır. Daha önce hiç sorun yaşamamış bir yer olan barınağa bir anda bir sürü sorun gelmesi hiç de ince bir davranış olmaz. Şüpheli görünecektir."

Dawn sakin bir nefes alarak başını salladı. "Bu doğru. Ama sanırım bazıları hâlâ ayrılmak istiyor."

"Gitmeye karar verirlerse nereye gidecekler?" Jaime sordu.

"Tilkiler muhtemelen yavaş yavaş tanımaya başladıkları akrabalarına katılmayı kabul edeceklerdir," dedi Makenna. "Yavru ayı da vaftiz anne ve babasıyla aynı şeyi yapabilir. Diğer üçüne gelince. Onları geçici olarak yanına almak isteyebilecek bir Alfa tanıyorum."

Ryan, "Herhangi bir noktada ayrılmayı seçerlerse, Remy durumu çözülene kadar bizimle kalabilirler" dedi.

Makenna'nın kaşları havalandı. "Ciddi misin?" "Hiç şaka yapıyor muyum?"

"Bilerek değil."

"Bunu yapmaya gerçekten hazır mısın Ryan?" diye sordu Dawn. "Neden? Onlar senin sorunun değil ki."

"Yapılacak en doğru şey bu olurdu. Ve Makenna'ya da yardımcı olur. Stresli olmasından hoşlanmıyorum."

Makenna'nın nefesi onun gerçekçi sözleri karşısında kesildi. Ona yardım etmek için o kadar çok zaman ve enerji harcamıştı ki... ve Makenna onun eşi bile olmayabilirdi. Onu kaybetmek istemediği, hayatından çıkmasına neden olabilecek engelleri aşmak için acele etmediği için onu suçlayabilecek biri var mıydı?

Dominic sırtarak ona döndü. "Ah, dostum, romantik bir yanın olduğunu bilmiyordum."

Romantik mi? Ryan kaşlarını çattı. "Dürüst olacağım, romantik değil."

Jaime onun üst kolunu sıvazladı. "Ama bu kadar tatlı bir şeyi itiraf etmek romantik."

Ryan homurdandı. Dawn'a dönerek açıkça, "Yardım istiyor musun, istemiyor musun?" diye sordu.

"İşte tanıdığımız ve sevdiğimiz Ryan bu." Dominic kıkırdadı.

"Yardım edebileceğimiz başka yollar da var," dedi Jaime. "Size daha fazla sponsor bulabiliriz. Online bir sponsor formu oluşturdunuz mu?"

Dawn gözlerini kırptırdı. "Hayır. Bu mümkün mü?"

"Elbette," dedi Jaime. "Rhett'e bunu senin için ayarlamasını söyleyebiliriz. Remy'nin kazanmasına izin vermeyeceğiz."

Makenna başını öne eğdi. "Acaba annesinin beni daha önce ziyaret etme kararından haberi var mı?"

Ryan homurdandı, "Ne?"

"Beni oğlundan uzak durmam konusunda uyarmak için evime geldi. Size söylüyorum, konuşma şeklinden ve sözlerindeki kıskançlıktan sonra, onun hakkındaki söylentiler kesinlikle doğru. Kurdum onu öldürmek istedi. Ve ben bu fikre hiç de karşı değildim."

Ryan kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bana tam olarak ne olduğunu anlat." Kız sözlerini bitirdiğinde, Ryan hazırды.

onu boğazlamak için. "Kadını kışkırtmanın gerekli olduğunu mu düşündün?" Çocuğunu istismar edecek kadar hasta bir kadın tehlikeli bir şeydi.

"Gerekli mi? Hayır. Eğlenceli mi? Evet. Ona gerçeği söyleyebilirdim ama o paranoyak kaltak için hiçbir şey fark etmezdi. Onun çarpık zihni tamamen uydurulmuştu. Sadece onu yatıştırmak için yalan söylediğimi düşünürdü."

"Remy onunla oynamandan hoşlanmayacak," dedi Jaime. "Bu düşünce beni gülümsetiyor."

Makenna kıkırdadı. "Yaptıkları yüzünden gidip onunla yüzleşmem çünkü hiçbirinin izi ona kadar sürülemez. O yüzden Norma Bates'le arasını açmaya razı olacağım."

Ryan ağzını açtı, tehlikeli şekil değiştirenleri kışkırttığı ve işler sarpa sardığında kendisini aramadığı için ona ders vermeye hazırdı. Ama direndi, eşinin öyle ya da böyle onu her zaman delirteceği gerçeğini kabullenmesi gerektiğini düşündü.

"Ah, işte Zac geliyor," dedi Dawn.

Dominic ona yumruk attı. "Hey, Zac, eve gelmeye hazır mısın?"

Zac gülümsedi. "Elbette."

"Yanağındaki ruj mu?" diye sordu Makenna.

Yüzü kızararak ovaladı. "Madisyn'in."

"Sarıl bana." Dawn kollarını uzattı. "Seni özleyeceğim."

İçinden homurdanan Zac sarılmayı kabul etti. "Sanırım ben de seni özleyeceğim. Belki."

Dawn kıkırdarak onu nazikçe Makenna'ya doğru itti ve bir kolunu onun omuzlarına attı.

Zac kaşlarını çatarak ona baktı. "Neden veda ediyorsun? Seni her zaman göreceğim, çünkü ..." Ondan Ryan'a baktı. "Bekle, siz ayrıldınız mı?"

"Hayır, söylemedik," dedi Ryan. Aralarındaki ilişkiyi ilk kez sözlü olarak başkalarına açıklıyordu. Bu, Colton'ın işlerin nasıl yürüdüğünü anlamasını sağlayacaktı.

Makenna Zac'e, "Sadece senin adına mutlu olduğumu söyleyecektim," dedi. "Hepsi bu kadar."

Zac'in omuzları gevşedi. "Tamam. Güzel."

Makenna ve Dawn, Zac'i Chevy'ye kadar götürdüler. Makenna, Remy'nin bekçi köpeklerini her zamanki park yerlerinde fark etmeyi ihmal etmedi ama onları görmezden gelmeyi tercih etti. Dawn, Jaime ve Dominic'le birlikte içeri atlamadan önce Zac'e son bir kez sarıldı.

Ryan Makenna'nın çenesini kavradı ve ağzına bir öpücük bıraktı. "Burada işin bitince beni ara." Başını salladı, Zac'e son bir el salladı ve barınağa döndü.

Dawn onu takip ederken Ryan konuştu. "Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Dawn kaşlarını kaldırdı. "Elbette. Her şey yolunda mı?"

"Makenna'nın eski sürüsü hakkında bir şey biliyor musun? Bana küçük bir çocukken sürgün edildiğini ve bununla ilgili hiçbir anısı olmadığını söyledi."

Dawn ona araştıran bir bakışla baktı. "Doğru, hiçbir şey hatırlamıyor."

"Doğru olup olmadığını hiç sormadım. Bir şey bilip bilmediğini sordum."

"Neden sana söyleyeyim ki?"

"Makenna nereden geldiğini bilmemesinin onu rahatsız etmediğini söylüyor. İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz." Görünüşe göre bu Dawn'ı konuşmaya ikna etmeye yetmemişti. "Annesinin gerçek adını bile bilmemesi onu incitiyor. Onun incinmesini istemiyorum. Ama gerçeği bilmemesi daha iyi olacaksa, onu cevaplar aramaya itmek de istemiyorum."

"Makenna'yı gerçekten önemsiyorsun, değil mi?"

Homurdandı. Bunun çok açık olduğunu düşünmüş olmalıydı. İnsanlar eylemlerin sözlerden daha yüksek sesle konuştuğunu söylerdi, ama etraflarındakilerin davranışlarından ipucu almamış gibi görünüyorlardı.

Dawn uzun bir nefes verdi. "Fiona hakkında pek bir şey bilmiyorum. Bir parkta ölü bulundu. Polis gittiğinde

Makenna'yı buldular; iki gündür yalnızdı. Fiona'nın birkaç sahte kimliği vardı. Köklerine dair ipucu verebilecek hiçbir kişisel ya da duygusal eşya yoktu. Ama bir şey vardı. Geçmişini ortaya çıkarmaya yardımcı olur mu bilmem ama çok tuhaf."

Ryan bir adım daha yaklaştı. "Ne?"

"Sırtındaki ete bir semender resmi kazınmıştı. Sanki biri onu kızgın bir demirle dağlamıştı."

Görüntü hafızasını gıdıkladı. Böyle bir şeyi daha önce duymuştu ama nerede? Cevap, ona uzandığı anda elinden kayıp gitti.

Dawn içini çekti. "İçten içe onları bulmak ve neler olduğunu anlamak istiyor. En çok da sürgün emrini verenlerle yüzleşmek istiyor çünkü Makenna adaletsizlikten nefret ediyor - ya da belki de bu yüzden adaletsizlikten nefret ediyor. Ama bence kendini onların önemli olmadığına ikna ediyor, çünkü o zaman onların yaptıkları yüzünden incinmesi gerekmiyor ve onun üzerinde güçleri kalmıyor."

Ryan bunu anlayabiliyordu. Makenna'nın yumuşak, şefkatli ve yaralı bir kalbi vardı. Geçmişiyse yüzleşmek potansiyel olarak daha fazla acıyla yüzleşmek anlamına geleceğinden, bunun yerine inkâr içinde yaşamayı seçti. Bu, çoğu insanın hayatında bir dereceye kadar kullandığı ilkel bir savunma mekanizmasıydı ve bazen bir insanın işlevini yerine getirmesine yardımcı olan tek şeydi. Makenna'nın göremediği şey, kapanışın iyileşmesine yardımcı olmak için uzun bir yol kat edebileceğiydi.

Dawn'a dürüstlüğü için başıyla teşekkür eden Ryan, Chevy'ye binip Phoenix Sürüsü'nün bölgesine doğru yola çıktı. Zac yerleştikten sonra Ryan odasına çekildi ve tanıdık bir numarayı çevirdi. "Garrett, bir sorum var."

"Sana da merhaba evlat."

Ryan içten içe iç çekti. Garrett eski sürüsünün Baş İnfazcısıydı ve ona iz sürmeyi öğretmişti. Ayrıca Ryan'a gerçek babasından daha çok babalık yapmıştı. "Hoşbeşten hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Evet, biliyorum." Garrett kıkırdadı. "Sorunuz nedir?"

"Hiç semenderleri olan bir kurt duydun mu?"

derilerine damgalanmış mı?" Ryan, Remy olayı bitene kadar Makenna'nın köklerinin izini sürmeye niyetli değildi. Ama semender damgasını daha önce duyduğundan emin olması onu rahatsız etti.

"Bir keresinde kurtlarını damgalamayı seven bir Alfa duymuştum. Görünüşe göre bunu bir onur olarak görüyor. İyiliğinin bir sembolü. Ama bir şekil değiştireni, eşlerini damgaladıkları gibi damgalamak, egemenliğin en üst düzeyde uygulanmasıdır, başka bir şey değil."

"Alfa'nın adı ne? Hangi sürüyü yönetiyor?"

"Bunu duyalı uzun zaman oldu. Ayrıntıları hatırlamıyorum."

Hayal kırıklığı içinde kabardı. "Bu ilgi neden?"

Ryan'ın dudakları gerildi. "Söyleyemem. Bu benim sırrım değil."

"Yeterince adil. Yakın bir zamanda bizi ziyaret etmelisiniz."

Ailesinin yakınında olmak mı? Pek cazip bir fikir değil.

"Bunu düşüneceğim."

Garrett homurdandı. "Hayır, yapmayacaksın. Ama nedenini anlıyorum.

Kendine iyi bak, evlat." Hat kesildi.

Telefonunu cebine geri koyan Ryan, Makenna'nın isteklerine karşı geldiği için kendini suçlu hissetmesi gerekip gerekmediğini düşündü. Makenna sırlarını paylaşmış, sadece onları rahat bırakmasını istemişti. Ama bunu nasıl yapabilirdi? Onu inciten bir şeyi nasıl görmezden gelebilirdi? Cevap ... yapamayacağıydı. Kız incindiğinde, o da inciniyordu - özellikle empati kuramayan biri olduğu düşünülürse, bu şaşırtıcı bir olguydu. Görünüşe göre, kız ona bulaşmıştı.

O gece Ryan yatağında uzanmış, Makenna da yanına sokulmuş, başını göğsüne yaslamıştı. Her ikisi de çıplaktı ve iyice doymuşlardı. Parmaklarını Makenna'nın saçlarında

gezdirirken, onun uykunun eşiğinde olduğunu hissetti. Buna izin vermeliydi.

ona sadece iyi geceler demeliydi. Bunun yerine Ryan kendini bütün gün söylemek istediği şeyi ağzından kaçıırken buldu. "İnsanlara arkadaş olduğumuzu söylemeliyiz."

Makenna derin bir nefes verdi. "Sana söyledim, emin olana kadar bir şey söylemek istemiyorum."

Eli kızın saçlarında kenetlendi. "Biz dostuz, Kenna. Bunu biliyorum. Sen de biliyorsun."

Ona doğru baktı. "Ya yanılıyorsan?"

"Yanılmıyorum."

Gözlerini devirdi. "Bir an için sadece bir ölümlü olduğunu ve herkes gibi hatalar yaptığını varsayalım. Ya yanılıyorsan?"

Kadının gözlerinde kısa bir an için beliren endişe onu şaşırttı. "Sen benimsin, Kenna. Bunu hiçbir şey değiştiremez."

Makenna buna inanabilmeyi diledi. Bunu istiyordu, uzun zamandır hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu. Ama Ryan'ın biriyle evleneceğini hayal bile edemiyordu.

Yan yattı ve boynundaki bir ısırtığı yaladı. "Bana çocukluğundan bahset."

"Ne bilmek istiyorsun?" "Her şeyi." Besbelli.

"Çocukluğumun berbat geçtiğini düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Annem son derece eğlenceli, pozitif ve batıl inançları olan bir insandı." Bunu duyduğuna şaşırmış görünmüyordu. "Fiona Wray her zaman her şeyin iyi tarafını görürdü. Herkesin moralini yükseltirdi. Bana asla pes etmemeyi, yalnız şekil değiştiren yaşam tarzının bizi yenmesine asla izin vermemeyi, hayatın kendisinin bir armağan olduğunu öğretti ve ben onun için bunun yaşayan kanıtıydım. Bu yüzden bir pansiyonda, bir pansiyonda, bir apartman dairesinde ya da kurt formumuzda yaşıyor olmamızın benim için bir önemi yoktu. Ona sahip olduğum sürece mutluydum."

Ryan parmağıyla onun köprücük kemiğinin izini sürdü. "Ama sonra artık ona sahip değildin."

"Üzücü olan ne biliyor musun? O gerçekten özel bir insandı. . . . ama orada onun yasını tutan tek kişi bendim. Diğerleri

tutmadı.

onun ne kadar harika olduğunu fark etmedi. Dünyaya damgasını vuramadı."

Ryan bir eliyle onun saçlarını okşadı. "Bana daha fazlasını anlat."

"Neden? Eminim Dawn'dan çok şey öğrenmişsindir." Az önce blöfünü görmeye çalışıyordu ama adamın hafifçe durgunlaşması Makenna'yı gülümsetti. "Ha, doğru tahmin etmişim, değil mi? Dawn'a gittin."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

Kadın homurdandı. "Çünkü sen her zaman gerçeklere sahip olmak zorunda olan inatçı bir piçsin." Tırnaklarıyla onun göğsünü sıyırdı. "Bana çocukluğundan bahset. İtiraf ediyorum, Zac'in soy ağacını kontrol ederken ailen hakkında biraz bilgi sahibi oldum."

"Onları uygun vasiler olarak elediniz." "Bana gergin bir ilişkileri olduğu söylendi."

Bu biraz yetersiz bir ifadeydi. Bu hiç tartıştığı bir konu değildi, ama bu Makenna'ydı. "Annemle babam on yedi yaşındayken birbirlerini etkilemişler. Bir yıl sonra da ben doğmuşum. Gwen olgunlaşmamış bir on sekiz yaşındaydı." Kadın hâlâ olgunlaşmamıştı.

"On yedi yaşında damgalandıktan sonra on sekiz yaşında ebeveyn mi oldunuz?"

Çok hızlıydı."

Ryan başını salladı. "Onlar için çok hızlıydı. İkisi de hazır değildi. Gwen için daha zordu çünkü çok yalnızdı. Babam Galen bir infazcı olmak için eğitim alıyordu, bu yüzden zamanının çoğunu evin dışında geçiriyordu. Gece vardiyalarını, gündüz vardiyalarını, bezleri, biberonları, her şeyi o yapıyordu. Bu çok büyük bir sorumluluk olmalıydı. Bunun sosyal hayatını etkilemesine içerliyordu. Ve Galen'in ilgisinin ve zamanının bir kısmını kaybetmeye içerliyordu."

"Bu yüzden yaşadıkları stres ilişkilerine zarar verdi."

"Evet." Ev gerginlik, kavgalar, sessiz tartışmalar, fırlatılan eğyalar ve hiçbir Geyi çözmeyen öfkeli seksle dolu bir yer olmuştı. Tartışmaların bazıları Ryan'la ilgiliydi: onun yüzünden bir hayatı olmadığı, Galen'in evdeyken ona kendisinden daha fazla ilgi gösterdiği. "Hepsi

Kavga Galen'in evden uzakta daha fazla zaman geçirmesine neden oldu, bu da Gwen'i daha da kötüleştirdi. Dürüst olmak gerekirse, onun bir hayatı yoktu." Buna sinirlenen Makenna tersledi, "Evet, aslında vardı. Bir oğlu ve bir eşi vardı - bazılarının asla sahip olamayacağı şeyler. Sahip olmadıkları için sızlanmak yerine sahip olduklarının kıymetini bilmeliydi. Ve baban ... senin yanında olmalıydı. Ailen seni hayal kırıklığına uğrattı.

büyük zaman."

"Onlar kötü insanlar değil. Sadece iyi ebeveyn olamıyorlar. Bana birçok kez ben doğana kadar böyle olmadığını söyledi. Başkalarının onun hakkında söylediklerine bakılırsa, bu doğru."

"Bir bebek için hazır olmaması, çocuğuna ikinci sırada geldiğini hissettirme hakkını ona vermez. Onların hatalarının suçlusu sen değilsin."

"Bunu biliyorum."

Belki, ama Makenna çocukken kendini suçladığına bahse girerdi. Bu yüzden bu kadar ciddi ve içine kapanık olduğuna bahse girerdi. Duygularını içine atmasının ve düşüncelerini ya da hislerini pek paylaşmamasının nedeninin de bu olduğundan şüpheleniyordu. Her şeyi kendileriyle ilgili olan ebeveynlere sahip olmak, ona kendi ihtiyaçlarının önemli olmadığını, kendi duygularına sahip olmaya hakkı olmadığını ve bu nedenle acısını paylaşmanın anlamsız olduğunu hissettirmiş olabilirdi.

Bir kolunu sırtına dolayan Makenna ona daha da sokuldu ve bir zamanlar anne babasının ona önemsiz olduğunu hissettirdiği o vakur küçük çocuğa da sarılabilmeyi diledi. Bu, içinde neden üretken olma ihtiyacı duyduğunu açıklıyordu; kendine ve başkalarına kanıtlıyordu -belki de sadece bilinçaltında- birinin hayatını ve anne babasının ilişkisini mahveden bir yükten daha fazlasıydı. O daha iyisini hak ediyordu.

Ryan, kadının onu rahatlattığını fark etti. Bağka birinin bu tür bir dokunsal temasını kabul etmek ona garip gelebilirdi. Ama ondan değil. Makenna'yla her şey farklıydı. Ryan fiziksel temas için can atmıyordu. O yapamazdı

bir zaman olduğunu hatırlamıyordu. Ama ona dokunmaya ihtiyacı vardı, tıpkı onu içine çekmeye ve etrafında olmaya ihtiyacı olduğu gibi.

Eğer biri Ryan'a eşinin nasıl biri olabileceğini düşündüğünü sorsaydı, Makenna'yı tarif etmeye yaklaşamazdı bile. Bu kadar empatik ve şefkatli biriyle ilişki kurabileceğini düşünemezdi. Bu kadar çılgın ve batıl inançları olan biriyle arkadaşlık etmekten gerçekten keyif alabileceğini de düşünemezdi.

Zıt kutupların birbirini çekmesi gibi bir durum değildi bu. Bazı yönlerden birbirlerine benziyorlardı. İkisinin de güçlü inançları vardı, insanları memnun etmeyi reddediyorlardı ve zayıflıklarını başkalarına göstermekte zorlanıyorlardı. Birbirlerine uyuyorlardı.

Ama o görmedi.

Birbirleri için ne olduklarını göremiyordu ve bu onu ve kurdunu çıldırtıyordu. Ryan parmaklarını onun saçlarında dolaştırarak başını geriye çekti. "Sana sadece çok fazla zaman vereceğim. Neredeyse doldu."

Makenna'nın ne demek istediğini sormasına gerek yoktu. "O kadar basit değil."

Elbette öyleydi. "Sırlarınız ortaya çıktı. Bağlı tıkayan tek şey çiftleşmeyle ilgili korkularınız. Onları yüksek sesle söyle. Hepsini yok edeceğim."

Kibirli yorumu onu gülümsetti. "Birinin korkularını kovalayamazsınız."

"Hadi bunu test edelim."

Eğer onları itiraf etseydi ve sonra bekleyen bir kefalet olmadığını öğrenseydi, Makenna'nın içindeki bir şey ... giderdi. Ölecekti. Onu başka bir boşlukla ve Ryan'sız bir hayatla baş başa bırakacaktı. Aslında bu onun kendi suçuydu. Onu kendinden uzaklaştırarak kendini korumalıydı. Ama yapmamıştı. Bir keresinde söylediği şeyde haklıydı: insanların hayatına tam olarak girmesine izin vermiyordu. Ama onu hayatına almıştı. Onun gitmesini istemiyordu. "Soruma hiç cevap vermedin. Ya yanılıyorsan?"

"Ben değilim."

"Bu gerçek bir cevap değil. Ya yanılıyorsan?"

Bu hiçbir şeyi deşiştirmezdı. "Hiçbir yere gitmiyorum."
Bir tutam saçını kızın kulağına doladı. "Neden eş
olduğumuza inanmakta bu kadar zorlanıyorsun? Gerçekler-"
"-kendileri için konuşurlar, evet. Gerçeklere
takıntılısın.

Peki ya sen ne
hissediyorsun?" "Ne
hissettiğimi biliyorsun."

"Sahiplenici, evet. Ama bu eş olduğumuz anlamına
gelmez. Korumacı, evet. Ama bu özellik senin kişiliğinin bir
parçası. Beni çekici buluyorsun, evet. Ama bu sadece seks.
Bunlar duygu değıl Ryan. Onlar içgüdü." Elini onun göğsüne
koydu. "Sen ne hissediyorsun?"

Bir an sessiz kaldı, derin soru karşısında hazırlıksız
yakalanmıştı. "Bilmiyorum."

Sesi çok şaşkın ve savunmasız geliyordu. "Sorduğum
şey şu. Senin için önemli miyim? Eşin olduğumu
düşündüğün için değıl. Beni kastediyorum Makenna, önemli
miyim?"

Ryan ne hissettiğini daha iyi ifade edebilmeyi diledi ama
bunun asla gerçekleşmeyeceğinden şüpheleniyordu. "Sen
benim için önemlisin." Başparmağını göğsünün kıvrımındaki
bir ısırığın üzerinde gezdirdi. "Senden uzak kalmaktan
hoşlanmıyorum. Ve bazen ... gülümsemek istememe neden
oluyorsun."

Tanrım, adam onun iç organlarına bir şeyler yapmış. İyi
şeyler. Onu pelteye çevirdi. Ona sıkıca sarıldı. "Biliyor
musun, bu muhtemelen birinin bana söylediğı en güzel
şeydi."

Ryan elini onun sırtında bir aşağı bir yukarı gezdirdi.
"Bana gerçekten doğru bir şey söylediğimi mi söylüyorsun?"

Ona bakarak kıkırdadı. "Evet."

Eli boğazına uzanırken onu öptü. Yavaş ve derin. Onu
içine çekerek, bir kedi gibi kendisine sürtünmesini sağladı.
Öpücüğü alt dudağına keskin bir ısırık atarak sonlandırdı.
"Uyu."

Artık sertleşmiş ve hazır olan sikini yumrukladı. "Ama
beni tekrar istiyorsun."

"Seni her zaman

istiyorum." "Bunu
kanıtla."

Eğer ısrar ederse. Onu sırt üstü yatırdı, bir bacağını kaldırdı ve içine daldı.

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

H Gün ortasındaki çevre kontrolünü tamamlayan Ryan mağaraların içine dönmek üzereydi ki kendini bir anda Taryn, Jaime, Shaya, Roni, Grace, Lydia ve Hope'un arasında buldu; hepsi de ayık ve kararlı görünüyordu. Marcus arkalarında durmuş, köprüyü sıkıştırıyordu.

burnundan. Şimdi ne olacak?

Taryn Ryan'a doğru bir adım attı. "Konuşmalıyız."

Konuşmak mı?

"Merak etmeyin." Jaime kendisine ve diğer kadınlara işaret etti. "Konuşmayı biz yapacağız. Siz sadece dinleyin."

Taryn iç geçirerek elini onun koluna koydu. "Beni bilirsin Ryan, başkalarının işine karışmayı sevmem" - neredeyse homurdanacaktı- "ama burada bir istisna yapıyorum."

"Gerekli olmasaydı burnumuzu sokmazdık," Lydia'yı iddia etti. Ryan yine neredeyse homurdanacaktı. Önündeki kadınların hepsi meraklı ve işgüzardı. Biri hariç. Marcus'un eşine soru dolu bir bakış fırlattı.

Roni ellerini kaldırdı. "Gerçekten bu işe bulaşmak istemedim. Ama senden hoşlanıyorum. Ve kızlar haklı. Gerçeği kaçıırıyorsun."

"Bir mil farkla," diye ekledi Hope.

Shaya başını salladı. "Bize müdahale etmekten başka seçenek bırakmadınız."

"Dürüst olmak gerekirse Ryan, bunu yapmak zorunda kalmamıza şaşırdım," dedi Grace. "Sen akıllı bir erkeksin, kurdunu dinliyorsun ve son derece keskin içgüdülerin var. Çok açık olan bir şeyi göstermemize ihtiyacın olmamalı."

Neden bahsettiklerine dair en ufak bir fikri bile olmayan Ryan, Marcus "a baktı.

Erkek infazcı iç çekti. "Makenna'nın senin eşin olduğunu düşünüyorlar."

Oh. "Ben de öyle," dedi Ryan uçurumun basamaklarına yönelmeden önce.

Taryn aceleyle peşinden gitti. "Bekle, biliyor musun?" Homurdandı.

"Neden Makenna'ya söylemedin?"

"Söyledim."

"Ve?"

Durdu ve kadınlara döndü. Bu konuşmadan kaçamayacaktı. Bu işi bitirmek en iyisi olacaktı. "İkna olmadı."

Jaime başını eğdi. "Ama öylesin, değil mi?"

"Onun benim eşim olduğunu biliyorum. Bunu söylemek için çiftleşme bağının çekimine ihtiyacım yok." Kurdu homurdanarak onayladı.

Grace düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatarak parmaklarını yanağına vurdu. "Belli ki bir şey bağı engelliyor. Ne olabileceğini biliyor musun?"

"Çiftleşmekten korkuyor," diye yanıtladı Ryan. "Nedenini açıklamadı."

"İnsanların bundan korkması alışılmadık bir şey değil." Lydia içini çekti, ağzını acımasızca buruşturdu. "Ama ikinizi birlikte izlediğim için bunun doğru olmasını istediğini düşünüyorum. O kadarını söyledi mi?"

Başını iki yana salladı. Ama Makenna'nın onların eş olmalarını istediğine inanıyordu.

"Belki de yanıldığınız ortaya çıkarsa diye umut etmekten korkuyordur; o zaman onu terk edeceğinizden endişeleniyor olabilir."

Marcus Roni'ye anlamlı bir bakış fırlattı. "Bazı kadınlar böyle aptalca fikirlere kapılabiliyor."

"Yanılmıyorum," dedi Ryan.

"Ama öyle olsaydı, onu terk eder miydin?" diye sordu Hope.

"Hayır." İdeal olarak, herhangi birinin üzerine baskı yapmaktan kaçınmayı tercih ederdi. Ama Makenna'yı kendisine bağlamak için gereken buysa, tamam. "O benim ve bunu hiçbir şey değiştiremez." Bu sözleri ona ilk söylediğinden bu yana iki hafta geçmişti. O sabah erkenden onu barınağa bırakırken bu sözleri tekrarlamıştı. O zaman da ilk seferkinden daha ikna olmuş görünmüyordu. Ama ona inanmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Marcus bir kolunu Roni'nin beline doladı. "Evet ama Makenna aileni biliyor mu? Zac için vasi ararken ailenizin geçmişini araştırdıysa-"

"Biliyor," diye onayladı Ryan.

Marcus, "O zaman muhtemelen gerçek eşin olmayan biriyle kalmayı düşündüğüne inanmakta zorlanacaktır," dedi.

Ryan içten içe sustu. Bunu hiç düşünmemişti.

Taryn kaşlarını çatarak başını salladı. "Hayır, Ryan'ın ona değer verdiğini biliyor." Ryan'a kaşlarını kaldırarak baktı. "Bunu ona söyledin, değil mi?"

Ryan yanıt vermeyince dişilerin hepsi iç çekerek ona başlarını salladı.

Shaya, "En büyük sorunlardan biri de Makenna ile çift olarak kaliteli zaman geçirmemiş olmanız," dedi. "İkiniz de enerjinizin çoğunu Zac'e, barınağa ve Remy ile savaşılmaya harcıyorsunuz. Her şey yoğun ve stresliydi, bu da tomurcuklanan bir ilişkiyle tam olarak el ele gitmiyor."

"Onu bir randevuya götürmelisin," dedi Hope.

Shaya'nın gözleri büyüdü. "Ooh, evet! Onu yemeğe çıkarmalısın."

"Ya da bir tekne gezintisi için," diye önerdi Lydia. "Ya da buz patenine," dedi Jaime.

"Ya da piknikte." Grace sert bir ifadeyle onu işaret etti.
"Ona çiçek götürdüğünden emin ol."

"Ve belki ona bir şiir yazarım," dedi Shaya.

Taryn kızıl saçlıya göz kırptı. "Özür dilerim, 1953'te miydiniz?"

Shaya bunu duymazdan geldi. "Onu yıldızlara bakmaya bile götürebilirsin. Nick bunu bir keresinde benimle yapmıştı."

"İsteyerek mi?" diye sordu Ryan.

Koluna vurdu. "Sana yardım etmeye çalışıyoruz."

Marcus kadınların arasına girdi. "Önerileriniz güzel hanımlar ama bunlar tam olarak Ryan tipi aktiviteler değil."

"Aslında aklımda zaten bir şey vardı," dedi Ryan.

Lydia'nın kaşları havalandı. "Öyle mi?"

"Gerçekten mi?" diye sordu Taryn.

Bu kadar şaşırmış görünmelerine gerek yoktu.

Homurdandı. Grace sabırsızlıkla elini salladı. "Peki, ne oldu?"

"Makenna hep bir açık hava film festivaline gitmek istediğini söylerdi," dedi Ryan. "Yerel bir festival yok, ben de burada, kendi topraklarımızda bir şeyler düzenleyebileceğimi düşündüm. Bir projektörümüz, beyaz perdemiz ve hoparlörlerimiz var. Bir kamp ateşi yakabilirim ve marshmallow kızartabilirim ve ..." Peki neden şimdi ona hülyalı hülyalı gülümsüyorlardı?

Jaime bir elini onun göğsüne koydu. "Bence Makenna buna bayılırdı."

"Sanırım bunu gerçekten çok isterdim," dedi Taryn.

Grace'in tavrı aniden iş adamına dönüştü. "Bunun planlamasını bize bırak Ryan. Bunu ayarlayabiliriz. Onu saat yedide buraya getir. O zamana kadar her şey hazır olur. Bu kızın hayatında fazla eğlendiğini sanmıyorum. Eğer bir açık hava film festivali istiyorsa, bir tane alır."

"Bekle," diye başladı Marcus, "tüm sürümüz etrafta dolaşırken bu tam olarak bir randevu sayılmaz."

Lydia, "Eğer gerçek bir film festivaline gitselerdi etrafları insanlarla çevrili olurdu," diye belirtti. "Aynı şey akşam yemeğine ya da bowlinge falan çıksalar da geçerli olurdu."

Grace, "Bunu bir sürü etkinliği haline getirmek Makenna için iyi bir şey olacak," dedi. "Burada hiç rahat edemiyor. Sanki kendini buraya ait hissetmiyor."

Ryan bunu fark etmişti. Sürü olmadan büyüdüğü için bu anlaşılabilir bir şeydi.

"Bizden biri gibi hissetmeye ihtiyacı var," diye devam etti Grace, "Ryan'la sonunda çiftleştiklerinde tam da öyle olacak." Ryan'ın yanağını okşadı. "Bu olacak, tatlım. Tek yapman gereken bu bağı neyin engellediğini bulmak ve onu minicik parçalara ayırmak."

Söylemesi yapmaktan kolaydı ama Ryan daha azını kabul etmezdi.

Makenna o günün ilerleyen saatlerinde barınaktan ayrıldığında Ryan'ı Chevy'sine yaslanmış onu beklerken buldu. Gününün büyük bir kısmını önceki gece barınağa getirilen yetersiz beslenmiş ve korkmuş bir yavruyla geçirdiği için kendini üzgün ve yorgun hissediyordu. Sadece varlığıyla bile vücuduna iyi hissettiren endorfinler salgılayan Ryan'ı görünce tüm bu hisleri uçup gitti.

Benzer şekilde, kurdu da gerginliğini kaybetti ve çok durgun bir esneme hareketi yaptı. Sıcak çikolata, dumanı tüten bir banyo, mutlu bir film ve bir güç sütununun bir araya gelmesi gibiydi. "Hey, Beyaz Diş."

Kadının ona verdiği parlak gülümseme doğrudan kasıklarına gitti. "Sana onu bırakmanı söylemiştim." Ryan bir elini kızın beline koyarak onu kendine çekti ve öptü. Onun ısıltılı tadı Ryan'ı inletmekten asla geri kalmadı. Derin derin içine çekti, eşinin kokusunu içine çekti. Kahve, kedi ve ... ile renklendirilmişti. "Colton." Bir hırıltıydı. Erkeğin kokusu neredeyse hiç yoktu. Yine de Ryan'ın içindeki her şey kılandı ve sahiplenme duygusu onu sertçe kavradı. Kurdu hırladı.

Onun ruh halinin değiştini hissederek göğsüne sokuldu. "Bugün onunla biraz çalıştım, hepsi bu."

Ellerini Makenna'nın boynuna dolayan Ryan onu tekrar öptü. Öncekinden daha sert ve daha baskın bir şekilde. Aldı, tattı ve talep etti, ona karşı uysal olana kadar dilini kendi diliyle okşadı. İhtiyacının baharatlı kokusu yükselip diğer yabancı kokuları örttü, ta ki Ryan sadece onun kokusunu alana kadar. Memnuniyetini mırıldandı. "Bu daha iyi."

Biraz kafası karışan Makenna gözlerini iki kez kırıştırdı. Titrek bacaklarla yürümenin zorlukları vardı ama Chevy'ye atlarken kendini utandırmamayı başardı. Yolculuğa beş dakika kala fark etti ki ... "Benim daireme gitmiyoruz. Neden benim daireme gitmiyoruz?"

"Çünkü Phoenix Sürüsü bölgesine gidiyoruz."

Ve işte Makenna'nın neşesi kaçtı. Anka kurtlarını yeterince seviyordu, sadece yedek parça gibi hissetmekten hoşlanmıyordu. Hepsi o kadar yakın ve iç içeydi ki bu ona kendini normalde olduğundan daha da yabancı hissettiriyordu. Zac'i görecekti, bu iyi olurdu. "Oh, tamam."

Ryan onu iyi tanımasaydı, neşeli gülümsemesine inanabilirdi. Ama onun hayal kırıklığını ve rahatsızlığını hissetmişti. Ona sürüsünün yanında kendini garip hissetmesine gerek olmadığını söylemeyi düşündü ama gecek olaylar bunu ona çabucak öğretecekti.

Nihayet onun bölgesine vardıklarında gökyüzü kararmaya başlamıştı. Çok az bulut olduğu için güzel bir manzaraydı. Chevy'yi park etti ve Makenna'yı ormana doğru götürdü, bu da Makenna'nın kaşlarını çatmasına neden oldu. "İçeri girmeyecek miyiz?" Cevap vermedi. "Her zamankinden daha gizemli davranıyorsun. Eğer planın beni özel bir yere sürüklemek ve benimle hınzırca sevişmekse, ben de varım. Sadece bunu söylemek istedim."

Ryan neredeyse gülümsüyordu.

"Ateş kokusu alıyorum. Ve yemek. Neler oluyor?"

Duran Ryan ona döndü. Kendini hiç bu kadar garip hissettiğini hatırlamıyordu. "İstedim ki... Yapmak istedim."

senin için güzel bir şey. Bir açık hava film festivalinden bahsettiğini hatırladım ve ..."

Adam kadının içini yine lapa haline getiriyordu. Alışılmadık bir şekilde utangaç görünüyordu ve bu çok sevimliydi. Makenna kollarını onun beline doladı. "Benim için bir şey yapmana gerek yoktu. Ama teşekkür ederim." Kurdu bundan çok etkilenmişti.

Kaşlarını çattı. "Bana teşekkür etmene gerek yok." Onun eşiydi. Belli ki onun için bir şeyler yapacaktı.

Gülümseyerek burnunu onunkine sürttü. "Çok huysuzsun.

Hadi, acıktım."

Parmaklarını onunkilerin arasından geçirerek onu uzun ağaçların arasından geçirdi. "Açıklık ileride."

Yaklaştıkça daha fazla koku duymaya başladı: ateş, patlamış mısır, bira, marşmelov, nachos ve sosis. Açıklığa adım atan Makenna tanımadığı kurtları görünce şaşırdı. Shaya ve güvenlik ekibinden bazıları da orada olduğu için onların Merkür Sürüsü'nden olduğunu tahmin etti.

"Ne kadar çok insan var," dedi Makenna. Bazıları, Trick ve Gabe'in marshmallow ve sosisleri kızarttığı, Dominic'in ise sırasının gelmesini istediği tıslayan, çıtırdayan bir kamp ateşinin etrafında toplanmıştı. Bazıları devrilmiş ağaç gövdelerine oturmuş sohbet ediyor ve bir şeyler içiyordu. Diğerleri ise yastık ve minderlerle düzensiz bir şekilde serilmiş battaniyelerin üzerine yerleşmişti; hepsi de Kye ve sarı bukleli küçük bir kızın koklayıp dürttüğü büyük beyaz bir ekrana bakıyordu.

Makenna'yı fark eden Zac, gözleri parlayarak aceleyle yanına geldi. "Ne düşünüyorsun?"

Gülümsedi. "Sanırım çok yoğun bir gün geçirmiş olmalısınız."

Jaime ve Shaya kocaman gülümsemeleriyle belirdiler. Sonra ikisi de Makenna'yı selamlarken onu beklenmedik bir şekilde kucakladılar.

"Sonunda burada olmana çok sevindim! Seni eşimle tanıştırayım." Shaya, Makenna'nın kolunu bağladı ve ona yol göstermeye gitti.

... ama kesinlikle başarılı olamadı. Ryan Makenna'nın elini sıkıca tutmuş, Shaya'ya kaşlarını çatmıştı.

Kızıl saçlı kadın ona gözlerini devirdi. "Ona birkaç dakika ayıramaz mısın?"

Ryan Makenna'yı yanına çekti. "Hayır."

Jaime gülümseyerek, "Eminim bu harika bir haber," dedi, "Greta gelmeyecek. 'Yalnız' için düzenlenen bir etkinliğin parçası olmayacağını söyledi."

Makenna'nın ağzı büzüldü. "Bu komik, çünkü o tam şuradaki ağacın yanında." Kollarını kavuşturmuş olan yaşlı kadın oflayıp pufluyor ve tüm bu düzene karşı hırıliyordu.

Shaya kıs kıs güldü. "Muhtemelen bir şeyleri kaçırmaktan korktuğu için gelmiştir. Ne yazık."

"Ryyyyyyyyyaaaaaaaaaan!" Kye infazcıya doğru koştu ve vücuduna tırmandı. "Bak bende ne var."

Ryan kaşlarını çatarak Kye'in elindeki nesneye baktı. "Bunun senin olduğunu sanmıyorum."

Shaya içini çekti. "Çünkü bu Nick'in." Elini uzattı ama Kye cüzdanı ona vermedi. Tam tekrar konuşmak için ağzını açmıştı ki, küçük sarışın bir çocuk bacağına çarptı. "Hey, meleğim." Shaya onu kucağına aldı. "Bu benim arkadaşım, Makenna. Makenna, bu benim kızım Willow."

Makenna hafifçe Willow'un yanağına dokundu. "Merhaba, tatlım." Yeni yürümeye başlayan çocuk, annesinin bir benzeri olarak gülümsedi.

"Ve bize doğru gelen Trey'in yanındaki sarışın da benim dostum, Nick." Shaya, bir kolunu omuzlarına atıp Willow'un saçlarını öperken ona gülümsedi. "Nick, bu Makenna."

Nick başını eğdi. "Memnun oldum Makenna. Duydum ki o benimmiş! Ver onu, yavrum." Kye ona öylece baktı. Nick, "Beni şaşırtmaya çalışmayı bırak," diye bağırınca Trey kıkırdadı.

"Yine mi bu?" diye güldü badem biçimli yeşil gözleri olan esmer bir kadın.

"Makenna, bu Ally, Derren'in eşi," dedi Shaya. "O bir Kahin." Bu da onun geleceği görebildiği ve çok empatik olduğu anlamına geliyordu.

Ally gülümsedi. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Barınakta yaptığınız işleri duydum. Bence harika bir şey. Bir keresinde ben de yalnız şekil değiştiren yaşam tarzını seçmeye çok yaklaşmıştım. Neyse ki Merkür Sürüsü bana sığınak sağladı."

"Ve şimdi gitmesine izin vermeyeceğiz," dedi Shaya. Ally homurdandı. "Eğer gitmek isteseydim, kesinlikle gidebilirdim."

Derren Ally'nin arkasından yaklaştı ve kollarını ona doladı. "Hayır. Sana asla izin vermem." Homurdanan Ryan'a başıyla işaret etti.

Makenna'yı paylaşmaktan yorulan Ryan, Kye'ı Trey'e verdi ve arkadaşını battaniye koleksiyonuna yönlendirdi. Kalın bir meşe ağacının yanında, Greta'nın kimse bakmazken sahiplendiği battaniyeden uzakta bir tane seçti. Sırtını ağaca dayadı ve Makenna'yı bacaklarının arasına aldı. "Rahat mısın?"

Onun içine daha da gömüldü. "Evet."

Saçlarını bir kenara fırçalayan Ryan ensesinde bıraktığı izi yaladı. Neredeyse tamamen solmuştu. Bunu düzeltmesi gerekecekti. Sonra görüşürüz.

Grace ve Lydia atıştırmalıkları elden ele dolaştırırken Makenna ona "Duyduğun en komik ünlü son söz nedir?" diye sordu.

Kaybolan Ryan ona bakakaldı. Neden beyni sürekli saçma sapan sorular üretiyordu?

"Peki, sıkıcı ol." Komşu battaniyeye yayılmış olan Jaime'ye döndü ve soruyu tekrarladi.

"Yıldırım aynı noktaya asla iki kez düşmez," dedi Jaime. Herkes güldü. "Sen biliyor musun?" diye sordu arkadaşına. "Pimi çek ve neye kadar say?" dedi Dante.

Dominic kendini Zac'in yanında yere bıraktı. "Bende bir tane var: Ben bunu yaparken biramı tut."

Taryn elini kaldırdı. "Hey, bu düğme ne işe yarıyor?"

"Bunun tadı doğru değil," dedi Marcus.

Merkür Sürüsü infazcısı Bracken konuştu. "Sadece bir sıyrık."

Ally, "Hayır, aptal, o bir yunus yüzgeci" dedi.

"Alnındaki o kırmızı nokta ne?" dedi Makenna.

Kendine rağmen eğlenen -ne de olsa tamamen anlamsız bir konuşmaydı bu- Ryan onun şakağını öptü. Herkes çeşitli şeylerden bahsederken o çoğunlukla sessiz kaldı ve sürüsünün Makenna'yı konuşmalara dahil etmeye özen gösterdiğini fark etti. Gerginlik kısa sürede onu terk etti ve hem onu hem de kurdunu tatmin etti; onun burada rahat ve mutlu olmasını istiyorlardı.

Bu kadar uzun süredir yalnız olması Ryan'a acı veriyordu. Sürü bir kurt için her şey olmalıydı ve o da Makenna'nın buna sahip olmasını istiyordu. Onun da bu insanların yanında kendisi gibi güvende hissetmesini istiyordu.

Grace alkışlayarak herkesin dikkatini çekti. "Pekâlâ, hadi şu filmi başlatalım."

Kye ve Willow da orada olduğu için filmin "yaşa uygun" bir şey olması gerekiyordu. Böylece herkes Disney'in Oyuncak Hikayesi'ni izlerken bir şeyler atıştırdı, içti ve güldü. En çok Dominic eğleniyor gibiydi. Ryan konuşan oyuncakların onu o kadar da heyecanlandırıldığını iddia edemezdi ama zaten normal oyuncaklar onu hiç heyecanlandırmamıştı. Yine de sıkılmamıştı; eşiyle birlikte olmaktan, ona sarılmaktan, onu içine çekmekten ve kahkahalarını dinlemekten memnundu. Yumuşak, melodik bir sestir bu ve teninin üzerinde oynuyordu.

Film bittiğinde ateş söndürüldü ve herkes temizlendi, eşyalarını topladı ve mağaralara geri döndü. Makenna ve Ryan parmaklarını birbirine kenetleyerek onun odasına doğru yürüdüler. "Bu gece çok eğlenceliydi," dedi Makenna kapısına vardıklarında. "Şu ana kadar dinlenmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Bu-"

"Bana teşekkür etme," diye homurdanarak onu odanın içine çekti ve kapıyı kapattı.

"Minnettarlığım seni neden rahatsız ediyor?"

"Ona ihtiyacım yok." Alt dudağını ısırđı. "İhtiyacım olan şey altımda olman."

"Bu plana tamamen varım."

Onu duvara yasladı ve ağzını yudumladı. "O zaman benim için aç." Dudakları ayrılır ayrılmaz Ryan dilini içeri soktu ve onunkine değdırdi. Kadın anında karşılık verdi, tırnakları adamın omuzlarına saplandı. Öpücük sıcak ve açtı. O da ateşli ve açtı. Onun tadı ve kokusuyla sarhoş olmuştu.

Ryan elbisesinin alt kısmını elleriyle tutarak üzerinden sıyırdı ve tamamen kendisine ait olan mükemmel küçük bedenın her bir tatlı santimini ortaya çıkardı. Yakında sahip olacağı bir vücut. Aleti kalın ve dolgundu ve çok acıtıyordu. Göğsünü biraz fazla kabaca avuçlayan Ryan tekrar ağzına aldı. Kız onun tişörtünü pençeleyerek çıkarırken, Ryan diliyle ve dişleriyle onu sahiplendi ve tüketti.

Makenna geri çekilmeye çalıştı, ona ayakkabılarını ve kot pantolonunu çıkarmasını söylemek niyetindeydi, ama buna hiç niyeti yoktu. Bir eli boğazına uzanırken ağzından bir hırıltı çıktı. Bu baskın hareket kurdunu en ufak bir şekilde bile rahatsız etmemişti. Belki hayvanın ona güvenmesinden, belki de sadece keyfinin yerinde olmasından kaynaklanıyordu. Ancak Makenna'nın doğal meydan okuması hızla yükseldi.

Dudağını ısırarak öpüşmeyi kesti. Ama kadın onu bırakmasını emredemeden, adam hırlayarak ağzını geri aldı ve boğazını rahatsız edecek kadar sıktı ama onu boğacak kadar değil. Sonra, ağzı hâlâ onunkinin üzerindeyken, döndü ve yatağı doğru geri geri adım atmaya zorlandı.

"Uzan," diye gürledi.

Genel olarak, Ryan'ın ses tonu hiç değişmedi. Ama yatakta? Bu tamamen başka bir konuydu. Şu anda ses tonu otoriterdi ve tartışmaya yer vermiyordu. Ama o tartışmayı severdi. Başka bir erkek onunla irade savaşına girebilirdi. Ryan mı? Onu itti ve yere yatırdı.

boğazını tutuyordu. Adamın onu istediği yere götürme şeklinden hoşlanmamış olmalıydı.

Elini aşağı kaydırıp göğsünü avuçlayan Ryan, dişleriyle boğazını sıyırdı. Bir gün tam o noktaya geri dönülemez damgasını vuracaktı. "Dilime boşalana kadar amını yalayacağım Kenna. Sonra seni becereceğim. İçine gireceğim. Benim olanı işaretle."

Kendisini itiraz etmeye cesaretlendiren tescilli yorum karşısında hırlayarak onunla dövüşmeye gitti.

"Kimildama."

Bu iddialı gümbürtü onu dondurdu. Bu da onu kızdırdı. Ne zamandan beri bu kadar itaatkârdı? Makenna dişlerini gösterdi. "Konuşmayı sevmeyen birine göre yatakta çok gevezesin." Piç kurusu göğüs ucuna üfleyerek acıyla gerilmesini sağladı. Sonra sıkıca kavramadan önce diliyle fiskeledi. Kızın gözleri kapandı.

Ryan göbeğine kadar yaladı ve diliyle göbek deliği halkasını fiskeledi. "Gözlerini istiyorum Kenna." Gözler açıldı, ona doğru alev alev yanıyordu.

"Çok şey istiyorsun."

Ayakkabılarını çıkardı ve ardından külotunu indirdi. "Her şeyi istiyorum. Senin olduğun ve verebileceğin her şeyden daha azını kabul etmeyeceğim." Bir adım geri çekildi ve onun kalçalarını kavradı. "Her şeyini, Kenna." Kalçalarını kendisine doğru eğdi ve sonra dilini kaygan kıvrımlarının arasında gezdirdi. Kadının tadı dilinin üzerinde patladı. O sesi çıkardı. Tanrım, o lanet ses. Gırtlaktan geliyordu, nefessizdi ve içinde bir miktar talep barındırıyordu.

Adam sanki onun işiymiş gibi amını yalayıp yerken Makenna çarşafları yumrukladı. Alıştırıyor, ısıtıyor ve dilini içine pompalıyordu. Sürtünme artıyor, onu gittikçe daha sıkı sarıyordu. Parmakları kalçalarına öyle sert battı ki, moraracağını biliyordu, bu acı onu kendine getirdi. Ama Ryan durmadı. Acımasızca saldırarak onu ikinci bir orgazmın içine attı. Yine de durmadı. Klitorisi onu irkiltecek kadar hassastı, ama sürtünme hala bir kez inşa edildi

Daha fazla. Ve ıslak parmağını amından çekip kıcına soktuğunda, tekrar boşaldı. Sanki vücudu artık ona ait değilmiş gibiydi. Ryan'a istediğini veriyordu. Kendini güçsüz ve savunmasız hissediyordu. Ve bundan hoşlanmamıştı.

"Ryan, dur." Bağını yavaşça kaldırdı, yüz hatları vahşi ve yırtıcıydı. Kadın oradaki tehlike karşısında donakaldı. "Üstte olmak istiyorum." Bu pozisyon ona bir ölçüde kontrol sağlayacaktı. Adam her şeyi ondan alıyordu. Libidosu yuvarlanmaktan ve karnını göstermekten oldukça mutluydu.

"Hayır." Ryan onun klitorisini emdi.

"Çok hassas." Adam onu görmezden geldi. Böylece, hızlı ve sinsi bir hareketle, bir kalçasını serbest bıraktı ve göğsüne sert bir tekme attı. Canını yakmış gibi görünmüyordu ama geriye doğru sendelemesine neden oldu.

"Beni tekmeledin," diye hırladı Ryan. "Bu hiç hoş değildi." Kadın yataktan kayarak dizlerinin üzerine çöktü, adamın fermuarına yapıştı ve kot pantolonunu indirdi; bu onu iki nedenden dolayı hazırlıksız yakalamıştı. Birincisi, ona oldukça kızgın görünüyordu. İkincisi, baskın dişiler oral seks yapmakta acele etmezlerdi. Bu işi ağırdan alırlardı. Gözleri onunkilere kayınca ve orada hesapçı bir parıltı yakalayınca anladı.

Bir elini kızın saçlarına sokan Ryan, kız ağzını ona dayamadan önce bağını yerinde tuttu. "Hayır. Beni emmek istemiyorsun, kontrolü ele almak istiyorsun." Yavaşça başını salladı. "Böyle bir şey olmayacak. Sikimi ağzında istediğin zaman alabilirsin. O zamana kadar bekleyeceksin."

Hırladı. "Kontrolün sende olduğunu kim söyledi?"

"İstiyorum." Kontrolü asla bırakmadı. "Ayağa kalk." Kız meydan okurcasına ona baktı. "Kalk, Kenna."

Ses tonundaki güç ve hâkimiyet kadının amını titretti. Rahatladı ve ayağa kalktı ... ama bunu yaparken adamın sikini dibinden ucuna kadar yaladı. Adam saçlarındaki elini kafa derisini diken diken edecek kadar sertleştirdi. Makenna irkildi.

"Dikkatli ol, Kenna. Yoksa sikilmek istemiyor musun?"

Alt dudağını yaladı. "Yap şunu."

Saçlarını serbest bırakarak elini aşağıya kaydırды ve göğsüne yaklaştırdı. "Ne yapmak?" Gözleri kısıldı, bir kez daha adamın sikinin zonklamasına neden olan bir meydan okumayla parladı. "Eğer beni içinde istiyorsan, bana söylemelisin." Bunu meme ucuna bir çimdik atarak noktaladı.

"Seni içimde istediğimi biliyorsun," diye mırıldandı.

Ryan onun kulak memesini emdi ve hafifçe kıkına dokundu. "Arkanı dön ve eğil. Başını eğmeni istiyorum." Çok yavaşça ona itaat etti. Omurgasının zarif kavisini onu inletti. "Aferin kızıma." Ayakkabılarını ve kot pantolonunu tekmeleyerek çıkardı ve bir kenara itti. Bir elini kızın sırtına koyan Ryan, inleyerek yavaşça kızın içine girdi. Şimdiye kadar siktiği en dar amciğa sahipti. Sıcak ve ıslaktı ve etrafında dalgalanıyordu. Taşaklarını derinlere sokarak sikini esnetti. "Ne kadar iyi oturduğumu görüyor musun? Çünkü sen benim için yaratılmışsın." Sertçe itti. "Sadece benim için."

Adam onu sertçe okşarken Makenna çarşafı kavradı, kendini hislere kaptırdı. Parmakları kalçalarını ısıırıyordu. Dolu, kalın ve uzun sikinin yanması, amını geriyordu. Taşakları kıkına çarpıyordu.

Pençelerinin keskin batışıyla tısladı ama adam onları kınına sokmadı. "Pençeler," diye azarladı. Adam durakladı ve pençelerini geri çekti, bu da kadının kaşlarını çatmasına neden oldu. Ryan o kadar kolay idare edilebilecek biri değildi.

"Pençelerimin seni damgalamasını istemiyor musun?"

Sıradan bir soruydu ama ses tonundaki bir şey ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Hayır."

Ryan onun vücudunu kendi vücuduyla kapladı, elini kaydırarak göğüslerini sahiplendi. "Ne küçük bir yalancı." Dişlerini kızın ensesindeki solgun ısırığın etrafına kilitleyerek acımasızca içine girip çıktı. Çünkü yapabiliyordu. Çünkü kız onun olmuştu. Kadının amciğı onu sıkıca kavırıyor ve bunu sevdiğini gösteriyordu. Adamın hızı vahşi ve acımasızdı ve kadın her acımasız hamleyi karşılamak için geri itti. Adam

onaylarcasına homurdandı.

"Ryan, boşalacağım." Dişlerinin tenine daha sert battığını hissetmek onu bir orgazmın içine yuvarladı. Çığlık attı, amcığı ona kenetlenirken ona karşı eğildi. Ona son bir kez daha çarptı ve tekrar ve tekrar ve tekrar onun derinliklerinde titreşti.

Ryan onun ensesindeki taze ısırığı okşadı. "Sen benimsin, Kenna. Bunu kabul etmek için zamanın azalıyor." Nefes nefese kalmış ve onun altında titrerken, bir elini kaldırdı. Ve ona parmağını çevirdi. Adam neredeyse gülümsüyordu.

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

A Birkaç gün sonra Makenna sesler duyarak uyandı. Bir sürü ses. Bağırان. İlahiler.

Gürültünün başının ağrmasına neden olup olmadığını merak ederek inledi. Gözlerini zorla açtığında Ryan'ın yatağındaki yerinden ayrılmış olduğunu gördü. Şaşırmamıştı. Onun evinde kalması, infazcı görevine başlamak için sabahın köründe kalkmasına engel olmamıştı. Kokusu hâlâ burnundaydı, duyularını gıdıklıyor ve kurdunu memnun ediyordu.

Sırt üstü yuvarlanan Makenna gerindi. Ve yüzünü buruşturdu. Ryan önceki gece ona son derece sert davranmıştı. Bundan şikâyetçi değildi. Onun orada olduğunu hatırlatan o küçük ağırlara aldırmıyordu.

Bütün o lanet seslere aldırmıyordu.

Tanrım, Advil gibi bir şeye ihtiyacı vardı.

Makenna oflayıp puflayarak yataktan kalktı ve bornozunu çekti. Banyoda dolabı açtı. Ağrı kesici yok. Lanet olası büyük. Musluğu açtığında boruların inlemesi ve suyun üç kısa patlamayla fışkırmasıyla irkildi. Sonra hiçbir şey olmadı. "Şaka yapıyor olmalısın!"

Dişlerini fırçalarken sessizce homurdandı; diş macununu sulandıracak suyu olmadığına bu hiç de hoş bir deneyim değildi. Ve diş macunu rulosunu düşürdüğünde

tuvalet kağıdını tuvalete attığında, birazdan daha fazla sinirlenmişti. Kurdu bunu eğlenceli bulmuştu.

Makenna yatak odasına döndüğünde baş ağrısı daha da artmıştı ve öfkeden kuduruyordu. Ve o sesler hâlâ bağıırıyordu. Yaşam alanına doğru yürüdü. Küçük penceresine giden yolun yarısında durdu. Neler olduğunu anlamak için dışarıya bakmasına gerek yoktu. Söyledikleri sözleri artık net bir şekilde duyabiliyorken olmazdı.

"Bir hayvanın eşi olmayacağız. Çok geç olmadan tüm şekil değıştirenleri sürgün edin. Tanrı adına ayağa kalkıyor ve bağıırıyoruz, 'Şekil değıştirenler cehenneme geri dönmeli!'"

Kurdunun iyi ruh hali kaçtı. Oh, lanet olsun. Şekil değıştiren karşıtı aşırıdır. Herhangi bir aşırılık yanlısı değil, daha çok doğuştan oksijensiz kalmış ve bunun sonucunda delirmiş insanlar olarak tanımlanan dindar kaçıklar. Akıllarını tamamen yitirmişlerdi. Yaptıkları şeyi neden yaptıklarıyla dinin hiçbir ilgisi yoktu; bu sadece tutundukları ve gerekçe olarak kullandıkları bir şeydi.

Sabahı daha kötü olabilir miydi?

Yalnız bir şekil değıştirenin yaşadığı bir binanın önünde olmaları tesadüf olamazdı. Birisi onlara yerel bir yalnızın nerede olduğunu ihbar etmiş olmalıydı. Önyargılı insanlar genellikle yalnız yaşayanların kimliklerini aşırılık yanlılarına satarlardı.

Radikallerin hangi dairenin ona ait olduğunu bildiklerinden şüpheliydi, yoksa şimdiye kadar küçük pencerelerini kırmış olurlardı

-Belki de içeri girmeye çalışmıştır. Birkaç ay önce, binanın dışında bir insan dışisine zorbalık eden yalnız bir şekil değıştireni kovalamıştı. Bu da bazı insan kiracıların onun yalnız olduğunu bildiği anlamına geliyordu. Eğer aşırılık yanlıları onlara yeterince para teklif ederse, biri aşırılık yanlılarını ona yönlendirmeye ikna olabilirdi.

Kesin olan tek bir şey vardı: oradan çıkması gerekiyordu.

Yürüyerek çıkmayı deneyebilirdi. Eğer yeterince rahat davranırsa, ondan şüphelenmezler.

fotoğraf veya fiziksel tanım. Saçmalık.

Diğer tek seçenek yangın çıkışı kullanmaktı. Küçük bir pencereydi ama içinden kayarak geçebilirdi. Binanın arka tarafını tutan bazı radikaller olsa da, hangi dairede yaşadığını öğrenmeleri an meselesiydi ve Makenna başka bir seçenek göremiyordu.

Mustang'ine ulaşmanın hiçbir yolu olmadığı için Ryan'ı arayıp kendisini almasını istemeyi düşündü. Ama aşırılık yanlılarının onu onunla birlikte görmesi riskini göze alamazdı. Plakasını alır, hangi sürüden olduğunu öğrenir ve sonra dikkatlerini Anka kurtlarına çevirirlerdi. Buna izin veremezdi. Aynı sebepten dolayı Madisyn'i de arayamazdı. Tek başına kaçması ve binadan güvenli bir mesafeye ulaştığında birini araması gerekiyordu.

Planını uygulayan Makenna kolsuz bluzunu, kot pantolonunu, kot ceketini ve yan çantasını giydi. Yangın çıkış penceresini açtı ve beyaz bir kapakla kapatılmış küçük bir alana kaydı. Bir süre kıpırdamadan dışarıdaki sesleri ya da hareketleri dinledi. Hiçbir ses duymayınca kapağın kilidini açtı ve hafifçe kaldırdı. Küçük ortak bahçe -eğer yabani otlardan oluşan bir kümeye bahçe denebilirse- boştu ve dürüst olmak gerekirse bu durum ona biraz şüpheli gelmişti. Yine de etrafta dolaşma seçeneği yoktu.

Kapağı tamamen açan Makenna, hızla ve sessizce dışarı tırmanıp kapıyı kapattı. Sadece altı adım attıktan sonra durdu. Onları görmeden önce kokularını almıştı. Gölgelerin arasından uzun kukuletalı cüppeler giymiş birkaç insan çıktı. Bazılarının elinde küçük tahta haçlar vardı. Makenna bu gülünç manzara karşısında iç çekti. Eğer kurdu kıs kıs gülebilseydi, kıs kıs gülerdi.

"Daha fazla ilerleme iblis!" diye emretti cüppeli figürlerden biri.

Evet, şekil değiştirenlerin bir tür iblis olduğunda ısrar ediyorlardı. Makenna onları düzeltmeye gerek görmedi. Bu değildi

Bu insanlarla mantıklı bir konuşma yapmak mümkün değildi. Ne söyleseniz İncil'den bir alıntıyla karşılaşır ve "şeytanın sözleri" olarak damgalanırdınız. Onlar haklıydı, siz haksızdınız, onlar iyiydi, siz kötüydünüz, onlar doğru yoldaydı ve siz cehennem ateşine doğru inen bir asansördeydiniz.

"Şeytanın çocuğu, olacaksın-!"

"Bakın çocuklar, gerçekten zor bir sabah geçirdim." Ve şimdi de bu. Makenna'nın bugün evrenden aldığı temel mesaj şuydu: yatağına dön. Eğer bu piçlerin çıkardığı gürültü olmasaydı tam da bunu yapacaktı.

"Şeytanı reddedin!" diye bağırdı ve dağılıp onun etrafında gevşekçe dönmeye başladılar. "Günahlarınızı itiraf edin! Tövbe et!" "Yemin ederim Tanrı'nın sadece seninle konuşmasını kıskanmıyorum, tamam mı?

Aslında, bir insan Tanrı ile konuştuğunda buna 'dua etmek' denirken, Tanrı onunla konuştuğunda buna 'şizofreni' denmesinin haksızlık olduğunu düşünüyorum."

"Kenara çekilmeyi ve hayvanlarla cinsel ilişkiye girme, çocuk öldürme ve şiddet uygulamalarınıza izin vermeyi reddediyoruz-"

"İncil'in diğer yanağınızı çevirmek ve düşmanlarınızı sevmekle ilgili bir şeyler söylediğini belirtebilir miyim?"

"Sessiz ol, iblis!" Ellerini gökyüzüne doğru kaldırdı. "İsa Mesih adına, seni kınıyoruz!"

Tanrı aşkına. Bu daha saçma olabilir mi?

Dualar mırıldanarak, her biri küçük şişeler çıkardı ve içindikileri ona doğru fırlattı.

Görünüşe göre, evet, olabilir.

Kutsal su. Hayranlık uyandırıcı. Gözlerindeki suyun bir kısmını parmaklarıyla sildi. "Pekâlâ. Bu iş yeterince uzadı. Yapman gereken-" İnsanlardan biri arkasından siyah bir ip ağı çıkarınca gerildi. Daha da kötüsü, lider cübbesinin içinden büyük bir bıçak çıkardı. Üzerine bir ürperti çöktü ve kalbi kaburgalarına çarptı. Onları yakaladığında hafife almıştı.

küçük haçları gördü. Silahlı olabilecekleri aklına gelmemiştir. Aptal, aptal, aptal.

"Bu bıçaklardan birini hiç gördün mü?" diye sordu lider, gözleri hesaplamayla dönerken, biraz soluna doğru ilerlerken. Dikkatini ağdan uzaklaştırmaya çalıştığını fark etti. Hafifçe kımıldadı, vücudunu her iki tehdidi de çevresel görüş alanında tutmasına izin verecek şekilde eğdi.

"Çok güzel, sence de öyle değil mi?" diye devam etti. "Buna eşek arısı bıçağı deniyor. Hiç duymuş muydun?"

Hayır, ama kulağa iyi gelmediği kesin. Kurdu saldırmak için sabırsızlanıyordu.

"Birçok deniz dalgıcı ve avcı kendilerini yırtıcılara karşı savunmak için bunları kullanır. Kabzalarında sıkıştırılmış gaz tüpü vardır. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Kendinden o kadar emin ve rahattı ki, gücünden o kadar emindi ki, bunu daha önce birçok kez yaptıklarından şüphelendi. "Bunun anlamı, bir kişi hayvanı bıçakladığında ve bu küçük tetiğe bastığında, gaz yaranın derinliklerine enjekte edilir ve organlarını dondurur."

Ne kadar da çekici. Makenna dudaklarını yaladı ve ağ sahiplerine yan gözle baktı. Hareket etmemişlerdi. Ama hareket edeceklerdi; bunu biliyordu. Ağdan pençeleriyle kurtulabileceğinden şüphesi yoktu ama sadece birkaç dakikalığına yere çakılmak onu onlara karşı çaresiz bırakacaktı.

Hiç dövüş eğitimi almamıştı. Bir dövüşçüden çok bir kavgacıydı. Sayıca azdı ve ağ ve bıçakla donatılmış fanatik delilerle karşı karşıyaydı. Pek de olumlu bir durum sayılmazdı. Ama bu pes edeceği ve bu boku kabulleneceği anlamına gelmiyordu.

"Bir keresinde bir ayı değiştirici üzerinde kullanmıştım. Ölmesi birkaç dakika sürdü. Ancak puma ve tilki gibi daha küçük şekil değiştiriciler bir dakikadan kısa sürede ölme eğilimindedir."

Midesi bulanırken ellerini yumruk yaptı. Piç kurusu.

"Ölmenizin ne kadar süreceğini merak ediyorum." Ama öğrenmek için hareket etmedi. Sadece zalim bir bükülmeye ona baktı.

ağızına götürdü. Eğer onu beklentisiyle alay etmeye çalışıyorsa, iyi bir iş çıkarıyordu.

Çevresel görüşü onu bir hareket konusunda uyardı. Ağ tutucular arkasından yaklaşıyorlardı ve-

Lider ona saldırdı. Diğerlerinin hepsi ileri atıldı.

. . ağı başının üzerinden uçarken yakaladı ve aşağı çekti. Beklediğinden daha ağır ve kalındı; insanların gücüyle birleşen ağırlığı onu elleri ve dizleri üzerine çökertti ve hapsetti. Her şey çok hızlı oldu. Ve işte lanet bıçak da buradaydı.

Lanet bir dua okuyan lider, onu kare deliklerden birinden bıçaklamaya çalıştı. Makenna türünün gelişmiş hızıyla hareket etti, sırt üstü yuvarlandı ve bıçaktan kaçtı. Lider tökezledi ve neredeyse ayağını kaybediyordu. Bundan yararlanan Makenna ağı pençeledi. İpi kesip yeterince büyük bir boşluk yaratmak için birkaç kesik atması gerekti ve-

Ve şimdi bıçak yine ona doğru geliyordu.

İnsanın olmayı umabileceğinden çok daha hızlı olan Makenna dik bir hamleyle bıçağı tutan bileği yakaladı. "Görünüşe göre Tanrı seni duymamış." Bileğini sertçe çekti ve bir şey kırılana kadar büktü. Acımasızdı, evet, ama kimin umurundaydı ki?

Yüksek sesli bir çığlıkla bıçağı düşürdü. Ağdaki delikten düşerken kalçasını sıyırdı ve bir çınlamayla yere çarptı. Adrenalinin etkisiyle acıyı neredeyse hiç hissetmedi.

Makenna hızlı bir hareketle ayağa fırladı, arkasından yaklaştı -bu sırada kırık bileğini arkasına doğru büktü- ve boştaki kolunu adamın ön tarafına dolayarak pençelerini boğazına bastırdı.

Herkes dondu kaldı.

"Şimdi hepimiz sakinleşeceğiz," diye tersledi Makenna. Kurdu pençelerini esnetti, sakinleşmekle hiç ilgilenmiyordu. "Çocuklar, ağdan uzaklaşın, uzaklaşmazsanız liderinize ne olacağını açıklamama gerek yok sanırım." İnsanlar yavaşça geri çekildi. "Akıllıca bir karar." "Akıllıca bir karar."

Gündemindeki bir sonraki şey bu ağdan uzaklaşmaktı. "Church Boy, ileriye doğru birkaç yavaş adım atacağız." Yarı yarıya onun bir şeyler denemesini bekliyordu. Denemedi.

Ağdan çıkar çıkmaz onu bir kenara fırlattı. "Şimdi-"

Yangın çıkış kapağı açıldı ve bir kafa dışarı fırladı. Gözlerini kocaman açmış olan erkek bağırdı: "Arka tarafta! Jeff'i yakaladı!" İnsan beceriksizce kapaktan dışarı yuvarlandı.

"Jeff," dedi Makenna. "Bu senin adın mı? İnsanın yüreğine korku salan türden bir isim değil, değil mi?"

Lider dudak büktü, "Ben iblislerle sohbet etmem."

Koşan ayak sesleri onu gerdi. Daha çok bir izdiham gibiydi. "Görünüşe göre diğer arkadaşların da bize katılıyor." Elbette, hepsi yan sokaktan aceleyle çıktılar ... kazık mı tutuyorlardı? Jeff'e homurdandı. "Kazık mı? Ciddi misin?" Gerçekten de yüzü kızarmıştı.

Durumu anladıklarında yavaşladılar, ne yapacaklarını şaşırılmış görünüyorlardı. Bu ona Jeff'in onların da lideri olduğunu söylüyordu. Muhtemelen onları yem olarak binanın ön tarafına yerleştirmiş ve onu arka taraftan çıkmaya zorlamıştı - tam da Jeff'in beklediği yerden.

"Onlara uzak durmalarını söylemek isteyebilirsin."

Bunun yerine Jeff'in ağzı çirkin bir sırtışla kıvrıldı ve boştaki kolunu genişçe açtı. "Elinden gelenin en kötüsünü yap," diye meydan okudu Makenna'ya. "Saldırın!" diye bağırdı insanlara ve Makenna'yı şoke etti. Çılgın piçler de öyle yaptı. Bir kükremeyle, kazıklarıyla ona doğru geldiler.

"Siktir." Kaçabilirdi, ayakta durabilirdi ve deneyebilirdi-

Durdular. Öylece durdu, omzunun üzerinden bir şeye dikkatli bakışlar fırlattı. Derin bir nefes aldı. Ryan. Rahatlama hem onu hem de kurdunu derinden etkiledi. Makenna hayatında hiç kimseyi gördüğüne bu kadar sevinmemişti.

Tek bir ses bile çıkarmadan, öfke ve tehlike saçarak onun yanına geldi. Ve ilk kez, duyguları yüz ifadesinde ve beden dilinde belirgindi. Sadece

Sonra başka sesler duydu... ayak sesleri, çoğu kişi tarafından fark edilmeyecek kadar hafif ve çevikti. Tekrar derin bir nefes aldı ve diğer kokuları aldı - Jaime, Dante, Tao, Trick, Dominic, Marcus ve Roni.

Ryan tek bir bakışla sahneyi inceledi; açık kapağı, bir araya toplanmış insanları, pençeli ağı, ağın altında parıldayan bıçağı ve Makenna'nın rehinesini. Ne olduğunu okumak yeterince kolaydı. "Üzerinde ağ mı kullandılar?" diye gürledi Ryan, diğer kurtlar etraflarına dağılırken.

"Yanılıyor olabilirim," dedi Makenna. "Ama bu insanların beni pek sevdiğini sanmıyorum. Şikayet ettiğimden değil ama seni buraya ne getirdi?"

"Radikaller bir haber ekibinin dikkatini çekti. Onları binanın dışında televizyonda gördüm." Ryan neredeyse kendini kaybedecekti. "Telefonlarıma cevap vermedin." İşte o zaman kendini kaybetmişti. Panik bedenini ele geçirmiş, zihnini ele geçirmiş ve kurdunu çılgına çevirmişti. Sürüsü onu biraz olsun sakinleştirmeyi ve mantıklı düşünmesini sağlamayı başarmıştı. Ama şimdi, Makenna'nın ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğu ortaya çıktıkça, mantığı da kaybolmaya başlamıştı.

Makenna onun sözleri karşısında içten içe irkildi. Uyandığında telefonunu "sessiz" modundan çıkarmayı unutmuştu. Öyle bile olsa... "Burada Jeff ve arkadaşlarıyla biraz meşguldüm."

"Acaba bu küçük fotoğraflar haberlerde yer alacak mı?" dedi Jaime. Tam o sırada Makenna onun cep telefonunu çıkardığını ve ağın, bıçağın ve insanların fotoğraflarını çektiğini fark etti.

Roni, "Derren'in bir keresinde YouTube'a şiddet yanlısı aşırılık yanlılarının bir videosunu yüklediğini hatırlıyorum," dedi. "Pek çok şekil değiştireni üzmüştü."

Dante başını salladı. "O insanlar bir süreliğine ortadan kaybolmak zorunda kaldılar. Düşünüyorum da, bir daha ortaya çıktıklarını hiç sanmıyorum."

Ryan bir şeyin kokusunu alınca hırladı. Kan kokusu. Makenna'nın kanı. "Neren yaralı Kenna?" Sözcükler keskin ve kesik kesik çıkmıştı.

"Sadece uyluğumda bir sıyrık var. Neredeyse iyileşiyor." Ryan'ın Jeff'in önünde dururken yavaş, kasıtlı, yırtıcı adımlar atmasını izledi, gözleri soğuk, sert ve tehditkârdı. Ryan her zaman sinir bozucu görünürdü. Şu anda ise düpedüz dehşet verici görünüyordu.

"Onu kanatan sen miydin?" Ryan Jeff'e sordu.

Makenna ürperdi. Ryan'ın normalde mülayim olan sesi acı verme ihtiyacıyla titreşiyordu.

Jeff alay etti. "Tanrımız bizi korur. Sizin türünüz bize zarar veremez." Sözleri kendinden emindi. Ama ses tonu öyle değildi.

"Yanlış," diye gürledi Ryan, Jeff'in kişisel alanına girerek. İnsan yozlaşma, nefret ve biraz da korku kokuyordu. "Çok, çok yanlış."

"Şekil değiştirenler hakkında bilginiz varsa," diye başladı Marcus, "eşlerimiz için ne kadar koruyucu olduğumuzu bilirsiniz. Onlar için öleceğimizi, öldüreceğimizi bilirsiniz. Şuradaki cehennemden fırlamış gibi bakan adam, hedef aldığınız dışının eşi. Şu anda hiçbirinizin yerinde olmak istemezdim."

Makenna bunu duyunca irkildi. Belli ki Ryan inancını sürü arkadaşlarıyla paylaşmıştı, onun istekleri ne olursa olsun.

"Hareket'in üyeleri sizi haberlerde gördüklerinde ve fotoğraflarımıza baktıklarında, onlar da mutlu tavşanlar olmayacaklar." Dominic başını salladı. Kendi türlerini aşırılık yanlılarından koruyan bir grup şekil değiştirenden bahsediyordu. Hiç de ince ya da diplomatik olmayan Hareket, şiddete şiddetle karşılık vererek bu tür önyargıların ve sebepsiz saldırıların bir karşılığı olacağını gösteriyordu. Büyük olasılıkla buradaki insanların hepsinin yüzünün kızarmasının nedeni de buydu.

"Evet," diye kabul etti Tao. "Hareket her yüze bir isim uyduracak, her birinizi bulacak. 'Tanrı sizin ve ailelerinizin yardımcısı olsun' diyeceğim ama hiçbir şey sizi onlardan kurtaramayacak." "Soruma cevap vermedin," diye hırladı

Ryan Jeff'e. "Onun kanını akıtan sen miydin?" Sesi zar zor
çıkıyordu.

insan. Aslında o da kendini pek insan gibi hissetmiyordu. Esaret altında geçirdiği zaman hariç, Ryan asla kontrolünü kaybetmedi; asla kendini kaybetmedi ve asla öfkelenmedi. Asla ama asla yapmadığı tek şey acısını göstermekti. Duygusal olarak yoğun durumlarda her zaman sakin ve kontrollüydü. Duygular araya girerdi. Ama bu Makenna'ydı ve bu her şeyi farklı kılıyordu.

Bir keresinde ona kendisi için önemli olup olmadığını sormuştu - eşi olarak değil, Makenna olarak. O zamanlar Makenna'nın yapmaya çalıştığı ayrımı tam olarak anlayamamıştı. Artık biliyordu. Eşiniz tehlikede olduğu için paniklemek başka bir şeydi, o kişi o kadar önemliydi ki onu kaybetmek sizi mahvedebilirdi.

"Evet," diye tısladı Jeff. "Onu bıçakladım. Bıçak derisini keserken çıkardığı ses-"

Ryan'ın pençeleri dışarı çıkarken, gözleri beklentiyle parlıyordu, Makenna patladı, "Ryan, hayır! Yalan söylüyor. Ona zarar vermeni istiyor."

"Ona istediğini vereceğim." Mutlak bir zevkle.

"Ryan, ona bak. Yani ona gerçekten bak. Gülümsüyor. O, tüm şekil değiştirenlerin kötü olduğuna ve yaşamalarına izin verilmemesi gerektiğine 'davasına' inanan bir ucube. Şiddet yanlısı ve tehlikeli olduğumuz iddiasını destekleyecekse, burada sizin ellerinizde ölmekten mutluluk duyacaktır. Ona istediğini vermeyin. Bu benden daha fazlası Ryan. Senden de öte. Bu bizim türümüzle ilgili."

Belki öyleydi ama o anda Ryan için bunun bir önemi yoktu. Sonuçları önemli değildi. Sadece o önemliydi. Sadece onun incinmiş olması ve elinden alınabilecek olması. Adrenalin ve öfke vücuduna pompalanıyor, intikam ihtiyacını besliyordu. Kızın kanının kokusu, ağın görüntüsü ve çok geç kalmış olabileceği düşüncesi - tüm bunlar onunla alay ediyordu. Kalbindeki çarpıntıyı duyabiliyordu.

Kulakları, kasları o kadar gergindi ki acıyordu ve dişlerini o kadar sıkıttığı için çenesi ağrıyordu.

"O haklı Ryan." Dominic hayal kırıklığına uğramış bir iç çekti. "Onu henüz öldüremeyiz."

"Bence onu Ally'nin arkadaşına verelim." Roni, Ally'nin Hareket'in bir üyesi olan üvey kardeşi Cain'den bahsediyordu.

"İyi fikir," dedi Trick. "Jeff burada bir lider. Pek çok önemli şeyi, pek çok ismi bilir."

Ryan'ın isimleri ve bilgileri önemsemesi mi gerekiyordu? Trick'e ters ters baktı. "O. Onu incitti."

"Evet," dedi Jaime. "İşte bu yüzden şu anda sana ihtiyacı var."

Makenna'nın o anda ona ihtiyacı vardı, bu da onu kızdırmalıydı ama kızdırmadı. Hızla bir adrenalın krizine doğru ilerliyordu. Ryan'ın normalde olduğu gibi sağlam ve istikrarlı olmasına ihtiyacı vardı. Ama Ryan sakinleşmeye meyilli görünmüyordu. Bu onu endişelendiriyordu. Onu daha önce hiç o meşhur kontrolü olmadan görmemişti.

"Yaptıkları yanına kalmayacak," diye güvence verdi Dante Ryan'a. "Hak ettiği tüm acıyı çekecek. Sadece şimdi ve burada değil."

Öyle mi? Bu Ryan için yeterince iyi değildi. Bu pisliği öldürmek istiyordu, kanını görmek ve koklamak istiyordu. Acısının, korkusunun ve ıstırabının sebebi olmak istiyordu.

"O zaten sadece bir piyon," diye belirtti Tao.

Jeff kaşlarını çatı. "Piyon derken ne demek istiyorsun?"

Tao ona zalimce bir gülümseme verdi. "Demek istediğim, sana Makenna'nın adını satan kişinin bunu onu öldürmeni istediği için yapmış olma ihtimali çok yüksek. Ve o kişi bir şekil değiştirendi. Eğer haklıysam, bugün yaptığınız Tanrı'nın işi değildi. Tam da nefret ettiğin şeyin işiydi."

Makenna, Remy'nin aşırılık yanlılarını
Onu.

"Trick, git cipi getir," dedi Dante, sanki Jeff'i götürmeye çalışmanın Ryan'ın insanın üzerine atlamasına neden olabileceğinin bilincindeymiş gibi Ryan'a doğru yavaş adımlarla ilerlemeden önce. "Ryan, zor olduğunu biliyorum ama geri adım atmalısın."

Hayır, Ryan'ın bunu yapmasına hiç gerek yoktu. Bu zavallı insanın hayatına son vermek çok kolay olacaktı. Çok zahmetsiz. Jeff'in şahdamarını kesip açmak için tek bir pençe yeterdi. Tek bir darbeye ölmüş olacaktı. Ama bu çok hızlıydı. Neredeyse merhametliydi, gerçekten.

"Ryan," dedi Dante.

Pençelerini piçin midesine saplayabilir, onu kasıklarından göğüs kafesine kadar kesebilirdi. Bu sırada Ryan, Jeff'in gözlerinde yanıp sönen dayanılmaz acıyı izleyecekti. Bu çok tatmin edici olurdu. Kurdu da aynı fikirdeydi ve sürü arkadaşlarının onu durduracak kadar hızlı olamayacağını hatırlatıyordu.

"Ryan," diye tekrarlardı Dante.

Ya da Ryan kurdunun en çok istediği şeyi yapabilirdi: hayvan formuna geçebilir, piçin boğazını koparabilir ve arkadaşlarına fırlatabilirdi. Sonra kurdu pençeleriyle karnını yarabilir ve-

"Ryan."

Bu yumuşak ses onun şaşkınlığını dağıttı. Arkadaşının konyak kahverengi gözlerine baktı. "Seni yaraladı. O bıçağı tanıyorum." Yaban arısı bıçaklarını daha önce de görmüştü. "Ne yapabileceğini biliyorum. Seni öldürebilirdi."

"Ama yapmadı. Ben buradayım. Güvendeyim."

"Seni öldürebilirlerdi." Toplu bir saldırıyı savuşturamazdı.

"Ama tam zamanında geldin."

Zar zor. Bir dakika sonra ölmüş olabilirdi. Kurdu hırladı ve pençeleriyle saldırdı.

"Beni kurtardın." Zayıfça gülümsedi. "Ve şimdi bu pisliği Dante'ye teslim etmek ve buradan gitmek istiyorum. Bir kucaklaşma da iyi olurdu."

Gözlerinin içine bakmasaydı, Ryan onun sadece dikkatini dağıtmaya çalıştığını düşünecekti. Ama o

yorgunluk ve endişeyle birlikte samimiyeti de görebiliyordu. Şu anda onun öfkesine ihtiyacı yoktu.

Ryan'ın teslim olduğunu hisseden Dante, Jeff'i Makenna'nın elinden kaptı. İnsan kurtulmak için çırpındı. Bu sonuçsuz bir girişimdi. Tao Jeff'e doğru ilerledi ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Ryan'ın Baş İnfazcı'nın ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama Jeff sustu ve yüzü kızardı.

Makenna ellerini Ryan'ın göğsüne koydu. "İyi misin?"

Ryan kollarını ona sımsıkı sararak yüzünü boynunun kıvrımlarına gömdü. Sert bir nefes veriş onu ürpertti. Kadının nabzının ağzında attığını hissetmek, onu demir bir çeneyle kavrayan korkuyu hafifletmeye yardımcı oldu. Onun kendisini rahatlatmasına izin verdi. Kokusunun, dokunuşunun ve sesinin onu yumuşatmasına, kalp atışlarını sakinleştirmesine ve damarlarını buz gibi yapan soğuk öfkeyi çözmesine izin verdi. Kurdu da onun varlığı ve sıcaklığıyla rahatladı.

"Bacağına bir bakmam gerek." Ama Ryan onu bırakmadı, nefesini içine çekmeye devam etti.

Onun boğazını öptü. "Hızlı iyileşiyor."

Cip yanaştı ve Dante Jeff'i hızla bagaja attı. Beta daha sonra diğer insanlara gülümsedi. "Hepinizin Jeff'i ne kadar çok sevdiğinizi biliyoruz, bu yüzden aranızda gelip Hareket üyeleriyle tanışmak isteyen varsa hemen söylesin."

Hiçbiri tek kelime etmediğinde bu bir şok değildi. Fanatik ve önyargılı olabilirlerdi ama kendilerini koruma duygusuna sahiptiler. Ya da en azından, liderlerinin peşinden cehenneme gidecek kadar korkuyorlardı.

Dominic parmak eklemlerini sandığın tepesine vurdu. "Bunu duydu mu Jeff? Ben de duymadım. Kutsanmış sessizlikten başka bir şey yok. Müritlerin sana düşündüğün kadar sadık değil, ha. Bu canını yakmış olmalı."

Makenna öyle olmasını umuyordu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

R "Gerçekten iyiyim," dedi Makenna, Dawn ve Colton'ın konuşabilmesi için onu hoparlöre alan Madisyn'e. sohbete katıldı. Yakında haberlerde yer alacaklarından şüphelenen Makenna, Phoenix Sürüsü'nün bölgesine ulaşır ulaşmaz onları arayıp iyi olduğuna dair güvence vermişti. Dawn ona "Anka kurtlarına teşekkürlerimizi ilet," dedi. "O sürüye geri ödeyebileceğimizden çok daha fazlasını borçluyuz." "Beni aramalıydınız!" diye sızlandı Madisyn. "Ben olsam

gelebilirdim! Sana yardım ederdim!"

Makenna arkadaşının korumacılığından etkilenerek gülümsedi. "Yapacağını biliyorum, işte tam da bu yüzden seni aramadım." Madisyn tısladı, Makenna'nın korumacılığından o kadar da etkilenmemiştir. "Patronum birkaç dakika önce aradı; aşırılık yanlılarının bu sabah da benzin istasyonuna geldiğini söyledi. Dışarıda yürüyüş yapmışlar ve bağırmışlar."

Dawn tısladı. "Dur tahmin edeyim. Artık bir işin yok."

"İyi tahmin." Bunun nedeni yalnız olması ya da Patronu şekil değiştirenlere karşı önyargılıydı. Aşırılık yanlılarının kovalayacağı işleri kaybetmeyi göze alamazdı.

Madisyn bir küfür savurdu. "Jeff denen herif nerede şimdi?"

Dante buraya gelirken Jeff'i Mercury Pack bölgesinde bırakmıştı, Ally'nin üvey kardeşinin geleceğinden emindi.

yakında onun için. Ancak Makenna Ryan'a Ally'nin Hareket'le bağlantısını açıklamayacağına dair söz verdiğinden, sadece "O artık bir sorun değil" dedi.

"Ryan nasıl?" diye sordu Colton. "Pek iyi değil, sanırım."

Tüneldeki pozisyonundan, sürünün çoğunun öğle yemeği için toplandığı mutfağa baktı. Ryan her zamanki gibi kaşlarını çatmış ona bakıyordu. Gözleri artık o kadar vahşi değildi ama sakin olmaktan çok uzaktı. "Daha iyi oldu."

"Zac iyi yerleşti mi?" diye sordu Dawn.

Makenna gülümsedi. "Evet, Hope'a büyük bir aşk besliyor. Çok tatlı. Burada çok mutlu."

"Bence sen de öyle olacaksın." "Ha?"

"Benimle oyun oynama Makenna Wray; seni çocukluğundan beri tanıyorum. Seni herkesten daha iyi tanıyorum."

"Benden daha iyi değil," diye homurdandı Madisyn.

"Ve Ryan'ın sana nasıl baktığını gördüm," diye devam etti Dawn. "O erkek seni önemsiyor, tıpkı senin onu önemsendiğin gibi. İlk bakışta toplum için bir tehdit gibi görünebilir ama o onurlu bir insan. O bir koruyucu. Senin yaşındayken yalnız olmak o kadar da kötü olmayabilir. Ama benim yaşımda, muhtemelen yalnız yaşlanacağınızı ve hatta yalnız öleceğinizi fark ettiğinizde, bu acı verir. Benim gibi olmayın. Sana sıradan bir şeyden fazlasını teklif ederse, kabul et."

Göğsü sıkışan Makenna, "İçinin ne kadar acıdığını fark etmemiştim Dawn. Özür dilerim." Bunu görmeliydi.

"Üzülme tatlım. Hayatımda pek çok iyi şey ve pek çok iyi insan var. Ben ... ne diyorsun onlara, Madisyn? Oh, acıma partileri. Onlara sahip değilim. Ama bir insan aynı anda hem mutlu hem de üzgün olabilir."

Grace ve Hope masaya yemek koymaya başlarken, Makenna vedalaşıp görüşmeyi sonlandırdı. Ryan ona Zac'le arasında bir yer ayırmıştı. Makenna'yla birlikte

gölümseyerek iki erkeğin de tabağına yemek doldurmasını izledi. Onunla ilgilendiklerini biliyordu. "Siz ikiniz çok tatlısınız." İki erkek de kızgınlıkla kaşlarını çatı. Kız güldü.

Zac omuz silkerek, "Çok fazla şey topladım, o yüzden bir kısmını senin tabağına döktüm, hepsi bu," dedi.

Taryn gülümsedi. "Seni kandırmasına izin verme Makenna. Binanızın dışındaki radikallerin haber görüntülerini gördüğünde ciddi şekilde endişelendi. Hepimiz endişelendik." Alfa dişisi bıçağını düşürürken sıçradı.

"Ooh, bir ziyaretçin olacak," dedi Makenna ona. Ryan'ın şaşkın bakışları karşısında, "Bıçağını düşürdü," diye ekledi.

Ryan gözlerini kırıştırdı. "Bir mutfak aletini düşürmek yaklaşan bir ziyareti mi simgeliyor?"

Makenna umursamaz bir el salladı. "Bana inanmak zorunda değilsin, Beyaz Diş."

"Sana bırakmanı söyledim-" Derin bir nefes aldı. "Ne var biliyor musun? Unut gitsin." Arkadaşının tamamen akli başında olmadığı gerçeğini çoktan kabullenmişti.

Grace Makenna'ya, "Jaime buraya gelirken patronunun aradığını söyledi," dedi. "Seni gerçekten kovdu mu?"

"Evet, ama nedenini anlayabiliyorum. Ona kızgın değilim; aşırı uçlara kızgıyım." Çünkü bir işi olmadan kirasını nasıl ödeyecekti?

"Eğer insanlar sizi benzin istasyonuna kadar izlediyse," diye başladı Gabe, "sizi barınağına kadar izleyebilirler mi?"

Makenna başını salladı. "Orada çalışan olarak görünmüyorum. Beni orayla ilişkilendirecek hiçbir evrak yok."

"Tabii Remy onlara tüyo vermezse," diye belirtti Tao. "Tıpkı onlara senin adını ve adresini söylediği gibi."

"Ölümler bir şey yapamaz," diye gürledi Ryan.

Makenna onun bakışlarıyla karGılaGıtığında intikam duygusunun yeniden hüküm sürdüğünü gördü. "Onun peşinden gitme Ryan."

Homurdandı.

"Yapamazsın. Bunu bir düşün. Eğer onu görmeye gidersen, olayı çarpıtacaktır. Konseye Dawn'ın onu korkutmak ve hakkında yalanlar yaymak için sürüler gönderdiğini iddia edecektir. Bir de başka bir şey var."

Marcus ağzına bir çatal dolusu yemek tıktırmadan önce "Başka ne var?" diye sordu.

"O olmayabilir."

Roni gözlerini kırptırdı. "Neden böyle düşündün ki?"

"Tüm saldırıları dolaylı ve şiddetsizdi." "Belki de oyununu hızlandırıyordur," dedi Tao.

"Aşırılık yanlıları kapımı çalıp bir haber ekibini çekecek kadar mı?" Makenna başını salladı. "Bu gerçekten büyük bir tırmanış."

Tao omuz silkti. "Belki de diğer saldırıları istediği etkiyi yaratmadığı için sinirlenmiştir."

Makenna başını eğerek buna izin verdi.

"Remy'den başka kim olabilir ki?" diye sordu

Dante. Makenna gülümsedi. "Sevgili yaşlı Deanne."

Ryan'ın kaşları daha da çatıldı. "Remy'nin annesi mi?"

"Onu çok fena kızdırdım," diye hatırlattı ona.

Taryn, Kye'in kucağındaki pozisyonunu düzeltti. "Onunla tanıştın mı?" Makenna kolasından bir yudum aldı. "Ryan sana söylemedi mi?" Taryn kıs kıs güldü. "Ryan mı? Bir şeyler paylaşmak mı?"

Tamam, kadın haklıydı. Makenna olanları kısaca anlattı. "Benden kurtulmak ve oğlundan uzaklaşmak için radikalleri üzerime salmaktan daha iyi bir yol olabilir mi?"

Trey parmaklarını masaya vurdu. "Onun yapmış olma ihtimali var. Ama bunu annesine söylediklerin yüzünden sana çok kızdığı için yapmış olma ihtimali de var."

Makenna dudaklarını büzdü. "Bana düşüncesiz bir tip gibi gelmedi. Bunun için fazla zeki."

"Olabilir. Ama her halükarda, aşırılık yanlılarının dikkatini çektiğinize göre şimdi ne olacağını düşündüğünüzde o hala bir şüpheli."

"Ne demek istiyorsun?"

Ryan açıkladı. "Bugünkü aşırılık yanlıları muhtemelen Hareket'ten korkup kaçacaklardır. Ama muhtemelen senin adını ve adresini diğer aşırılık yanlılarına ileteceklerdir. Artık onların radarındasınız. Remy senin bir yerlerde saklanıp gizlenmeni bekleyecektir. Bunun sığınak için ne anlama geleceğini bir düşünün."

Makenna, "Bu durumda Dawn'ın bir personel eksikliği olacak," diye düşündü.

"Herhangi bir personel değil," diye araya girdi Trey, "yalnızları barındıran personel. Çocukların bir yere gitmesini istemez, değil mi?"

Makenna sessizce lanetledi. Bunu hiç düşünmemişti. Suçlunun Deanne olması ona daha olası görünmüştü. Şimdi o kadar da emin değildi. "Kimse beni sığınaktan uzak tutamaz." Gözcüleri oraya götürmeden oraya ulaşmanın bir yolunu bulacaktı. "Saklanmaya da zorlanmayacağım."

Ryan'ın bir yanı Makenna'nın barınaktan çekilmesini dilese de, ondan bunu istemenin doğru olmayacağını biliyordu. Makenna'nın doğasında arkasına yaslanıp ilgilendiği insanların mücadeleye etmesini izlemek yoktu. Ona en çok ihtiyaç duydukları anda onları terk etmezdi. Ondaki farklı bir şey yapmasını istemek, olmadığı biri olmasını istemek olurdu. Barınakta gönüllü olarak çalışmaya devam etmek istiyorsa, onunla birlikte gidecek ve onu güvende tutacaktı.

"Dairene geri dönmeyeceksin, değil mi?" Zac, Makenna'ya şöyle dedi. "Demek istediğim, daha fazla aşırılık yanlısı bekliyor olabilir."

"Eşyalarım orada."

Roni onu, "Muhtemelen çöpe atılmıştır," diye uyardı. Ne yazık ki büyük olasılıkla haklıydı.

Zac Taryn'e baktı. "Makenna bir süre bizimle kalabilir mi?"

Ryan kesin bir ifadeyle, "O kalıyor," dedi.

Bu kesin cevap onu biraz kızdırdı ama Makenna ona çıkışmamaya karar verdi. Hâlâ korkuyordu ve onu zorlamanın zamanı değildi. Yine de, bir noktaya dikkat çekmesi gerekiyordu.

Bir şey dışında. Makenna, "Aşırılık yanlıları bir şekilde burada kaldığını öğrenirlerse, dikkatlerini size çevirebilirler," diye uyardı. Kurtlardan bazıları homurdandı. "Bilmediğim ne var?"

Trey, "Hem bizim sürümüz hem de Merkür Sürüsü daha önce onlarla bir kez karşılaştı," diye açıkladı. "Bölgemizi işgal eden insanlar gizemli bir şekilde ortadan kayboldu. Radikaller o zamandan beri bizden uzak duruyorlar. Buraya gelmeyecekler."

Greta konuştu. "Yanılıyorsunuz. Radikaller uzak duracak kadar akıllı değiller. Sana söylüyorum, başımız yine belaya girecek." Makenna'ya pis bir bakış fırlattı. "Eminim yapabileceğin başka bir yer vardır-"

Ryan yaşlı kadına, "O burada kalıyor," dedi.

Greta yanakları kızararak, "O şıfıntıyı nasıl istersin Ryan? Eski sürüsünden neden sürüldüğünü sana söyledim ve sen hâlâ onunla birliktesin! Sen daha değerlisin ve daha iyisini hak ediyorsun!" Eliyle masaya vurdu. "O bizim için bir tehlike ve sen sürünü korumaya yemin ettin!"

Güldüğünü gizleyen Makenna omuz silkti. "Elbette, ama bir şey imzaladığı yok ki." Vay canına, Greta sanki Makenna'nın boğazına sarılmak istiyormuş gibi görünüyordu.

"Belki bilmek istersin," diye başladı Jaime gülümsemesini bastırarak, "Rhett fotoğraflarımı bloguna yükledi. Şekil değiştirenlerden ve insanlardan çok sayıda yorum geldi. Radikallerin davranışları onları öfkeliendirmiş. Yani, bir ağ ve bir eşek arısı bıçağı... bu zalimliğin de ötesinde."

"Katılıyorum," dedi Dante cep telefonuna bakarak. Sonra başını kaldırdı. "Taryn, Gabe az önce bana bir mesaj gönderdi; amcanın seni görmek için burada olduğunu söyledi."

Ryan'ın çenesi, arkadaşının yüzündeki alaycı gülümsemeyle gerildi. "Sakın söyleme."

Ellerini kaldırdı. "Yapmayacaktım."

Homurdandı, en ufak bir ikna olmuşluğu yoktu.

O günün ilerleyen saatlerinde Makenna sıcak çimlerin üzerine yayılmış, teninde güneşin tadını çıkarıyor ... ve içinden lanet okuyordu. Bir gün içinde saldırıya uğramış, işini kaybetmiş ve evden atılmıştı. Ev sahibi on dakika önce bu güzel haberi vermek için aramıştı. Yanlış bir şey yapmadığı halde birini evinden atmanın yasal olmadığını savunmuştu. Kiracılarının güvende olduğunu bilmesi gerektiğini, eğer o oradaysa bunu garanti edemeyeceğini söylemişti.

O haklıydı. Bu yüzden onun kararına karşı çıkmadı. Ama bu bir evi olmadığı anlamına geliyordu. Yine de her şey daha kötü olabilirdi. Remy ya da Deanne onu sahip olduğu tek aile olan Madisyn ve Dawn'dan koparmak isteyebilirdi. Bu, başka hiçbir şeyin veremeyeceği kadar acı verirdi.

Çimenlerde hafif bir hışırtı duyunca başını kaldırdı ve muhteşem güzellikte bir kurt gördü. Kürkü simsiyahtı; yüzündeki, boynundaki ve kulaklarının iç kısmındaki krem sarısı tüyler hariç. Duyguları ona Ryan olduğunu söyledi.

Bir saat önce onu terk etmiş, çevreyi kontrol etmesi gerektiğini söylemişti. Ama onun kurt formunda biraz yalnız kalmak istediğinden şüphelenmişti. Ondan gelen sakinliği ve teselliği istiyordu.

Kurt ona doğru yaklaştı ve çenesini yaladı. Böğründeki koyu renkli, kalın kürkü okşayarak onun tatmin olmuş bir hırıltı çıkarmasını sağladı. Gülümseyerek kurdun ağzını şakacı bir şekilde itti ve onun da aynı şekilde şakacı bir hareketle üzerine atlamasını bekledi. Bunun yerine, ona bakmakla yetindi.

Makenna gözlerini devirdi ve dik oturdu. "Demek sen de Ryan kadar ciddisin, ha?" Kurdu onu oyuna getirecekti ama aynı zamanda onu damgalayacaktı ki bu kurtların eş olmadıkları sürece yapmaması gereken bir şeydi. Makenna'nın Ryan üzerinde böyle bir hak iddia etmeden önce onun kendisine ait olduğundan yüzde yüz emin olması gerekiyordu. Aksi takdirde bu onun için adil olmazdı.

Kurt boğazını ısırđı, o da onu tekrar hafifçe itti ve parmağını salladı. Kurt yine sadece ona baktı. "Oynamak istiyorum." Geçirdiği boktan günden sonra biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı. En sevdiği kurtla oynamak ona kesinlikle bunu sağlayacaktı. "Eğer oynamayacaksan, gitmek zorundasın."

Hırladı, gözleri insan gibi parlıyordu. Ryan- kurdun aksine -Sözlerini anladım.

"Huysuz." Kurdun üzerine atılarak onu yere düşürdü. Kurt kıvranıyor ve kadının elinden kurtulmak için mücadele ediyordu. Kendini toparladığında ürkmüş görünüyordu. Kafası karışmış. Biraz da kaybolmuş. Şakacı bir hırıltıyla ağzını itti. Pençeleri kınında, omzuna doğru hamle yaptı. Ooh, ilerleme. Tekrar saldırdı ve onu yere düşürdü. Ayağa kalktı, bıkkın görünüyordu. Bu, kaybolmuş görünmesinden daha iyiydi.

"Burada oyunumu geliştirmem gerek, ha?" Makenna ayağa fırladı ve havalandı. Ağaçların arasında koşarken rüzgâr tenini kamçılıyor, dallar yanaklarını ve kollarını aşındırıyordu; kurt da peşinden hızla geliyordu. Kuşlar ve diğer vahşi yaşam dağıldı.

Kurdun kendisine yaklaştığını hissedince hızını artırarak bir açıklığa doğru koşmaya başladı ve bir hırıltıyla kurdun karşısına dikildi. Önünde kayarak durdu ve dişlerini gösterdi. O da kendi dişlerini kırdı. Ve ... kuyruğunu salladı. "İşte bu kadar."

Makenna nefes nefese sırt üstü düşene kadar boğuştu, güreştiler ve saldırdılar. Kurt onun üzerinde zafer kazanmış gibi duruyordu. Vücudu şekil değiştirirken kemikleri çatırdadı ve patladı ve o anda üstünde çırılçıplak bir Ryan vardı. Kollarını onun boynuna doladı. "Kurdun benimle oynadı. Çok eğlenceli."

"Sadece seninle."

Ryan onu öpüp dilini onunkiyle birleştirirken inledi. Birkaç dakika içinde, o da aynı derecede çıplaktı ve Ryan ona tam olarak ihtiyacı olanı veriyordu, kısa süre sonra ikisinin de patlamasına neden olan vahşi bir hızla ona çarpıyordu.

Sonrasında, adam sırt üstü yatarken kadın da onun yanına sokuldu. Doymuş ve orgazm sonrası vızıldısını sürerken, "Bu bölge oldukça harika," dedi. Ryan, çam, çimen ve güneşin ısıttığı toprak kokularıyla çevrili kurt tamamen rahatlamıştı. Duyabildiği tek ses vahşi yaşamın sesleri ve yakınlardaki su şırıltılarıydı.

Ryan onun çenesini kavrayarak bağıını kaldırdı ve göz göze geldiler. "O zaman neden sesinde biraz hüzün duyuyorum?" Bundan hoşlanmamıştı. Yanlış olan her neyse onu düzeltmek istiyordu.

"Hayatınızda bölgenizde dolaştığınız ve kendinizi güvende hissettiğiniz küçük, rahat bir yer bulduğunuz sayısız zaman olmuştur. Benim kurdum buna hiç sahip olmadı. Ben hiç yaşamadım."

"Onu alabilirsin ve bunu biliyorsun," dedi biraz fazla sert bir şekilde. Burası onun eviydi. Sadece bir adım öne çıkıp sahip çıkması gerekiyordu. Kurdu da onun bunu yapamamasından dolayı aynı derecede hayal kırıklığına uğramıştı. Başkaları, her zaman ciddi ve kasvetli olan kurdunun onunla oynadığını görse şaşırırdı. Ryan şaşırmadı. Hayvan ona tapıyordu, onu kendisinin sayıyordu; onun için yapmayacağı şey yoktu.

"Demek sürüne bizim eş olduğumuza inandığını söyledin."

"Tahmin ettiler. Benimle hemfikirler. Katılmayan bir tek sen varsın."

Bu yüzden çok incinmiş görünüyordu, sanki kız onu reddediyormuş gibi. Makenna daha da yaklaştı. "Senin eşin olmaktan gurur duyarım. Sen tam bir paket gibisin. Sadık. Güçlüsün. Ateşli. Onurlu. İnsanları asla yarı yolda bırakmayan doğuştan bir koruyucusun. Bu-Ne? Ne dedim ben?" Çünkü bakışlarını kaçıırıyordu. "Ryan?"

"Bugün seni hayal kırıklığına uğrattım."

Kaşlarını çattı. "Nasıl?"

"Seni güvende tutmak için bana güvenmeni istedim. Güveneceğime söz verdim. Ama bugün senin için orada değildim." Ryan'ın iyi olduğu bir şey varsa o da koruması altındaki insanları güvende tutmaktı. Ama arkadaşı

tehlikedeydi ve o orada değildi. Bu gerçek tüm gün boyunca ona ve kurduna eziyet etmişti. "Bu sabah seninle kalmalıydım."

"Bu çok saçma. Senin bir işin var, hem de çok önemli bir iş." "Eğer seninle daha önce birlikte olsaydım, asla bir ağa takıldım." Bir hayvan gibi.

"Bu kadar pratik birine göre bazen cidden aptal olabiliyorsun." Kurdu da aynı fikirdeydi. Makenna çenesini onun göğsüne dayadı. "Mesele senin orada olman gerektiği değil. Onların orada olmaması gerekirdi. Yanlış yerde olanlar onlardı, sen değil. Ve tüm bunlar için en çok suçlanması gereken kişi Remy." Deanne olmadığını varsayarsak.

"Bunun bedelini ödeyecek." Kurdu bu fikri tamamen destekleyerek hırladı.

"Ama henüz değil. Konsey toplantısından sonra, elbette.

O zamana kadar, ne yaparsa yapsın ayaklanmayacağız.

Tamam mı? Tamam mı?"

Hayır, hiç de iyi değildi. Özellikle de kadının haklı olması hiç iyi değildi - adamın pratik tarafı bunu inkâr edemezdi. "Bir şeyi anlamak gerekiyor. Bu durumu ele alış şeklimizde akıllı olmamız gerektiğini biliyorum. Bu yüzden kendimi tutacağım." Bu onu öldürüyor olsa bile. "Ama Remy sana zarar verirse, hatta sana zarar vermeye kalkarsa, onu öldürürüm."

Makenna burnunu onunkine sürttü. "İzleyebilir miyim? Patlamış mısır getireceğim. Bunu bir gün yaparız."

Ryan neredeyse gülümsüyordu. "Çılgınca." Yine de onun olduğu kişiden başka bir şey olmasını asla istemezdi. Hayatına gireli çok olmamıştı ama şimdiden onu aydınlatmış ve tazelemişti. Eğer aşırılık yanlıları bugün istediklerini yapmış olsalardı, hayatı karanlık ve kasvetli olacaktı.

Adamın ifadesi sertleşince başını eğdi. "Sorun nedir?"

"Bugün ölebilirdin."

"Birkaç saksağan olduğunu fark ettiğimde bir an için endişelendim." Adamın şaşkın bakışları karşısında, "Bilirsiniz, 'keder için bir, şans için iki, düğün için üç, ölüm için dört' derler. Önce dört tane olduğunu sandım ama sonra sadece üç tane olduğunu fark ettim. Kim evleniyor acaba? Neden bana kaşlarını çatıyorsun?"

Sadece homurdandı. Delilerin yaptığı şey buydu ve buna alışmak zorundaydı. Ayrıca, onu eşi olarak kabul etmekten gurur duyacağını söylemişti, bu yüzden o anda onu üzebilecek pek bir şey yoktu - özellikle de onu burada, kendi bölgesinde temelli tuttuğu için. Bunun geçici olduğunu düşündüyse bu onun hatasıydı. "Dairene gidip kurtarılacak bir şey olup olmadığına bakacak birine ihtiyacın var mı?"

"Aslında, artık benim dairem değil. Tahliye edildim."

"Tahliye mi?"

"Ev sahibim eşyalarımı kutuya koyacağını söyledi." Ryan'ın homurdanması üzerine, "Buna sevineceğini sanmıştım. İkimiz de süresiz olarak burada kalmamı istediğini biliyoruz."

"Sana haksızlık ediyor." Ryan böyle bir şeyden asla mutlu olmazdı.

"Ama diğer kiracılara haksızlık etmiyor. Onlar için doğru olanı yapıyor."

Başkalarının güvenliğini kendisinininkinin önüne koyması tipik bir davranıştı. Bu onu rahatsız ediyordu. Bir elini onun saçlarında düğümledi. "Daha önce beni yardıma çağırmadın çünkü beni koruduğunu düşünüyordun. Bunu anlıyorum. Ama bunu bir daha yapma." Onu korumak onun hakkıydı.

Hem Makenna hem de kurdu onun sözleri karşısında tereddüt etti. "Senin gibi ben de benim için önemli olan insanları korurum."

Nefesi neredeyse boğazında düğümleniyordu.

"Önemli miyim?" "Önemli olduğunu çok iyi biliyorsun."

Saçlarını kavrayan Ryan onu daha da yakına çekti ve ağzına aldı. Ona kendisinin olduğunu hatırlatan bir yoğunluk ve sahiplenicilikle. Her zaman onun olacağını. Bunu ne kadar çabuk kabullenirse, ikisi de o kadar mutlu olacaktı.

Her zamanki gibi sabah altıda uyanan Ryan, Makenna'yı yanında çıplak ve sıcak görünce olduğu yerde kalmaya karar verdi. Onun boğazına hafif bir öpücük kondurdu. Makenna anlaşılabilir bir şeyler homurdandı ve yan yattı. Derin uyuyan biri olarak,

Adam yıkanıp giyinmeden önce -omzuna bir öpücük kondurarak- sabah çevre kontrolünü yapmak üzere ayrılırken uyanmadı.

Dışarıda, Zac'in kokusunu aldı. Önceki geceden gelemeyecek kadar güçlüydü. Ryan kaşlarını çattı. Çocuk hiç bu kadar erken kalkmamıştı. Kokuyu takip ederek, Zac'i ormanın sınırını biraz geçtikten sonra, gözlerinin altında koyu halkalar olan, devrilmiş bir ağaç gövdesinde otururken buldu. Başını kaldırıp selamlamak için çenesini eğdi.

Ryan onun yanına oturdu. "Her şey yolunda mı?"

Zac elindeki çimen yapraklarını büktü. "Boktan bir rüya gördüm, hepsi bu."

"Çok kabus görür müsün?" Çocuk sadece omuz silkti. Ryan, Zac'in acı çektiği fikrinden nefret ediyordu ama onu nasıl konuşturacağını bilmiyordu.

Makenna bir keresinde ne demişti? "Zac, yaşadıklarını anlayamadığımız için onu yargılayacağımızı düşünüyor."

Ryan ise ... belki de anlıyordu. Sayılır. Belki Zac'in onunla bazı açılardan ilişki kurabildiğini görmesini sağlarsa, çocuk açılacaktı. Ama Ryan aynısını kendisi için yapmaya hazır olmadıkça Zac'in böylesine derin bir yarayı ortaya çıkarmasını bekleyemezdi. Böylece Ryan asla yapmayacağına yemin ettiği tek şeyi yaptı: yıllar önce başına gelenleri anlattı. "Bir keresinde rakip bir sürü tarafından kaçırılmıştım." Bu, Zac'in bakışlarını onunkilere çevirmesine neden oldu. "Bana haftalarca işkence ettiler. Yer değiştiremeyeyim diye beni uyuşturdular. Kendimi kurtaramayayım diye beni bağladılar."

Zac yutkundu. "Trey ve diğerleri senin için mi geldiler?" "Nerede olduğumu bilmiyorlardı."

"Nasıl dışarı çıktın?"

"Kontrolü kurduma verdim. Vahşi, yer değiştirip kurtulacak kadar güçlüydü. Sonra onları öldürdü, parçalara ayırdı. Bence çok çabuk öldüler." Muhtemelen çocuğa söylenecek en rahatlatıcı şey bu değildi, diye kızgınlıkla düşündü. "Demek istediğim, bunun ne olduğunu biliyorum."

İnsanların size bir şeyler yapması gibi, acı verici şeyler, aşağılayıcı şeyler. Çaresiz hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Bundan nefret ettim, onlardan nefret ettim ve bunu durduramadığım için kendimden nefret ettim." Bunu düşünmek bile içinde öfke kabarcıklarının kabarmasına neden oluyordu. Yine de konuşmaya devam etti. "Geceleri uykunuzda o anları yeniden yaşamak zorunda kalmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Tekrar tekrar yaşamak zorunda kaldığınız bir şeyi geride bırakmak zordur. Seni yargılayacak son kişi benim. Seni inciten Alfa mıydı?"

Zac o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Ryan cevap vermeyeceğini sandı. Sonunda çocuk, "Sadece o değildi," dedi.

"Başka kim olacak?"

"Sürü şifacısı."

Kurdu hırladı. "Ne yapmışlar?"

"Şifacı David, ailem öldükten sonra beni yanına aldı. Benim için sorun değildi. Herkese karşı hep iyi davranırdı. Nazikti." Zac yere baktı. "Ama bu gerçek değil." Uzun bir duraklama. "Remy gibiler."

"Kötü muameleden mi bahsediyorsun?"

Zac başını salladı. "Alfa en kötüsüdür. İnsanları acı içinde görmekten hoşlanır. David beni hep iyileştirirdi, böylece ortada kanıt kalmazdı."

Ryan'ın göğsünden bir hırıltı yükseldi. Her ayrıntıyı bilmek istiyordu ama bu ayrıntıları paylaşmanın ne kadar zor olabileceğini kişisel deneyimlerinden biliyordu. "Buradaki insanların senden daha büyük ve güçlü birine karşı kendini savunamadığın için seni yargılayacağını mı düşündün?"

"Bunun için değil." Zac onun gözleriyle karşılaştı. "Uzun zamandır kaçmak istiyordum. Ama . . . Korkmuştum. Ayrıldığım gece David odama geldi ve beni Brogan'a, Alfa'ya götüreceğini söyledi. Kurdum kendini kaybetti. Sanki daha fazla dayanamadı. Kontrolü ele aldı, ben de yer değiştirdim ve kurdum çılgına döndü. David'i öldürdü."

"Kurdun vahşileşmiş. Tehlikeli durumlarda insanlar kurtlarının kontrolünü kaybedebilir."

Zac başını salladı. "Anlamıyorsun. David'e saldırdığında onu durdurmaya çalışmadım. Kurdumu geri çekmeye çalışmadım. Sadece izledim. Yaptığım tek şey, insanların geldiğini duyduğumda onu kaçmaya teşvik etmektir. Bu kadar. David, Brogan'ın kardeşi. Benim yüzümden öldü. Benim için geleceklerini söylediğimde ciddiymim."

"Yaparlarsa ölürlür." Bu bir yemindi. "Onları bitireceğim. Sana bir daha zarar vermelerine izin vermeyeceğim. Beni anladın mı?" Zac'in buna inanmasına ihtiyacı vardı.

"Seni yakaladım." Kelimeler alçak ama güçlüydü.

"Güzel. Olanları paylaşman çok cesurcaydı. Temel bilgileri sürüye versem senin için sorun olur mu?" Önlerindeki kaçınılmaz savaşa hazırlıklı olmaları gerekiyordu. "Seni yargılamayacaklar."

Bir süre sonra çocuk başını salladı. Biraz daha hafiflemiş görünüyordu. Belki de açılmak ona bir şekilde yardım etmişti. Ryan öyle umuyordu.

Odasına döndüğünde Makenna'yı giyinirken buldu. Zac'in hikâyesini eşiyile paylaştı ve Makenna'nın solgunlaşıp yatağın kenarına çökmesine hiç şaşırmadı.

"Onu bulacaklarından bu kadar emin olmasına şaşmamalı," dedi. "Eğer Alfa'nın kardeşini o öldürdüyse, bulana kadar asla durmayacaklardır."

"Zac'e de söylediğim gibi, gelirlerse onları öldürürüz."

Makenna başını salladı. "Biliyorum. Bu yüzden, bir açıdan, o piçlerin bunu yapmasını umuyorum."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ryan, cep telefonu çaldığında Dante, Tao ve diğer infazcılarla bir eğitim seansını henüz bitirmişti. Arayanın kimliği onu şaşırtmıştı. "Garrett," diye selamladı.

"Bir gün merhaba demeyi deneyebilirsin." "Yapabilirim." Ama muhtemelen yapmazdı.

"Semender markası için arıyorum."

Ryan olduğu yerde durdu. "Bir şey mi hatırladın?" Garrett'a bu konudan söz edeli üç haftadan fazla olmuştu.

"Hayır, ama cevapsız soruları sevmediğimi bilirsin, bu yüzden araştırdım. Birkaç kişiye sordum. Yeni Zelanda'daki bir kurt sürüsünün alfası, kurtlarının her birini damgalamaya özen gösteriyordu. Adı Conrad Griffin'miş. Hasta bir piçti."

"Öyle miydi?"

"O öleli yedi yıl oldu. Duyduğuma göre yeni Alfa ona hiç benzemiyormuş."

Ryan buna biraz araştırma yaptıktan sonra kendisi karar verecekti. "Teşekkürler Garrett." Telefonu kapattıktan sonra odasına gitti, bir duş aldı ve sonra dizüstü bilgisayarını çıkardı. Rhett'ten araştırma yapmasını isteyebilirdi ama Makenna'nın izni olmadan bunları paylaşmak doğru olmazdı.

İki saat sonra Ryan'ın kafası bilgilerle doluydu. Bunları onunla paylaşmak istiyordu ama yine de yapmadı. Bazıları onu incitebilirdi; bunu istemiyordu. Ama zaten canı yanıyor, değil mi?

Ryan günün geri kalanını ne yapacağını düşünerek geçirdi. Makenna geçmişini bilmeyi hak ediyordu. Ama ona bilmek istemediğini söylemişti. Mesele şu ki, buna inanmıyordu. Bir an bile. Dawn da inanmıyordu.

O gece, ormandaki "yerleri" haline gelen yerde uzandıklarında, bir dirseğinin üzerinde kendini destekledi ve "Tamam, dökül bakalım" dedi. Ona bir parmak salladı. "Beni başından savma. Bütün gün seni rahatsız eden bir şey vardı. Bana söylemen için sana bir şans verdim ama söylemedin. O yüzden şimdi soruyorum, nedir?"

Parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi. "Bana kızacaksın."

Makenna kafasından çeşitli kötü senaryolar geçerken sustu. "Ne?"

"Buna izin veremezdim, Kenna. Sana zarar verirken olmaz."

İşte böyle, bunun neyle ilgili olduğunu biliyordu. "Ne yaptın sen?"

"Eğer sorduğun buysa, onları öldürmedim." Yüzünü ona dönmek için yan yattı. "Bir seçim yapman gerekiyor: ya benden geçmişinle ilgili keşfettiklerimi paylaşmamı istersin ya da bunları kendime saklamamı ve bir daha asla konuşmayacağımızı söylersin."

Dişlerini sıktı. "Sırlarım konusunda sana güvenmiştim Ryan."

"Onları kimseyle paylaşmadım."

"Senden tek istediğim bu işin peşini bırakmandı."

"Seni incitecek bir şeyi asla görmezden gelmem." Asla. Ayağa kalkmaya çalıştı ama adam bir kolunu beline doladı ve onu kendine çekti. "Sana sürünü anlatabilirim. Baban hakkında. Sana gerçek adının ne olduğunu, annenin gerçek adının ne olduğunu söyleyebilirim." Bir elini kızın saçlarında gezdirdi. "Eğer bu gerçekleri istemiyorsan, bu konuyu sonsuza dek kapatacağım. Ben sadece

Seçme şansın olsun istedim." Alnını onunkine yasladı. "Ama seni incittiysem özür dilerim."

Öyle olduğunu biliyordu; onu asla incitmek istemediğini biliyordu, bu yüzden ona kızgın kalamazdı. Her zaman cevap istemediğini düşünmüştü. Ona söz verdiği gibi yapmasını ve bu konuyu sonsuza dek kapatmasını söylemek kolay olmalıydı. Ama şimdi cevaplar yakındı, şimdi merak onu ısıırıyordu, peşini bırakmak zordu. En azından bir soru sormaktan zarar gelmezdi, değil mi? "Annemin gerçek adı neydi?"

Ryan hiç değilse bunu bilmek isteyeceğinden şüphelenmişti. "Sinead Gannon."

Makenna kaşlarını çatı. İsim fena değildi ama annesine hiç yakışmıyordu. Sormamalıydı. Bu konuyu kapatmalıydı ama ... "Peki ya benimki?"

"İlk adınızı bilmiyorum. Soyadınız Gannon-Paxton olabilirdi."

Makenna'nın burnu kırıştı. "Neden ilk adımı öğrenemedin?"

"Sen sürünün içinde doğmadın. Bu uzun bir hikaye."

Bu kesinlikle hiç mantıklı değildi. Derin bir nefes aldı ve "Hikaye nedir?" diye sormaktan kendini alamadı.

"Sen Yeni Zelanda'daki Geraint Sürüsü'ndensin. Eski Alfa Conrad sürünün başındayken tarikat gibiydi. Kontrolcü ve baskıcıydı. Her bir kurdunu hakimiyet ve sahiplik sembolü olarak damgalardı. Bir semender dövmesi vardı, bu yüzden onu sürü için bir sembol olarak kullanıyordu. Kimse şikayet etmedi. Onu kurtarıcıları olarak gördüler."

"Kurtarıcı mı?" diye tekrarladı, inanamayarak.

"Önceki Alfa daha da kötüydü. Conrad devreye girip onu öldürdüğünde sürü ona minnettar oldu. Burayı yeniden inşa etti, onlara daha fazla toprak kazandırdı, onlara bir şifacı buldu ve düzen getirdi. Tüm bunları yaparken onların sadakatini kazandı ve kontrolü ele geçirdi. Yaptığı her şeyin sürünün iyiliği için olduğuna onları ikna eden bu kişiye karşı kendilerini borçlu hissettiler. Kendilerini ona adadılar."

"Annemi neden sürgün etti?"

Ryan konuşurken bir elini yavaşça onun kolunda aşağı yukarı gezdirdi. "Annenle baban gerçek eş değillerdi ama birbirlerine değer veriyorlardı ve Conrad'dan çiftleşmek için izin istediler. İzinsiz çiftleşme diye bir şey yoktu. Bu kurtlar gerçek eş olsun ya da olmasın, birbirlerini önemsesinler ya da önemsemesinler, her çiftleşmeyi o ayarlardı."

"Ama bu onun sürüsünün geleceğini sabote etmek olur. Sadece gerçek eşler ya da damgalanmış çiftler çiftleşme bağı geliştirebilir ve sadece çiftleşmiş çiftler yavru sahibi olabilir. Bunu biliyor olmalıydı."

"Tamamen akıllı başında olmadığı söyleniyor. Belki de bu onu kör etti. Belki de sürüsünün genişlemesini istemedi çünkü küçük bir sürüyü kontrol etmek daha kolaydı."

"Aileme çiftleşmek için izin vermedi, değil mi?"

Ryan başını salladı. "Ama bir çiftin kontrolü olmadan da baskı gerçekleşebilir. Muhtemelen ilk başta saklamaya çalışmışlardır. Ama kokuları birbirine karıştığında bu imkânsız olurdu. Conrad çok öfkeliydi. Özellikle de annenin kokusundan hamileliğin ilk evrelerinde olduğu anlaşıldığı için. Diğerlerine ibret olsun diye onları alenen infaz etmek istedi. Ama ailen kaçmayı başardı. Muhtemelen Conrad bunu denemeye cesaret edeceklerini hiç düşünmediği içindir."

"Bekle, ikisi de mi kaçtı?"

"Conrad infazcılarını peşlerinden gönderdi ama onlar akıllıydı. Ortadan kayboldular."

Annesi ona Makenna'yla birlikte o daha küçük bir çocukken sürgün edildiklerini söylemişti. Eğer Ryan'ın verdiği bilgiye inanılacak olursa, Makenna sürüsünü hiç tanımamıştı. "Ama . . . babam."

"Ona ne olduğunu kimse bilmiyor. Öğrenemedim Kenna, üzgünüm."

"Annem neden bana yalan söyleyip sürgün edildiğimizi söylesin ki?"

Neden bana hikayenin tamamını anlatmadı?"

"Belki de gerçekler onun için konuşulamayacak kadar acı vericiydi. Belki de gerçekte ne olduğunu sana sen b y d ğ nde anlatmayı planlıyordu."

Belki de. "Conrad'a 'eski Alfa' dedin. şimdi  ld  m ?"

Ryan başını salladı. "Bu da onu  ld remeyeceğim anlamına geliyor." Ve bu b y k bir hayal kırıklığıydı. "Yeni Alfa iyi birine benziyor. Aynı zamanda annenin k  k kardeşi. Uzun zamandır seni ve aileni arıyordu."

Makenna bunalmış bir halde uzun bir nefes verdi. İstemediğine inanarak kendini kandırđı cevaplar beklediğinden çok daha k t yd . Çok daha k t yd . Alfa'sı sadece hain bir piç değil, aynı zamanda sapkın bir piti. Annesini s rg n etmemiş, iftleşmesine izin vermeyi reddetmiş ve sonra da onu avlayarak saklanmaya zorlamıştı. Babasına gelince... Makenna'nın ona ne olduğu hakkında h l  hiçbir fikri yoktu. Bildiği tek bir şey vardı. "Ailem başlarına gelenleri hak etmedi."

"Sen de  yle."

"şu anda t m bu bilgilerle ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum." Kendini bu kadar ham hissederken bunları sindirmek onun için çok zordu. Ve d r st olmak gerekirse, işlemek de istemiyordu. Orada yatıp her şeyin ne kadar farklı olabileceğini d ş nmek istemiyordu. Sadece eşinin ona sarılmasına ve onu rahatlatmasına izin vermek istiyordu.

İçine kapanmasından hoşlanmasa da neden bunu istediğini anlayan adam, "Onunla bir şey yapmak zorunda değilsin," dedi. Kızın ağzına hafif bir  p c k kondurdu. Ensesinden tutarak  p c ğ  devralmaya çalıştı - sert, vahşi bir  p c k. Adam ona izin vermedi. Onu yumuşak, yavaş ve derin  pt , bir elini kalçasından yukarı ve elbisesinin altından geçirerek k nını okşadı.

Ryan sahiplenici bir şekilde diğlerini kızın boğazına geçirdiğinde, kız uyarırcasına tısladı. Ryan hırladı. "Isırmak bana d şer," diye hatırlattı ona. Onun g zlerinde bir meydan okuma kıvılcımı g rmeyi bekliyordu. Onun yerine h z n ve  zlem vardı. "S yle bana

Korkular, Kenna. Bağı tıkayan tek şey onlar kaldı."

Makenna alt dudağını endişelendirdi. Sözleri ikna edici değildi; saf bir talepti. Zamanı tükenmişti, tıpkı onu yakında tükeneceği konusunda uyardığı gibi. Gerçeği söyleme konusundaki ısrarı için onu suçlayamazdı, özellikle de bunun sorunlarına çözüm olacağına inandığı zaman. Onun aksine, bunu bir risk ya da sahip oldukları şeyin sona ermesine yol açabilecek bir şey olarak görmüyordu. Çiftleşme bağının yolu açmak için onları beklediğine gerçekten inanıyordu. O aynı inanca sahip değildi ve kumar oynayıp onu kaybetmek istemiyordu.

Gerçek şu ki, onu seviyordu. Ama bu, ayak sürüyerek onu kendisine bağlamak için bir bahane değildi. Ve bencilce yaptığı şey de tam olarak buydu. Eğer bir yerlerde onu bekleyen bir dişi varsa -kurdu bu düşünceyle hırladı- bunu bilmeyi ve onu bulmakta özgür olmayı hak ediyordu. Ayağa kalkarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve derin bir nefes aldı. "Tamam. Pekâlâ. Haklı olup olmadığını ilk ve son kez öğrenelim."

Ryan ayağa kalktı, onun savunmacı vücut dilinden ya da aralarına koyduğu mesafeden hoşlanmamıştı. Ayrıca kızın ona bakış şeklinden de hoşlanmamıştı. Üzgün. Pişman. Dakikalar geçti ama kadın hiçbir şey söylemedi. "Söyle bana Kenna."

Omuzlarını dikleştirdi ve midesindeki endişeyi görmezden gelmeye çalıştı. Ciğerleri her nefeste acıyor gibiydi. Henüz onu bırakmaya hazır değildi. Ama içgüdüleri ona tam olarak yapması gerekenin bu olduğunu söylüyordu. "Sana güvenmemi isteyeceksin." Boğazını tıkayan duyguları yutkunarak, "İstesem de yapabileceğimi sanmıyorum," diye itiraf etti.

"Çünkü güvendiğiniz son kişiyi de kaybettiniz." Bunu anlıyordu. Ryan'ın kolayca kovabileceği bir korkuydu bu. "Beni kaybetmeyeceksin Kenna. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Evet, öylesin." Gülümsemesi hüzünlüydü. "Çünkü çiftleşme bağı yok." Orada hiçbir şey yoktu. Ama ağlamayacaktı. Boğazı ağrısa da, göğsü acıyla sıkışsa da, dünyası başına yıkılsa da onun önünde ağlamayacaktı. Onunla kalması için suçluluk duymayacaktı. O bunu hak etmiyordu.

"Çünkü başka bir şeyi saklıyorsun."

Birden üşüdü ve bağına iki yana sallayarak kendine sarıldı. "Hayır Ryan, değilim. Bir eşi kabul etmemin önünde duran tek korku bu."

Ryan ona doğru ilerledi, geri çekilmeye çalıştığında kalçalarını kavradı. "Frekansı bozan tek şey bu olsaydı, çiftleşme dürtüsü şimdiye kadar devreye girerdi."

"Sadece gerçek eşler
olsaydık." "Öyleyiz," diye
hırladı.

"Çiftleşme bağı yok, Ryan. Ben hissetmiyorum, sen de hissetmiyorsun. Orada hiçbir şey yok."

"O zaman başka bir şey onu sıkıştırıyor."

"Başka bir şey yok! Yanıldın!" Kadın adamın göğsünü itti ama adam bir milim bile kıpırdamadı.

"Yanılmadığımı biliyorum. Yanılıyor olsaydım, şimdiye kadar en azından bir kısmının baskısını almış olurduk." Kadının ifadesindeki kırılganlık adamın bir şeyleri yumruklamak istemesine neden oldu. "Gerçeklere bak Kenna. Çiftlerin bilinçli bir kararı olmadan da baskı gerçekleşebilir. Hiçbir şeyi seni istediğim kadar istememiştim. Sana daha önce de söyledim, sana sahip olmak için adam öldürürüm. Bana ait olduğunu söylediğimde, çok ciddiylim. Hiçbir şey ve hiç kimse seni benden alamaz. Eşin olmayan biri için böyle hissedemezsin ve onun için hiçbir şey ifade etmiyorsan, onun üzerinde iz bırakamazsın." Makenna'nın ona karşı ne hissettiğini bilmiyordu ama bir şeyler hissettiğine inanıyordu.

"Damgalama bizim için asla gerçekleşmez. Senin bu konudaki hislerine bakılırsa olmaz."

Adam anlamayarak kaşlarını çatı.

"Büyürken her şeyin nasıl ters gidebileceğini gördünüz. Ailen hem kendini hem de seni perişan etti. Eğer sadece

bekleselerdi

gerçek eşleri için-"

"İlişkileri kötü değil çünkü gerçek dost değiller. Bunun için çalışmadılar. Sorunlarını çözmeye çalışmak yerine sürekli birbirlerine saldırdılar. Gwen mutsuzluğu için hemen her şeyi ve herkesi suçluyor. Ona sürekli gerçek eşini beklemiş olmayı dilediğini söylüyor. Galen sadece gülüyor ve sözleri onu incitse de gitmesi için ona meydan okuyor. Kendi ilişkilerini zehirlediler."

Ryan cevabının onun dengesini bozduğunu görebiliyordu. Görünüşe bakılırsa Marcus haklıydı: Geçmişinin onu birine bağlanmaktan alıkoyacağını düşünmüştü. Alnını onunkine yasladı. "Bir çiftleşme bağı var. Sadece hissedemiyoruz." Nedenini anlamamıştı. Belki de bunu bozan kendisiydi. Ama vücudundaki her nefesle orada olduğuna inanıyordu. Kadının itiraz etmek üzere olduğunu görünce, "Yanılıyor olsam bile, bu benim olduğun ve seni tuttuğum gerçeğini değiştirmez," dedi.

Onu öptü, ağığını ve kararlılığını içine akıttı, böylece samimiyetini hissedecek ve tadacaktı. O da onu öptü ama bir tereddüt vardı. Eşi kendini ondan uzak tutuyordu. Buna asla tahammül edemezdi. Boğazını sıkarak öpücüğü sertleştirdi, hükmetti, tüketti ve sahip oldu. Pençeleri kollarına batarak onu fazla ileri gitmemesi konusunda uyardı. Ryan hırladı. Kız anlayıncaya ve onun olduğunu kabul edinceye kadar ne kadar zorlaması gerekiyorsa o kadar zorlayacaktı.

Makenna kendine geri çekilmesini, uzaklaşmasını söyledi. Kumar oynamıştı ve kaybetmişti. Öpmek ya da dokunmak ona ait değildi. İtiraz edince kurdu pençeleriyle Makenna'yı taradı. Kurt defolup gidebilirdi. Durumu değiştirmenin bir yolu yoktu. Aralarında bir çiftleşme bağı olsaydı, bunu şimdiye kadar hissetmiş olurlardı. Bu kadar basitti.

Ryan'ın kendi fikrine karşı çıkmasına şaşırdı mı? Hayır. Yanıldığını kabul etmeyecek kadar inatçıydı. O kadar inatçıydı ki aylarca etrafta takılmaya devam etti.

aylarca var olmayan bağın ortaya çıkmasını beklediler. Bu ikisi için de adil değildi. Birlikte geçirecekleri onca zamanın baskı sürecini tetiklemesi mümkündü; bencil yanı bu fırsatı iki eliyle birden yakalamak istiyordu. Ama onu, kaderin ona daha uygun gördüğü birinden çalacağı hissinden de kurtulamıyordu.

Yine de, adam onu yere yatırıp üzerine atladığında ona karşı koymadı. Adam elbisesini yukarı itip kalçalarının arasına yerleştğinde itiraz etmedi. Adam külotunu çıkarıp bir parmağını kıvrımlarının arasına soktuğunda ona durmasını söylemedi.

Bir kez daha, dedi kendi kendine. Ona bir kez daha sahip olacaktı.

O zaman en başından beri ona ait olmayanı bırakacaktı.

Makenna aniden kendini öpücüğe bırakıp elinin içine girdiğinde Ryan'ın rahatlamaıı gerekirdi, ama bu yanlış hissettirdi. Makenna'nın içine sayamayacağı kadar çok kez girmişti. Yatakta meydan okuyan, yaramaz ve vahşı olabilirdi. Ama şimdi ona sarılışında çaresiz bir şeyler vardı.

"Bu bir veda sevişmesi değil, Makenna." Gözleri dökülmemiş yaşlarla parladı. "Ağlama," diye hırladı. O anda duyarlı ya da sabırlı olamazdı. Çekip gitmeye razı olduğu için ona kızgındı. Ulaşamayacağı bir yerde olduğu için bağı kızgındı.

"Ben kaderin sana verdiği kişi değilim."

"Kader umurumda mı sanıyorsun? Kendi kararlarımı kendim veririm. Kendi yolumu kendim seçerim. Seni seçiyorum." Bunu vurgulamak için bir parmağını onun içine soktu. Pençeleri sırtına saplandığında homurdandı.

"Arkadaş olduğumuza ikna olmasaydın bunu söylemek bu kadar kolay olmazdı."

Evet, önemserdi. Ryan onu eşi olduğu için önemsemedi; onu Makenna olduğu için önemseyordu. Güçlü, cesur, koruyucu, sadık, oyuncu ve biraz da çılgın. Makenna onun derisinin altındaydı.

onu dışarı çıkarmak. "Sen ve ben . . . Geri dönüş yok, Kenna." Elini bükerek G noktasını ovuşturdu. Kız kıpırdanarak adamın ağzına doğru soludu. "Çekip gidemezsin."

Adam ikinci bir parmağını içine sokarken dudağını ısırdı. Konuşma konusuna rağmen, ıslaktı ve onun için ağrıyordu. Bu onu şaşırtmamıştı. Vücudu ona her zaman tepki veriyor, hatta onun vücut ağırlığıyla sıkıştırılmaktan bile tahrik oluyordu. "Çekip gidecek olan sensin."

"Neden çekip gideyim ki?" Elbisesinin üst kısmını göğüslerini ortaya çıkaracak kadar aşağı çekti. Elbisenin kumaşı göğüslerin altında toplanarak onları ağzına doğru kaldırdı.

Adamın dili meme ucunun etrafında kıvrılırken nefesi boğazında düğümlendi. "Hatalı olduğunu anladığında, sen-"

"Makenna, beni duymuyorsun." Bu haklı ya da haksız olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. "Ne olursa olsun, sen bana aitsin." Parmaklarını geri çekerek tişörtünü çıkardı ve fermuarını açtı. Aleti dışarı fırladı, ağır ve zonkluyordu. Onun içinde olmaya, ona hükmetmeye, gerçeği evine götürmeye ihtiyacı vardı. Ryan onun kalçalarını kavradı ve sikinin bir kısmını içine soktu. "Kollarını başının üstüne koy."

Gözlerini kısmıştı. "Neden?"

"Senin olmayan bir şeye dokunamazsın." Kızın hırlamasına neredeyse gülümsüyordu. "Sen benimsin, Makenna. Bu konuda hiç hata yapma. Sana sahibim. Sahip olduğum şeyi alacağım. Bunu kabul edecek misin? Senin olduğumu kabul edecek misin?" Cevap vermedi. "O zaman ellerini başının üstüne koy." Kadın adamın dediğini yaptı ama çok, çok yavaşça.

"Aferin kızıma." Yavaş ve derin itişlerle kızın içine girip çıkarken boynundaki bir izi yaladı. O kadar iyi hissediyordu ki. Çok güzel kokuyordu. Duyularının her biri onunla doluydu ve onu sarhoş ediyordu. "Aminin beni ne kadar sıkıldığını hissedebiliyor musun Kenna?" Onun boğazını ısırdı. "Sanki hiç gitmemi istemiyormuş gibi. Seni korkutan da bu, değil mi? Gideceğimden." Bacaklarından birini yukarı kaldırdı.

daha yükseğe, daha da derine inmesine izin verdi. "Sana yapmayacağımı söyledim. Bana güvenmiyor musun?"

Ellerini imlerin üzerinde yumruk yaptı. "İstesem sözünü tutacağını biliyorum."

Ryan anladı o zaman. Eş olmadıklarını öğrenmesinden ama yine de onunla kalmasından endişe ediyordu... Çünkü bunu yapacağına yemin etmişti. Bunu anlayabilirdi. Onunla yanlış nedenlerle birlikte olmasını istemezdi. Tam bunu söyleyecekti ki kız kollarını oynatmaya çalıştı. "Hayır."

Bu tek kelime otorite ve gle titreşiyordu. Kurdunu etkiledi. Ve Makenna'nın beynindeki o meydan okuyan düğmeyi tetikledi. Hırladı, "İstiyorum-"

"Ne istediğini biliyorum." Onu sert ve hızlı bir şekilde becermesini. "Ama buna sahip olamazsın."

Böylece Makenna onunla savaştı. Tekmeledi, itti ve kurtulmak için mücadele etti ama piç kurusu ağırlığını daha da artırarak Makenna'nın boğazını sıktı. Baskın tutuşu sert ve sıkıydı ama canını acıtacak kadar sıkı değildi. Sadece ona o anda kimin yetkili olduğunu düşündüğünü hatırlatacak kadar sıkıydı. Donup kalmak igdseldi. "Bırak. Bırak."

Sertçe itti. "Sorun ne Kenna? Bu senin için çok mu yavaş? Daha hızlı mı istiyorsun?" Kadın sadece homurdanarak onayladı. "Sert. Bu amciği nasıl istersem öyle sikerim. Çünkü o bana ait." Bir, iki kez derinlere daldı. "Şimdi ellerini başının üstüne koy."

Hiç korkmayan Makenna onunla tekrar dövüştü. Yani, denedi. Zar zor hareket edebildiğiniz ve güçlü bir el boğazınıza sarılmışken biriyle dövüşmek biraz zordu. Ama vazgeçmedi; ısırđı, tırmaladı ve kıvranmaya devam etti. Adamın boğazını kavrayışı kızın biraz hırıldamasına yetecek kadar esnedi. Kız sakinleştiiğinde, başparmağı yatıştırıcı, neredeyse ödüllendirici bir daire ızdı.

"Benimle savaşmayı bırak, Kenna." Ryan kalçalarını sertçe yumrukladı ve kızın amciği neredeyse acı verici bir şekilde adamın sikinin etrafında sıkılaştı.

"Sen benimsin, ben de senin. Bunu kabul et." Kalçalarına bir yumruk daha. "Kabul et amına koyayım."

Makenna onun çenesini ısırdı. Derisini yüzmüyor, sadece onu uyarıyordu. "Çiftleşme bağı yok. Bunu kabul et."

Onun cesaretine hayran kalmıştı. "Belki de yoktur." Elbette buna bir an bile inanmadı. "Ama öyle ya da böyle çiftleşeceğiz Kenna." Eğer bu çiftleşmek anlamına geliyorsa, tamam. Bağlandıkları sürece nasıl bağlandıkları umurunda bile değildi. Ondan vazgeçmeyi reddediyordu. "Yoksa yalan söyleyip bana bunu istemediğini mi söyleyeceksin?" Adam onun ağzını yaladı ve yudumladı. "Yalan söyle Kenna. Yalan söyle. Sana meydan okuyorum." Yapmadı ve adam onu iki sert hamleyle ödüllendirdi. "Gördün mü, ikimiz de aynı şeyi istiyoruz. Tek yapman gereken uzanmak ve onu almak."

Kulağa çok basitmiş gibi geliyordu. Ve o kadar cazipti ki Makenna bocaladığını hissetti, özellikle de kurdu onu sahiplenmesi için ısrar ederken. Şansını denemek ve eşinden vazgeçmek istiyorsa, bu onun seçimiydi, değil mi? Saf ve aptal birinden faydalaniyor gibi değildi. O büyük bir çocuktı ve kendi kararlarını verebilecek kapasitedeydi. Yaptığı seçimin ve etrafındaki tüm sorunların tamamen farkındaydı. Düşüncesiz değildi, bu da bunu enine boyuna düşündüğü anlamına geliyordu. Yine de . . . "Emin olmalısın. Ne olursa olsun, istediğin kişinin ben olduğumdan yüzde yüz emin olmalısın."

Ryan iki elini de kızın saçlarının arasına sokarak bakışlarıyla onu kıştırdı. "Tek istediğim sensin. İsteyebileceğim tek şey." Kalçalarında daireler çizdi. "Sen benimsin, ben de senin. Söyle." Sabırsız bir hırıltıyla itti. "Söyle amına koyayım."

Makenna derin bir nefes aldı, onunla savaşmaktan yorulmuştu; kendisiyle ve kurduyla da savaşmaktan yorulmuştu. O seçimini yapmıştı. Kaderin canı cehenneme. "Ben seninim, sen de benimsin." Nadiren anlamlı gözlerinde zafer, tatmin ve çıplak sahiplenme parlıyordu. Sonra adam şiddetle içine girip çıkmaya başladığında tüm düşünceler beyninden çekildi. "Siktir." Kadın kendini sıkıca tuttu, pençeleri adamın omuzlarına öyle bir saplandı ki

kan çekti. Göğsünden bir onay hırıltısı yükseldi. Pençelerini adamın sırtında kalıcı izler bırakacak kadar derine batırdı.

Ryan sadece bacaklarını omuzlarına asacak kadar durakladı ve sonra tekrar ona vurmaya başladı - bu sefer daha derine, o kadar derine ki biraz canını yaktığını biliyordu. Kızın amcığı sıkılaştı, sikini kremle yıkadı ve kız her hamleye doğru eğildi.

Saçlarını yumruklayarak, boğazını ortaya çıkarmak için başını kenara çekti. Boynunda seçtiği noktayı yaladı ve emdi, ona ne olacağını haber verdi. Sonra ısırdı. Dişlerini sertçe batırdı, kanın tadını aldı. Makenna çığlıklar atarak boşalırken amcığı onu sıktı ve etrafında çırpındı. Bu sırada adam ısırığı yaladı ve emdi, onu tam olarak ne olduğu anlaşılacak kesin bir işaret haline getirdi - bir iddia işareti.

Makenna şaha kalkıp boynunun kıvrımını ısırırken Ryan homurdandı. Hayır, onu sadece ısırmıyordu; onu işaretliyordu. Ona sahip çıkıyordu. Bu bilgi onu tam anlamıyla uçurumun kenarına fırlattı. Yumruğunu Makenna'nın saçlarında sıkarak sikini derinlere soktu ve eşinin içinde patladı.

Kemikleri kırılan Makenna, vücudu küçük artçı şoklarla sarsılırken gözleri kapalı yatıyordu. Ryan artık geri dönülmez bir şekilde onun olmuştu ve bu bilgi her yerini ısıtıyordu. Yine de her şey acı-tatlıydı, çünkü sahiplenmeye eşlik edecek bir bağ yoktu. Bunun yokluğu fiziksel bir acı veriyordu. Bu acıyı hafifleten tek şey, baskı sürecinin artık kesinlikle başlayacağı bilgisiydi.

Kadının bacaklarını adamın omuzlarından indirmesine izin veren Ryan, artık rahatlamış olan kurdu memnuniyetle guruldarken taze ısırığı yaladı. Boynunda çoğu iddia izinden daha yukarıdaydı. Her sabah kızın ilk fark ettiği şeyin bu olmasını istiyordu; ona bakan herkesin onun sahiplenildiğini bilmesini istiyordu. "Artık bana ait olduğunu bir daha asla iddia edemezsin."

Kaşlarını çattı. "Aslında-"

"Sakın denemeye kalkma," diye uyardı onu. Ama kadın gülüyordu. Adam onun çenesini ısırdı.

"Hey!"

Sırt üstü yuvarlandı ve onu da yanına alarak üzerine yayıldı. "O zaman benimle dalga geçme."

"Ama
eğlenceli."

Homurdandı.

"Evet, öyle. Kabul etmelisin ki beni başka türlü istemezdin."

Ryan kaşlarını çatı. "Aslında-"

"Siktir git, Beyaz Diş." Kıkırdadı. Sonra kurduna, hayvanın uzun zamandır istediğı şeyi verdi.

Kadın çok hızlı yer değiştirebiliyor, diye düşündü Ryan, birden karşısında güzel, gümüş rengi bir kurt belirdi. Kadın onun çenesini yalarken Ryan onun boynunu okşadı. Bir kelebek dikkatini çekerek onlara doğru uçtu. Kurt onu kovaladı ve pençesiyle vurmaya çalıştı. Görünüşe göre dikkati kolayca dağılıyordu. Bu varsayım bir arı sesinin onu döndürüp böceğı aramaya itmesiyle kanıtlandı. Ryan neredeyse gülümsüyordu. Kurdu yüzeye doğru hamle yaptı, eşiyle vakit geçirmek istiyordu. Ryan geri çekildi ve ona verdi.

Eşinin yer değiştirdiğini gören diş, şakacı bir şekilde dişlerini gösterdi ve sıçrayarak uzaklaştı. Erkek, eşinin kokusunu takip ederek ağaçların arasında koşturdu. Diş hızlıydı. Ama erkek daha hızlıydı. Onu her yerde takip edebilirdi. Çok geçmeden kız onun görüş alanına girmiş. Erkek kurt ileride bir dere olduğunu biliyordu. Dönmesi gerektiğini biliyordu. Başka bir yol seçti; ona önden yaklaştı.

Diş, eşi yaklaşırken durmadı. Etrafından dolaşmaya çalışmadı. Bir havlamayla saldırdı ve onu yere düşürdü. Adam ayağı kalktı. Tetikte. Hâlâ uyanık. Bu hoşuna gitmemişti. Hırlaması bir alaydı; oynamak istiyordu. Ona nasıl oynanacağını öğretecekti.

Erkek de onu takip etti. Güreştiler. Birbirlerini yere yuvarladılar. Şakacı bir şekilde ısırdılar, yaladılar ve pençelediler. Sonra ona binmiş, ensesini ısırılmış. Onu sahiplendi

tıpkı insanının yaptığı gibi. Erkek kurt bir çiftleşme bağı olması gerektiğini anlamıştı. Bunu hissetmediği için kafası karışmıştı. İnsan yarısını onu bulması için teşvik etti.

Ryan ve Makenna insan derilerine dönüp yan yana uzandıklarında, kurduna çiftleşme bağının frekansını bozan her neyse onu temizleyeceğine dair söz verdi. Hiçbir şey onunla eşi arasına giremeyecekti. Hiçbir şey.

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

Ryan ertesi sabah görevde değildi ama yine de iç saati sayesinde her zamanki saatinde uyandı. Ve işte eşi oradaydı. Uykusunda hep genç görünürdü. Aldatıcı bir şekilde zararsız.

Boynundaki iddialı ısırik gözüne çarptı ve onu asla eşit olamayacağından şüphe duyduğu erkeksi bir tatminle doldurdu. Artık her şey resmileşmişti. Makenna Wray artık onun eşi olduğuna ikna etmeye çalıştığı kişi değildi; o artık onun eşiydi. Artık geri dönüş yoktu, sadece ileri gitmek vardı.

Kızın hâlâ gerçek eş olduklarına inanmaması onu rahatsız ediyordu. Ama eskisi kadar değil, çünkü bu onu seçtiği anlamına geliyordu -kader onları eşleştirdiği için değil, önemsemediği için. Makenna'nın bakış açısına göre, Ryan'la birlikte olmak, onu sahiplenmek ve karşılığında onun da kendisini sahiplenmesine izin vermek için gerçek eşinden vazgeçmişti. Bir insan derinden önemsemediği sürece bunu yapmazdı.

Durum tersine dönseydi, o da aynısını yapardı. Ona söylediği gibi, istediği ve isteyeceği tek şey oydu. Kendisine onun gibi uyan başka birini hayal bile edemiyordu.

Kendi içgörüsünden yoksun değildi. Duygusal olarak çok kopuk olduğunu ve gerçeklere çok fazla güvendiğini biliyordu. Çok fazla ciddi olabileceğini biliyordu ve

nasıl eğleneceğini biliyordu. Makenna onu dengeledi. Olaylara farklı açılardan bakmasını sağlayarak durumların duygusal çağrışımlarını görmesini sağladı. Onu oynamaya, şakalaşmaya ve olayları fazla ciddiye almamaya zorladı.

Aynı şekilde Ryan da onu dengeledi. Makenna'nın gözleri duygularla o kadar kör olabiliyordu ki, olayları her zaman kutunun dışından değerlendirmiyordu. Gerçeklere işaret ederek onu bunu yapmaya itti. Ayrıca, Makenna'nın şakacı ve yaramaz doğası kötü bir şey olmasa da, bu özellikler ne zaman sinirlense kendini kışkırtma ve düşmanlaştırma ihtiyacı olarak gösteriyordu. Ryan, Makenna'nın davranışlarının sonuçlarını düşünmesini sağladı; ders yavaş ilerliyordu ama Ryan'ın umudu vardı.

Ayrıca, Ryan çok az empati hissederken, Makenna çok fazla hissediyordu. O kadar ki başkalarını ön planda tutuyor, kendisinden çok barınak için yaşıyordu. Ryan buna asla izin vermezdi. Onu kendi değerini görmeye zorlayacaktı, tıpkı Makenna'nın ona kendi değerini görmeyi öğrettiği gibi. Her zaman kanıtlaması gereken bir şey olduğunu, değerini kazanması gerektiğini hissetmişti. Ona asla böyle hissettirmedi. Hiçbir zaman onun ne kadar patavatsız olduğundan ya da ona ne kadar az güzel söz söylediğinden şikayet etmedi. Duygusal olarak bu kadar kopuk olduğu için onu eleştirmede ya da yargılamadı.

Birbirlerini tamamlıyor ve güçlendiriyorlardı, gerçek eş olamayacak kadar iyi uyuyorlardı. Sürünün geri kalanı da aynı fikirdeydi. O ve Makenna dün gece yemeğe çıkıp birbirlerini sahiplendiklerinde ve çiftleştiklerinde hiç şaşırmamışlardı. Ama çiftleşme bağı olmadığını duyunca şok olmuşlardı. Bu durum dişileri şiddetle rahatsız ediyordu.

Makenna'nın göz kapakları titreyerek açıldı ve ancak o zaman başparmağıyla Makenna'nın işaretini daire içine aldığını fark etti. "Seni uyandırmak istememiştin."

Ona daha da sokuldu ve köprücük kemiğine bir öpücük kondurdu. "Uyumaya devam et."

Ryan elini aşığı kaydırıp kızın kışına koydu. "Yapamam." Ama onunla kalacak, uyurken ona göz kulak olacaktı.

"Elbette yapabilirsin." Göğsünü okşarken kelimeler tenine doğru fısıldanıyordu. "Dene. Benim için."

Sırf onu şımartmak için gözlerini kapadı ve onun kendisini okşayıp sevmesinin tadını çıkardı. Kısa süre sonra eli gevşedi ve nefes alış verışı düzleşti. Ryan onunla birlikte uzandı, ciğerlerinde eşinin kokusu, ellerinin altında onun teni ve onun-

Gözleri birden açıldı. Neredeyse uyuyakalmıştı. Aslında, eğer başucundaki saate inanılacak olursa, uyuyakalmıştı. İki saatten fazla. Sırt üstü yuvarlandı, küçük dolaptan cep telefonunu aldı ve saate baktı. Görünüşe göre saat yalan söylemiyordu.

Makenna mırıldandı, onun sıcaklığını kaybedince uyandı. "Neyin var?"

"Saat sekiz," dedi inanmayarak.

Kaşlarını çattı. "Yani?" Sonra farkına vardı. "Tekrar uykuya mı daldınız? Bu iyi bir şey."

Homurdanarak ona döndü.

"Ve uyandığımda seni burada bulmak çok güzel. Genelde gitmiş olursun."

Kadının sesindeki bir şey Ryan'ın kaşlarını çatmasına neden oldu. "Bu seni incitiyor."

"Acıyor mu? Hayır, işinin önemli olduğunu biliyorum. Ama her uyandığında benim çoktan gitmiş olduğumu düşünsene. Değişiklik olsun diye burada olmam güzel olurdu, değil mi?"

Ryan her uyandığında onun gittiğini düşünerek kaşlarını çattı. Her sabah uyandığında gördüğü ilk şeyin o olması hoşuna gidiyordu. Uyuyor olsa bile gitmeden önce onu öpebilmek hoşuna gidiyordu. "Bazı vardiyeleerimi değıştireceğim."

Makenna gözlerini kırptırdı, onu yanlış duyduğundan emindi. "Ne dedin?" "Altı günde bir erken çevre koşusu yapmama gerek yok. hafta. Bunu ikiye indireceğim."

"Saatlerinizi değıştirmeniz için sizi suçlamaya

çalışmıyordum."

"İstediğim için yapıyorum." Ve çünkü onu bir nebze bile üzecek hiçbir şey onun için kabul edilemezdi. "Tıpkı senin haftada barınakta çalıştığın gün sayısını azaltacağın gibi. Tek bir gün bile izin almıyorsun."

Gözlerini kısmıştı. "Bunu zaten konuşmuştuk. Barınak benim için önemli."

"Olmalı. Ve hayatınızın bir parçası olmalı. Ama hayatınız olmamalı."

"Bunu diğer infaz memurlarından daha uzun süre ve daha çok çalışan kişi söylüyor." Gerçi bundan daha fazlasıydı. İşinin kim olduğuyla iç içe geçtiğini fark etmeye başlamıştı. Muhtemelen daha çocukken eğitime başladığı için. "Şikâyet etmiyorum. Sadece burada biraz ikiyüzlü davrandığınızı söylüyorum."

"Sadece bazı vardiyalarımı değiştireceğimi söyledim." Arkadaşı yavaşça kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Değiştirmeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Bence boş vaktin olunca çıldıracaksın."

Onu öptü. "Eğer benimle olursan yapmam." Gerçek buydu.

Dudaklarını bükerek bu fikri düşündü. "Haftada bir gün izin alacağım."

"Ve artık benzin istasyonunda çalışmak zorunda olmadığın için her gece geç saatlere kadar kalmayacaksın."

"Geç saatlere kadar çalışıyorsun." "Sen durursan ben de dururum."

Onun gözlerini aradı, bu elbette anlamsızdı, çünkü nadiren bir şey ele verirlerdi. "Gerçekten yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Seninle daha fazla zaman geçirmek istiyorum."

Buna nasıl hayır diyebilirdi? Burnunu onunkine sürttü. "Tamam. Bugün hiç çalışmayacağım. Alışverişe gitmem gerekiyor." Dante ve Trick dün kızın eşyalarını ev sahibinden almışlardı; hasar görmemiş pek bir şey kalmamıştı. Giysilerinin çoğu kendi mutfak bıçaklarıyla kesilmişti. Daha çok üzülmüştü

Mustang'inin artık bir hurda yığınınına benzediğini duyunca çok şaşırdı. Görünüşe göre aşırılık yanlıları onunla biraz eğlenmişler.

"Ben de seninle geleceğim."

Makenna gözlerini kırptırdı. "Az önce ne dediğimi duydun, değil mi?"

Alışverişe gittiğimi mi?"

"Evet."

"Alışverişe çıkacak kadar sabırlı olduğunu sanmıyorum. Sen bir iz sürücüsün; avcı tipi bir kişiliğin var. Bahse girerim alışverişe askeri görevler gibi bakıyorsundur: içeri girer, ürünü alır ve aynı hızla çıkarsın."

Evet, yaptığı tam olarak buydu.

"Ben . . . Ben bir tarayıcıyım." Onun çenesini öptü. "Seni delirteceğim."

O zaman diğer günlerden pek bir farkı kalmazdı. "Ben de seninle geliyorum." Remy olayı bitene kadar hiçbir yere yalnız gitmeyecekti.

Derin bir nefes verdi. "Eğer eminsen."

"Benim korumama ihtiyacın olmadığını iddia etmeyecek misin?"

"Tehlikeyle tek başına yüzleşmekte ısrar eden kitap ve film kahramanlarını hiç anlamadım. Kendini koruyabilmek var, bir de aptal olmak var. Bire bir dövüşte senin devreye girmene ihtiyacım olmaz. Ama bir grup aşırılık yanlısına karşı biraz yardıma ihtiyacım olabilir." Daha önce ona yaptıkları saldırı bunu ona açıkça göstermişti. "Ve ben bir hedefken benden uzakta olmanın seni çıldırtacağını biliyorum. Bunu sana yapmak istemiyorum."

Onu çok iyi anlıyordu.

"Ve, hey, belki sana da bir şeyler alabiliriz." "Hayır, teşekkürler" homurdanması onu gülümsetti. "Gardırobunu gördüm. En fazla üç markadan oluşuyor ve sürekli aynı şeyleri giyiyorsun."

"Çünkü üzerime oturduklarını ve rahat olduklarını biliyorum." Ryan'ın giydiği şeylerden istediği tek şey buydu.

"Ama sen sadece koyu renkler giyiyorsun." "Sadece koyu renkleri severim."

"Her neyse. Size yardım edilemeyeceği açık. Şimdi, gelmek istediğine emin misin? Çünkü sıkılacaksın, çileden çıkacaksın ve ağlamak isteyeceksin. Onun yerine Jaime ve Taryn'den gelmelerini isteyebilirim; o zaman yalnız kalmam."

"Ben de seninle gelmek istiyorum."

"Pekala, ama uyarılmadığınızı söylemeyin."

Dört saat sonra Ryan yaşama isteğini hızla kaybediyordu. Bağlangıçta eğiyle alışveriğ yapmak o kadar da kötü değildi. Onu eğlenirken, rahat ve kaygısız görmek hoşuna gitmişti. Ayrıca, ona tarayıcı olduğunu söylemesine rağmen aptalca bir şekilde çok uzun sürmeyeceğini düşünmüştü. Neden mi? Çünkü ayrılmadan hemen önce onu bir kâğıda bir şeyler karalarken yakalamıştı. Ne yazdığını sorduğunda, "Her zaman ihtiyacım olan şeylerin bir listesini yaparım. Sonra kendime bu listeden sapmayacağıma dair söz veririm. Bu beni ihtiyacım olmayan şeyleri almaktan ve sonra da çok fazla harcamaktan alıkoyuyor."

Bu pratik kural onu şaşırtmış ve etkilemişti. Düşünmediği şey, onun para harcamama konusundaki kararlılığının alışveriş gezisini daha da uzatacağıydı. Eğer bir şey hakkında kararsızsa, onu bırakacaktı. Rengi, dokusu, kalıbı ve fiyatından yüzde 100 memnun değilse, satın almazdı.

Böylece başka bir dükkana giderlerdi. Ve o da katırdı.

Arkadaşının pazarlıkları sevdiğini çabucak öğrenmişti. Eğer bir indirim varsa, o da hemen oradaydı. Sırf indirimde olduğu için bir şeyler satın aldığından değil. Hayır, indirimde olmasa da satın alacağı bir şey yoksa satın almazdı. Bu onu her rafı, her rafı ve her katı kontrol etmekten alıkoymuyordu. Peki bütün bu kuponları nereden buluyordu?

Bir de onun fikrini sorduğu zamanlar vardı. Zaten ona hep aynı görünen kıyafetler hakkında yorum yapacak güvenilirliğe sahip olmadığını anlamıyor muydu? Alnında biriken teri görmüyor muydu?

yanlış şeyler söyleyip onun duygularını incitme ihtimalinden korkuyor muydu? Ve ne istediğine çoktan karar verdiği ortadayken neden onun fikrini sorsun ki?

Bir şeyi yüzde 100 beğense bile satın alacağının garantisi yoktu. Hayır, cep telefonundan fiyat karşılaştırma sitelerine bakardı. Eğer ürün başka bir yerde daha ucuzsa, onu o mağazaya sürüklerdi.

Her şeyi denedi. Ve bu konuda da aceleci davranmazdı. Onu rahatsız eden şey, sonunda deneme kabinlerinden çıktığında, genellikle o lanet şeyleri istemediğini ya da sezon sonu indiriminde geri gelip daha ucuza alacağını söylemesiydi. Ryan hiçbir şeyi denemezdi. Sadece satın alır ve eve götürürdü. Eğer uymazsa, hiç giymeyecek olsa bile gardırobuna asardı.

Bu nedenle artık aç, susuz, sıkılmış ve yorgundu. Ama ona kızgın olamazdı. Bunu kendi başına o getirmişti. Makenna onu uyarmıştı. Hatta birkaç kez. Ayrıca düzenli olarak eve gitmesini önermişti.

Sonunda bittiğini açıkladığında Ryan kendini tutamayıp, "Tanrıya şükür," diye bağırdı.

Güldü. "Hadi, yemeğe gidelim."

Bütün gün aklına gelen en iyi fikirdi bu. Midesinin çaresizlikten kendi kendini yemesinden korkarak, onu en yakın restorana sürükledi. Tam tatlıyı bitirmek üzereyken cep telefonu çaldı.

Makenna gülümseyerek selam verdi: "Selam Dawn, nasılsın?"

"Bir iyi bir de kötü haberim var."

Makenna'yı bir önsezi duygusu kapladığında kaşığını yere bıraktı. "Önce kötüyü söyle."

"Sponsorlarımızdan biri aradı ve bir kurdun kendisine şantaj yaparak fonunu geri çekmeye çalıştığını bildirdi."

Makenna küfretti ve kurdu hırladı. Her kelimeyi duyabilecek olan Ryan dışarıdan bir tepki vermedi ama

kızacağını biliyordu. Sonra aklına bir şey geldi. "Bekle, 'denedim' dedin."

"İşte bu iyi haber." Dawn'ın sesinde hafif bir gülümseme vardı. "Gözünü korkutmayı reddetmekle kalmıyor, şantaj girişimi hakkında konseye ifade vermeyi de kabul ediyor."

Bu gerçekten iyiydi. Konseyi, barınakta yaşanan tüm sorunlardan Remy'nin sorumlu olduğuna ikna etmek için her türlü yardıma ihtiyaçları olacaktı.

"İyi haberler almak güzeldi, özellikle de dün gece olanlardan sonra."

Makenna kaşlarını çatı. "Dün gece mi?"

"Bilgisayar çöktü. Görünüşe göre birisi tüm sistemi bozan bir virüs göndermiş. Hafıza kartında yedek dosya tutmam konusunda ısrar etmeseydin, her şeyi kaybedecektim."

Makenna'nın aklına güçlü bir olasılık geldiğinde, soğuk uzuvlarını istila etti. "Orospu çocuğu."

"Ne?"

Dehşet göğsüne ağır bir yük gibi çöken Makenna, "Virüsü Remy gönderdi. Ama ya önce sisteme girmeyi başardıysa? Bütün dosyalarımızı ele geçirebilirdi." Ryan'a sorgulayıcı bir bakış fırlattı, onun kendisiyle çelişeceğini umuyordu.

Ryan kaşlarını çatarak, "Bu mümkün. Bilgisayarın sabit diskindeki bilgilere erişmek için kullanılan bazı virüsler var."

Siktir, siktir, siktir. "Bunun ne anlama geleceğini düşün."

Şafak nefesini tuttu. "Saklanan yalnızların isimlerini biliyordur. Onları ifşa edebilir. Makenna, onları buradan çıkarmalıyız."

Midesi çalkalanan Makenna bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Eğer dosyaları dün gece aldıysa, fazla zamanımız yok demektir. Şahsen, hepsini bir kerede ifşa edeceğinden şüpheliyim. Barınağın herhangi bir savaşta zarar görmesini istemeyecektir."

Dawn sakinleştirici bir nefes aldı. "Bu doğru. Ama bence riske girmemeliyiz. Güvende olmak üzülmekten iyidir."

Makenna da aynı fikirdeydi, bu yüzden Ryan'la birlikte doğruca barınağa gittiler. Yolda Ryan Trey'i aradı ve durumu açıkladı. Onlara çok yakında barınakta buluşmak üzere kurtlarından bazılarını göndereceğini söyledi.

Makenna binaya girdiğinde, manik görünümlü Dawn'ı Colton'la hararetli bir şekilde konuşurken buldu. Makenna'yı görünce omuzlarındaki gerginlik biraz azalır gibi oldu. Makenna'yı kucağına çekti. "Tatlım, geldiğin için çok teşekkür ederim." Dawn geri çekilirken boynuna baktı ve hafifçe gülümsedi. "Birisi sahiplenildi. İkinizin de sonunda kaçınılmaz olanı kabul etmenize sevindim. Tebrikler."

Ryan başını eğerek onun sözlerini kabul etti. Colton da tebriklerini ilette. Ryan onu görmezden geldi ve Makenna'ya yaklaştı. Onu iyi tanımayan biri muhtemelen ne kadar gergin olduğunu anlayamazdı. Ryan onun diğerleri için güçlü kalmak adına elinden geleni yaptığını görebiliyordu - her zamanki gibi diğer insanları kendinden önce tutuyordu. Kurdu ona sokulmak, onu rahatlatmak istedi.

Kapı açıldı ve Ryan döndüğünde Jaime, Dante, Trick, Dominic ve -ne oluyor lan- Zac'in içeri girdiğini gördü.

Ryan'ın kaşlarını atması zerine Dominic hemen, "Bu yalnızların tamamen yabancılarla gitmekten mutlu olacaklarından şüpheliyim, özellikle de sen bir seri katil gibi görünürken, Trick'in o korkunç yarası varken ve Dante o kadar büyük ki kendi posta kodu var. Ama Zac'i tanıyorlar. Onun iyi ve sağlıklı olduğunu görürlerse bizimle gelme konusunda daha rahat olabilirler."

Ryan mantıklı olduğunu inkâr edemezdi ama bundan hoşlanmak zorunda da değildi. Makenna'nın da pek hoşuna gitmiş gibi görünmüyordu.

"Kaç kişinin taşınması gerekiyor?" Jaime sordu.

"Başlangıçta dokuz tane vardı," diye yanıtladı Dawn. "şimdi sadece üç tane var."

Ryan, "Bunlar ocuk mu yoksa yetişkin mi?" diye sordu.

"Bir yetişkin, iki çocuk. Hiçbiri kurt değil.
Bu bir sorun olur mu?"

Jaime başını salladı. "Sürümüz, hangi türden olurlarsa olsunlar onlara sığınak vermeyi kabul etti."

"Teşekkür ederim. Bunu ne kadar takdir ettiğimi bilemezsin.

Madisyn ile birlikte ofisimdeler."

Makenna ofise doğru giderlerken Ryan'ın yanında kalmasından memnundu; kolunun onunkini okşamaları bir şekilde rahatlatıyordu. Kızgındı, endişeliydi ve her şeyi yakıp yıkmak istiyordu. Sığınağın güvenli bir yer, bir sığınak olması gerekiyordu ve Remy bunu mahvetmişti.

"Sence bizimle gelmeyi kabul edecekler mi?" Ryan Makenna'ya sordu.

"Zac'in hepinize güvenmesi gibi basit bir nedenden dolayı olabilir. Ama açıkçası emin değilim. Riley ... şey, göreceksiniz."

Ofise girdiklerinde çita, yılan ve kuzgun kokuları Ryan'a aynı anda çarptı. Makenna'nın endişesi yüzünden zaten gergin olan kurdu duruldu. Madisyn masanın arkasından kalktı ve diğer yetişkin kadın iki küçük çocuğun önüne yerleşti. Üçünü de ziyaretlerinden birinde uzaktan görmüştü.

Birbirleriyle akraba olduklarından şüpheliydi. Yetişkin dişi ufak tefekti ve kuzgun şekil değiştirenlere özgü koyu yanardöner saçları vardı. Küçük oğlanın bir tutam sarı buklesi vardı ve kuzgunun arkasına çömelmiş, saldırmaya hazır bekliyordu. Kuzgunun bacağına dolanan ikinci çocuk ise karamel saç örgülerine ve yabancıları ciddi bir ifadeyle süzerken bir kez bile kırpmadığı altın rengi gözlere sahipti.

Zac ellerini kaldırdı. "Çocuklar, sorun yok; bu kuzenim Ryan ve sürü arkadaşlarım Dominic, Jaime, Dante ve Trick."

Küçük kız Makenna'ya doğru koşmaya çalıştı ama kuzgun koluyla ona engel oldu.

Dawn yalnızların yanına yaklaştı. "Riley, geri çekilebilirsin. Sana ya da çocuklara zarar vermezler. Aslında, onlar

size kalacak bir yer vermeyi teklif etti. Onlar iyi insanlar. Öyle olmasalardı Zac'in sürülerine katılmasına izin vermezdik."

"Ama Zac'in dediği gibi, onlardan biri onun kuzeni," dedi kuzgun, gözlerini kısa bir süre Ryan'a dikerek. "Ona iyi davranıyor olmaları onlara güvenmemiz gerektiği anlamına gelmez."

"Senden güven beklemiyorlar Riley," dedi Makenna. "Sadece yardım etmek istiyorlar."

Riley'nin keskin bakışları Anka kurtlarını inceledi. "Neden bize yardım etmek istiyorsunuz?"

"Yapılması gereken doğru şey bu," diye yanıtladı Jaime. "İnsan ya da şekil değiştiren her çocuk korunmalı. Onları korumaya istekli olduğun belli ama eğer biri onlar için gelirse bunu tek başına yapmakta zorlanacaksın. Hikayenin ne olduğunu bilmiyorum ve sormuyorum da. Tek istediğim yardım etmemize izin vermeniz. Onların iyiliği için."

Uzun bir sessizlikten sonra Riley kısa bir süre Dawn'a baktı. "Geleceğiz. Ama tüm bunlar sona erene kadar. Bu Savannah, dört yaşında ve Dexter, iki yaşında."

Dominic kalçalarının üzerine çöktü ve çocuklara gülümsedi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Zac de çömeldi ve hem o hem de Dominic çocuklara sürüden ve bölgelerinden, koşmak için ne kadar alana sahip olacaklarından ve tüm yerel vahşi yaşamdan bahsetti. Savannah ve Dexter dikkatle dinliyor, yavaş yavaş rahatlıyorlardı.

Makenna Ryan'a doğru eğilerek alçak sesle, "Dominic'in çocuklarla arası iyi. Bunu beklemiyordum."

Jaime homurdandı. "Dominic herkesi etkileyebilir... ama bazen bu çekicilik biraz çarpık olabiliyor." Ryan homurdandı.

"Chevy'yi yan sokağın yakınına park ettik," dedi Dante. "Onları içeri sokmak yeterince kolay olmalı. Camlar renkli, bu yüzden görülme konusunda endişelenmelerine gerek yok. Trick ve Dominic barınakta kalacaklar. Şu andan itibaren, etrafta her zaman iki Phoenix infazcısı olacak. Remy şüphelendiğiniz şeyi yaptıysa, yakında bu kapıda sorun çıkacak. Koruyucu muhafızlar

Ama büyü onların büyük bir yaygara çıkarmasını ya da binaya zarar vermesini engelleyemez."

"Alınma ama," dedi Makenna, "eğer böyle bir şey olursa, iki infazcı onları alt edemez."

"Hayır," diye onayladı Jaime, "ama bu onların dengesini bozacaktır." Trick başını salladı. "O pisliklerden herhangi biri buraya gelirse, binaya kolayca girebileceklerini ve istedikleri kişiyi alabileceklerini düşünerek bunu yapacaklardır. Yalnızların bir sürünün korumasına sahip olacağını tahmin edemezler. Yaptıklarının sürümüzü ele geçirmek anlamına geleceğini anladıklarında, nasıl ilerlediklerine dikkat edeceklerdir."

"Bizim sürümüz Remy'ninki kadar büyük olmayabilir," dedi Dante, "ama onunkinde olmayan bir şey var: saygı görmek. Aynı derecede saygı duyulan bir sürü olan Merkür kurtlarıyla da güçlü bir ittifak içinde olmamız, bizi çoğu şekil değiştirenin bulaşmaktan çekindiği insanlar haline getiriyor."

Makenna ensesini ovuşturdu. "Söylediklerinizde haklısınız ve buralarda bazı infazcılarının olması sadece iyi bir şey olabilir. Ancak sürünüzün bize yardım ettiği görülürse, birileri sığınağa ihtiyacı olanları saklayanların siz olduğunu tahmin edebilir."

"Onlara Remy'nin bu bölgeyi ele geçirmesini kolaylaştırmak için insanları barınağın üzerine nasıl salmaya çalıştığını anlatırsak olmaz." Trick omuz silkti. "Bu tam bir gerçek değil ama yalan da değil. Zaten onu pek sevdiklerini sanmıyorum, çünkü sürekli sürüleri ele geçiriyor ve bölgesinin büyüklüğünü artırıyor. Şekil değiştirenler bundan hoşlanmayacaktır çünkü bu onu bir tehdit haline getirebilir."

Ryan, Remy'nin çok güçlü görüldüğü takdirde onu ortadan kaldırmak için birleşecek şekil değiştirenler olacağını düşünüp düşünmediğini merak etti. Bu gerçekten güzel bir gün olurdu.

Dakikalar sonra Jaime, Dante, Zac ve yalnızlar binanın yan kapısından çıkıp Chevy'ye doğru yola koyuldular. Dawn ve Makenna kalan sakinleri Remy'nin eylemleri hakkında bilgilendirirken, Ryan, Dominic ve Trick barınak bölgesinde kapsamlı bir devriye gezdi. Hiçbirinin

yabancılar sınırın etrafında oyalanırken, binaya geri döndüler.

Dawn çocuk oyun alanının yanında bekliyor, ellerini endişeyle birbirine sürtüyordu. "Bir şey bulabildin mi?" Ryan başını salladı ve Dawn rahat bir nefes aldı. "Mahalle sakinlerine ne olduğunu anlattık. Anlaşılır bir şekilde endişeliler ama hiçbiri ayrılmak istemiyor. Aslında, birçoğu herhangi bir sorun çıkarsa sığınağı savunacaklarını ifade ettiler. Ryan, Makenna'yı bodrumda bulacaksın, malzemeleri not alıyor."

Dawn'a başıyla selam vererek binanın içine girdi ve arkadaşını bodrum katına kadar takip etti, orada onu bir panodaki kutuları kontrol ederken buldu.

Ona bir gülümseme attı. "Hey. Davetsiz misafirlerden bir iz var mı?" "Hayır." **Aralarındaki** mesafeyi kapattı. "Biz Şimdi yalnız."

Etrafına bir göz attı. "Bu doğru."

"İyiymişsin gibi davranmayı bırakabilirsin demek."

Makenna bu yorumu başından savmayı düşündü ama bu sadece onu aşağılamak olurdu. O bunu hak etmiyordu. "Sadece kendime kızgıyım."

"Kendine mi?"

Panoyu göğsüne bastırdı. "Bu insanların korunduğunu sanıyordum Ryan. Koğuşların her türlü tehlikeyi uzak tutacağını düşünmüştüm. Ama Remy yine de burayı istila etmenin bir yolunu buldu. Bunu hesaba katmalıydım ama yapmadım. Dawn çok yıkıldı, benim hatam olduğu halde sakinleri yüzüstü bırakmış gibi hissediyor."

Ryan saçının bir tutamını kulağının etrafına doladı. "Mantıksız davranmayı bıraktın mı?" Gözlerindeki o vahşi pırıltı parladı.

"Affedersiniz?"

Panoyu aldı ve aralarındaki bu küçük engelden hoşlanmayarak yakındaki bir rafa bıraktı. "Başka birinin eylemlerinden sorumlu değilsiniz. Sebep ve sonuç diye bir şey vardır. Remy sebep, bunlar da sonuç. Sen bu denkleme girmiyorsun."

Adamın gerçekçi tonu muhtemelen onu kızdırmalıydı ama Makenna bunu rahatlatıcı buldu. Aklında bir şey olduğunda, kendini çıldırtana kadar ona takılıp kalırken bulurdu. Ryan'ın pratik, saçma sapan olmayan tavrı kafasındaki kaosu yatıştırmanın bir yolunu bulmuştu.

İki eliyle kadının yüzünü kavradı. "Suç yalnızca ona ait. Sen bu sığınağa her şeyini koydun. Buradaki hiç kimse olanlar için seni suçlamaz." Elini ensesine doğru kaydırды ve onu kendine çekti. İç çekerek alnını onun göğsüne yasladı. Adam, kız ona karşı rahatlayana kadar sırtını ovdu. "Sana yaşattığı stresten nefret ediyorum. Ve yardım etmek için hiçbir şey yapamamaktan da nefret ediyorum." Makenna'nın mutluluğu onun için çok önemliydi ve bu tehdidi ortadan kaldıramamak her gün her saniye ona eziyet ediyordu. Onu engelleyen şey pratik doğasıydı. Makenna'nın da dediği gibi, bu oyunu akıllıca oynamaları gerekiyordu.

"Yardım etmek için hiçbir şey yapmadığını nasıl düşünürsün? Cidden Ryan, sen ve sürün olmasaydınız şu anda Bok Sokağı'nda olurduk."

Onu öptü. "Hayır, yapmazdın. Buradaki insanları korumanın bir yolunu bulurdun." Ve onun bu yönüne bayılıyordu. Onu tekrar öptü, eşinin tadına baktı. Ona ihtiyacı vardı. Onu seviyordu. Ve aralarındaki bağın neden ulaşamayacağı bir yerde olduğunu bir kez daha merak ediyordu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

T Şapka akşamı Ryan, Makenna'yla birlikte kendi bölgesinin kapılarından geçerken sordu sakladığımız yalnızlardan biri mi?" Güvenlik kulübesinde bulunan Gabe'e yanından geçerken başıyla onay verdi. "Onlar için neyin ya da kimin gelebileceğini bilmezsek onları yeterince koruyamayız."

Makenna kabul etti ama onların güvenliğini kıramadı. "Riley hikayesini benimle paylaştı ve bunu tekrarlamayacağıma güvendi. Onun güvenliğini bu şekilde ihlal edemem. Ama size Savannah ve Dexter'dan bahsedebilirim. Sizin de sezmiş olabileceğiniz gibi, Savannah bir yılan değiştirici. Bir engerek. Bebekken terk edilmiş, bir kilisenin önüne bırakılmış. Sosyal Hizmetler onu insan sanmış. Tuhaf davranışlar sergilemeye başladığında -tıslama, ısırma ve hemen hemen her şeye tırmanma- onu evlat edinen insan ebeveynleri onu teste götürdü. Şekil değiştiren olduğu ortaya çıkınca onu artık istemediler. Sosyal Hizmetler onu Dawn'a verdi."

Kurdu, bir çocuğun sadece bir kez değil, iki kez terk edilmesi fikri karşısında hırladı. "Neden saklanması gerektiğini düşünüyorsun?"

"Engerek yuvaları hakkında biraz araştırma yaptım, kökenini bulmaya çalıştım. Engerekler nadirdir, bu yüzden zor olmadı. Arizona'da bir puma tarafından yok edilen yuvayı duydun mu?"

Yuvadaki her engereğin öldüğünü göreceğine yemin eden gurur mu?"

"Evet. Alfa, oğlu dişi bir engerek yılanı tarafından zehirlenerek öldüğünde intikam almak istedi."

"Savannah'nın o yuvanın bir parçası olduğunu düşünüyoruz. Yönetici çiftin yavru bir kızı olduğu ve yuva ile gurur savaşa girdiğinde hiçbir yerde bulunamadığı bildirildi. Pumalar onu aramış. En iyi tahminimiz ailesinin onu korumak için terk ettiği yönünde."

Ryan, "Alfa kısasa kısas olarak kızlarını öldürmek istedi," diye sözlerini tamamladı.

Başını salladı, ağzını acımasızca büktü. "Umarım Remy, Savannah ile savaş arasında bir bağlantı kurmaz. O yuvadan olmayabilir ama pumalar yine de kendi başlarına öğrenmek için gelecektir. İşimi şansa bırakmak istemedim."

"Peki ya Dexter?"

"O da Sosyal Hizmetler tarafından Dawn'a getirildi.

Hangi asilzadededen olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Sokaklarda vahşi bir şekilde yaşıyordu. Ona sopalarla eziyet eden ve dürtmeye çalışan insan çocuklar tarafından bulundu. Yoldan geçen bir yabancı olayı cep telefonuyla kaydetmiş. Ben de Dexter'ın pençelerinin kesilmesini ve kendini savunmak için çocuklara saldırmasını izledim."

"Kısmen yer değiştirebildi mi?" Nadiren onların iç hayvanları ergenlikten önce herhangi bir derecede ortaya çıkmıştır.

"Evet. Görüntüler YouTube'a yüklendi. Şekil değiştiren karşıtı aşırı uçlar, Dexter'ın gururunun bile istemediği bir ucube olduğunu iddia ederek her şeyin üzerine atladılar. Dexter'ın kuduz bir köpek gibi 'uyutulması' gerektiğini söylediler. Onu onlardan saklıyorduk."

Kurdu pençelerini esnetti, saldırmak istiyordu. "Çocuklar zor zamanlar geçirdi."

"Öyle."

Otoparka giren Ryan, her zamanki park yerine hızla girdi. "Sana bir şey sormak istiyorum." Bu konuyu nasıl açacağından emin değildi. Makenna ona baktı,

bekliyordu. "Amcanla iletişime geçmek ister misin?" Tamam, muhtemelen onu konuya biraz daha iyi alıştırmalıydı.

Soru karşısında hazırlıksız yakalanan Makenna nefesini içine çekti. "Bunu hiç düşünmedim. Şu anda çok şey oluyor. Barınağa konsantre olmam gerekiyor. Amcam için daha sonra endişeleneceğim." Nedense bu söz Ryan'ın kaşlarını çatmasına neden oldu. "Ne?"

"Her zaman başkalarını kendinden önce düşünmek zorunda değilsin." Bu onu gittikçe daha fazla kızdırıyordu.

Bu onu savunmaya geçirdi. "Bunu her zaman yapmıyorum." Homurdandı.

"Hayır, bilmiyorum."

Tekrar homurdandı.

"Bilmiyorum. Bak, amcam hiçbir yere gitmiyor. Bununla başa çıkmak için acelemiz yok. Ama barınak... bu 'şimdi ve burada' bir sorun." İçini çekti ve itiraf etti: "Belki de henüz geçmişimle yüzleşmek istemiyorum. Belki de her şeyi sindirmek için biraz zaman istiyorum. Belki de."

Ryan ensesini kavradı ve onu kendine çekti. "Bu seni zayıf yapmaz."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim." "Bunu düşünüyordun."

Evet, öyleydi. "Bir şeyi geçici olarak bir kenara koymazsınız. Onunla hemen ilgilenir ve sonra yolunuza devam edersiniz."

"Çünkü ben senin hissettiğin duyguların yarısını bile hissetmiyorum. Pek çok şeye karşı hissizim."

Ona sert bir bakış attı. "Senin hiçbir sorunun yok. Çekingen ve mantıklı olmak seni-"

"Duygusal olarak kopuk mu? Ben de tam olarak öyleyim." Bunu kabul etmişti.

Elleriyle onun yüzünü çerçeveledi. "Sen iyi bir insansın Ryan Conner. Sürüne iyi bakıyorsun, çocukluğuna rağmen güçlü aile değerlerine sahipsin ve

İnsanların saygı duyduğu ve güvenebileceklerini bildikleri biri. Duygusal olarak kopuk olamazsınız; insanları önemlersiniz."

"Kendi tarzımda. Ama insanları senin kadar önemsemiyorum." Belki de hayatındaki insanlara karşı bu kadar korumacı olmasının nedeni buydu; onlara veremediği şeyleri telafi ediyordu. Belki de telafi etmiyordu. Her iki durumda da bunun gerçekten önemli olduğunu düşünmüyordu. "Seninle ilgili olanlar hariç." Makenna'ya karşı hissettiklerinde birbirine karışmış pek çok duygu vardı; bazıları tanıdık, bazıları değildi. "Senin için durum farklı."

"Benim için de öyle, biliyorsun. Senden daha geniş bir duygusal repertuara sahip olmam, kendimi daha iyi hissettiğim anlamına gelmiyor. güçlü duygular için herkes." Makenna Durakladı, bu kadar çok şeyi açıkladığı için gergindi ama bunu duymayı hak ettiğini, hatta belki de duymaya ihtiyacı olduğunu biliyordu. "Bir keresinde başkalarının hayatına girdiğimi ama onların benimkine girmesine izin vermediğimi söylemiştin. Haklıydın. İnsanlara kendimden pek bir şey vermiyorum.

Her şeyeime sahipsin."

Ryan'ın göğsünde bir sıcaklık oluştu ve her tarafına yayıldı. Bu kadın . . . ona hiç kimsenin yapamayacağı bir şekilde ulaşabiliyordu. Sadece derisinin altında değildi; onun içindeydi. Onun bir parçasıydı. En iyi kısmı. "Hepsi bende kalacak." Bu sahiplenici sözlerden daha fazlasını hak ediyordu, ne hissettiğini duymayı hak ediyordu ve kendini ifade edememesi onu kızdırıyordu.

Makenna onun içsel mücadelesini garip... neredeyse metafiziksel bir düzeyde hissederek parmağını ağzına götürdü. "Kelimelere ihtiyacım yok. Yaptığın her şey bana değer verdiğini gösteriyor. Şimdi gel, içeri girelim."

Uçurumun basamaklarını tırmanarak dağın içine girdiler ve tünellerden geçtiler. Mutfağa yaklaştıklarında Tao ve Riley'yi bir tür çekişme yaşarken buldular. Etrafta toplanmış birkaç kurt daha vardı ve hepsi de eğlenmiş görünüyordu.

"Dramatik davranıyorsun." Riley içini çekti. İnsanların öfkesini üzerinden atmak kuzguna çok yakışırdı; onu fazla

etkilemesine izin vermezdi. Makenna onun bu yönünü seviyordu.

Tao'nun omurgası kilitlendi. "Dramatik mi?" Riley'nin arkasında Dexter ve Kye'la birlikte duran Savannah'yı işaret etti. "Birini ısırıldı."

"O zehirli değil; sadece dört yaşında."

Makenna'yı fark eden Savannah kıvrıldı ve havaya fırladı. Makenna onu kolayca yakaladı, küçük kızın yüzündeki ve tişörtündeki erimiş çikolataya gülümsedi. "Selam tatlım, nasılsın?"

Küçük yüzü buruştu. "Burayı sevmiyorum."

"Neden sevmiyorsun?"

"Yaşlı kadını ısirmaya iznim yok."

Makenna gülümsemesini engellemek için elinden geleni yaptı. "Neden onu ısırma istiyorsun?"

"Riley'me kötü bir şey söyledi." Savannah kuzguna karşı çok korumacıydı.

"Tatlım, yaşlı kadın hemen hemen herkese kötü şeyler söylüyor."

"O zaman neden onu ısıramıyorum?"

Jaime ve Taryn'in güldüğünü duyan Makenna, "Greta iyi mi?" diye sordu.

"O iyi." Taryn onun endişesini elinin tersiyle itti. "Tabii ki ilgi çekmek için sağıyor, zehrin vücudunda ilerlediğini hissedebildiğini ve uzanması gerektiğini söyledi."

Jaime homurdandı. "Savannah'nın küçük dişleri deriyi bile parçalamadı, gerçi parçalasaydı da fark etmezdi, çünkü zehirli değil. Tao sadece Kye'ı ısıracağından endişeleniyor ve endişelendiğinde de huysuzlaşıyor."

Savannah başını salladı ve kaşlarını çatarak Jaime'ye baktı. "Ben arkadaşlarımı ısırmam. Kye'ı seviyorum." Tekrar Makenna'ya döndü. "Oyuncaklarıyla oynamama izin veriyor."

Makenna gülümsedi. "Öyle mi? Çok nazik biri."

Riley Tao'ya sırtıttı. "Savannah'yı duydun; endişelenecek bir şey yok. Gretchen'a gelince-"

"Greta," diye homurdandı Tao.

"Her neyse. Onun için aynı şeyi söyleyemem."

Grace bir adım öne çıktı. "Bu iş hallolduğuna göre Riley'ye çocuklarla birlikte nerede kalacağını göstermeme ne dersiniz? Yaptıkları pislige bakılırsa, eminim küçükler banyo yapmak isterler." Makenna ve Ryan'a döndü. "Yemek yediniz mi?" Ryan'ın başını sallaması üzerine, "Güzel," dedi.

Tao, Grace ve yeni misafirleri koridorda takip etmeye başlayan Kye'ı yerden kaldırdı. "Sen değil, yavrum."

Zac sırtarak Ryan'a doğru yürüdü. "Dostum, senin hiç inceliği yoktu. Tao çok daha kötü."

Ryan homurdandı. Tao'nun vücudunda diplomatik bir kemik olmasa da, oldukça sosyal bir adamdı. Ama sadece sürüsüyle birlikte; yabancılara ne güvenir ne de onlara ayıracak fazla zamanı olurdu.

Tao başını salladı. "Burada bir kuzgunumuz olduğuna inanamıyorum."

Taryn Kye'ı ondan aldı. "Neden? Bu kadar büyütecek ne var?" "Kuzgun şekil değiştirenler hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?" diye sordu

Tao. "Hayvan meslektaşlarına çok benziyorlar. Kurnazlar. Düzenbazlar. Hileciler. Hırsızlar. Aldatmanın en büyük ustalarıdır."

Taryn'in kaşları havalandı. "Gerçekten mi? Merak uyandırıcı."

Trey arkadaşına gözlerini devirdi. "Bunu kuşları sevdiğin için söylüyorsun."

"Neden saklanacak bir yere ihtiyacı olsun ki?" Tao ses tonuyla meydan okudu. "Yani, öylece uçup gidemez mi?"

Zac, Tao'nun sırtına bir tokat attı. "Dostum, endişelenme; Riley iyidir. Çılgın ama havalı."

Baş İnfazcı'nın yüz ifadesi "Göreceğiz" dedi.

Taryn Makenna'ya döndü. "Bu çocuklar çok tatlı. Nasıl oldu da yalnız kaldılar?"

"Hadi gidip oturalım ve hikâyelerini dinleyelim," dedi Trey. Sürü onu oturma odasına kadar takip etti ve Makenna Ryan'ın kucağına oturarak her iki çocuk hakkında bildiklerini paylaştı.

Tao, bir koltuğa yayılmış, "Kuzgun ne olacak?" diye sordu.

"Bu onun paylaşp paylaşmayacağı bir hikâye," dedi Makenna ona. Tao nefesinin altında bir şeyler homurdandı.

"Kye kendi yaşına yakın çocuklarla birlikte olmaktan çok mutlu." Taryn gülümsedi. "Sürümüzdeki diğer tek yavru Lilah ve o da gerçekten oynayamayacağı kadar küçük. Willow'u sık sık görmesine rağmen bu durum onu zaman zaman yalnız hissettiriyor. Etrafında başka çocukların olması onun için iyi olacaktır."

"Evet, eğer ona zarar vermezlerse," dedi Tao. "Savannah zehirli olmayabilir ama yine de en ufak bir tahrikte ısıracaktır, bu bir içgüdü. Ve eğer Dexter kısmen yer değiştirebilirse, Kye'a gerçekten zarar verebilir."

Makenna, Tao'nun yüz ifadesindeki endişeyi göremeseydi onun bu tavrından rahatsız olabilirdi. Kye'ye karşı son derece korumacıydı ve yavrunun koruması olduğu düşünöldüğünde bu son derece doğaldı.

"Ve burada bir kuzgun bulundurmanın akıllıca olduğuna ikna olmadım," diye ekledi.

"Ufaklıkları kontrol altında tutmak istiyorsak bu akıllıca," dedi Taryn. "Riley onların tanıdığı tek otorite."

Taryn ve Baş İnfazcı konuyu tartışmaya devam ederken Ryan herhangi bir katkıda bulunmadı. Tao'nun yılanlara, kısmen şekil değiştiren çocuklara ya da kuzgunlara karşı gerçek bir önyargısı yoktu. Tao'nun yabancılara karşı refleks tepkisi onları reddetmekti. Onlara alıştıktan sonra tavrı değişecek ve onların en büyük koruyucularından biri olacaktı.

Ryan çenesini Makenna'nın şakağına sürttü. "Çok sessizsin. Kafanın içinde neler oluyor?" Eğer herhangi bir konuda stres yapıyorsa, o-

"Paskalya Tavşanı'nın yumurta taşması başka kimseyi rahatsız ediyor mu?" diye sordu Makenna ve odanın sessizleşmesine neden oldu. "Yani, tavşanlar yumurtlamaz."

Gözlerini kapattı. Dürüst olmak gerekirse, böyle anlamsız bir soruyla ne yapması gerekiyordu? Sürüsünün ona aval aval bakmasını bekliyordu. Bunu yapması yanlıştı.

Jaime kedisini okşarken durakladı. "Bu iyi bir nokta." Diğerleri başlarını salladı ve Rhett Google'da araştıracağını açıkladı.

Gerçek dışı.

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tiki gün. Makenna huzur dolu iki gün yaşadı. Ryan'la birlikte arabalarını çekerken sona eren bir huzur.

Barınağın dışında Remy'yi kurtlarıyla birlikte beklerken buldu. Sadece onu görmek bile midesinde derin, karanlık bir öfkenin açığa çıkmasına ve kurdunun bir hırlamayla ayağa fırlamasına neden olmaya yetmişti.

Ryan'ın göğsünde alçak bir hırıltının yükseldiğini duyunca elini onun koluna koydu. "Ne olursa olsun, ne söylerse söylesin, sakın ol. Konsey toplantısı yarın. Şimdiye kadar akıllı davrandık. Son engelde kendimizi kaybederek her şeyi berbat etmeyelim."

Ryan homurdandı. "Ben de senin için aynısını söyleyebilirim." Kadının sakın dış görünüşü onu bir an bile yanıltmamıştı. Sadece onu iyi tanıdığı için değil, öfkesini kendi öfkesi gibi hissedebildiği için de. Neredeyse damarlarında cızırdıyordu. Bunun tek bir açıklaması vardı. "Çiftleşme bağı bir seviyede işliyor." Hâlâ psişik olarak ulaşamayacağı bir yerdeydi ama bir şekilde çalışıyordu.

"Ya da baskı başladı."

Bu daha mantıklıydı, çünkü bir çiftleşme bağı yerine oturmadıkça tam olarak işleyemezdi. Yine de Ryan'ın içgüdüleri ona bunun baskıdan daha fazlası olduğunu söylüyordu. Kurdu da aynı fikirdeydi.

Derin bir nefes verdi. "Hadi, şu işi bitirelim." İkisi de Chevy'den atladılar ve Ryan, Trick'e soru soran bir kaş kaldırırken Makenna'nın yanında durmak için hareket etti. İnfazcı Dominic'le birlikte kapıyı koruyordu.

Trick kollarını kavuşturarak, "Az önce geldi," dedi.

"Ve bize neden burada olduğunu söylemeye de niyetli görünmüyor," dedi Dominic, Remy'ye ters ters bakarak.

Remy onları görmezden gelerek aracından uzaklaştı ve üstünlük ve kibir yayarak Makenna ve Ryan'a doğru geldi. "Makenna," dedi her zamanki çekiciliğinden eser kalmadan. Bakışları kısa bir süreliğine Makenna'nın boğazındaki belirgin ısırığa kaydı. "Bir iddia işareti taktığını duydum." Büyük olasılıkla casuslarından. "Bu konuda şüphelerim vardı. Birinin yalnız birini sahipleneceğine gerçekten inanmamıştım."

Remy'nin infazcılarını kısı kısı güldü. Görünüşe göre Remy iyi bir adam olma iddiasını bir kenara bırakmaya karar vermişti.

Gözleri Ryan'a kaydı. "Senin de bir işaret taşıdığını görüyorum. Merak ediyorum, siz gerçek eş misiniz yoksa damgalandınız mı?"

"Neden buradasın?" diye sordu Makenna, sesi yumuşaktı.

"Yarınki konsey toplantısından önce Dawn'a sürüme katılması için son bir şans vermeyi düşündüm."

Makenna homurdandı. "Dawn'la konuşmak isteseydiniz arabanızın yanında beklemezdiniz. Buraya bizi görmeye geldin. Neden?"

Remy dikkatini yeniden Ryan'a verdi. "Eşini ve dolayısıyla barınağı korumaya çalışmanı takdir ediyorum. Bu çok doğal." "Ama Makenna'nın eşi olsun ya da olmasın, bu işin dışında kalmalısın Conner. Bu mesele seni ya da sürünü ilgilendirmiyor. Anlaşıldı mı?"

Ryan homurdandı. Makenna'nın "Siktir git" diye tercüme ettiği bir sestir bu.

"Dediğimi yaparsan akıllıca davranmış olursun Conner. Ne de olsa düşünmen gereken sadece eşin değil. Kuzenin - genç Zac- de onu güvende tutman için sana güveniyor. Bahse girerim güzel bir çocuktu." Kibirli bir gülümseme yavaşça

Remy'nin yüzüne yayıldı. "Eski sürüsünün onun nerede olduğunu öğrenmesini istemeyiz, değil mi?"

Kara, dipsiz bir öfke Makenna'ya çarptı, midesini çalkaladı ve neredeyse dizlerinin bükülmesine neden oldu. Bu duygunun her zamanki gibi soğukkanlı ve okunmaz olan Ryan'a ait olduğunu hemen anladı. Bu hasta herife karşı asla kırılganlık göstermezdi. "Şantajın büyük bir hayranısın, değil mi Remy?" Ses tonuna biraz da kendi öfkesi sızmıştı. "Dawn'ın sponsorlarından bazılarının fonlarını geri çekmelerini bu şekilde sağladın."

Remy'nin çenesi dışarı fırladı. "Şantaj, işleri halletmenin hızlı ve etkili bir yoludur."

"Özellikle de pumaları barınağa saldırtmak için yaptığın küçük planın pek işe yaramadığından beri, ha?" Riley ve çocuklar Phoenix Sürüsü bölgesine taşındıktan sonraki sabah birkaç puma barınağa gelmiş ve genç bir engerek yılanının orada kalıp kalmadığını sormuştu. Trick hayır cevabını vermiş, onlara Remy'nin barınağın bulunduğu bölgeyi ele geçirme umutlarından bahsetmişti.

Yüzü gerilen Remy dişlerini sıktı. "Engerek yılanını sakladığını biliyorum."

"Viper?"

"İstersen aptalı oyna, ama kayıtlarını gördüm." "Dawn'ın bilgisayarına girdiğin zamandan mı bahsediyorsun? Evet, bunu hepimiz biliyoruz." Makenna tatlı tatlı gülümsedi. "Söylesene, annen nasıl?"

Burun delikleri alevlendi, dudakları sert bir çizgi halinde düzleşti ve yumrukları sıkıldı. Gerçekten de ona vuracağını düşündü. Onun yerine uzun bir nefes aldı ve Ryan'a döndü. "Uyarımı göz ardı etme Conner. Genç Zac'in hatırı için."

Ryan'ın kurdu dişlerini göstererek hem nefret hem de meydan okuma içeren ilkel bir hırıltı çıkardı. Hayvan, Zac'e zarar verecek olan hasta erkeğin üzerine atlamak istiyordu; durumu çevreleyen politika umurunda değildi. Ama Ryan'ın pratik zekâsı galip gelerek onu hareketsiz ve sessiz tuttu.

Alfa'nın arabasına dönüp uzaklaşmasını izledi. Yapmak zorunda kaldığı en zor şeylerden biriydi bu.

Ryan kaynayan arkadaşına döndü, öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu, böylece onu öfkeyle boğmayacaktı. Yüzündeki gerginlik bir şey ifade ediyorsa, bunun için artık çok geçti. Ensesinden tutup kendine çekti ve şakağına özür dileyen bir öpücük kondurdu. "İyi misin?"

"Boğazını kesmek istedim." Ürperdi. "Tüylerimi diken diken ediyor."

"Zamanı dolmak üzere Kenna." Yakında Remy Deacon ölecekti. Ryan arkadaşını patikadan yukarı ve sığınağa doğru itti. Trick ve Dominic de onları içeride takip etti.

Dawn resepsiyonda Madisyn ve Colton'la birlikte kollarını ovuşturuyordu. "Remy ne istedi?"

"Ryan ve sürüsünü yarın bizimle gelmemeleri konusunda uyarmak için," dedi Makenna.

Dominic duvara yaslandı. "Makenna ona suçlamalar yönelttiğinde masum rolü yapma zahmetine girmediğini fark ettim."

"Muhtemelen bu noktada sabrını yitirdiği içindir," dedi Madisyn. "Planlarının çoğu boşa çıktı."

Ryan Dawn'a bakarak başını salladı. "Kendini köşeye sıkışmış hissetmeni istiyor, böylece ona teslim olacaksın."

Makenna bir kolunu Dawn'ın omuzlarına doladı. "Ama sen yapmadın; bu insanlar için savaştın. Sponsorlarından bazılarını kaybetmiş olabilirsin ama yenilerini çekmeyi başardın. Sakinlerin kovulmasının burayı dolu tutacağını ve başkalarının buraya sığınmasını engelleyeceğini düşündü. Bunun yerine, onlara şekil değiştiren olmalarını umursamayan insanlar için çalışacakları yeni işler bulabildiniz.

"Muhtemelen beni yolundan çekmenin sadece sizi yetersiz personel ve yalnızları yeniden barındıracak birinden yoksun bırakmakla kalmayacağını, aynı zamanda Anka kurtlarının artık burada ne olduğunu umursamayacağı anlamına geleceğini de düşündü. Seni, Madisyn'i ve barınağı kendi korumaları altında gördüklerinin farkında değildi."

"Sen artık bir Anka kurdusun," diye hırladı Ryan eşine.

Makenna Dawn'a dönmeden önce gülümsedi. "Büyük ihtimalle pumaları buraya, kendinizi tehdit altında hissedip korkarak ondan yardım isteyeceğinizi umarak gönderdi ama tek yaptığı pumaları kızdırarak kendine bir düşman kazanmak oldu."

"Buradaki herkesi gururlandırdın Dawn," dedi Madisyn.

Şafak gülümsemeye zorlayarak Makenna'nın elini okşadı. "Sürünüzün yardımı olmasaydı tüm bunları yapamazdım."

Ryan'ın memnun homurtusu Makenna'nın gülümsemesinin genişlemesine neden oldu. "Yine de, bazı yönlerden işe karışması işe yaradı." Dawn iç çekti. "Barınak neredeyse doldu, bu da daha fazla masraf anlamına geliyor - elimde olmayan para ve malzemeler. Yeni sponsorlar kaybettiğimiz sponsorlar kadar fon vermiyor. Daha da kötüsü, Riley, Dexter ve Savannah onun eylemleri yüzünden ayrılmak zorunda kaldılar. Burası bir sığınak olmalı."

"Öyle," diye ısrar etti Colton. "Bölge sakinleri hâlâ öyle düşünüyor, yoksa şimdiye kadar çoktan gitmiş olurlardı."

Madisyn başını salladı. "Riley'nin ne dediğini duydun: Remy olayı bitene kadar Anka Sürüsü'nde kalacakmış. Geri dönmeyi planlıyorlar."

"Konseyin ona istediğini vereceğinden çok endişeleniyorum." Dawn yanağını ovuşturdu. "Yalnızlar diğer şekil değiştirenlerle aynı haklara sahip insanlar olarak görülmezler. Sırf bu yüzden Remy'nin sözünün benimkinden daha fazla ağırlığı olacaktır. Ayrıca onlara şantaj yapabilir ya da rüşvet verebilir."

"Onun ne yaptığı ya da konseyin ne karar verdiği önemli değil, Dawn," dedi Makenna. "Remy Deacon sığınağı ele geçiremeyecek. O. Alacak. Olmayacak. Olmayacak."

Ryan homurdanarak onayladı.

"Ciddiyim Dawn, bunu almasına izin vermeden önce onu öldürürüm."

Dawn onun elini sıktı. "Onlarla savaşa giremeyiz, tatlım."

"Hayır," diye onayladı Ryan, "ama benim sürüm yapabilir. Makenna artık bizden biri."

"Demek ki Makenna'nın kavgaları bizim de kavgalarımız," dedi Trick, ses tonu tam bir kararlılıkla.

Ryan yine homurdanarak onayladı. Her zaman arkadaşının yanında olacaktı.

Dawn erkeklerin her birine gülümsedi. "Hepiniz gerçek olamayacak kadar iyisiniz."

Makenna Dawn'ın omzunu sıktı. "Hadi ofisine gidelim. Yarın nasıl ilerleyeceğimizi konuşmamız gerekiyor."

Madisyn başını salladı. "Remy çok iyi bir dava sunacak. Bizim de aynısını yapmamız çok önemli."

"Eğer istediğini elde edemezse," dedi Dawn, "ne yapacağını düşünüyorsun?"

Ryan bunu daha önce de söylemişti ve yine söyleyecekti: "Ölümler hiçbir şey yapamaz."

Günün son çevre kontrolünü tamamlayan Ryan tam mağaralara dönmek üzereydi ki "Ryyyyyaaaaannnn!" sesini duydu. Döndüğünde Alfa çifti ve Beta çiftinin Tao, Riley ve Kye ile birlikte verandada dinlendiğini gördü.

Çılgınca el sallayan Kye aceleyle Ryan'ın yanına gitti ve bir çit direğiymiş gibi ona tırmandı. Kurdu pek eğlendirmemişti ama yavru kesinlikle eğlenmişti. Onu gömleğinin arkasından kavrayan Ryan, homurdanarak gülen Kye'ı ayırdı. Yavru da geniş bir gülümsemeyle homurdanarak karşılık verdi. Ryan diğer kurtlara doğru yöneldi, yılan ve çita kokularını alınca kaşlarını çattı. Ancak yaklaştığında Savannah'nın bir ağaç dalından baş aşağı sarktığını ve Dexter'in ayakkabısıyla ağaca vurduğunu fark etti.

Dexter ona, Ryan'ın ölçüldüğünü söyleyen kasvetli, çalışkan bir bakış attı. Sonra elini cebine soktu ve Ryan'a yarım kurabiye uzattı.

Taryn güldü. "Bu yiyecekleri nereden buluyor?"

"O bir istifçi," dedi Riley. "Sanırım bunun nedeni barınağa gelene kadar çoğunlukla artıklarla hayatta kalmasıydı."

Ryan kibarlık olsun diye kurabiyeyi aldı. Kye'in onu kapıp kaçması sürpriz olmadı. Dexter peşine düştü. Bu çocuk bir çita için bile hızlıydı.

Parmaklarını Jaime'nin saçlarının arasından geçiren Dante çenesini Ryan'a doğru eğdi. "Görüyorum ki vardiyalarını değiştirmişsin."

"Sevindim," dedi Trey. "Kendini bir infazcıdan daha fazlası olarak görmenin zamanı gelmişti."

Jaime gülümseyerek başını salladı. "Makenna senin için iyi." Elbette öyleydi. Onun eşiydi.

"İtiraf etmeliyim ki seni onun gibi biriyle hayal edemezdim." Taryn Trey'e daha da sokuldu. "Kader bizi şaşırtmaktan hoşlanıyor gibi görünüyor."

"Başka bir not olarak, Trick bana Remy'nin daha önce barınağa geldiğini söyledi," dedi Trey, yüzü sertleşmişti. "Yarınki toplantıda hazır bulunursan Zac'in nerede olduğunu açıklamakla tehdit etmesine şaşırmadım. Konseye sunacağı davanın bir parçası da barınağın korumasız olması. Ama sürümüzden bazıları ortaya çıkarsa, bu onun argümanının bu tarafını iptal edecektir."

"Sence gerçekten Zac'in eski sürüsüyle bağlantı kurar mı?" diye sordu Riley, gözleri Savannah'nın üzerindeydi.

"Sanırım yarın gitsek de gitmesek de bunu yapacak," diye yanıtladı Ryan.

Dante başıyla onayladı. "Dawn'a ve barınağa yardım ettik. Onun planlarını büyük ölçüde mahvettik. İntikam almak isteyecektir."

Jaime'nin eli öyle sert yumruk oldu ki parmak eklemleri bembeyaz kesildi. "Zac'in eski sürüsünün onu ele geçirmesine izin veremeyiz. Ve Remy'nin o sığınağa elini sürmesine izin veremeyiz."

"Bunların hiçbiri olmayacak," diye hırladı Ryan. Kurdu da onun hırıltısını yankıladı.

"İçimden bir ses öyle bir şey yapsalar," diye başladı Tao, "Makenna onları öldürmek için ilk sıraya girerdi. Orada bir

içindeki vahşilik."

Riley gülümsedi. "Evet, var. Bunu sevdim."

Trey Ryan'a baktı. "Onun senin gerçek eşin olduğuna emin misin?"

Yine mi bu? "Bu konuşmayı kadınlarla ve Marcus'la zaten yapmıştım."

Dante gülümsedi. "Evet, bana kadın müdahalesinden bahsetti." Jaime ve Taryn kızarma nezaketini gösterdiler. "Size bir tavsiyede bulunmama izin verin. Jaime'yi çocukluğumuzdan beri tanırdım ama bir kez bile eş olduğumuzu tahmin etmemiştik. Kye doğana kadar, onu kucağına aldığı ve ikimizin de savunmasının düştüğü o savunmasız anda, ikimiz de gerçeği fark ettik."

Jaime parmaklarını birleştirdi. "Bize iki çarpı dört gibi çarptı."

Ryan kaşlarını çatı. "Makenna'nın şu anda hiçbir savunması yok."

Tao, "Bir şeyler olmalı, yoksa bağı hissedersiniz," dedi.

Değil mutlaka, verilen son zamanlarda gelişmeler. "Çalışıyor."

Dante kaşlarını kaldırdı. "Nasıl işletiyorsun?"

"Onun hissettiklerini hissediyorum. Sanırım kokularımız birbirine karışmaya başladı." Sadece küçük bir değişiklikti ama Ryan orada olduğuna yemin edebilirdi.

Trey dudaklarını büzdü. "Bu baskı yapmanın başlangıcı olabilir."

Ryan başını salladı. Daha fazlası olduğunu hissetti.

Dante, "Sen hissetmeden bağı nasıl yerine oturmuş olabileceğini anlamıyorum," dedi.

Taryn elini kaldırdı. "Diyelim ki öyle oldu. Bu, frekansın sıkışmadığı, bağı açık olduğu ve gayet iyi çalıştığı anlamına gelir. Bir şey senin ve Makenna'nın onu psişik olarak algılamanızı engelliyor." Taryn'in omuzları çöktü. "Dürüst olmak gerekirse, herhangi bir şeyin bunu nasıl yapabileceğini anlamıyorum."

"Başka bir olasılık daha var," dedi Riley.

"Ne?" Tao ona sordu.

"Bu bağ henüz gerçekten oluşmamış olabilir. Ama bir düzeyde işliyor çünkü yerine oturmasına çok az kaldı."

Taryn'in kaşları havalandı. "Bu mümkün." Ryan'a baktı. "Genellikle çiftler psişik olarak bağlandıklarında, bağ tam olarak oluşmaz; bunun gerçekleşmesi için bazı duygusal adımlar gerekir çünkü çiftin hâlâ atlaması gereken bazı engeller vardır. Ama ya senin ve Makenna'nın önünde hiçbir engel yoksa? Ya bağ hazır ve bekliyorsa, sadece lanet olası yoldan çekilmek için küçük bir şeye ihtiyacı varsa?"

"Ne gibi?" Trey sordu, o da omuz silkti.

"Ooh," diye araya girdi Jaime, "belki de dışsal bir sorundur. Seninle Makenna arasına girmeyen bir şey - bu yüzden bağ tam olarak oluşmaya hazır- ama bağ ile bir çift olarak sizin aranızda giren bir şey."

Tao bir el salladı. "Örneğin ..."

Jaime dik oturdu. "Yanlış hatırlamıyorsam Makenna çocukken sığınma evine gitmişti. Değil mi?"

Ryan başını salladı.

"Sürgün mü edildi? Bir şekilde ihanete mi uğradı?"

Taryn ona bakakaldı. "Bunu hiç düşünmediğime inanamıyorum."

Jaime, "Eninde sonunda olacaktı," diye güvence verdi. Taryn gülümsedi. "Şimdi çok mantıklı geliyor."

"Biliyorum, değil mi?"

Trey iç çekti. "Lütfen sınıfla paylaşır mısınız?"

Taryn Ryan'a döndü. "Makenna sürüsü tarafından ihanete uğradıysa, bir parçasının başka bir sürüye katılma konusunda tereddüt etmesi mantıklı. Seninle çiftleşmek bizden biri olmak demek. O bunu yaptı. Ama belki de derinlerde bir yerde bizim de ona ihanet etmeyeceğimize güvenmiyordur."

Mantıklı geliyordu. Makenna sürüden sanki bir yabancıymış gibi bahsediyordu. Kendisini henüz bir Anka kurdu olarak adlandırmamıştı. Diğer insanların sürgün edildiği ve sürüleri tarafından ihanete uğradığı bir yerde yıllarca gönüllü olarak çalışmak, tam olarak

onu sürüler hakkında inançla doldurdu. "Sürüden uzak duran o, ben değilim."

"Kesinlikle," dedi Taryn. "Ona ihanet etmeyeceğimizi görmesi, buna yürekten inanması gerekiyor."

Jaime, "Kendisini bizden biri gibi hissetmesi için elimizden geleni yaptık," dedi. "O bizden biri."

Taryn omuz silkti. "Bu onun kendi kendine farkına varması gereken bir Geç. En azından senin hakkında hiç de emin olmadığını bilerek rahatlayabilirsin, Ryan."

Jaime ona gülümseyerek başını salladı. "Seni seviyor. Bunu hepimiz görebiliyoruz. Bunu saklamaya bile çalışmıyor."

Riley, küçük kız kucağına atlarken Savannah'yı yakaladı. "Eşin Makenna olduğu için çok şanslısın. O harika biri."

Tao engerek yılanına doğru eğildi. "Elindeki ne?"

Savannah muzipçe gülümsedi. "Bu senin için." Yumruğunu açtı ve elindekini Tao'ya uzattı.

Adamın hakkını yemeyelim, "Bu bir solucan" demekten başka bir şey yapmadı.

"Bunu huysuz yaşlı kadınınla paylaşabilirsin."

Görünüşe göre Savannah, Greta'nın müttefiki olduğu için Tao'nun da onun düşmanı olduğuna karar vermişti.

Tao sessizce gülen Riley'ye gözlerini kısarak baktı ama Riley onu görmezden geldi.

"Bu çocuğu kesinlikle seviyorum," dedi Taryn sırtarak.

Dante bip sesi çıkaran cep telefonunu çıkardı ve başparmağını ekranda kaydırdı. "Görünüşe göre bir ziyaretçimiz var."

"Kim?" Trey sertleşerek sordu.

"Myles burada. Ve bir arkadaşını da getirmiş."

Myles otoparka park ettiğinde Ryan, Alfa çifti ve Beta çiftiyle birlikte orada bekliyordu.

Trey konuştu. "Neden buradasın Myles?"

Erkek iç çekerek durdu. "İki sebep var. Birincisi, Rosa'nın arkadaşı aradı ve Remy'nin bölgesine büyük bir sürünün girdiğini söyledi - York Sürüsü."

Zac'in eski paketi. Piç kurusu.

Myles, "Üç gün içinde Remy ile birlikte burayı istila etmeyi planlıyorlar," diye devam etti. Trey ve Dante homurdandı.

"Ziyaretinizin diğer nedeni nedir?" diye sordu Taryn.

Myles arkadaşına bir bakış attı. "Bunun Grayson'la bir ilgisi olmalı. Sana söyleyecek bir şeyi var. Güven bana, bunu duymak isteyeceksin."

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

W Ryan'ın yatak odasının kapısına vurulan yumruğun sesini duyan Makenna inledi. Erkek kıvrıldı sadece ensesine doğru homurdandı. Ancak yumruk pes etmedi. "Bu şimdiye kadarki en boktan uyandırma çağrısı," diye homurdandı.

Ryan başını kaldırdı ve "Ne?" diye seslendi.

"Elimizde büyük bir sorun var." Dante'ydi. Ryan dik oturdu. "Açıkla."

"Gelin, Trey'in ofisindeki güvenlik monitörlerine bir göz atın."

Kısa bir süre sonra Ryan ve Makenna kalabalık ofise girdiler. "Neler oluyor?" diye sordu Makenna. Kenara çekilen Dante monitörleri işaret etti. Bir bakışta Makenna "Siktir" diye bağırdı.

"Evet, lanet olsun," diye kabul etti Tao. "Bunun arkasında Remy olmalı."

Trick başını salladı. "Konseyin bizim sığınağı korumak için doğru insanlar olmadığımızı düşünmesini istiyor."

Makenna, "Güvenlik kapılarının dışında bağırان ve protesto eden düzinelerce aşırılık yanlısı olduğu düşünülürse, iyi bir noktaya değindiğini söyleyebilirim," dedi. Hepsi yüzlerini gizlemek için kukuleta takıyordu - büyük olasılıkla kimliklerini Hareket'ten korumayı umuyorlardı. Makenna Trey'e baktı. "Radikallerin buraya gelmeyeceğini söylediğini sanıyordum."

"Bir şey onları o kadar heyecanlandırmış ki, kendilerini içine soktuğu tehlikeyi umursamıyorlar." Alfa ekranlara doğru eğildi. "Ne diye bağırıyorlar?"

Jaime başını salladı ve alt dudağını sıktı. "Söyleyemem."

Dante cep telefonunu çıkardı ve bir numara tuşladı. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Telefonu kulağına götürdü. "Gabe, ne diyorlar?" Gabe kapıyı koruyordu.

Oda, herkesin Gabe'in yanıtını duyabileceği kadar sessizdi: "Onlar 'kuduz kedi' istiyorlar."

Makenna, "Dexter," derken Ryan'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Onun cehenneme ait olduğunu haykırıyorlar ve

oraya gönderin," diye ekledi Gabe.

"Hey bakın, polisler geldi," dedi Tao. "Bana onların protestonun bir parçası olmadığını söyle."

Gabe onlara, "Radikalleri ilerletmeye çalışıyorlar," dedi. "Piçler yolu kapatıyor. Haber ekibini görebiliyor musunuz?"

Makenna küfretti. "Konseyin Remy'nin onlara bunu anlatmasına ihtiyacı olmayacak. Kendileri görecekler."

Ryan, "Bunu sadece konseyi barınağı koruyamayacağımıza ikna etmek için yapmadı," dedi. "Toplantıya gidemeyelim diye çıkışımızı engellemeye çalışıyor."

Makenna'nın omurgası kilitlendi. "Bunu kaçırmayacağım."

"Hayır, değilsin," diye güvence verdi Trey ona. "Buradan çıkmanın başka yolları da var - acil durumlar için kullandığımız gizli çıkışlar. Bu sizi biraz yavaşlatacak, belki toplantıya biraz geç kalmanıza neden olacak. Ama oraya varacaksınız."

Taryn Makenna'ya döndü. "Bugün gerçekten orada olmak istedim ama-"

"Bir şekilde kapılardan geçmeyi başarırlarsa diye burada insanlara ihtiyacınız var," diye sözlerini tamamladı Makenna. "Anladım."

"Jaime, Trick ve ben de seninle ve Ryan'la geleceğiz," dedi Dante. "Bu da sürünün savunmasız kalmaması için yeterli desteğe sahip olacağınız anlamına geliyor."

"Riley, Savannah ve Dexter'ı koruyacağını düşünerek onlarla birlikte kaçacak mı?" Taryn Makenna'ya sordu.

Tao kaşlarını çattı. "Kaçmayacak." Bu daha çok "kaçmasa iyi olur" şeklinde bir ifadeydi.

"Riley akıllıdır," dedi Makenna. "Çocukları korumak için tek başına kaçmanın, akla gelmeyecek bir şey olur da o şerefsizler içeri girerse saklanacak pek çok yerin olduğu geniş bir bölgede kalmaktan çok daha kötü olacağını bilir."

Taryn rahat bir nefes aldı. "Güzel. Bu çocuklar kalbime girmeyi başardılar."

Ryan duvardaki saate baktı. "Kenna, artık gitmeliyiz."

Makenna başını sallayarak onu odadan, mağaralardan ve sık ormandan çıkıp garaj olduğu anlaşılan kamufle edilmiş bir binaya gelene kadar hızla takip etti. Dört SUV'den birini alan Ryan, daha sonra onları sadece bölgenin çevre çitinin içinden erişilebilen akıllıca gizlenmiş bir çıkıştan çıkardı.

Toprak yolda on dakikalık bir yolculuktan sonra otoyola çıktılar. Toplantının yapılacağı bölgeye ulaşmak yirmi dakika daha sürdü. Üç dağla çevrili bu geniş arazi, adil ve tarafsız olmasıyla tanınan konsey üyelerinden Parker Brant'a aitti. Makenna bugün de öyle olmasını umuyordu.

Konseyin kendisi de tam olarak "iyi" değildi. Barışı korumak için ne gerekiyorsa yapardı - bu hayatları sona erdirmek ve sürüleri yok etmek anlamına gelse bile. Onu bu kadar tedirgin eden de buydu. Remy'nin barınağa sahip olmasının barışı koruyacağını düşünüyorlarsa, ona istediğini verebilirlerdi.

Arabayı park ettikten sonra, dört koruma onlara cipten adliye binasının daha küçük bir versiyonuna benzeyen bir binaya kadar eşlik etti. Resepsiyon alanında Dawn, Madisyn ve Colton onların gelişiyile rahatlamış bir şekilde sarktılar.

Madisyn Makenna'ya sıkıca sarıldı. "Bir an için başaramayacağımı düşündüm."

"Ben de öyle," dedi Makenna.

Dawn öne çıktı. "Ne oldu?"

Jaime, "Dexter'ı arayan aşırılık yanlıları bölgemize geldi," dedi. Dawn'ın rengi soldu.

"Piçler," diye tükürdü Colton.

Jaime etrafına bakındı. "Remy nerede?"

Dawn, "Muhafız partiler ayrı girişler kullanıyor," diye açıkladı.

Odanın diğer ucundaki bir kapı açıldı ve bir erkek seslendi: "Konsey sizi dinlemeye hazır."

Şafak bluzunu düzeltti. "Sakin olalım. Ağırbaşlı." Yanındaki kıpır kıpır kediye anlamlı bir bakış fırlattı.

Madisyn omuzlarını geriye attı. "Anladım."

Kapıyı tutan kara kurt tarafından içeri çağrılınca, kısmen ahşap panelli bir mahkeme salonuna girdiler. Salon, katılımcılara bakan yükseltilmiş bir bankın arkasında oturan dört konsey üyesi dışında boştu.

Kara kurdun yönlendirmesiyle hepsi odanın sol ön tarafında bulunan sıra tarzı bir bankın üzerine kaydı. Sağ taraflarında bir kapı açıldı ve Remy ile Selene de dahil olmak üzere beş kurdu dışarı fırladı... Makenna'ya şeytani bir hırıltı fırlatan Deanne'in pençeleri, içindeki kurdun kaltağa bir yumruk atmak istemesine neden oldu.

Ryan, Remy'nin annesi olduğunu tahmin ettiği dişiye ters ters bakarken bir yandan da koruyucu bir şekilde eşine yaklaştı ve onun saçmalıklarına katlanmayacağını açıkça gösterdi. Mesajı almıştı ve bundan hoşlanmamış gibi görünüyordu. Remy onlarınkine paralel bir bankta uzanıyordu, duruşu ve sırtışı kibirliydi. Ama kibir bir çöküş olabilirdi, değil mi?

En yaşlı konsey üyesi boğazını temizledi. "Ben Parker Brant. Solumda Emilio Mendes var. Sağımdaki iki kurt ise Harrison Whittle ve Landyn Green."

Harrison ve Landyn başlarını özellikle kimseye doğru eğmediler. Emilio çenesini Remy'ye doğru eğdi ama sadece Dawn'a baktı; belli ki o da yalnızlara karşı önyargılı olan insanlardan biriydi. Erkek her zaman biraz pislik gibi davranmıştı. Görünüşe göre o köşeden pek destek alamayacaklardı.

Parker Remy'ye baktı. "Anladığım kadarıyla, barınağı ve arazisini kendinize ait olarak talep etmek istiyorsunuz."

Remy doğruldu. "Evet. Ne yazık ki Dawn bu fikre karşı çıkıyor."

"Devam etmeden önce, her iki tarafa da tutumlarını değiştirmek isteyip istemediklerini sormalıyım." Parker herhangi bir yanıt alamayınca, "Remy Deacon, başvuru sahibi siz olduğunuza göre, önce sizi dinleyelim," diye devam etti.

"Anka kurtlarının odadan çıkarılmasını rica edebilir miyim? Bu iş onların işi değil."

Makenna gözlerini kırptırdı. Ho, ho, ho-ne sinsi küçük bir pislik. Bir elini Ryan'ın sıkılı yumruğunun üzerine koydu ve onun öfkesinin içinden aktığını hissetti.

Dawn hızlıca konuştu. "Makenna benim en güvendiğim personelimden biridir ve bu nedenle bu konu büyük ölçüde onu ilgilendirir."

"O bir Anka kurdu mu?" diye sordu Parker.

"Evet. Doğal olarak eşi ve bazı kurtları onu desteklemek için burada, tıpkı Remy'nin kurtlarının onu desteklemek için burada olduğu gibi."

Parker başını hafifçe eğdi. "Pekâlâ. Devam edelim. Remy, lütfen öne gel."

Remy panelin biraz sağındaki sandalyeye doğru ilerlerken Emilio öne doğru eğildi. "Söyle bize Remy, Dawn'a sürüne katılması için ilk ne zaman yaklaştın?"

Remy ona kısa bir bakış attı. "Yaklaşık yedi ay önce."

"Peki ne konuştunuz?"

"Ona yalnız şekil değiştirenler için yaptıklarını takdir ettiğimi, koruma olmadan barınağı idare etmekte zorlandığını tahmin ettiğimi söyledim. Dawn ve ekibine sürüme katılmalarını teklif ettim. Bunu tamamen özverili nedenlerle yaptığını söylemeyeceğim. Barınağın bulunduğu araziye sahip olmak istediğimi gizlemedim. Bölgeyi genişletmek istiyorum."

"Dawn'ın tepkisi ne oldu?"

"Teklifi geri çevirdi, korunmaya ihtiyacı olmadığını iddia etti. Bu konuda mutlu değildim ama kararına saygı duydum. Barınaktan uzak dururdum ama . . ." Remy içini çekti. "Eminim hepiniz yerel halkın barınağın kapatılması için bir imza kampanyası başlattığını hatırlıyorsunuzdur."

Harrison, "Evet, insan mahkemesi davayı reddetti" diye cevap verdi.

Remy başını salladı. "Ama barınak ve geleceği için endişeliydim, bu yüzden Dawn'a geri döndüm ve teklifimi tekrarladım. Yine elinin tersiyle reddetti. Tek seçeneğimin konseye başvurmak olduğunu düşündüm. Dawn'a arabuluculuk mektubunu ilettiğimde, teklifimi kabul etmesi için onu son bir kez ikna etmeye çalıştım. Ama olmadı. Aslında, Anka kurtları beni uyardı. Böyle bir gözdağının gerekli ya da adil olduğunu düşünmüyorum. Dawn'dan daha iyisini beklerdim."

Emilio çenesine vurdu. "Anladığım kadarıyla arabuluculuk verimli olmamış."

"Dawn bunda hiç kimse için bir kazanç görmüyor, ben bile. Bir noktada fikrini değiştireceğini ummuştum. Daha sonra olanlara bakınca, değişmemesine şaşırdım."

Landyn'in kaşları birbirine çarptı. "Detaylandırabilir misiniz?"

"Dediğim gibi, barınak ve onun geleceği için endişeliydim. Arazinin yakında benim olacağını umduğum için bazı kurtlarını barınağı korumaları için görevlendirdim. Dawn'ın sorun yaşadığını rapor ettiler."

"Ne tür sorunlar?" diye sordu Parker.

"Barınağa her zaman sürekli bir insan akışı olurdu ama son zamanlarda pek fazla yalnız insan taşınmıyor gibi

görünüyor. Burası aşırı dolmaya başladı. Ve.,

Aslında benim paketimde yer almak isteyen bazı çalışanlarına göre, bazı sponsorları geri çekilmiş."

Yalancı küçük pislik. Makenna kelimelerin ağzından kaçmasını engellemek için çenesini sıktı.

"Anlıyorum," dedi Emilio.

"Dawn'a binayı finansal olarak destekleyecek ve genişletecek imkânlara sahip olduğumu zaten söyledim. Yine de benden yardım istemedi. İlk başta, kadının sadece inatçı olduğunu düşünmüştüm. Ancak, sürüme katılmaya bu kadar karşı çıkan kişinin aslında Dawn değil, onunla birlikte gördüğünüz iki dişi olduğuna inanmaya başladım."

Landyn önündeki bir kâğıda baktı. "Madisyn Drake ve Makenna Wray?"

"Evet," diye onayladı Remy. "Onlar bir anlamda onun uygulayıcıları. Sanırım konumlarını kaybetmekten korkuyorlar. Makenna aşırılık yanlıları tarafından saldırıya uğradıktan sonra, onları oraya götürebilecek olmasına rağmen barınakta çalışmaya devam etmekte ısrar ettiğinde ne demek istediğim kanıtlandı. Bu onun bencil olduğunu ve barınağa doğru nedenlerle bağlı olmadığını açıkça gösteriyor. Ben Dawn'ın öyle olduğuna inanıyorum. Yine de Dawn, Makenna'nın ortalık sakinleşene kadar barınaktan uzak durması konusunda ısrar etmediyse, burayı düşündüğüm kadar önemsemiyor demektir."

Pislik herif olayları çarpıtmakta cidden iyiydi. Ve bu gerçek bir sorundu. Makenna ona yalancı, entrikacı, hasta bir pislik olduğunu söyleme dürtüsüne zorlukla karşı koydu.

"Dawn'ın hakkını yemeyelim," diye ekledi Remy, "barınağı korumaları için iki Anka kurdu görevlendirdi; bir pumalar sürüsü binayı istila etmeye çalıştığında bu çok yardımcı oldu."

Landyn sustu. "Pumalar mı?"

Remy başını salladı. "Dawn'ın aradıkları birine sığınak sağladığına inanıyorlar."

"Ne oldu?" diye sordu Emilio.

"Kurtlarım onları kovaladı. Geri dönmediler." Remy oturduğu yerde kıpırdandı. "Dediğim gibi, Anka kurtları

barınağı korumada yardımcı oldular. Ancak gerçek şu ki, onların varlığı kalıcı bir şey olamaz. Sürüleri oldukça küçük. Her gün infazcı ayırmaya güçleri yetmez. Makenna'yı da sık sık yedekleyeceklerinden şüpheliyim, bu da Dawn'ın bundan sonra daha az yardım alacağı anlamına geliyor."

Remy öne doğru eğildi. "İşin gerçeğı, barınağın yardıma ihtiyacı var. İnsanlardan korunmaya ihtiyacı var, genişletilebilmesi için daha fazla finansmana ihtiyacı var ve Dawn'ın ekstra desteğe sahip olması için daha fazla personele ihtiyacı var. Ben bunların hepsini sağlayabilirim. Dawn uzun yıllar boyunca çok çalıştı; tüm bu süre boyunca barınağın ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koydu. Sonunda barınaktan daha büyük bir şeyin parçası olmayı hak ediyor; üzerindeki yükün bir kısmının alınmasını hak ediyor. Değışim fikrinin sinir bozucu olabileceğini anlıyorum, ancak kısa sürede bu korkusunu yenecek ve bunun en iyisi olduğunu fark edecektir."

Kısa bir sessizlik anından sonra Parker konuştu. "Remy, yerine dönebilirsin. Pumaları kovalayan kurtlar kimdi? Bu tanıklarla konuşmak istiyorum."

"Burada benimle birlikteler."

Selene ve Remy'nin diğeri infazcıları kısa bir süre sorgulandı. Emilio barınağı korudukları için onları övdü.

Parker daha sonra dikkatini Dawn'a çevirdi. Panelin yanındaki boş sandalyeye doğru bir el salladı. "Dawn Samuels, lütfen öne gelebilir misiniz?" Dawn ayağa kalktı ve başını dik tutarak sandalyeye doğru yürüdü.

Kadın oturur oturmaz Emilio, "Remy sana birkaç kez koruma teklifiyle yaklaştı ama sen teklifini hiç düşünmeden hemen reddettin," dedi.

Makenna bunun bir soru olmadığını, Dawn'ı savunmaya geçirmek için tasarlanmış bir ifade olduğunu fark etti. Dawn'ın gözlerini kısma şekli de bunu açıkça gösteriyordu.

Emilio dirseklerini masaya dayadı ve parmaklarını dikleştirdi. "Nedenini anlayamadığımı söylemeliyim."

"Yalnızlar sürülere güvenmez," diye belirtti Dawn. "Bir sürü tarafından yönetilen bir barınağa asla gelmezler. Ayrıca barınakta sadece kurtlar değil, birçok şekil değiştiren türü olduğunu da belirtmek gerekir. Hepsi bir kurt sürüsüne sığmaz ve bunu denemek isteyeceklerinden de şüpheliyim."

Emilio bunu inkâr edemezdi ama bunu istiyormuş gibi görünüyordu. "Remy seninle olan ilişkilerinde çok nazik davrandı. Yine de, Anka Sürüsü'nü kullanarak onu korkutma ihtiyacı hissettin."

"Onunla Anka kurtları arasında hiçbir kelime alışverişi olmadı. Sadece destek için yanımızda durdular. Eğer onları korkutucu buluyorsa, ona yardımcı olamam." Dawn'ın yanıtı Remy'nin üst dudağının geriye kıvrılmasına neden oldu.

"Yani desteğe ihtiyacın olduğunu kabul ediyorsun?" "Sadece Remy'ye karşı."

Parker bir soru soracak gibi oldu ama Emilio ondan önce davrandı. "Söyle bana Dawn, barınak neden dolup taşıyor?"

"Bölge sakinlerinin büyük bir kısmı işverenleri tarafından işten çıkarıldı-"

"Kovulmak mı? Tahminimce bu, kendilerini desteklemelerini ve yollarına devam etmelerini zorlaştırdı. Sponsorlarınızdan bazılarının çekildiği doğru mu?"

"Öyle, ama-"

Islık çaldı. "İşte bu büyük bir etki yaratmış olmalı."

Dawn'ın ağzı gerildi. "Yeni sponsorlar bulduk. Ve hiçbiri çekilmezdi eğer-"

"Yani Remy yardıma, desteğe, finansmana ve binayı genişletme kabiliyetine ihtiyacınız olduğunu söylediğinde daha doğru olamazdı. Barınağınız dolup taşıyor-"

"Kimse taşığını söylemedi," diye tısladı ve Emilio onu öfkeli görmekten memnun görünüyordu.

"-Binaya girmek için savaşıyor pumalarınız var _."

"Kavga falan yoktu."

"-ve barınağın devam etmesi için ihtiyaç duyduğu tek şeyden yoksunsunuz: uygun finansman."

Tekrar tıslayarak, "Belki bir kelime söylememe izin verirseniz, neden birdenbire tüm bu sorunları yaşadığımı açıklayabilirim" diye tersledi.

Emilio bunun yerine Parker'a baktı. "Makenna Wray ile konuşmanın ve aşırılık yanlılarıyla yaşadığı sorunlar hakkında daha fazla bilgi almanın faydalı olabileceğini düşünüyorum."

Oh, lanet olası harika. Makenna, Dawn'ın sırtının dikleşmesini ve ondan alfa titreşimlerinin akmasını izledi. Mahkeme salonunda hiç iyi değil.

"Makenna'nın sorgulanmasına gerek yok," dedi Dawn. "Bilmeniz gereken her şeyi size anlatabilirim."

Landyn Dawn'a sert bir bakış attı. "Bu hisleri dizginle. Gözümüzü korkutamayacaksınız."

"Kimsenin gözünü korkutmaya çalışmıyorum, ben-"

"Boşa zaman harcıyoruz," diye bitirdi Emilio. "Makenna Wray, lütfen Dawn'ın yerine otur."

Makenna bir iniltiyi bastırarak Ryan'ın taş gibi sert kalçasını okşadı. Ryan onun oraya çıkmasını istemiyordu, biliyordu; onu yakınında, kolayca koruyabileceği bir yerde istiyordu. "İyi olacağım," diye fısıldadı kulağına ayağa kalkarken.

Diğlerini öyle sert sıkıyordu ki bir yerlerinin kırılmamasına Gâğıran Ryan, kız yanından geçip giderken sahiplenici elini arkadaşının poposuna dayadı. Ondan uzaklaştığı her adımda Remy ve Emilio'ya duyduğu öfke daha da artıyordu. Aralarındaki mesafeden nefret ediyordu. Emilio muhtemelen Dawn'a yaptığı gibi onunla oynamak ve sözlerini çarpıtmak istiyordu.

Emilio'nun bilmediği şey, Makenna'nın da ona karşılık vereceğiydi. Makenna Dawn'la oynadığı için o pisliğe çok kızacak ve bu yüzden onu kasten kızdıracaktı. Ryan onun bu konuda ne kadar iyi olduğunu kişisel deneyimlerinden biliyordu.

Makenna otururken Emilio, "Radikallerle karşılaşmanızla ilgili haber kupürünü gördüm," dedi. "Görünüşe göre

apartmanınızın dışında, doğru mu?" "Artık orada yaşamıyorum."

Emilio ağzını açıp kapadı. "Her halükarda, binanın dışında bir protesto başlattılar mı?"

Makenna başını öne eğdi. "Neden haberleri görüp görmediğini sordun? Yalan mı söylüyordun?"

Emilio'nun gözleri parladı. "Hayır, sadece doğrulamanızı istiyorum."

"Neden?"

"Neden soruyorsun?"

"Her şeyi sorgulamanın önemli olduğunu düşünüyorum. Sizce de öyle değil mi?"

Derin bir nefes alan Emilio ona kırılgan bir gülümseme verdi. "Onları binanın dışında gördüğünüzde çok korkmuş olmalısınız, bu radikal insanların ne kadar gayretli olabileceğini biliyorsunuz."

Makenna dudaklarını büzdü. "Her şeyden çok sinirlenmiştim. Baş ağrımı şiddetlendiriyorlardı."

"Belli ki kaçmışsın. Görüldünüz mü?"

"Kim tarafından?"

Yanağındaki bir kas kıpırdadı. "Aşırılıkçılar."

"Hiçbiri beni takip etmedi."

"Radikaller adınızı ve adresinizi biliyor-" "Eski adres."

"-ama yine de sığınanın güvenliği için oradan uzak durmadınız. Oraya gitmekte ısrar ettiniz." Bankın üzerinde sürünen bir örümceği görünce durakladı. Elindeki not defteriyle sertçe vurarak böceği ezdi.

Makenna yüzünü buruşturdu. "Bunu yapmamalıydın. Şimdi yağmur yağacak. Çabuk, parmaklarını çapraz yap."

Ryan iç çekerek gözlerini kapadı. Arkadaşı delinin tekiydi ve artık bunu herkes biliyordu. Yine de gülümsemekten kendini alamadı.

Emilio kaşlarını kaldırdı.

"Yağmur mu?" "Evet, bir örümcek öldürdün."

Emilio sırtarak konsey üyesi arkadaşlarına döndü, ama onlar buna karşılık vermedi. Aslında Makenna ile aynı fikirde görünüyorlardı. İfadesini sertleştiren Emilio ona geri döndü. "Neden barınaktan uzak durmadın?"

Gözlerini kırptırdı. "Neden yapayım ki?"

"Radikallerin sizi takip etmesini engellemek için tabii ki."

"Size daha önce de söyledim, kimse beni takip etmiyordu."

"Eminim bundan sonra da öyle olacak, haberlerde yeni sürünüzün bölgesinin dışında dolaştıklarını gördüklerini düşünürsek." Demek bu sabahki haberleri görmüşlerdi.

"Yardım etmek için fiziksel olarak barınakta bulunmam gerekmiyor. Asıl işim, aile üyelerini takip ederek yalnızlara yeni bir yuva bulmak. Bu da çoğunlukla bilgisayar kullanmayı gerektiriyor. Bunu kendi bölgemden yapabiliyorum."

"Belki, ama-"

"Yine de uzun süre burada kalmayacaklar. Hareket'in onlar için geleceğinden çok korkacaklar."

"Barınakta çalışmaya devam etmekte bu kadar kararlı olman bana Remy'nin haklı olduğunu düşündürüyor. Sana söylüyorum Makenna, onun yardım tekliflerini reddetmesi için Dawn'a baskı yapıyordun. Sana barınağa gerçek bir bağlılığın olmadığını söylüyorum; bunu yapamayacak kadar bencilsin-" Kendini keserek sustu - evet, herkes sustu - bunu duyduklarında

Tap. Tap. Tap. Tap. Tap. Tap. Tap. Tap. Tap.

Pencereye vuran yağmurun sesiydi bu. Ryan neredeyse gülümsüyordu. Emilio çenesini sıkarak ona bakarken Makenna masumca göz kırptı.

Makenna sanki bir sırrı paylaşmak üzereymiş gibi öne doğru eğildi. "Hey, gerçeği, tüm gerçeği ve sadece gerçeği bilmek ister misin?"

"Ben gerçeği biliyorum. Senin çarpıtılmış versiyonunu duymama gerek yok." Onu başından savmak için bir el salladı. Ancak bir ses kaydı çalmaya başlayınca dondu kaldı.

"Şantajın büyük bir hayranısın, değil mi Remy? Dawn'ın sponsorlarından bazılarını bu şekilde geri çektin."

finansman."

"Şantaj, işleri halletmenin hızlı ve etkili bir yoludur."

"Özellikle de pumaları barınağın üzerine salma planın pek işe yaramadığından beri, ha?"

"Engerek yılanını sakladığını biliyorum." "Engerek mi?"

"İstersen aptalı oyna, ama kayıtlarını gördüm."

"Dawn'ın bilgisayarına girdiğin zamandan mı bahsediyorsun?"

Evet, bunu hepimiz biliyoruz."

Makenna cep telefonundan "Dur" tuşuna bastı ve Remy'nin yüzündeki şok ifadesinin tadını çıkardı. "Bu doğru," dedi konsey üyelerine. "Remy Dawn'ın bilgisayarına girip dosyalarını okumasaydı ve sonra da öldürmek istedikleri dört yaşındaki bir çocukla ilgili gururu uyarmasaydı, pumalar asla ortaya çıkmayacaktı." Ön dişlerini yaladı. "Dawn'ın Remy'nin taleplerine boyun eğmemesinin asıl nedeni, bir pedofilin çocuklara sürekli erişimine izin vermeyi reddetmesi." Parker nefesini içine çekti. Makenna homurdandı. "Hadi ama, söylentileri hepimiz duyduk."

"Söylentiler," diye yineledi Emilio. "Remy'nin adını lekelemek ve gücünü zayıflatmak için yaratılmış söylentiler, başka bir şey değil. Ve kaydınızın hiçbir anlamı yok. Remy pumalarla temasa geçtiğini söylemiyor. Herhangi birine şantaj yaptığını da söylemiyor, sadece bunu etkili bir yöntem olarak gördüğünü belirtiyor."

Makenna bir kez başını salladı. "Doğru, o yüzden bunu başka birinden duymanızın daha iyi olacağını düşünüyorum." Emilio'nun hiçbir yardımı olmayacağını bildiğinden Parker'a baktı. "Şu kapının dışında iki kişi bekliyor olmalı. Onların söyleyeceklerini gerçekten duymak istiyorsun."

Bir süre sonra Parker başını salladı ve kapıyı tutan kurda kapıyı açmasını söyledi. Odaya iki erkek girince kaşlarını çattı. "Siz kimsiniz?"

İkisinden daha uzun boylu olanı, tasarımcı takım elbisesi içinde şık ve zeki görünerek, "Ravi Lamar. Ben yalnız bir şekil değiştiriciyim ve uzun yıllardır barınağa sponsorluk

yapıyorum. Çok uzun zamandır değil.

Bir süre önce, Alfa'sından bir mesaj iletmek isteyen bir kurt bana yaklaştı."

Harrison, "O mesaj neydi?" diye sordu.

"Barınaktan fonumu çekmezsem, beni müşterilerime bir şekil değiştiren olarak ifşa edeceğini söyledi. Tehdidi görmezden geldim. Benim sadakatim barınağa çok bağlı. Bir zamanlar orada ikamet ediyordum. Dawn olmasaydı, bugün olduğum gibi başarılı bir iş adamı olmak için ne eğitimim, ne becerilerim ne de param olurdu."

Emilio'nun bakışları daraldı. "Bu kurt Alfa'sına isim verdi mi?" "Hayır."

Emilio sırttı. "O zaman neden Alfa'sının Remy olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü bana yaklaşan kurt onun yanında oturuyor."

Bu, Emilio'nun sırtışının bir anda yok olmasına neden oldu.

Parker, Ravi'nin arkasındaki erkeğe baktı. "Peki ya sen? Siz başka bir tanık mısınız?"

Sarışın isteksizce bir adım öne çıktı. "Benim adım Grayson. Üç gün öncesine kadar Remy'nin sürüsünün bir üyesiydim."

Parker öne doğru eğildi ve dirseklerini panele dayadı. "Üç gün önce ne oldu?"

Grayson ellerini yumruk yaptı. "Kaçtım."

"Neden kaçtın?"

"Kamarasının önünden geçerken pencereden baktım ve onu yakaladım ..." Gözleri kısa bir süre Remy'ye kaydı ve zorlukla yutkundu.

Harrison bastırdı, "Onu yakaladın, ne?"

Grayson derin bir nefes aldı. "Onu bir çocuğa dokunurken gördüm.

. . uygunsuz bir şekilde."

"Uygunsuz olarak tanımlayın," dedi Parker.

"Gördüğünüz şeyin ciddiyetini anlamam gerekiyor."

Grayson bir elini saçlarının arasından geçirdi ve Makenna'nın midesini bulandıran ve yumruklarını sıkmasına neden olan bir hikaye okudu

öfkeyle sıkıştı. Sonra ekledi: "Ben bir şey yapamadan Deanne odaya daldı."

Harrison'ın kaşları birbirine çarptı. "Deanne?"

Grayson "Remy'nin annesi" diye açıkladığı anda kadın ayağa fırladı ve "Bu bir yalan!" diye bağırdı.

Landyn ona sert bir bakış attı. "Oturacaksın." Remy ona bir şeyler tıslayana kadar gerçekten oturmadı.

Parker Grayson'a baktı. "Devam edin."

Grayson yutkundu. "Çocuğa dışarı çıkması için bağırdı. İlk başta ona yardım ettiğini sandım. Ama sonra Remy'ye dönüp ağlamaya ve bağırmaya başladı, onu kimseyle paylaşmayacağını söyledi - yavrular da dahil; diğerlerini öldürdüğü gibi hepsini öldüreceğini söyledi. Kıskanç ve öfkeliydi ve kafasına bir lambayla vurdu."

"Yalan!" diye bağırdı Deanne. "Hepsi yalan!"

"Bir taşkınlık daha yaparsan bu odayı terk edersin," diye uyardı Landyn onu. Tekrar Grayson'a döndü. "Devam et."

"Ondan sonra ne olduğunu bilmiyorum; kaçtım. Yavruları yanıma almak istedim ama görünmeden Remy'nin kulübesine giremezdim. Yardım çağırmam gerektiğini biliyordum." Grayson'ın yüzü buruştu. "İkisi de kafadan hasta ve ikisi de çocukların yakınında olmamalı."

Deanne ayağa fırladı ama Remy onu geri çekti ve "Sessiz ol," diye tısladı.

Harrison tarafından bozulan kısa, dalgın bir sessizlik oldu. "Bu derinlemesine araştırılması gereken bir konu, sığınak meselesinden ayrı bir dava." Parker ve Landyn başlarıyla onayladılar. "Bugün söylenenler ışığında, Remy'nin istediği şeyi elde etmesine yardımcı olmak amacıyla sığınağı sabote etmeye çalıştığına ikna oldum."

"Remy Deacon, başvurunuz reddedilmiştir," dedi Parker. "Bu iddialarla ilgili olarak, bir soruşturma

hemen başlayacaktır. Suçluluğu kanıtlanana kadar masum olduğuna inanıyorum. Yine de, sürünüzün yavruları dava sonuçlanana kadar başka bir yere yerleştirilecek."

Deanne soluk soluğa kaldı ama Ryan onun pek de üzgün görünmediğini düşündü. Çılgın sürük muhtemelen çocukların yolundan çekilmesinden memnundu.

"Kurtlarım size bölgenize kadar eşlik edecek ve yavruları güvenli bir yere götürecektir," diye ekledi Parker. "Bu toplantı sona ermiştir." Konsey üyelerinin her biri ayağa kalkıp odayı terk etti ve Makenna Dawn'a doğru ilerledi. Kedi ona sarıldı, mutlu ve rahatlamıştı.

Remy yavaşça ayağa kalktı, tıpkı bir yılanın kıvrılması gibi. Dawn'a ters ters baktı. "Seni uyarmıştım. Buna pişman olacaksın. Hepiniz." Gözleri Ryan'a kaydı. "Özellikle de sana."

Ryan'ın ne demek istediğini sormasına gerek yoktu. Ama York Sürüsü'nün Zac'e yaklaşabileceğini gerçekten düşünüyorsa, aptalın tekiydi.

"Bana yalan söyledin," diye hırladı Deanne Makenna'ya. "Oğlum sana hiç dokunmadı."

Makenna ona alaycı bir gülümseme fırlattı. "Öyle değil mi?"

Deanne'in kaşlarının arasında bir kırılganlık oluştu. Kadın Remy söz konusu olduğunda o kadar paranoyaklaşıyordu ki kendi inançlarına bile güveni kalmıyordu. "Remy, bu doğru değil, değil mi?" Cevap vermedi, sadece çıkışa doğru yöneldi. Kadın peşinden gitti ve sorusunu tekrarladı.

Dante konuşmadan önce Remy ve kurtları gidene kadar bekledi. "Yarı yarıya saldırmasını bekliyordum."

Ryan başını hızlıca salladı. "Hâlâ üstünlüğün kendisinde olduğunu düşünüyor. York Sürüsü'nün onun misafirleri olduğunun tamamen farkında olduğumuzu bilseydi, çok farklı tepki verirdi."

Grayson Dante'ye doğru ilerledi. "Remy'yi öldüreceksin, değil mi? Hasta herifin ölmesi gerek."

Dante, Trey'i arayıp duruşmanın sonucunu söylemeden önce "Ölecek," diye yemin etti. Telefonu kapatırken, "Radikaller gitti" dedi.

Makenna bununla rahatlamak istiyordu ama insanların geri dönmeyeceğini söylemek mümkün değildi. Yine de bugünü bir zafer olarak sayacaktı. Kolunu Ryan'ın koluna doladı. "Yavrular Remy'den alınacağı için çok mutluyum."

"Ben de," dedi Jaime. "Biliyor musun, seninle tanışana kadar o kadar da batıl inançlı değildim. Yağmur yağmaya başladığında Emilio'nun yüzünü gördün mü? Paha biçilemez." Madisyn başını sallayarak kıkırdadı.

Makenna başını kaldırıp Ryan'a baktı. "Sen hâlâ inanıyor musun?" Homurdandı. "Peki, mantıksız ol."

Ryan onu bir türlü anlamıyordu. "Bu sabah kıyafetlerini burcunun sana söylediklerine göre seçmişken bana nasıl mantıksız diyebilirsin?" Bunu kim yaptı?

"Eğer doğru hatırlıyorsanız, bana yağışlı hava için hazırlanmamı söylemişti. Bunun gerekli olduğu ortaya çıktı. Gerçi . . . Sanırım Emilio o örümceği öldürmemiş olsaydı yağmur yağmayabilirdi. Bu anlamda, belki de yağmur yağması kaderde yoktu. Tabii örümceğin kaderi Emilio'nun yanında ölmek değilse-"

"Dur, dur," dedi Ryan ona. Daha fazla dayanamadı. "Hadi gidelim."

"Her zaman çok huysuz." Her neyse.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Nmakenna, Ryan'la birlikte banyo yapmayı rahatlamamanın özü olarak görüyordu. Sıcak su, köpükler, büyük eller

Teninin üzerinde kayıyordu, tam bir cennet. Şampuanı saçlarına masaj yaparak yediren ve onu sabunlayan elleri hissetmeyi seviyordu. Bu iyiliğe karşılık vermeyi seviyordu. Yine de bu gece, gerginlik zihnini ya da bedenini terk etmeyecekti. Önünde beliren şey düşünüldüğünde farklı bir şey beklemiyordu.

Bütün öğleden sonrayı Trey'in ofisinde Phoenix kurtlarının çoğuyla Remy'nin iki gün içinde bölgelerini istila etme planlarını tartışarak geçirmişti. Bölgeyi savunmak kolay olmayacaktı. Remy'nin sürüsü büyüktü ve York Sürüsü de ona eşlik edecekti. Ayrıca, müttefiklerinden yardım isteyerek sayılarını artırması da muhtemeldi.

Remy'nin bölgesi çok geniş olduğu için önleyici bir saldırı mümkün değildi. Yapabilecekleri tek şey saldırıya hazırlıklı olmaktı. Sayıca çok az olacaktı ama neyse ki Trey'in Merkür Sürüsü, Dante'nin kardeşinin sürüsü ve Taryn'in eski sürüsü de dahil olmak üzere birçok ittifakı -onlara katılmayı kabul etmişti. Buna ek olarak, Myles'ın Alfa'sı, Remy'nin planlarını Rosa aracılığıyla duyan Trey ile temasa geçmiş ve onlara destek olmayı teklif etmişti. Sayıları artık oldukça eşitti.

Yine de kimse kendini güvende hissetmiyordu. Diğer çiftler birlikte biraz özel zaman geçirmek için odalarına çekilmişlerdi. Makenna kavgada Ryan'ı kaybedebileceğini düşünmeyi bile reddediyordu. Bu bir olasılık değildi. Olmazdı. Asla. Nu-uh.

Onun boynuna sokuldu. "Bu kadar çok düşünmeyi bırak."

Yapardı. Önündeki savaşa odaklanmaktan iyi bir şey çıkmazdı. Endişeleri sadece birlikte geçirdikleri zamanı bölecekti. "Özür dilerim." Ona yaslanırken bacaklarını gevşemeye zorladı. "Aklımı savaştan uzaklaştıracak bir şeyler konuşalım."

Bu Ryan'ın aklındaki açıklaması için mükemmel bir fırsattı. "Çiftleşme bağının neden yerine oturmadığını biliyorum."

"Öyle mi?" Makenna hâlâ bir tane olduğuna ikna olmamıştı ama tartışmak da istemiyordu.

"Bu harici bir mesele."

"Bu ne anlama geliyor?"

Suyun altında bir elini karnının üzerine koydu. "İçten içe, bu sürünün sana çocukluk sürün gibi ihanet edeceğinden endişeleniyorsun."

Makenna kaşlarını çatı. "Hayır, senin sürün iyi."

"Demek istediğimi kanıtladın."

"Ha?"

"Ona benim sürüm dedin." Hâlâ kendi sürüsü olarak görmüyordu. Bu onun kurdunu kızdırdı.

Kıvranarak, "Hâlâ birinin parçası olmaya alışmaya çalışıyorum, hepsi bu," dedi.

"Uyum mu sağlıyorsun, yoksa sana sırt çevirirler diye burada rahat etmekten korktuğun için kendini mi tutuyorsun?"

"Bana ihanet edeceklerinden korkmuyorum. Sadece henüz kendimi sürünün bir parçası olarak hissetmiyorum. Nedenini açıklayamıyorum."

"Yapabilirim. Tekrar hayal kırıklığına uğrama korkun kendini tutmana neden oluyor." Sahiplenme işaretini yaladı. "Gittiğinde, bağ için yolu açacak."

"Biliyor musun, sana hakkını teslim etmeliyim. Gerçek dostlar olduğumuzdan hiçbir zaman şüphe etmedin. Söylediğim hiçbir şey bir fark yaratmadı. Aramızda bir bağ yok ama sen yine de inancından vazgeçmiyorsun. Bu takdire şayan."

Parmaklarını birleştirdi ve onun kulağına konuştu. "Hiç seni çeken bir şey hissettin mi? Başında ve göğsünde bir baskı? Ben hissediyorum." Bunun bağ olduğundan oldukça emindi.

Bazen öyle olduğunu düşünüyordu. Ama bunu yüksek sesle itiraf etmek zordu; kendini hayal kırıklığına uğratabilirdi.

"Orada, Kenna. Bekliyor." Onun şakağını öptü. "Sürü seni bizden biri olarak görüyor. Hiçbiri sana asla ihanet etmez. Sana zarar verecek herkesi öldürmeye çalışırlar."

"Denemek mi?"

"Oraya ilk ben varırdım." Bu onu gülümsetti. "En azından bir konuda dürüst ol: kendini sürüden geri tutuyorsun, değil mi?"

Makenna bunu düşünmek için bir an durdu. "Benim için önemli olan şeylerin çoğunu kaybettim. Bunun bir daha olmayacağına tam olarak güvenmek zor."

Bunu anladı. Bir düzeyde, neden kendini daha fazla kaybetmenin hayal kırıklığına hazırladığını anlıyordu. Onu suçlayamazdı. Ama sürüdeki yerini kabul etmesi onun için çok önemliydi. Savaş sırasında bazı kayıplar olacağı kesindi. Eğer ona bir şey olursa, onun iyi olacağını bilmeliydi; yalnız kalmayacak, başka birini kaybetmenin acısı altında kaybolmayacaktı. Şu anda, onsuz sürüde kalabileceğinden çok şüpheliydi. "Bana bir söz ver."

Nedenini bilmiyordu ama ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. "Ne?"

"Bana söz ver, eğer başıma bir şey gelirse-"

"Gelmeyecek."

"Kenna."

"Hayır. Bu anlamsız bir konuşma çünkü sen ölmeyeceksin." Ve bu konuda konuşmayı bitirdi.

"Yalnız olmayacağını bilmem gerek."

"Yapmayacağım, çünkü sen orada olacaksın." Fişi çekerek ayağa kalktı ve minderin üzerine çıktı. Etrafına kabarık bir havlu sararak yatak odasına gitti. Evet, konuşmadan kaçıyordu. Onunla konuşmayı bile reddediyordu-

Bu düşüncayı bir kenara bırakarak fırçasını aldı ve ıslak saçlarında gezdirmeye başladı. Kurdu yere çömeldi, kabul edilemez olanı önerdiği için bile eşine iyice sinirlenmişti. Makenna, Ryan'ın sıcak ve sert göğsü sırtına bastırmadan önce onun enerjisinin tenine çarptığını hissetti. Ona yan gözle bir bakış attı. "Hastalıklı şeyler hakkında konuşmayı bitirdin mi?"

Ryan fırçasını aldı ve yatağın başucundaki dolabın üzerine koydu. "Bunun yerine savaş sırasında mağaralarda kalmanın nasıl daha iyi olacağını konuşabiliriz."

"Beni dövüşün dışında bırakamazsın." Bunu zaten konuşmuşlardı. O tehlikedeyken burada oturup parmaklarını oynatmayacaktı.

Kollarını ona doladı. "İçeride kalıp diğerlerini koruyacak insanlara ihtiyacımız var."

"Bunu yapmak için zaten insanlar görevlendirildi." "Onlarla kalırsanız yavrular daha iyi hissedecek."

Kadın homurdandı. "Bu işe yaramayacak, Ryan. Bak, kendimi riske atmamı istememeni anlıyorum. Bunu yapman konusunda deli değilim. Ama senden savaşın dışında kalmanı isteyemem. Sen böyle biri değilsin."

Adam homurdandı, kadının bu kadar adil davranması onu çileden çıkarmıştı. Bu durum onun fikrini savunmasını zorlaştırıyordu. "Sen savaş eğitimi almadın."

"Hayır, ama yine de savaşabilirim. Kurdum dövüşebilir."

Bundan hiç şüphesi yoktu. Kurdu oyun oynarken bile vahşiydi. Yine de . . . "Daha önce hiç savaşa girmedin."

"Her şeyin bir ilki vardır."

"Eğer senin için endişelenirsem, odaklanamam."

"Anlamsızca endişelenmezsen odaklanabilirsin." Ryan onun boğazını sıktı. "İnatçı."

"Evet. Artık bunu bırakabilir miyiz? Büyük resmi kaçıırıyorsun: Ben çıplığım, sen çıplaksın ve çıplakken yapılacak çok daha ilginç şeyler var."

Haklı olduğu bir nokta vardı. Ve dürüst olmak gerekirse, savaş hakkında konuşmak geceyi geçirmek istediği son yoldu. "Arkanı dön, Kenna." Yüzünü ona döndüğünde, ıslak buklelerinden birini parmakladı. "Havluyu bırak."

Pekâlâ. Görünüşe göre savaş konuşması gerçekten de sona ermişti. Makenna havlunun ayaklarının dibinde birikmesine izin verdi. Adamın onu içine çeken bakışlarının yoğunluğu ve sıcaklığı altında teni yanıyordu. Nadiren anlamlı olan gözleri sahiplenici ve yırtıcı bir açlıkla parıltıyor, Makenna'nın ağzının kurummasına neden oluyordu. Alt dudağını ısırды ama adamın başparmağı dudağını serbest bıraktı.

"Bu ağzı sadece ben ısırabilirim. O bana ait." Bir elini saçlarına dolayan Ryan, kızın bağıını istediği Gekilde eğdi ve ağzını kızın ağzına doğru indirdi. Dudakları ayrıldı ve dilini içeri soktu. Onun tadına baktı. Onunla ziyafet çekti. Sahip olduğu her şeyi istedi... çünkü alması gereken kendisiydi.

Başını geriye çekerek boynunu açığa çıkardı ve omurgasını kavislendirdi. Adam kızın iddialı ısırığını yalayıp emerken kız ona doğru eğildi. Küçük gırtlak inlemeleri adamın sikinin sarsılmasına neden oldu. Elini sahiplenici bir şekilde göğsünün etrafına kapadı, sıktı ve dolgunlaştırdı. Teni nasıl bu kadar yumuşak olmuştu?

Ona dokunma ihtiyacı duyan Makenna havlusunu çekiştirdi ve sonra sikini avuçladı; sıcak ve sertti ve elinde nabız gibi atıyordu. Onu pompalarken boynuna doğru homurdandı ve tam da onun sevdiği şekilde sıkıca tuttu. Ama ona dokunmaktan daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Ryan onun dizlerinin üzerine çöküşünü izledi - kontrolü ele geçirmeye çalıştığı ve onun buna izin vermeyi reddettiği o zamandan beri yapmadığı bir şey. Hiçbir şey yoktu.

Bu sefer bakışlarında hesaplama vardı. "Yine kontrolü ele almaya mı çalışıyorsun Kenna?" Öyle düşünmüyordu ama emin olmak zorundaydı.

"Hayır. Seni tatmak istiyorum."

"O zaman yap." Hiçbir giriş yapmadan onu ağzına aldı. Alaycı yalamalar yok. Kemirmek ya da okşamak yok. Sadece derin boğazına aldı. Ve bu inanılmazdı. Ryan her Geyin uzatılmasından hiç hoşlanmamıyordu. Bunun için sabrı yoktu. Arkadaşı belli ki onun bu özelliğini sezmişti.

"Daha sert em, Kenna. İşte böyle." Muhteşem ağzının adamın sikinin etrafına sarılmış görüntüsü, ihtiyacının kokusu ve onu tekrar tekrar derinlemesine emdiğini hissetmek

. . . sikeyim. Saçlarını iki yumruğuyla sararak kontrolü ele aldı. Buna ihtiyacı vardı. Ağızını sikip boğazından aşağı boşalması gerekiyordu - onu kendisinin olarak işaretlemenin bir başka yolu. Çok geçmeden taşakları gerildi ve omurgasında bir karıncalanma hissetti. "Yut onu." Adam sertçe itti ve büyüyerek boşaldı; kadın da hepsini yuttu. Erkeksi bir tatmin adamın midesinin derinliklerine yerleşti. Bunun için bir ödül alıyordu.

Çenesini yatağa doğru salladı. "Sırt üstü yat, bacaklarını aç." İlk kez, ona itaat ederken içinde meydan okuma yoktu. "Aferin kızıma." Ryan ona bakmak için bir an durdu, kızarmış yüzünü, muhteşem göğüslerini, çakıllı meme uçlarını, narin kıvrımlarını, göbek piercingini ve parlayan amını aldı.

Yatağın üzerinde, kalçalarının arasında diz çökerek onun gözleriyle buluştu; gözleri, içinden akıp gittiğini hissedebildiği şiddetli ihtiyaçla parlıyordu. Bu ihtiyaç onunkini besliyor, kontrolü elinde tutmasını zorlaştırıyordu. "Sen hayatımda gördüğüm en mükemmel şeysin."

Hoyratça söylenen bu iltifat onu gülümsetti. "Demek güzel sözler söyleyebiliyorsun."

"Güzel sözler değil, sadece bir gerçek." Ryan ellerini kızın kalçalarının altından geçirerek kalçalarını eğdi ve dilini kızın kıvrımlarında gezdirdi. Tadı çok tanıdık ve bağımlılık yapıcıydı.

sisteminden geçti. Onunla alay etmedi. Onu yuttu: yaladı, yaladı, ısırđı, klitorisini emdi ve dilini içine soktu.

"Ryan, seni içimde istiyorum." Kendini çok boş hissediyordu. Onun derinlere indiğini hissetmek için can atıyordu. Onun yerine, bir parmağını içine soktu. Tekrar. Tekrar. Ve tekrar. Bir parmak daha ekledi, onları tam olarak kıvırdı. Ama sonra dili onların yerini aldı ve o parmaklardan biri kıının kenarını evreledi. Adam parmağını içinde gezdirirken nefesini içine çekti. Duyularına yapılan ifte saldırı yardımcı olmadı. Sadece daha fazla acımasına neden oldu. "Ryan." Adam onun sesindeki talebi görmezden geldi. Onu yerinden oynatmak için başını itti. Adam onun etine karşı homurdandı ve ikinci bir parmağını kıına soktu. Sonra kadın boaldı. Orgazm onu gafil avladı ve sertçe vurdu.

Ryan parmaklarını geri çekti, onu serbest bıraktı ve kalçasına dokundu. "Yuvarlan." Kız yüzüstü yatar yatmaz Ryan onu dizlerinin üzerine çekti. "Başını aşağıda tut." Derinlere daldı, kızın amı onu sıkıca kavrayıp etrafında çırpınırken homurdandı. "ok ıslak. Güzel. Sikimin kaygan olmasına ihtiyacım var, böylece buraya kayabilirim" - parmağının ucunu kızın kıına bastırdı- "güzel ve kolay."

Gerildi. "Ne?"

"Bunun olacağını biliyordun Kenna. Seni her yerde sahiplenmek isteyeceğimi biliyordun."

Evet, bir noktada bunu yapmasını bekliyordu. Erkek ekil değiştirenler eşlerini her zaman mümkün olan her şekilde sahiplenirlerdi. Yine de, o-

"Bunu istiyorsun." Eğer bir an için bile istemediğini düşünseydi, beklerdi. Ryan onu yavağ ve sert bir şekilde becerirken iki parmağını tekrar gtne soktu. Onları makasladı, onu yeterince gerdi, yakında içeride üçüncü bir parmağı vardı. Kadın her itişte kendini geri itti. "İşte bu kadar."

"Ryan, yaklaştım."

"Biliyorum." Onu daha hızlı, daha derin becerdi; kendini amının derinliklerine gömüp patlamak için duyduğu arzuya zar zor direniyordu

-O kadar ateşli ve ıslaktı ki. "Gel," diye homurdandı. Kadın

Başını arkaya atıp bir çığlık attı, sırtı kavislendi ve amcığı onun etrafında kenetlenip kasıldı. Boşalma dürtüsüyle savaşıarak kızın amından çekildi ve parmaklarını sikinin başıyla değıştirdi.

Makenna'nın gözleri, adamın sikinin kışına girdiğini hissedince açıldı. Adamın onu geren cüssesinin basıncı ve yakıcılığı onu kıvrandırdı.

Kızın kışına sert bir tokat attı. "Kıpırdama. Ben içeri iterken sen de dışarı it. İşte böyle." Yavaşça içine gömüldü, sert ve hızlı vurma isteğine karşı dişlerini sıktı. "Sıkı," diye tısladı. O kadar sıkıydı ki sikini boğuyordu ama bu çok iyi hissettiriyordu. Sonunda taşaklarına kadar girdiğinde ikisi de iç geçirdi. "İyi misin?"

"Sayılır." Karnı toktu. Belki de bunun eğlenceli olabilmesi için fazla doluydu. Ama sonra, adam yavaşça geri çekilip yumuşak bir şekilde tekrar içine daldığında, her türlü sinir ucu hayata kıvılcımlanırken nefesi kesildi. "Tekrar." Adam her hamleyi yavaş ve kolay bir şekilde yaparken içinde sürtünme oluştu, ki bu Ryan'a hiç benzemiyordu. "Daha fazla." Hızında neredeyse hiç değışiklik yoktu. "Ben narin değilim," diye tersledi kadın.

"Hayır, ama sen benimsin. Ve seni incitmek istemiyorum." "Vermiyorsun. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Onun sözüne güvenen Ryan, kızın içine girip çıkarken hamlelerini sertleştirdi. Aletini her sokuşunda onu damgalıyor, kadının inlemelerini ve soluklarını seviyordu. Kahretsin, daha fazla dayanamayacaktı. Onun kışının derinliklerine girmesi, amını ve ağzını sahiplendiği gibi onu da sahiplenmesi gerekiyordu.

Ryan elini Kenna'nın saçlarında gezdirerek başını geriye çekti ve daha sert vurmaya başladı. "Beni boşalt Kenna. Şimdi yap." O gece ikinci kez, ona istediğini verirken çığlık attı. Derinlere daldı ve o kadar sert boşalırken kendini kaskatı tuttu ki yıldızları görmediğine şaşırdı.

Daha sonra, onun omurgasına öpücükler kondururken, göğsünde ani bir baskı oluştu ve başı zonkluyor gibiydi. "Hissediyor musun?"

Omzunun üzerinden ona bakarak başını salladı. "Ne oldu?"

"Biliyorsun." Ryan onu kucağına aldı ve banyoya götürdü. Duşun sıcak spreyinin altında dururlarken, "Aramızdaki bağ kendini daha fazla tutmana izin vermeyecek," dedi. Çok güçlüydü. Muhtemelen bir çift olarak güçlü oldukları içindi. Makenna başlangıçta onun bağlılığından şüphe etmiş olabilirdi ama artık etmiyordu. Ona söylediği gibi, her şeyine sahipti. Makenna da onun her şeyine sahipti. Çiftleşme bağı olsun ya da olmasın, Ryan onu kaybettikten sonra hayatta kalabileceğinden şüpheliydi. Kurtulsa bile, bir kabuk olacaktı. Bomboş. İşe yaramaz. Hareketlerine devam edecek ama yaşamayacaktı.

Esaretten kaçtığı zamanın aksine, sürüsünün onu bu durumdan kurtarabileceğini düşünmüyordu. İyileşme şansı olmayacaktı. İyileşmek istemeyecekti. Onsuz her şey anlamsız olurdu - her gün gülümsemesini sağlayan, ona hiçbir zaman eksik ya da değişmeye ihtiyacı varmış gibi hissettirmeyen bu tuhaf küçük insan.

Makenna kollarını ona doladı. "Neden üzgünsün?" Duygular damarlarında dolaşıyordu.

"Tehlikede olacaksın. Bundan nefret ediyorum." "Sen de öyle. Bundan nefret ediyorum."

"Geride kalmayacaksın, değil mi?" Bu bir soru değildi; teslim olmuş bir ifadeydi.

Onun iddia işaretini yaladı. "Yapamam." Kesin bir tehlikeye doğru yürürken ona el sallayamazdı. Kesinlikle hayır. Tartışmak üzere olduğunu görünce, "On iki yaşımdayken annemin yiyecek bir şeyler almak için küçük dairemizden çıkışını izledim. Ve onun geri dönmesini bekledim. Ve beklemeye devam ettim. Ve bekledim. Bekledim de bekledim. Yapabileceğim başka bir şey yoktu. Bir keresinde bana, geç kalırsa onu aramayacağıma dair söz verdimiştii. Ben de gitmedim. İki gün sonra kapı çalındı. Daha kapıyı açmadan gelenin o olmadığını ve onu bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum. Benden böyle beklememi isteme.

Değer verdiğim birinin bana geri dönmesi için bunu bir daha yapmam. Yapma bunu."

Sikeyim. Ryan kollarını onun etrafında sıktı. "Neden her şeyi içine atıyorsun?" Değer verdiği insanlara ihtiyaç duydukları her şeyi vermesine rağmen acısını onlarla çok nadiren paylaşması onu sinirlendiriyordu.

"Sen de yapıyorsun."

Tamam, haklı bir noktaydı. Onun çenesini kavradı ve bakışlarını yakaladı. "Savaş sırasında yanımdan ayrılmayacaksın. Her zaman benimle kalmalısın." Onu kendi gözleriyle göremez ve güvende olduğunu bilemezse, odaklanamazdı.

"Buna itirazım yok." Bu, onun arkasını kollayabileceği anlamına geliyordu. "Bu kadar endişelenmene gerek yok, biliyorsun. Benim kurdum tam bir baş belası. Bunun neresi komik?"

"Gülmüyorum."

Yüz ifadesi hiç değişmemişti ama ... "Eğlendiğini hissedebiliyorum, Beyaz Diş. Kurdum hiç etkilenmedi." Çok gücenmişti.

"Onun sert olduğunu inkar etmiyorum. Ama sokakta sert, savaşta değil."

"Arada fark var mı?"

"Evet. Sokak dövüşleri oldukça çabuk biter ve minimum miktarda strateji gerektirir. Savaşlar daha uzun sürer ve çok fazla strateji gerektirir. Dayanıklılık ve dayanıklılıktan bahsetmiyorum bile. Ne kadar yorgun olursanız olun, gardınızı düşürmeyi ya da konsantrasyonunuzu kaybetmeyi göze alamazsınız. Ve senin kurdun ..." Bunu söylemenin güzel bir yolunu bulmakta zorlandı. Hiç nezaketi olmadığı için bu hiç de kolay değildi. "Pek odaklanmış değil. Dikkati kolayca dağılıyor." Hayır, Makenna bu yorumdan hiç hoşlanmamıştı. Hemen ekledi, "Kötü anlamda değil ama... kedi gibi."

"Bir kedi mi?"

Ryan içten içe irkildi. Durumu daha da kötüleştiriyordu. "Bilirsin işte, ona parlak bir şey gösterirsin ve yapması gerekeni unuttur-ow!" Bir zamanlar bir tutam göğüs kılının olduğu yeri ovuşturdu. "Bu acıttı."

"Güzel. Yarın kurdum kışını kurtardığında, onu bir kediyle kıyasladığın için herkesin önünde özür dileyeceksin."

Kadının sesindeki kesinlik gözlerini kırptırmasına neden oldu. "Kışımı mı kurtaracak?"

"Evet."

"Bunu nasıl biliyorsun?" "İçimde bir his var."

Ryan gözlerini kapattı. Çılgınca. İyi tarafından bakarsak, dostuyla geçirdiği hiçbir an sıkıcı değildi. "Şu lanet duştan çikalım ve uyuyalım."

"Her zaman çok huysuz." Her neyse.

OceanofPDF.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

F Makenna iki gün içinde ikinci kez Trey'in kalabalık ofisindeydi. Taryn, Betaları ve infazcılar, Merkür Alfaları ve Betaları ve telekonferans yoluyla diğer Alfalar ile savaş taktiklerini tartışıyordu.

Remy'ye karşı onlara katıl.

Makenna dikkatle dinledikçe Ryan'ın ne kadar haklı olduğunu giderek daha fazla farkına vardı. Savaşlarda çok fazla strateji vardı. Bunların hepsi ona tamamen yabancıydı ve tamamen kendi alanının dışındaydı. Yine de bu, tehlike geldiğinde eşinin yanından başka bir yerde olacağı anlamına gelmiyordu.

Kapı açıldı ve Grace elinde bir tepsi kahveyle içeri girdi. Ryan bir tanesini Makenna'ya uzatırken, "Yarınki savaşın bir parçası olmak istediğine emin misin?" dedi. Geride kalmanın onu neden çıldırtacağını anlıyordu ve kararlılığının kaynağını bildiği için artık bunu ondan isteyemezdi. Yine de hem kendisi hem de kurdu onun fikrini değiştireceğini umuyordu. Makenna sadece Ryan'a baktı.

Jaime sıırttı. "Vay canına, Ryan'ın seri katil görüntüsünü çok iyi yakalamışsın." Bu tüm kadınları kıkırdattı. "Bunu bana da öğretmelisin."

"Onu dövüşmekten vazgeçirmeye çalışmayı bırak Ryan," diye yakındı Taryn. "O çaresiz değil. Çok fazla şey olabilir

Ama bizden de çok var. Ve biz bu toprakların her karışını bilme avantajına sahibiz. Onlar bilmiyor."

Makenna gülümsedi, Taryn'in güven oyu için minnettardı. Ancak beklenmedik bir kurt içeri girdiğinde gülümsemesi soldu. "Zac, burada ne yapıyorsun tatlım?"

Zac omuzlarını geriye attı ve ayaklarını dikti. "Savaşın bir parçası olmak istiyorum."

Ryan bunun olmasını yarı yarıya bekliyordu. Gencin gururu, cesareti ve şeytanlarıyla yüzleşme ihtiyacı vardı. "Zac-"

"Ne diyeceğinizi biliyorum. Ben sadece bir çocuğum ve gerçek bir eğitimim yok. Ama gelmeleri benim suçum. -"

Dante, "Kimse kafalarına silah dayayıp onları bu planları yapmaya zorlamadı" dedi.

Ryan homurdanarak onayladı. "Onların seçimlerinden sen sorumlu değilsin."

"Alfa'ya uzun zaman önce karşı çıkmalıydım," diye homurdandı Zac. "Ben yapmadım."

Grace destekleyici bir eli onun omzuna koydu. "Ne yapabilirdin ki, Zac? O senden daha büyük ve güçlü, senin hiçbir suçun yok."

Makenna başını salladı. "Sen akıllıca olanı yaptın. Kaçtın. Sana daha önce de söyledim, kaçmak cesaret ister. Pek çok insan yakalanmaktan korktuğu için bunu denemez. Zayıf değilsin ama bu pisliklere karşı koyacak kadar da güçlü değilsin. Bu boktan bir şey ama gerçek bu."

Ryan homurdandı. Bunu kendisi de daha iyi söyleyemezdi.

Zac avucunu kalçasına sürttü. "Ben burada saklanırken herkesin hayatını riske atması hoşuma gitmiyor."

Dominic kolunu Zac'in omuzlarına doladı. "Yapılacak en akıllıca şey buysa saklanmakta utanılacak bir şey yok. Grace, Lydia, Hope ve Riley'yi geride kaldıkları için yargılıyor musun?"

"Hayır, tabii ki değil."

"Cesaretleri olmadığı için kalmıyorlar," diye ekledi Tao. "Bunu yapıyorlar çünkü biliyorlar ki

güçlü yanları kavgada yatmaz. Ancak çocukları sakın ve güvende tutabilirler, dolayısıyla yapacakları şey de bu."

Zac homurdandı. "Riley bir savaşçı."

"İşte bu yüzden kalmak onun için bir işkence," diye başladı Taryn, "ama Dexter ve Savannah'nın ona çok bağlı olduklarını ve onu takip etmeye çalışacaklarını biliyor. Kalmak yapılacak en akıllıca şey, bu yüzden o da akıllıca olanı yapıyor. Senin de bunu yapman gerekiyor."

Omuzları çöktü. "Buraya sorun getirmekten nefret ediyorum."

"Buraya bela getiriyorlar," diye düzeltti Trick. "Siz değil."

"Kendini suçlu hissetmen için hiçbir neden yok," dedi Ally. "Hata sadece onlara ait. Buraya gelme kararını onlar verdi ve-" Ally bir solukla sözünü kesti. Gözleri bembeyaz olmuştu ve bu Makenna'nın gördüğü en acayip şeydi. Kurdunun tüyleri diken diken oldu ve kulakları diken diken oldu.

Shaya Beta dişilerinin yanına gitti. "Kahretsin, bir imgelem görüyor."

Derren eşini kendine çekti ve bir elini sırtında gezdirdi. Kımıldamadı ya da konuşmadı. Sanki onlarla birlikte değilmiş gibiydi. Düşük bir solukla kendine gelene kadar sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu.

Derren onun yüzünü avuçladı. "Bebeğim, iyi misin?" Başını salladı, birkaç kez gözlerini kırıştırdı.

"Bu imgelem her zamanki imgelemlerinden daha uzundu," dedi Roni.

Trey kollarını kavuşturarak ona doğru yaklaştı. "Ne gördün?" "İki imge gördüm, biri diğerinin hemen ardından." Ally

Yutkundu, kaşları birbirine yaklaştı.

Kahin'in gözlerindeki bakış bile Makenna'nın midesini bulandırmaya, kollarındaki ve ensesindeki tüylerin diken diken olmasına yetmişti.

"Bir şeyler değişti," dedi Ally. "Bir şey her şeyi çarpıttı ve planları değiştirdi. York Sürüsü ... Gördüm

Buradalar. Şimdi geliyorlar. Ve yanlarında en az yüz kurt getiriyorlar."

Haber odaya bomba gibi düştü. Trey kaskatı kesildi. "Emin misin?"

"İmgelemde hepimiz şu anda giydiklerimizin aynısını giyiyorduk."

Lanetler odanın her yerinde çınladı ve ardından herkes aynı anda konuşmaya başladı. Telekonferans yoluyla iletişim kuran Alfalar kurtlarıyla birlikte hemen yola çıkacaklarını ve Phoenix Sürüsü bölgesine gideceklerini söylediler. Benzer şekilde Nick de kardeşini arayarak onu ve diğer infazcılarını çağırırdı.

"Durun!" diye bağırdı Ally, bir kez daha herkesin dikkatini çekerek. "Başka bir şey daha vardı. İkinci bir imgelem. Remy'yi gördüm. Ama onu burada görmedim."

Marcus kaşlarını çatı. "O zaman nerede?"

Ally Makenna'ya baktı. "Çocukları geri istiyor. Onları barınağa konseyin getirdiğini düşünüyor."

Makenna buz gibi bir dehşet her damarına dolduğunda yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Eli aniden kaya gibi sertleşen karnına gitti. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki patlamadığına şaşırdı. Ryan'a döndü. "Oraya gitmeliyim. Hemen oraya gitmeliyim."

Ally onun bileğini tuttu. "Bekle, beni dinlemek zorundasın. Oraya paldır küldür giremezsin; nasıl ilerlediğine çok dikkat etmelisin. Remy . . . Bir dakikalığına onun kafasının içindeydin - bu bir imgelemde çok sık olmaz. Olduğu zaman da korkunçtur."

Derren yüzünü buruşturdu. "Kafasının içinde mi?"

"Şu anda mantıklı değil," dedi Ally. "Garip, çarpık bir şekilde, çocukların etrafında olması onu dengede tuttu. Annesinin ellerinde hastalık ve ahlaksızlığı tanıdı. Ama çocuklar... çok masum, çok saf ve tehditkâr değiller ve bu onu cezbediyor. Bir kurban olduğunu kabul e d e m e s e de hissettiği tüm utanç ve suçluluk duygusunu uzak tutuyorlar. Ne yaptığının farkında değil gibi görünüyor."

olur. Sadece onların yakınına ihtiyacı olduğunu biliyor. Onları geri almak için ne gerekiyorsa yapacak ve barınakta olduklarına, Dawn'ın onları kendisinden uzak tuttuğuna ikna olmuş durumda."

Makenna titreyen elini saçlarının arasında gezdirdi. "Orada değiller; nerede oldukları hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bunu biliyoruz," dedi Taryn. "Ama buna inanacak mı?"

Ally başını üzgün bir şekilde salladı. "Gerçekten öyle olduğunu sanmıyorum. Dediğim gibi, mantıklı düşünmüyor. Çocukları ve sığınağı istiyor. Yanlış giden her şey için Dawn'ı suçluyor."

"Ben onu ararım." Makenna aramayı yapmak için odanın köşesine doğru ilerledi.

Zac aceleyle Ryan'ın yanına gitti. "Barınağa gidip onlara yardım edeceksin, değil mi?"

Kendini parçalanmış hisseden Ryan yumruklarını sıktı. "Seni eski süründen koruyacağıma söz verdim."

"Dostum, Dawn ve Madisyn benim için bundan daha önemli. Yakında burada sürümüzün yanında yer alacak yüzlerce insan olacak. Kimse barınağı korumuyor çünkü hepsi Trey'in planlarını duymak istedi ve Remy'nin buraya geleceğini düşündü." Zac dudaklarını yaladı. "Makenna'nın yalnız gitmesine izin veremezsin. Mecbur kalırsa gider."

Zac'in haklı olduğunu bilen Ryan Ally'ye baktı. "Remy'nin yanında kaç kurt vardı?"

"Görebildiğim kadarıyla yaklaşık on iki tane vardı. Ama bu daha fazlası olmadığı anlamına gelmez."

Makenna Ryan'a döndü. "Ne Dawn ne de Madisyn telefonlarına cevap vermiyorlar. Remy'nin barınağa gelmesine ne kadar var?" diye sordu Ally.

Kahin omuz silkti. "Bazen gerçekleşmeden saniyeler önce bir öngörü görüyorum, bazen daha uzun sürüyor."

Bu da Remy'nin çoktan barınakta olma ihtimalinin çok yüksek olduğu anlamına geliyordu. Hay sikeyim. Makenna tekrar Ryan'a döndü. "Daha fazla bekleyemem." Kurdu da en az onun kadar telaşlıydı.

Taryn başını salladı. "Gitmen gerek. Ama yalnız değil. Barınak bizim korumamız altında. Kimse oradaki tek bir kişiye bile zarar veremez."

Dante bir adım öne çıktı. "Jaime ve ben de sizinle geleceğiz."

Jaime, "Eğer içeri gizlice girmeniz gerekiyorsa, yanınızda bulundurabileceğiniz en iyi insanlar biziz," dedi. "Neredeyse Ryan kadar iyiyiz."

"İyi fikir," dedi Taryn. Makenna ve Ryan'a döndü. "Üzgünüm ama şu anda daha fazla insanı ayıracak gücüm yok." Alfa dişi haklıydı; şu anda sürü yakında saldırarak olan kurtlara karşı savunmasızdı. "Takviye geldiğinde diğerlerini barınağa göndereceğim."

Makenna Zac'e sarıldı ve Ryan, Dante ve Jaime'yi ofisten çıkarken takip etti. Dakikalar sonra Chevy'ye binmişlerdi ve Ryan hızla barınağa doğru gidiyordu. Makenna defalarca Dawn, Madisyn ve Colton'a ulaşmaya çalıştı ama kimseye ulaşamadı.

"Lanet olsun. Kimse cep telefonuna, resepsiyona ya da Dawn'ın ofisindeki telefona cevap vermiyor." Bu da bir şeylerin çok ciddi şekilde ters gittiği anlamına geliyordu ve Remy'nin çoktan binaya girmiş olması muhtemeldi. Kurdu volta atıyor, endişeli ve Makenna'nın içinde kabaran aynı öfkeyle doluydu.

Dante arka koltuktan, "Sığınakta hâlâ tehditleri uzak tutan koşullar var, değil mi?" diye sordu, o da başıyla onayladı. "Remy onları nasıl aşmış olabilir?"

Makenna omuz silkti ve bileklerini ovuşturdu. "Onları çözmesi için bir cadı tutmuş olabilir." Binaya girmek için yaptığı başarısız girişimlerden beri koşulları biliyordu; tıpkı Ryan gibi o da oradaki büyüü hissetmişti.

"Sığınanın içinde ön, arka veya yan kapılardan başka bir yol var mı?"

"Evet. Hızlı bir kaçış yapması gereken insanlar için bir acil çıkış var."

"O zaman içeri böyle gireceğiz," dedi Ryan.

Makenna ona, "Bölgeye barınağın arkasındaki ormandan girmemiz gerekecek," dedi.

"Dawn'ın böyle durumlar için bir tatbikatı var mı?" diye sordu Jaime, arkadaşıyla el ele tutuşarak.

"Evet," diye yanıtladı Makenna. "Tuttuğum cadı bana herhangi biri koğuşları devre dışı bırakmaya çalışırsa alarm çalacağını söyledi. Sakinlerin çoğu çocukları kapıp binanın altındaki sığınağa gitmeyi biliyor."

Dante kaşlarını çattı. "Sığınak tüm sakinler için yeterince büyük olamaz."

"Öyle değil, bu yüzden kadınlar ve çocuklar öncelikli. Diğerleri acil çıkıştan kaçmış olabilir. Pek çok insan Dawn'ı korumak için yanında kalmıştır."

Jaime alt dudağını kaşıyordu. "Remy'nin sığınağı bulmasının bir yolu var mı?"

"İçeri girmenin tek yolu bodrumdaki gizli bir kapıdan geçiyor. Ne kadar iyi gizlendiğini düşünürsek, bulması beni şaşırtacak. Saklanan insanların kokusunu alamayacaktır çünkü bodrum en güçlü burnu bile kaçırarak kadar çamaşır suyu kokuyor."

Ryan kokuyu hatırladı ve onun haklı olduğunu anladı.

Beta dişisi rahatlamış bir nefes verdi. "Yani çocukların hepsi güvende olmalı."

"Umarım öyledir."

Ryan eşine hızlıca bir göz attı. Solgundu, dudakları büzülmüştü, vücudu belli belirsiz titriyordu ve gözlerindeki vahşi parıltı ateşliydi. Ama duyguları onun içinde yankılandığından, duygusal bir karmaşa içinde olduğunu anlamak için beden dilini okumasına gerek yoktu. Kurdu ona sokulmak istedi. Ryan bir elini onun kalçasına koydu. "Kenna, benim için sakın kalmalısın."

"Ben sakimim."

Homurdandı. Kendinde değildi. Sistemi öfke, endişe, çaresizlik ve korkuyla huzursuzdu. O ise

Ama duygularının yoluna çıkmasına izin vermemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Eşi bu konuda o kadar da iyi değildi. Her şeyi fazla düşünen biri olarak, büyük olasılıkla her türlü korkunç senaryoyu hayal ediyor ve bunlarla kendini delirtiyordu. "Dawn ve Madisyn'e bir şey olmasına izin vermeyeceğiz, sana yemin ederim."

Yutkunmak zordu ve bu hareket boğazının arkasını acıtıyordu. "Ally'nin ne dediğini duydun. Remy her şey için Dawn'ı suçluyor. Şu anda mantıklı davranmıyor."

"Ayrıca dikkatli bir şekilde ilerlememiz gerektiğini söyledi. Eğer bizi duyarsa, onun için geldiğimizi anlarsa, elinden geldiğince çok insana zarar verecektir."

Makenna onun haklı olduğunu bilerek uzun bir nefes verdi. "Sakin ol. Ben sakın olacağım. Ama Madisyn olmayacak." Onu en çok endişelendiren de buydu. "O düşünmez; tepki verir."

"Dawn'ı tehlikeye atmayacak."

"Hayır, ama Remy ya da kurtlarından biri ona zarar verirse onu öldürmeye çalışabilir."

Bunu inkâr edemeyen Ryan hiçbir şey söylemedi. Madisyn'i iyi tanımıyordu. Dawn ve Makenna dışında kimsenin onu iyi tanıdığını iddia edebileceğinden emin değildi. Ama bu iki kadına son derece yakın olduğunu, onların kendisi için bir dayanak noktası olduğunu hissediyordu. Ayrıca Dawn ve Madisyn'in de Makenna için aynı derecede önemli olduğunu hissetmişti. İkisinden birine bir şey olursa ne yapacağını kimse bilemezdi. Bu da eşini yakından takip etmesi gerektiği anlamına geliyordu. Onun kendini kaybedip öldürölmesini göze alamazdı.

Dakikalar sonra Ryan toprak bir patikadan döndü ve barınağın çevre itlerine yakın bir yere park etti. Motoru kapatarak, "Unutma, Kenna-" dedi.

"Sakin ol, ben hallederim."

Ama sakinliğe yakın bir şey bile değildi. Bu yüzden ensesini kavradı ve onu öptü. "Ne kadar sakın olduğumu hissedebiliyorsun, değil mi?"

Yapabilirdi. Hayranlık uyandıracak kadar soğukkanlı ve akıllı b a ş ı n d a y d ı , zihni berrak ve objektifti. "Evet."

"Kullan onu. Bırak içinden aksın." Birbirlerinin uyarılmasından beslenebiliyorlarsa, bunu da yapabilirlerdi.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"O zaten senin içinde. Tek yapman gereken ona tutunmak.

Tamam mı?"

Başını sallayarak o sakinliğe uzandı ve ona sıkıca tutundu. Gözlerindeki vahşiliğin bir kısmı geri çekildiğinde,

Ryan başıyla onayladı. "Hadi gidelim. Yakın durun." Ses çıkarmadan çiti kolayca aştılar. Ağaçlara doğru ilerlemek üzereydi ki arkasında hafif bir hışırtı duydu. Bir çalının altına uzanan Makenna'ydı. "Ne yapıyorsun?"

"Acil çıkıştan girmek istiyorsun, değil mi?" Hafif bir gıcırdama sesi duyuldu ve çalıyı geri çevirip aşağı doğru bir tünel ortaya çıkarırken gülümsedi.

Jaime'nin kaşları havalandı. "Bu gerçekten zekice."

"Yaklaşık dokuz yıl önce, bir zamanlar orduda görev yapmış olan bir porsuk şekil değiştiren burada kaldı. Oldukça paranoyaktı. Dawn sürekli sis bombalarına el koymak zorunda kalıyordu, nereden bulduğunu bile bilmiyorduk. Her neyse, barınağın ve ormanın altına tüneller inşa etti, hayvan formunda yaşamayı tercih etti."

"Yani buranın altında bir tünel sistemi mi var?" diye sordu Dante.

Makenna başını salladı. "Ayrıca 'çok şey bildiği' için sonunda 'onlar' onun için geldiğinde bu kaçış yolunu inşa etmekte ısrar etti. Kimden ya da neden bahsettiğini hiçbir zaman anlayamadık." Hızlıca merdivenden indi ve diğerlerine yer açmak için kenara çekildi.

Tünele sığmak için eğilen Ryan onun kışını okşadı. "Yolu göster." Tünellerde ilerlerken, duvardaki sığınağa giden yolu gösteren küçük kırmızı sembolleri fark etti. Makenna onlara bir kez bile bakmadı; nereye gittiğini tam olarak biliyor gibiydi.

"Neredeyse geldik." Bir köşeyi dönerken durdu ve diğerlerinin ona çarpmasına neden oldu.

"Makenna!" Genç bir kız yanındaki gruba sırtarak baktı. "Gördünüz mü, size Madisyn'in ona haber vereceğini söylemiştim."

Onlara doğru ilerleyen Makenna, "En azından bazılarınızın gitmiş olacağını düşünmüştüm," dedi.

Esmer bir kadın tek omzunu silkti. "Adamım hâlâ yukarıda. Onsuz gitmeyeceğim. Ayrıca, buraya geldiğinde yardıma ihtiyacın olacağını düşündük."

"Yardım mı?" diye sordu Dante.

"Burada kaç kişi olduğunu ve ne istediklerini bilmek istiyorsun, değil mi? Remy yanında yaklaşık yirmi ila yirmi beş kurt getirdi. Artık Alfa olduğunu ve buranın onun bölgesi olduğunu ilan etti. Sonra isimlerini bağırmaya başladı, kendisine ait olduklarını ve onları geri istediğini söyledi. Kimi kastettiği hakkında hiçbir fikrimiz yok."

Makenna'nın göğsü sıkıştı. "Dawn ve Madisyn?"

"Buraya indiğimizde hayattaydılar. Ama Remy'nin onlara zarar vermeyeceğine güvenmiyorum."

Yaşlı bir erkek şakağına vurdu. "Akıllı başında değil." Makenna'nın etrafına göz gezdirdi. "Yanında fazla insan getirmemişsin."

"Diğerleri de yakında gelecek. Bütün çocuklar sığınağa ulaşabildi mi?"

Esmer kadın başını salladı. "Alarmı duyduğumuzda hepimiz harekete geçtik. Diğer herkes kafeteryada toplanarak orada sadece kendileri varmış gibi görünmeye çalıştı."

Genç kız dudağını ısırıldı. "Dawn'a zarar vermez, değil mi?" "Hayır, vermeyecek," dedi Makenna. Kurdu hırladı, onu destekliyordu. Hayvan sakin olmak ya da sağlıklı düşünmekle ilgilenmiyordu. Barınağı işgal eden ve içindeki herkesi tehlikeye atan tüm piçlerin boğazlarını parçalamak istiyordu. Onları avlayabilmek için kontrolü ele almak isteyerek yüzeye çıkmaya devam etti. Derin bir nefes aldı,

Makenna yine Ryan sayesinde içinde yankılanan sükûnete uzandı.

"Hepiniz burada bekleyin," dedi ve Ryan, Jaime ve Dante'ye grubun yanından geçerek kendisini takip etmelerini işaret etti. İşte o zaman başka bir merdivene geldiler. "Pekâlâ, bu merdiven aile odalarından birindeki bir tuzak kapısına çıkıyor. En tepeye çıktığınızda bir dolabın içinde olduğunuzu fark ederseniz telaşlanmayın."

Dante kaşlarını çattı. "Tuzak kapısı bir dolabın dibinde mi?"

"Porsuğun fikirlerinden biri daha. Ve iyi bir fikir."

"Bu oda kafeteryaya ne kadar yakın?"

"Sessiz olmamız gerekecek kadar yakın." Onları bulurlarsa, kapıyı ve aşağıda saklanan insanları da bulacaklardı.

"Önce ben çıkacağım." Merdivenin tepesine ulaşan Dante kapağı iterek açtı ve sonra hiç ses çıkarmadan yavaşça dolabın kapısını açtı. Odanın boş olduğunu tahmin ediyordu, çünkü adam dolaptan çıktı. Ardından Jaime geldi, hemen ardından da Makenna ve Ryan.

Dante sessizce konuştu. "Kafeteryada ne görürseniz görün, Remy'yi öldürmenin öncelikli olduğunu unutmayın. Bunu yaparsak, diğerlerinin dengesini bozarız."

"Remy benim," diye gürledi Ryan.

"O zaman ona yardım etmeye çalışan herkese saldıracağız, çünkü bu şekil değiştirenlerin iki kurt düello ederken geride durmalarını gerektirecek bir onura sahip olduklarını sanmıyorum."

Makenna da Dante ile aynı fikirdeydi. "Destek gelene kadar ne kadar zaman geçeceğini düşünüyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı Beta erkeği. "Savaş şimdiye kadar çoktan başlamış olacak. Trey'in insanları kurtarmaya gücünün yetmesinin ne kadar zaman alacağından emin olamayız."

Jaime yüzünü buruşturdu. "Dörde karşı yirmi beş pek de iyi bir oran değil."

Hayır, değildi. "Madisyn ve Colton iyi dövüşçüler. Dawn çok hırçın ve kendi başının çaresine bakabilir. Sakinlerin çoğu Colton'dan dövüş eğitimi aldı.

-Yalnız şekil değiştirenler kendilerini nasıl koruyacaklarını bilmeli. Başka hiçbir şey olmasa bile Remy'nin kurtlarının çoğunu meşgul edeceklerdir."

Ryan arkadaşının gözlerinin içine baktığında, onun güvenlikleri konusunda söylediği kadar kendinden emin olmadığını biliyordu. Savunma manevralarını bilmekle eğitilmiş infazcılar olmak arasında büyük bir fark olduğunu biliyor olmalıydı. Kayıplar olacağı kesindi.

"Yer değiştirmememiz en iyisi olabilir," diye ekledi Makenna. "Diğer formumuzda olursak bölge sakinleri bizi Remy'nin kurtlarından ayırt edemez. Kokularımızı biliyorlar, ama onları gerçekten dikkate alamayacak kadar heyecanlı olacaklar."

"Haklı," dedi Jaime omuzlarını geriye atarak. "İnsan formundayken kurtlarla savaşma konusunda biraz deneyimim var."

Dante Ryan'a baktı. "Remy'yle dövüşmek için yer değiştirmek zorunda kalırsan endişelenme. Nasıl olsa seni koruyor olacağız."

Makenna konuşmaya başladı ama koridordan gelen ayak sesleriyle herkes dondu kaldı. Kahretsin. Ayak sesleri odadan kısa bir mesafe ötede durdu.

"Onları buldun mu?" Ses erkekti ve tanıdık değildi.

"Hayır," dedi Makenna'nın da tanımadığı erkeksi bir ses. Soru dolu kaşlarını Ryan, Dante ve Jaime'ye doğru kaldırdı. Hepsi başlarını salladı.

Ağır bir iç çekiş. "Çocukların burada olduğunu sanmıyorum." "Saklanıyor olabilirler."

"Hiçbir yerden kokularını almadım. Ya sen?"

"Hayır, ama Remy inanıyor-"

"Remy aklını kaçırdı ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Alaycı bir homurtu. "Sence küçük oğlanlardan hoşlanan bir adamın akli başında olabilir mi?" Bu bir kıkırdama aldı. Kıkırdama mı? Makenna hırlamasını güçlükle bastırdı. Bir insan böyle bir kavramı nasıl eğlenceli bulabilirdi? Bu insanlar Alfa'larını tanıyorlardı.

çarpıktı ve umurlarında değildi. Sadece onursuz değillerdi; ahlaktan da yoksundular.

Ryan parmağını ağzına götürdü, kapıyı biraz açtı . . . ve duman gibi odanın dışında kayboldu. Dante, Makenna'nın otomatik olarak onu takip etme içgüdüsunü hissetmiş olmalıydı çünkü elini kaldırıp başını salladı. Makenna ona siktirip gitmesini söyleyecekti ki, Dante "Dinle" diye bağırdı.

O da dinledi ... ve artık kimsenin konuşmadığını fark etti. Ryan kafasını odaya soktu ve çenesini sallayarak çıkmalarını işaret etti. Yerde yatan iki erkeği fark ettiğinde kaşları havaya kalktı, başları doğal olmayan bir açıyla eğilmişti. O ve Dante onları odaya sürüklediler ve kapıyı sessizce kapattılar.

Böylece dünyada iki ahlaksız piç daha azalmış oldu.

Dante önden giderek duvara yakın durdu ve gölgeleri siper olarak kullandı. Dante'nin duyabildikleri sesleri takip ettiğini tahmin ediyordu - ne yazık ki bu sesler henüz kimsenin kelimeleri anlayabileceği kadar net değildi.

Bir T kavşağına yaklaşan Dante elini kaldırdı ve köşeye kısa bir bakış attı. Sonra başparmağını kaldırdı ve onları köşenin etrafından dolaştırdı. Duvara yakın durmaya devam ederek sessizce koridorda ilerlediler. İşte o zaman sesler netleşmeye başladı.

"Bana bir daha sordurtma Dawn," diye homurdandı Remy.

"Bilmediğim bir şeyi sana söyleyemem." Dawn'ın sesi soğukkanlı ve sakindi ama Makenna kedinin çok gergin olduğunu biliyordu.

"Burada olduklarını biliyorum, o yüzden bana yalan söylemenin bir anlamı yok," diye tükürdü.

Dawn, "Konseyin onları burada, böylesine açık bir yerde bıraktığına gerçekten inanıyor olamazsın," diye alay etti.

Kafeteryaya ulaşan Makenna kapının aralık olduğunu gördü. Gölgelemin içinde kalan Beta çifti kapı çerçevesinin karşı tarafına geçerken, o ve Ryan kapının menteşelerinin yanındaki boşluktan baktılar. Madisyn ve

Colton Dawn'ı kuşatırken, sakinler ve diğer personel onların arkasında toplanmıştı; bazıları gergin, bazıları ise öldürmeye hazır görünüyordu.

Selene de dahil olmak üzere Remy'nin yirmiden fazla kurdu oradaydı. Masaların çoğunu bir kenara atmış, Dawn ve diğerlerinin etrafını sarmışlardı. Madisyn'in kendini öldürtmemiş olduğunu görmek rahatlatıcıydı. Ama Remy'ye ölümcül bir hassasiyetle bakmasına bakılırsa, her an ona saldırmayı düşünüyordu.

Volta atan Remy kıs kıs güldü. "Konsey onları burada bıraktı çünkü burası bariz bir yer, şüphelenmeyeceğimi düşündüler." Her hareketi sarsıntılı ve beceriksizceydi, tıpkı bir eroınman gibi. Yakın zamanda ölen sürü arkadaşı haklıydı: Kendini kaybetmişti.

Dawn, "Kurtlarınıza tüm binayı arattınız ve onları bulamadılar," diye belirtti. "İkinci aramada da bir şey çıkmamış gibi görünüyor. Bu size ne anlatıyor?"

"Onları diğerleriyle birlikte sakladığını." Remy onunla burun buruna geldi. "Bu kalabalığın arasında hiç çocuk olmadığını fark etmediğimi mi sanıyorsun? Bunu biraz şüpheli bulmayacağımı mı sanıyorsun? Onları bir yere sakladın ve benimkileri de onlarla birlikte sakladın. Bana nerede olduğunu söyle!" Remy, Selene'e bir bakış fırlattı. Kadın hınzır bir sırıtişla pençelerini çıkardı ve Colton'ın boğazına doğrulttu. "Söyle yoksa o ölür."

Hakkını yemeyelim, Colton tek bir kasını bile oynatmadı. Hiçbir korku belirtisi göstermedi. Dawn ise gözleri yuvalarından fırlarken nefesi kesildi.

Remy kıs kıs güldü, onun hafif zayıflık belirtisi karşısında kendini beğenmişti. "Sanırım şimdi birbirimizi anlıyoruz, değil mi?"

Makenna Ryan'a "Bir şeyler yapmamız gerek" der gibi baktı. Sonra Dante ve Jaime'yle bakışıp bir tür garip el işareti yaptılar. İkisi de başını salladı.

"Colton'ın bununla hiçbir ilgisi yok, Remy," dedi Dawn. "Onu bu işe karıştırma."

"Benden önemli bir şey aldın. Benim de senden önemli bir şey almamın adil olacağını düşünüyorum. Elbette, bana istediğimi verirsen onu kurtarabilirsin. O yüzden sana bir kez daha soracağım. Nerede? Neredeler? Neredeler?"

"Size söyledim, burada değiller ve konseyin onları nereye götürdüğünü bilmiyorum."

"Seni uyarmıştım."

Selene Colton'ın boğazını kesti. Herkes dondu kaldı, nefesler tutuldu. Ne olduğunu anlayamayan Makenna, korku ve acıyla irileşmiş gözlerle arkadaşının hırıldayarak dizlerinin üzerine çöküşünü izledi. Sonra da yere yığıldı. Buz gibi öfke çekirdeğine çarpıp midesine ağır bir şekilde yerleşirken, zaman yavaşlıyor gibiydi. İçindeki her şey çılgılık atıyor ve kanıyordu, patlamaya mahkum bir balon gibi şişiyordu. Ve tutunduğu o sakinlik ... gitti.

Arkadaşının içindeki duygu fırtınasını hisseden Ryan ona doğru bir hamle yaptı. Ama artık çok geçti. Madisyn kendini Selene'e doğru fırlattığı sırada Ryan da odaya daldı. O anda birkaç şey birden oldu.

Bir el Madisyn'in saçlarını arkadan kavrayarak onu Selene'den uzaklaştırdı.

Bölge sakinleri kükreyerek Remy'nin kurtlarına saldırdı ve hayvan formlarına büründü.

Baş infazcı Madisyn'i bıçaklamaya çalıştığında Makenna Selene'in sırtına atladı ve Selene'in sertçe yere çarpmasına neden oldu.

Ryan, Dante ve Jaime koşarak odaya girdiler ve kavgaya katıldılar.

Remy, Dawn'a doğru bir hamle yaptı ama Ryan onun sırtını sıvazlayarak pençelerini piçin derisine geçirdi.

Sonra her şey ve herkes çılgına döndü.

BÖLÜM YIRMI İKİ

S Makenna'nın aklının bir köşesinde yarı vahşi olduğunu biliyordu. Merhametin yerinin olmadığı o duruma geri **d ö n d ü ğ ü n ü** biliyordu. Her duyguyu yoğunlaştırıyor gibi görünen bir durum - çiğ öfke, korkunç keder, kalbe saplanan acı ve umutsuz intikam ihtiyacı ... hepsi

Bu onun içinde kaynadı ve her hareketini körükledi.

Selene'in üzerine binerek pençelerini Baş İnfazcı'nın sırtında gezdirdi. Makenna kumaşın yırtılma, derinin yarılma sesine ve kaltağın acı dolu ulumasına gülümsedi. Selene'nin kanının kokusu Makenna'nın kurdunun dişlerini kötücül bir memnuniyetle göstermesine neden oldu.

Evet, yarı vahşi olduğu doğrudu. Ama şimdilik Makenna'nın bunu umursayacak duygusal kapasitesi yoktu.

Altındaki kaltağı bıçaklamak için elini kaldırdığında, biri Makenna'nın bileğini kavradı ve onu çekip uzaklaştırdı. Bu hareket neredeyse lanet olası kolunu yuvasından çıkaracakken, acı Makenna'nın omzunda dalgalandı. Sonra arkasındaki müdahaleci herif acı dolu bir ulumayla ortadan kayboldu.

Makenna kurtarıcısının kim olduğunu kontrol etmedi. Gözleri sadece ayağa fırlayan Selene'deydi. Colton'ı öldüren ve Madisyn'i bıçaklamaya çalışan Selene. Ölmesi gerekiyordu. Ve canının yanması gerekiyordu.

Makenna bir sandalye kaptı ve Selene'e doğru savurdu. Kaltak onu tek bacağından yakaladı. Önemli değildi. Makenna sandalyenin diğer ayaklarından birini kopardı ve Selene sandalyeyi kenara attıktan sonra bacağı yüzüne vurdu. Tatmin edici bir çatırtıyla Selene'in elmacık kemiğine çarptı.

Selene ona baktı, şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bana bir sandalyeyle vurdun." Saf inançsızlık.

Evet, evet, şekil değiştirenler dişleri ve pençeleriyle savaşıyor. Makenna ne bulursa onunla savaşırdı. O bir kavgacıydı, eğitilmiş bir infazcı değil. Ve o anda, neyin adil olduğu umurunda bile değildi.

"Ah, Colton iyi bir arkadaş mıydı?" diye alay etti Selene. Makenna'nın karnına sert bir tekme attı.

Darbe Makenna'nın nefesini kesti ve tökezlemesine neden oldu. Uyluklarının arkası masaya çarptı ve kahretsin, canı yandı. Acıyı bir kenara bırakan Makenna dişleri, pençeleri, uzuvları ve bir sandalye bacağından oluşan cephaneliğiyle ona saldırdı. Bu sırada etraflarında şekil değiştirenler uluyor, kükrüyor ve tıslıyordu. Havada yükselen kan, ter ve öfke kokuları kurdunu kışkırttı.

Selene eğildi ve kaçtı. Yumrukladı ve tekmeledi. Isırdı ve pençeledi. Acıttı, soktu ve Makenna kanlar içinde kaldı. Ama acıyı umursamanın ötesindeydi. Selene'in güçlü ve iyi eğitilmiş olmasını umursamıyordu. Kendi kanının akmasını umursamıyordu. Bu sürtüğü bitirmekten başka bir şey umurunda değildi.

Kadın Makenna'nın etrafından dolanmaya başladı, şüphesiz Remy'ye ulaşmak ve Ryan'la savaşmasına yardım etmek için. Olamaz. Makenna onun yolunu kesti.

"Bunu kazanamazsın," diye tısladı Selene. "Ben bir Baş Infazcıyım."

"Bir pedofil için kim seksi, git beni yargıla, sana yüksek puan vermediğim için." Makenna masalardan birinden bir tepsi kaptı ve Selene'e doğru fırlattı. Kafasına çarparak yana savrulmasına neden oldu.

"O çocuklara hiç dokunmadı." Selene hırlayarak onu taklit etti ve başka bir tepsiyi kapıp fırlattı.

Makenna tepsiyi engellemek için elini kaldırdı. Tepsi küçük parmağının ucuna çarparak tırnağının bir saniyeliğine geri çekilmesine neden oldu. Orospu çocuğu. "Tabii ki yaptı. O da tıpkı annesi gibi sapkın bir pislik." Son kelime Selene'in dudağının geri kıvrılmasına neden oldu. Demek o da Deanne'den hoşlanmıyordu. "Dur tahmin edeyim

. . . seni Remy'den uzak tutmaya çalışıyor."

"Çünkü onun benim eşim olduğunu biliyor." "Eşin mi?" diye yineledi Makenna, şok olmuştu.

"Benim gerçek eşim. Sonunda bunu kabul ettiğinde, hazır olduğunda, birbirimize sahip çıkacağız."

Selene'in Remy'yi tamamen inkâr etmesine şaşmamalı. Makenna yarı vahşi olmasaydı, onun için üzülebilir, eşinin çocukluğunun zihnini o kadar çarpıttığını ve asla olması gereken mükemmel eş olamayacağını keşfettiği için ona acıyabilirdi. Ama o anda Makenna sadece arkadaşını öldüren bir kaltak görüyordu.

Selene bir kez daha Remy'ye ulaşmaya çalıştı. Makenna onun yolunu kesti ve Selene'nin yüzüne bir yumruk atarak alt dudağını yakaladı. Bu acıtmış olmalıydı. Ve şimdi kendi kanının tadını alabilecekti. Makenna'nın kurdu bunu bilmekten hoşlanıyordu. "Deanne'den kurtulmadığına şaşırdım." Makenna, Ryan'a bu şekilde zarar veren herkesi yok ederdi.

"Bu Remy'nin canını yakar." Selene parmağını kanayan dudağının üzerinde gezdirdi. "Onu seviyor. Onu hiç incitmediğini söylüyor."

"Çünkü kurban olduğunu kabullenemiyor."

Selene başını salladı. "Eğer ona zarar vermediğini söylüyorsa, ona inanırım. Şimdi şu işi bitirelim de Remy'nin eşinin işini bitireceği gibi ben de senin işini bitireyim." Makenna'nın üzerine atladı.

Ryan görüşünü engelleyen kanı temizlemek için kolunu kullandı. Alnındaki yaralar derindi ve zonkluyordu. Remy'nin

bir Alfa olarak değerli bir rakip olması sürpriz değildi. Güçlüydü. Kendine güveniyordu. Çeşitli dövüş sanatlarında ustaydı.

savaş biçimleri. Hareketlerini telgrafla bildirmemeye dikkat ederdi. Ve yumruğu bir matkap gibiydi.

Bunların hepsi çok rahatsız ediciydi.

Ayrıca yüzüne ve göğsüne vurmayı seven bir adamdı. Ryan'ın çenesi aldığı sert darbeler yüzünden zonkluyordu. Remy'nin ısırp koparmaya çalıştığı kulağı yanıyordu. Ve tişörtü kan ve terle ıslanmıştı.

Yine de Ryan çocukluğundan beri antrenman yapıyordu. Acıyı nasıl engelleyeceğini biliyordu, insan vücudundaki her zayıf noktayı tanıyordu ve saldırmak kadar savunmayı da biliyordu. Ancak Remy savunmada o kadar iyi değildi -Ryan bu zayıflığın üzerine atlamıştı. Bu yüzden Remy ondan daha iyi durumda değildi.

"Bir Alfa'yı karşısına alacak pek fazla infazcı tanımıyorum." Remy yarılmış dudağını yaladı. "Sanırım Makenna'nın kimliğini radikallere sattığım için biraz kızgınsın."

Ryan adamın neden konuşmaya devam ettiğinden gerçekten emin değildi. Aslında Remy'nin kendisiyle alay etmek için elinden geleni yapmasına aldırımıyordu. Konuşmak nefes alıp vermesini sabit tutmakta zorlandığı anlamına geliyordu. Ayrıca Ryan duyguların, endişelerin ya da acının dikkatini dağıtmasına izin vermemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Bu yüzden öfkesini kontrol altında tutuyordu. Bu piçin çocukların masumiyetini nasıl çaldığını ya da Zac'e zarar veren erkeklerle aynı kumaştan yapıldığını düşünmesine izin vermedi.

Ryan'ı ilgilendiren tek şey, dikkatini dağıtabilecek tek şey, eşinin yarı vahşi olduğunu hissedebilmesiydi. Elbette, bu ona bir avantaj sağlayabilirdi. Aynı zamanda zekâsını görmezden gelmesine de neden olabilirdi. Hata yapmasına yol açabilirdi. Hatalar kaybetmek demekti. Kaybetmek de ölüm demekti. Bu Ryan için kabul edilebilir bir şey değildi.

"Bu işin dışında kalmalıydı," diye devam etti Remy. "Tek yapması gereken buydu. Sen de bu işin dışında kalmalıydın. Sen burada benimle dövüşürken, genç Zac'in yaşlı Alfa'sının bir kurt ordusunu senin bölgeye yönlendirdiğini biliyor muydun?" Ryan göğsünde derin oyuklar açarak saldırdığında sırtışı düştü. "Biliyorsun. Nasıl biliyorsun?"

Ryan'ın tek tepkisi rakibinin burnuna bir yumruk indirmek oldu. Remy geri çekilerek darbeyi savuşturdu. Sonra tekrar pençeleri ve yumruklarıyla Ryan'a saldırdı. Kurdu ortaya çıkmak ve Remy'yi parçalamak için sabırsızlanıyordu. Eşini tehlikeye atan ve Zac'in eski sürüsünü ona doğru yönlendiren bu erkeği yok etmek istiyordu. Remy'den yayılan yozlaşma ve zalimlikle karışık kan kokusu, kurdunun intikam arzusunu daha da artırdı.

Remy'den gelen sert bir tekme Ryan'ın kalçasını yakaladı. Remy'nin topuğu lanet olası renkli bir çürük olacağından emin olduğu şeyin üzerinde gezinirken homurdandı. Makenna çok kızacaktı. Adrenalin pompalayan Ryan acının sadece dörtte birini hissetti. Bacağını şaklatıp Remy'nin yan tarafına vurarak karşılık verdi. Bir şey çatladı ve Remy'nin nefesi kesildi.

Alfa'nın gözleri kurt gibi parladı. "Orospu çocuğu." Remy kot pantolonunu yırttı ve şekil değiştirdi. Çok hızlıydı.

Ryan da öyleydi.

Kurtlar diş ve pençe hiddetiyle birbirlerine çarptılar. Kara kurt bunun için yanıp tutuşuyordu. Eşinin öldüğünü görecektir olan bu erkekle yüzleşmek ve savaşmak için can atıyordu. Acımasızdı. Gaddardı. Pençelerini rakibinin yanlarına sapladı.

Gri kurt hırladı ve kara kurdun böğründen bir şerit kopardı. Kan kürkünü ıslattı, burnunu doldurdu. Ama kara kurt geri çekilmedi. Daha sert dövüştü.

Dişlerini gri kurdun omzuna geçirdi ve onu sarstı. Dişleriyle deriyi ve kasları yırttı. Kemiği sıyırdı. Kara kurdu tatmin etti. Rakibini yenmek istemiyordu. Boyun eğmesini istemiyordu. Onun ölmesini istiyordu. Dilinde grinin kurt kanından daha fazlasını istiyordu.

Göğüsleri kabaran kurtlar yine şiddetle dövüştü. Hırladılar. Hırılıyorlar. Pençeliyor. Isırıyor. Vücut çarpışması. Alfa insan tarafı gibi güçlüydü. Acımasız ve onursuz. Bu yüzden karanlık kurdu şaşırtmadı

Baskın, baskıcı hisler ona çarptı. Onu boyun eğmeye zorlamaya çalışan titreşimler.

Kara kurt üzerine çöken ağırlıktan kurtulmak için başını salladı. Boyun eğmeyecekti. Kaybetmeyecekti. Ama baskı ağır ve yoğundu, o-

Kurtlar homurdanarak ve hırlayarak odaya daldı. Kara kurt onların kokularını tanıdı, bazılarının kendi sürü arkadaşları olduğunu biliyordu. Bu manzara gri kurdun dikkatini dağıttı, hislerini hafifletti. Kara kurt bundan faydalandı ve ona saldırdı. Alfa'yı sırt üstü yatırdı, onu orada kısırdı ve-

"HAYIR!"

Sert bir güç kara kurda çarparak onu Alfa'dan düşürdü. Kara kurt yerde kaydı ve bir gümbürtüyle duvara çarptı. Hayvanın içindeki insan, üstünlük için sertçe itti ve kurdun direnecek gücü yoktu.

Ryan ayağa kalktı, üzerine doğru gelen çılgın kadınla savaşmaya hazırdı. Ama buna gerek kalmadı. "Hiç şansın yok, kaltak!" diye homurdandıktan sonra Selene sırtına çarpan bir ağırlıkla yere yığıldı. Makenna.

"Bu sefer," diye hırladı Makenna, dişinin saçlarını yumruklayıp başını yukarı çekerek, "ayağa kalkamayacaksın." Tıpkı Selene'in Colton'a yaptığı gibi dişinin boğazını kesip açtı.

"Selene!" Acı dolu çığlık, insan formuna geri dönmüş olan Remy'den geldi. Sürünerek dişinin yanına gitti ve onun kanına bulandı.

Ryan'a doğru ilerleyen Makenna, Remy'ye baktı. "Onun senin eşin olduğunu biliyordun, değil mi?"

"Ona benden daha iyi biri verilmeliydi," diye cevap verdi, ancak o zaman savaşın bittiğini ve kurtlarının öldüğünü fark eder gibi oldu. Dawn ve Madisyn'in ilgilendiği sakinlerden bazıları kötü yaralanmış görünüyordu ama Ryan ölü olup olmadığını anlayamadı.

Makenna homurdandı. "Bu konuda tartışmayacağım."

Üst dudağı geriye kıvrılan Remy ayağı fırladı. Ryan, Dante ve Jaime bir anda yolunu kesmişlerdi ve Ryan'ın bir eli Alfa'nın boğazına sarılmıştı.

Remy solgun bir kahkaha taklidi yaptı. "Onu koruyor musun? Gerçekten mi? O zaman onun geçmişini bilmiyor olmalısın. Sürüsünden sürülmek ve hayatı için kaçmak zorunda kalmak için ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin olmamalı. Benim var."

Makenna bunun tamamen bir blöf olduğunu biliyordu. Belli ki Ryan'ın sürüsüyle ilgili gerçeğı çoktan öğrendiğinden haberi yoktu. Ryan Remy'nin saçmaladığını anlayabilirdi ama diğerleri anlar mıydı? Bir zamanlar yalnız olan bir dişiye şüpheyile yaklaşırlar mıydı?

Remy kan tükürdü. "Duymak ister misin?"

Ryan pençelerini Remy'nin göğsüne saplarken Dante, "Hayır," dedi.

"O bir Anka kurdu," diye ekledi Jaime. "Bizden biri. Bilmemiz gereken tek şey bu."

Ve Makenna ilk kez Ryan'ın ona ne anlatmaya çalıştığını anladı. Artık yalnız değildi. Duygusal olarak bu kadar bağımlı olmak zorunda değildi. Kendini tutmak zorunda değildi. O bir sürünün parçasıydı. Bu sürünün. Ve Anka Sürüsü'nün bir parçası olmak çok özel bir anlam taşıyordu.

Acı bağı ve göğsünü yaralarken nefes ciğerlerini terk etti. Sonra acı geçti ve Ryan'ı her yerinde hissedebiliyordu. İçinde. Etrafında. Onun kalp atışlarını, şaşkınlığını, rahatlamasını ve memnuniyetini hissetti. Çiftleşme bağları yeni olmasına rağmen hiçbir şekilde zayıf değildi. Güçlüydü. Eksiksizdi. Muhtemelen uzun zamandır oluşmaya hazır olduğu içindi.

Ölmek üzere olan kurdu serbest bırakan Ryan eşine döndü. Haklıydı. Daha doğrusu Jaime haklıydı. Bağ dışarıdan gelen bir sorun yüzünden sıkışmıştı. Şimdi sadece yerine oturmakla kalmamıştı, aynı zamanda-

"Benim oğlum değil! Benim oğlum değil!"

Çılgık herkesi silahını sallayan Deanne ile yüzleşmek için döndürdü. Bir el ateş edildi ve bir şey

Ryan. Karnının sol tarafında bir patlama olmuş gibiydi. Çarpmanın etkisiyle homurdandı ve nefesini tuttu. Bir elini karnına götürerek aşağı baktı. Roni'nin Deanne'i etkisiz hale getirip karnını deştiğinin farkında olmayan Ryan elini çekti. Ve kaşlarını çatı. Hiç kan yoktu. Yara da yoktu.

Yanında, eşi dizlerinin üzerine çöktü. Kaşları daha da çatıldı. "Kenna?" Gözlerini kırpıştırarak ona baktı, yüz ifadesi tam bir şoktu. Sonra tişörtünün üzerinde açan kırmızıyı gördü. Panik hem onu hem de kurdunu sarmıştı. "Kahretsin." Dizlerinin üzerine çöktü ve kızın yüzünü avuçladı. "Kenna, her şey yolunda."

Başını salladı. Ama iyi hissetmiyordu. Acıyordu. Tanrım, sanki içten dışa doğru yanıyordu. İçgüdüleri ona bunun çok ama çok kötü olduğunu söylüyordu. şok yerini paniğe bıraktı ve Ryan'ın kollarına yapıştı -sanki onu sabitleyebilecekmiş gibi. Kurdu çılgına dönmüştü.

Dante ona, "Onu yere yatır, yarasına baskı uygula," dedi.

Ryan onu nazikçe sırt üstü yatırdı ve elini karnındaki deliğin üzerine bastırdı. Kız irkildi. "Kahretsin, özür dilerim." Dante'nin Alfa dişilerine seslenişini dinleyerek aralarındaki bağı kuvvetlendirdi. "Taryn bir şifacı," dedi Ryan Makenna'ya, zaten bilip bilmediğinden emin değildi. "Seni iyileştirecektir."

Jaime, "Kurşun doğrudan içeri girmiş, bu iyi," dedi ama sesinde endişe vardı. Endişelenmesine gerek yoktu. Arkadaşı iyi olacaktı.

Ryan acıyla dönen gözlere baktı, içinde korku yankılanıyordu. "Her şey yolunda. İyi olacaksın. Söyle."

Makenna yutkundu. "İyi olacağım." Buna inandiğından emin değildi. Midesi yanıyor ve zonkluyordu. Teninde ve altında biriken ılık kanı hissedebiliyordu. Düellosunda zaten biraz kaybetmişti.

Selene ile. Parmakları Selene'ninkilerle birleştğinde Madisyn ve Dawn'ın yakınlarda diz çöktüğünü gördü. "Hey."

"Sakın ölme," diye tısladı Madisyn, gözleri ıslak ve hiddetliydi. "O ölmeyecek," diye tersledi Ryan.

"Doğru," diye onayladı Dawn, sesi kırılarak. "Makenna güçlüdür."

Ryan başparmağını elmacık kemiğinin üzerinde gezdirerek onu nazikçe öptü. Kızın gözleri dalgalanarak kapandı. Ryan onun yanağına dokundu. "Hayır, Kenna. Bana bak."

Makenna zorla onu gözler Açık. "Ben yorgun," fısıldadı. Deli gibi yorgundu. Kendini ayakta tutan tek şeyin Ryan'ın ona verdiği demirden güç olduğundan emindi. O güce sarıldı. Ölmek istemiyordu, onu terk etmek ya da birlikte sahip olabilecekleri hayatı kaçırmak istemiyordu. Ama uyuma isteğiyle ne kadar savaşırsa savaşınsın, uyanık kalmak çok zordu. Her şey soluyor gibiydi. Kararıyor. Sanki düşüyordu. Hayır, batıyordu. "Sorun yok," dedi Ryan, nabızı çılgınca atıyordu. "Bir şey yok."

Yara o kadar da kötü değil."

Ağzı küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Yalancı."

O bir yalancıydı. Yaraya ne kadar baskı uygularsa uygulasin, kanı parmaklarının arasından sızmaya devam ediyordu. Parmaklarının arasından sızıyordu. "Kenna." Aralarındaki sağlam, canlı bağ hafifçe titredi. Ve bunun ne anlama geldiğini biliyordu. "Hayır," diye ısırdı. "Hayır, hayır, hayır, hayır." O ölemezdi. Buna izin veremezdi. Dante'ye ters ters baktı. "Taryn hangi cehennemde?"

Jaime gözleri parlayarak, "Yola çıktı," diye mırıldandı. Ağlayan tek kişi o değildi. Çoğu sakin olan pek çok kişi etrafta toplanmıştı.

Ryan alnını Makenna'nın alnına dayadı. "Bunu duydun mu? Geliyor." Makenna başını salladı. Ve gözlerini kapadı. "Hayır. Gözlerini aç. Bana bak. Aferin kızıma." Kız öksürdü ve adam ağzındaki kanı gördü. Göğsü sıkıştı. "Hayır." Böyle bir şey olamazdı. Olmuyordu işte. "Taryn geliyor. Sadece biraz daha dayan."

Makenna gülümsemeye zorladı. İkisi de Taryn'in bunu asla zamanında yapamayacağını biliyordu. "Benimle birlikte ölme."

Öfke hem onun hem de kurdunun içinde alevlendi. "Sakin pes etmeye kalkma! Sen yaşıyorsun!"

Tekrar öksürdü ve daha fazla kan tadı aldı. "Zac'in sana ihtiyacı var."

"Ve sana ihtiyacım var. Eğer yaşamamı istiyorsan, hayatta kalmalısın. Savaş, tamam mı? Savaş."

Denedi, denedi ama çok yorgundu ve ... "Üşümüştü." Çok soğuktu. Kurdu bir sızlanmayla yere uzandı.

Ryan solmakta olan bağı daha da kuvvetlendirdi. Hiçbir şey fark etmedi. Kalp atığları yavağlamaya, aralarındaki bağ zayıflamaya devam etti ve kan pompalanmaya devam etti. "Kenna, savaş."

"Artık acımıyor," diye mırıldandı.

"Bu iyi." Hayır, iyi değildi. O bunu biliyordu; kız da biliyordu. Kurdu volta atıyordu, endişeliydi, korkuyordu ve öldürmek istiyordu.

"Ve artık korkmuyorum. Garip değil mi?" Dehşete düşmüş olmalıydı. Ölüyordu ve bunu biliyordu. Ama kendini huzurlu hissediyordu. "Seni seviyorum." Bunu ona daha önce söylemeliydi. "Berbat bir zamanlama, değil mi?" Dawn ve Madisyn'in burnunu çektiklerini duydu, onlara Ryan'la ilgilenmelerini söylemek istedi. Ama yine batıyordu ve her şey çok uzak görünüyordu.

Gözleri tekrar kapandı ve Ryan'ın kalbi kaburgalarına çarptı. "Kenna, bana bak." Bakmadı. Ryan onu sarstı. "Gözlerini aç." Yavaşlayan kalp atışları tekledi ve aralarındaki bağ göz kırpmaya başladı. "Hayır."

Elleri onu çekiştirdi. "Bırakın lan beni!" Çekmediler. Onu çekiştirdiler, karşı koyma çabalarını görmezden geldiler ve sürükleyerek götürdüler. Ona geri dönemedi, onlarla savaşılamadı; gücünün çoğunu Makenna'ya aktarmıştı ve yapamıyordu-

"Sakin ol, Ryan! Ona biraz yer aç! Eğer eşinin yaşamasını istiyorsan, ona biraz yer aç!"

Kıpırdamadan durdu, ancak o zaman Ally'nin arkadaşının yanına çömeldiğini fark etti. Kahin'in iyileşebildiğini hatırladı. Derren ve Dante onu serbest bıraktı ve dizleri neredeyse bükülüyordu.

"Ölmesine izin verme," diye tısladı Madisyn Ally'ye.

Ellerini Makenna'nın karnına koyan Ally ona baktı. "Bana yardım etmen gerekecek Ryan; kız pamuk ipliğine bağlı."

Ryan eşine geri döndü ve elini tuttu, onu bayıltsa da bayıltsa da kalan azıcık gücünü ona aktarmaya çalıştı. Ama aralarındaki bağ bunu kaldıramayacak kadar zayıftı.

Ally'nin gözleri her ne yaptıysa kapalı kaldı. Taryn'in iyileştiği zamanın aksine, yara parlamıyordu. Neler olduğunu anlayamıyordu. Sadece Makenna'nın kalp atışları düzene girdiğinde içinden bir umut geçti. Nabızı hızlandıkça ve aralarındaki bağ güçlendikçe elini daha sıkı kavradı.

Bir hayalet kadar solgun olan Ally arkasına yaslandı. "Çok kan kaybetti, o yüzden bir süre bilinci kapalı olacak ama iyileşecek." Sonra Kahin, Derren'in bekleyen kollarının arasına yığıldı.

Ryan Makenna'yı kucağına aldı ve ona sıkıca sarıldı. Tanrım, tir tir titriyordu. Nefes almak gerçekten acıtıyordu. Ciğerleri yanıyor ve boğazı tıkanmış gibi hissediyordu. Makenna'nın hayatta olduğunu hissetmesi önemli değildi; korku hâlâ onu sıkıca kavramıştı ve yakın zamanda da bırakmayacaktı.

Onu içine çekerek alnından öptü ve yüzünü boynunun kıvrımına sıkıştırdı. Kurdu hâlâ volta atıyor, onun iyi olduğu inancıyla rahatlayamıyordu. Yüzleri kızarmış ve şişmiş olan Madisyn ve Dawn hâlâ onun diğer tarafındaydı. Ryan muhtemelen onu tutmak istediklerini biliyordu ama gitmesine izin veremezdi. Kalbinin düzenli ve güçlü attığını duymak o anda onu ve kurdunu dengede tutan tek şeydi.

"Ally'nin Makenna'nın vurulacağına dair bir öngörüsü vardı," dedi Derren. "Buraya zamanında gelebildiğimize sevindim."

Neredeyse yapmayacaklardı ama Ryan bunun üzerinde durmasına izin vermedi. Derren'e başını sallayarak teşekkür etti, boğazına bir duygu düğümü düğümlenirken konuşamıyordu. Ryan Ally'ye ödeyebileceğinden çok daha fazlasını borçluydu.

Jaime'nin gözleri büyüdü. "Kahretsin, savaş bizim bölgemizde!"

Dante cep telefonunu çıkardı. "Diğerlerinin hâlâ kavga ediyor olma ihtimaline karşı Grace'i arayıp neler olduğunu soracağım." Sonra aramayı yapmak için kalabalığın arasından kayboldu.

Marcus, "Biz ayrıldığımızda ortalık sakinleşmeye başlamıştı ve işler bizim lehimize gidiyordu," dedi. "Kurtların çoğu aslında oldukça hızlı bir şekilde geri çekildi. Kolay bir yenilgi bekliyorlardı. Bizi bu kadar çok destekle görmek onları şaşırttı. Bölgede tuzak telleri ve kara mayınları olduğunu fark ettiklerinde de paniklemeye başladılar."

Jaime derin bir nefes aldı. "Bizim taraftan kayıp var mı?"

"Trick neredeyse boğazını parçalıyordu. Dominic geldi

Eli'yi savunurken ölmeye çok yaklaştı." Eli, Nick'in kardeşi ve Baş İnfazcıydı. "Yine de iyiler. Taryn onları iyileştirdi."

Dante Jaime'nin yanına döndü. "Cevap veren Rhett'ti. Grace yaralarla ilgilenmekle meşguldü. Savaş sona erdi. Ve Zac'in eski Alfa'sı kulübede esir tutuluyor." Dante Ryan'a baktı. "Herkes o cinayetin senin olduğunu düşündü."

Hala konuşmak için kendine güvenemeyen Ryan başını eğdi.

Jaime uzun bir nefes verdi. "Bakalım burada kimin yardıma ihtiyacı var, sonra eve gideriz."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Makenna karnında sıcak dudakların hissiyle uyandı. Göz kapakları ağırlaşmıştı, ama zorladı onları açtı. Ryan onun üzerine uzanmış, giydiği uzun tişörtü yukarı itmiş ve kurşun yarasının olması gereken yeri öpüyordu. Ama vücudunda ne bir yara, ne bir bandaj, ne de bir kan lekesi vardı. Kaşlarını çatı. Vurulmuştu, değil mi?

"Ally seni iyileştirdi," dedi Ryan, onun şaşkınlığını hissederek. Sonunda uyandığı için o kadar rahatlamıştı ki nefesi titreyerek kesildi. "Vurulduğuna dair bir imgelem görmüş." Artık buna dair hiçbir kanıt yoktu. Sadece kadife gibi pürüzsüz bir ten vardı. Parmaklarının arasından akan ve onun altında biriken ılık kanı hatırlamadan edemedi. Kahretsin, neredeyse gözlerinin önünde ölüyordu. Bunu çok fazla düşündüğünde göğsü sıkışıyor ve boğazı düğümlenmeye başlıyordu.

Onun sıkıntısını hissederek başını okşadı. "Ne zamandır baygınım?"

Kollarını onun altından geçirdi ve ona sıkıca sarıldı. "Dokuz saat." Hayatının en uzun dokuz saatiydi. Bir kez bile kıpırdamamıştı; onu soyup yıkadıktan sonra kendi tişörtlerinden birini giydirdiğinde bile.

Bir şey hatırlayınca kaşlarını çatı. "Çenen şişmişti ve alnında yaralar vardı."

"İyileştiler. Yaralarımın hiçbirı ciddi değildi." Onunkinin aksine. Çenesini onun karnına sürttü. "Korkmuştum." Bunu ona itiraf etmekte bir sakınca görmüyordu. "Benden uzaklaşıyordun. Bunu hissedebiliyordum. Ama tutunabileceğim hiçbir şey yoktu." Ruhu fiziksel bir şey değildi. "Kalmanı sağlamamın hiçbir yolu yoktu."

Gözleri yanıyordu. "Gitmek istemedim."

"Ölemezsin." Hayatta kalamazdı.

Yutkundu. "Buraya gel."

Karnına bir öpücük daha kondurarak onun hayatta ve kendisiyle birlikte olduğunu hatırlattı. Vücudunu yukarı kaydırđı, onu nazıkçe öptü ve alnını onunkine yasladı. "Seni takip ederdim." Başını sallamaya çalıştı. "Evet, takip ederdim. İnsanlar birini kaybettikten sonra nasıl devam ederler bilmiyorum." Devam edecek iradeye sahip olamazdı. Zac'in ona ihtiyacı olduğunu bilmese bile. Bu bencillikti; Ryan bunu biliyordu. Yine de, onsuz basitçe yok olup giderdi. Makenna onun bir parçasıydı. İhtiyacı olan bir parçası.

Onun yüzünü avuçladı. "Bu teoriyi test etmemize gerek yok. Ben iyiyim; hiçbir yere gitmiyorum." Onu öptü, içini kemiren korku ve endişeyi uzaklaştırmak istiyordu. Konu değışikliğı yardımcı olabilirdi. "Görünüşe göre haklıymışsın. Biz gerçek eşleriz."

Ryan homurdandı. Tabii ki haklıydı.

"Ses tonunu beğenmedim." Onun dudağını ısırđı. "Kokularımız birbirine karıştı. Bu hoşuma gitti."

Ryan da öyle. Her şekil değıştiren onun sadece kokusundan bile sahiplenildiğini anlayabilirdi. Yine de kıskançlığının ya da sahipleniciliğinin artık azalacağından şüpheliydi. Hâlâ onun etrafındaki diğer erkeklerden hoşlanmıyordu. Her zaman kıskanacaktı, tıpkı daha önce kıskandığı gibi. "Colton için üzgünüm. Arkadaşın olduğunu biliyorum."

Titremesine fırsat vermeden alt dudağını ısırđı. "Ben de." Onun için iyi bir arkadaş olmuştu ve

başına gelenleri hak etmemişti. Hiçbiri Remy'nin hayatlarına getirdiği belayı hak etmemişti. "Sanırım savaşı biz kazandık."

"Evet." Hikâye anlatmakta pek iyi değildi. "Saldırı başladığında sadece Merkür kurtları gelmişti. Takviye kuvvetler bir dakika geçmeden ortaya çıktı ve bu da düşmanları ürküttü. Çoğu geri çekildi, diğerleri öldü. Taryn'in babası kurtlarından bazılarını kaybetti. Trick ve Dominic neredeyse ölüyordu."

Makenna sürülerinin hayatta olduğunu duyunca rahatladı. Başka birine gelince... "Deanne öldü, değil mi?"

Homurdandı. "Roni onun bağırsaklarını deşti." Bu öldürme hareketini kendisi yapamadığı için biraz kıskançtı. Yine de bunun için Makenna'yı serbest bırakması gerekirdi. Grace'in ona kan nakli yaptığı revire gelene kadar bunu yapmaya cesaret edememişti. Grace onu dışarı çıkarmaya çalışmış ama o bir mırıltıyla pes edene kadar öylece bakmıştı.

Makenna burnunu onunkine sürttü. "Yorgun görünüyorsun.

Bana çok fazla enerji verdin."

Daha önce Makenna'yı kontrol etmek için arayan Ally'ye göre, eğer ona gücünü vermeseydi, eşi Ally gelmeden çok önce ölmüş olacaktı. "Beni sevdiğini söylemiştin." Yine bir şeyleri ağzından kaçırıyordu.

Gülümsedi. "Çünkü ben biliyorum."

Gözlerini kapattı ve bunun onu sakinleştirmesine izin verdi. "Daha önce hiç kimse bana bunu söylememişti." Elini boğazına doğru kaydırды, başparmağının altında atan nabzını hissetmek istiyordu.

Kaşları havaya kalktı. "Hiç mi?" Tanrım, ailesi tam bir pislikti. "İçime gel Ryan. Bunu istediğini biliyorum."

İstiyordu. Onun hayatta olduğuna dair en temel şekilde kendini temin etmek istiyordu. "Dokuz saattir bilincin kapalı. Yemeğe ihtiyacın var ve-"

"Sen. Sadece sen." Onun altında kıvranıyor, onu baştan çıkarıyordu. "İçime gel."

Yapmamalı. Biraz yiyecek getirmeli ve

-

"Ryan, lütfen. Buna benim de ihtiyacım var."

Siktir et. Parmaklarını onu almaya hazırlamak için kullandı.

Sonra bacağını yukarı kaldırdı ve içine kaydı, amcığı etrafında kasılırken inledi. Yavaş, derin, bilinçli itişlerle onu içine aldı. Tüm bu süre boyunca onu öptü; nefeslerini, iniltilerini ve soluklarını paylaştılar. Ve kendini derinlere itip patladığında, yüzünü onun boynunun kıvrımına gömdü ve adını homurdandı. "Seni seviyorum, Kenna."

Gülümsedi. "Biliyorum. Hissediyorum." Sanki içinde bir parıltı vardı.

Onu.

Kadının bedeninden ayrılmadan sırt üstü yuvarlandı, onu da yanına alarak.

Adam dolaptan cep telefonunu alırken kadın çenesini adamın göğsüne dayadı. "Kiminle mesajlaşıyorsun?"

"Grace. Yemeğe ihtiyacın var. Çok kan kaybettin." Telefonunu yere bıraktı. "Dikkatli ol, oda dolup taşacak. Seni görmek için bekleyen bir sürü insan var." Onları kovalıyor, dinlenmesi gerektiği konusunda ısrar ediyordu. "Hadi seni duşa sokalım."

Kısa bir süre sonra giyinirlerken kapı çalındı. "Aç kapıyı!" diye seslendi Grace.

Makenna Ryan'ın tişörtünü giyebilmesi için kollarını kaldırdı. "Gidip mutfakta yiyebilirim, biliyorsun."

Başını iki yana salladı. "Henüz yüzde yüz değilsin."

Bunu inkâr edemezdi. Ama gerçekten ne kadar zayıf hissettiğini yüksek sesle dile getirirse lanetlenirdi. "Tamam." Yatağın ortasında lotus tarzında otururken içini çekti.

"Yakında döneceğim."

Kaşlarını çattı. "Nereye gidiyorsun?"

Eli kapı kolundaydı, omzunun üzerinden baktı. "Bir sözü yerine getirmek için."

Bu gizemli cevapla birlikte gitti. Grace elinde bir tepsi yemekle içeri girdi. Zac, Dawn ve Madisyn arkasından geldi.

ona. Gözleri yaşaran Zac, tipik ergen havalı tavrının aksine ona sıkıca sarıldı ve kısa bir süre onunla sohbet etti. Sonra gözüne bir şey kaçtığını söyleyerek Dawn'la birlikte oradan ayrıldı. Madisyn, Makenna yemek yerken yanında kaldı ve vurulduğu için onu azarladı.

Anka kurtlarının her biri, her seferinde birkaç tane olmak üzere Makenna'yı görmeye geldi. Hepsi iyi olduğu için rahatladıklarını ifade etti. Rhett neredeyse ölmenin nasıl bir şey olduğunu ve parlak ışıklar görüp görmediğini öğrenmek istedi. Bu noktada Grace onu odadan dışarı itti.

Riley, Savannah, Dexter ve Kye daha sonra içeri girdiler. Çocuklar yatağın üzerine atlayıp onu yanaklarından öptüler ve onun için karaladıkları resimleri gösterdiler. Dexter'inki daha çok toplanmış bir kâğıt parçasıydı ama jest yine de oradaydı.

Üç çocuk gülerek odadan çıkarken Riley, "Taryn, Dexter ve Savannah'nın kalıcı olarak burada kalmasını teklif etti," dedi.

Madisyn, Makenna'nın kahvesinden bir yudum aldı. "Gerçekten mi?"

Çocukların Kye ile ne kadar yakın bağ kurduğunu ve Taryn'in onları ne kadar çok sevdiğini gören Makenna aslında o kadar da şaşırmamıştı. "Bu konuda ne hissediyorsun?"

Riley çarşafın üzerindeki bir kırıışıklığı düzelitti. "Bu onlar için iyi olur, değil mi? Gerçek bir evleri olması." Onlardan ayrılma konusundaki isteksizliği ses tonundan anlaşılıyordu.

"Geride kalacaklarını sanmıyorum Riley," dedi Makenna. "Sana çok bağlılar. Seni seviyorlar."

"Evet, ama seni ve Zac'i de seviyorlar. Artık burada yaşıyorsunuz."

Makenna onun elini okşadı. "Seni daha çok seviyorlar."

Riley rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Taryn, onlar bensiz kalabilecek kadar yerleşene kadar onlarla kalabileceğimi söyledi. Benim de burada kalıcı bir yerim olabileceğini söyledi."

"Ne dedi?" Greta, gözleri kuzgunun fark edemediği bir yoğunlukla Riley'ye kilitlenmiş olan Tao'yla birlikte kapı aralığındaydı.

"Beni kontrol etmeye mi geldin?" diye sordu Makenna gülümseyerek.

Greta'nın üst dudağı geriye kıvrıldı. "Hiç uyanmamış olmanı umuyordum. Öyle bir şansım yok. Şimdi sen ve onunla baş başa kaldım!"

Riley iç çekti. "Bak, Gretchen-"

"Ben Greta."

"Umurumda değil."

Çocukların hepsi yatak odasına koşuşturdu ve Dexter doğruca tepsiye yöneldi.

Riley iç çekti. "Dexter, ceplerine daha fazla yiyecek doldurma." Sesi nazik ama sertti. Yürümeye başlayan çocuk ona "Neden?" der gibi bir ifadeyle baktı. Sonra bir dilim elmayı gömleğinin içine soktu. "Savannah, Gretchen'a tıslamayı kes. Ya da en azından bu kadar yüksek sesle tıslama."

Kye kıkırdadı ve sonra hareketi taklit ederek Greta'nın torunu karşısında dehşet içinde soluk soluğa kalmasına neden oldu. Bu Savannah'nın gözlerinde şeytani bir neşeye gülmesine neden oldu.

Madisyn, "Bu çocuğun çok sevdiğim bir huysuzluğu var," dedi.

O anda Dominic gülümseyerek içeri girdi. Madisyn'e baktığında gülümsemesi değişti. Ona alaycı bir bakış fırlattı. "Bana hâlâ ne tür bir kedi olduğunu söylemiyor Makenna. Onun değişimini gören hiç kimse bana söylemiyor."

Makenna ona gülümsemekle yetindi. "İkimizin de kıl payı kurtulduğunu duydum."

Adam elini salladı ve yatağının yanındaki sandalyeye uzandı. Sonra ona çapkın bir sırıtış attı. "Ee, sıradan bir sekse var mısın yoksa giyinip kuşanayım mı?"

Adam gerçekten beladan başka bir şey değildi.

Eşinden ayrıldıktan dakikalar sonra Ryan, Dante ve Trey'i de arkasına alarak kulübeye doğru yürüdü. Kulübe, arazilerinde dolaşan davetsiz misafirleri tuttukları yerd.

bölge. Bugün, tüylü kahverengi saçları ve acımasız gözleri olan yapılı bir erkek vardı.

Bir sandalyeye bağlı olmasına rağmen tutsak Ryan'a dik dik bakmaya çalıştı. "Gece yaramayınca, "Sen kuzen olmalısın. Remy bana senin hakkında çok şey anlattı."

Ryan'ın kurdu hırladı. "Zac'e zarar veren hasta piç sen olmalısın."

Brogan Creed'in bakışlarında en ufak bir pişmanlık belirtisi yoktu. Bir insanın duruşundan, ses tonundan, kelime seçiminden ve ifadelerinden onun hakkında çok şey öğrenebilirdiniz. Ryan ona bakarken, Brogan'ın Remy gibi olmadığı izlenimine kapıldı. Ne hale geldiğini biliyordu ve bunu ne kendisine ne de bir başkasına haklı göstermek için bir neden görüyordu. Onun için başkalarını taciz etmek seksle ilgili olmaktan çok, başka bir insan üzerinde nihai güce ve hâkimiyete sahip olmakla ilgiliydi. "Buraya gelmene sevindim."

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı.

"Bunu yaparsan öleceğine dair Zac'e söz verdim." Ryan'ın pençeleri kesildi. "Bu beni seni avlama zahmetinden kurtarıyor."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

S Mağaraların dışındaki ormanda duran Ryan, eşinin son on yılda onuncu kez omuzlarını geriye atmasını izledi. son on beş dakikadır. "Gerginsin." "Şey ... evet."

En azından bunu kabul ediyordu. "Olmana gerek yok." "Bu büyük bir şey, tamam mı?"

Yeterince adil, ama . . . "Çiftleşme törenimiz de öyleydi. O zaman gergin değildin."

"Tabii ki değildim. Senden ve bu töreni ne kadar çok istediğimden yüzde yüz emindim."

Ryan'ın göğsünden sıcaklık yayıldı. Çiftleşme törenleri kısa, tatlı ve abartısızdı, çünkü ikisi de büyük bir parti istememişti. Ryan böyle bir partiyle iyi başa çıkamazdı ve - hiçbir koşul altında- dans etmezdi. Ayrıca, tören gecesi eşini paylaşmak istememişti. Bunun için fazla bencil ve sahipleniciydi.

Ertesi gün Garrett'ı ve Ryan'ın eski sürüsündeki diğer infazcılarını ziyarete davet etmişti. Hepsi Makenna'ya fena halde aşık olmuştu, ki bunun muhtemelen Garrett'la birlikte geldiklerinde ailesine attığı sözlü şamarla çok ilgisi vardı. Onlara kesin bir dille boktan ebeveynler ve daha da kötü insanlar olduklarını, eğer

Ryan'ın ne kadar özel olduğunu göremiyorlarsa, göründüklerinden daha da aptaldılar. Garip bir Ėekilde, buna itiraz etmediler.

Arkadaşının içine bir endişe dalgası daha yayıldığını hissederek, "Cevaplar ve kapanış istediğini biliyorum ama bunu şimdi yapmak zorunda değilsin," dedi.

Makenna çenesini dikleştirdi ve ayaklarını geniş bir duruşa getirdi. "İstiyorum." Kasları gerginlikten gerilmiş ve bir yanı olacıklardan korkuyor olsa da yüzleşmenin zamanı gelmişti.

Ryan homurdandı.

"İnatçı olmayı seviyorum. İnsanı diken üstünde tutuyor."

Ne yapacağı kestirilemeyen, tuhaf arkadaşı hakkındaki her şey onu diken üstünde tutuyordu. "Seni üzecek bir şey yaparlarsa ya da söylerlerse, giderler."

"Biliyorum." Kolunu ovuşturdu. "Seyircimiz olmamasını tercih ederdim."

Kaşlarını çattı ve boş açıklığa göz gezdirdi. "Mahremiyetiniz var."

Kadın homurdandı. "Hayır, anlamıyorum. Sürümüz her şeyi yakından izlemek için ormanın dört bir yanına dağıldı." Zac bile.

"Seni koruyorlar."

Bunu biliyordu. Bu hem kendisi hem de kurdu için iyi bir duyguydu. Bir şeyin parçası olmak güzeldi. Ve onların da en az kendisi kadar barınağı koruduklarını bilmek güzeldi. Aynı derecede korumacı olan Madisyn de vurulduğu için Makenna'ya hâlâ kızgın olmasına rağmen ormanda dolaşıyordu. Bunun için onu suçluyordu.

Makenna şu anda nefes aldığı için gerçekten şanslı olduğunu biliyordu. Ally resmen dünyadaki en sevdiği insanlardan biriydi. Savaşta ne yazık ki bazı ölümler olmuştu. Eğer Taryn gelmeseydi -Makenna'yı iyileştirmek için çok geç kalmıştı, bu da onu kızdırmış ve kötü hissetmesine neden olmuştu- ve ciddi yaraları olanları iyileştirmeseydi daha da fazla olabilirdi. Anka kurtları da kafeteryanın onarılmasına yardım etmişti.

Alçak sesler duyunca Makenna ve kurdu kaskatı kesildi. İşte o an gelmişti. Sonunda o an gelmişti. Geçmişle yüzleşme vakti gelmişti. Kuru ağzını yaladı. Belki de biraz daha beklemeliydi ve-

Ryan kısa bir süre için onun elini sıktı. "Güvendesin. Burada kimse sana zarar veremez."

Ziyaretçilerinin ona fiziksel olarak zarar vereceğine inanmıyordu ama sahip oldukları bilginin bunu yapabileceğine inanıyordu. Hiç düşünmeden parmağını Ryan'ın kemer halkasına taktı. Birkaç dakika sonra Trey ve Taryn yanlarında tanımadıkları beş kurtla birlikte açıklığa girdiler. Anka Alfaları kenara çekilerek ziyaretçilerin ilerlemesine izin verdi.

Ortadaki erkek güç ve güven saçıyordu. Kesinlikle bir Alfa'ydı. Onu incelerken başını eğdi ve derin bir iç çekti. "Annene çok benziyorsun. Bu esrarengiz. Ben Harlow Gannon, amcan." Beta'sını ve infazcılarını hızlıca tanıttı.

Cevap vermesi biraz zaman aldı. Amcası. Onun amcasıydı. Daha önce ailesinden hiç kimseyle tanışmamıştı, Ryan ona söyleyene kadar bir amcası olduğunu bile bilmiyordu. Ve şimdi o adam tam karşısında duruyordu -aynı zamanda annesinin bir parçası olan bir adam. Boğazını temizledi. "Ben Makenna. Bu da eşim Ryan Conner."

Harlow'un başını sallamasıyla Ryan homurdandı. Eğer bu kurtların izini kendisi sürmemiş olsaydı, bu adamın onun amcası olduğuna inanmazdı. Aralarında hiçbir benzerlik yoktu. Harlow'a Makenna'dan bir mesaj gelmişti ve çok basit bir şekilde annesinin yıllar önce vahşi bir saldırı sonucu öldüğünü bildirdiği için üzgün olduğunu yazıyordu. Erkek hemen cevap vermiş ve onunla tanışmak istediğini söylemişti. Makenna kabul etmeden önce birkaç gün düşünmüştü.

Eşinin endişesi yüzünden gergin olan Ryan'ın kurdu, kendi bölgesinde bu yabancıların olmasından rahatsızdı. Ayrıca bu erkeğin onunla ailevi bile olsa bir bağı olduğunu iddia etmesi de hoşuna gitmemişti. Çok kıskanç kurdu için tipik bir durumdu.

Harlow boğazını temizledi. "Dürüst olmak gerekirse, şu ana kadar bunca yıldır aradığım kişinin sen olduğundan emin değildim. Sanırım kız kardeşimin öldüğüne inanmak istemedim. Senin ona ait olduğunu inkâr edemem."

Onun yerinde olsaydı Makenna da buna inanmak istemezdi. Korkusunu bir kenara iterek, çok uzun zamandır aklını kurcalayan soruyu sordu. "Babama ne olduğunu biliyor musun?" Alfa'nın yüzünün düştüğünü gören Makenna neredeyse sorduğuna pişman olacaktı. Midesi düğümlendi.

"Yaşlı Alfa ailenizin peşine düştü. Onları iki yıl sonra buldu. Annen seninle kaçtı ama babanı yakaladı. Onu öldürdü."

Bu haber göğsüne inen bir çekiç gibiydi. "Öldüğünden emin misin?" Adam bakışlarını kaçırdı kadın gerildi. "Söyle bana. Bilmem gerek." Acı verici bir gerçek olsa bile, bilmemekten daha kötü olurdu.

Harlow çenesini kaldırdı. "Conrad kafasını geri getirdi."

Makenna'nın gözleri kapandı ve Ryan'ın ona yaklaşmasına sevindi. O anda onun gücüne ihtiyacı vardı. Lanet olası kafasız... ve tüm bunlar annesini sevdiği içindi. Anne ve babası hak etmedikleri korkunç ölümlere maruz kalmışlardı. Kurdu yas tutarak uludu.

"Onu alt edecek yaşta olsaydım, üstlenirdim." "Bu senin suçun değil."

"Hayır, ama bu senin ve ailenin neler yaşadığını bilmenin acısını ortadan kaldırmıyor." Gözüne bir şey takılınca iki kez baktı. "Ağaç dalından baş aşağı sarkan bir çocuk mu o?"

Makenna başını kaldırıp Savannah'ya baktı ve içini çekti. "Evet." Engerek el salladı. O ve Dexter artık resmi Phoenix Sürüsü üyeleri idi. Riley henüz orada kalıcı bir yer isteyip istemediğinden emin değildi ama çocuklar yerleşene kadar kalmayı kabul etmişti. Greta bu durumdan pek memnun değildi, bu da Taryn'i sevindirmişti.

Harlow bakışlarını Ryan'a kaydırđı. "Sen ve yeğenim ne zamandır çiftleşıyorsunuz?"

Ryan'ın zihninde, Madisyn'in kendisi için ne ifade ettiğini ilk fark ettiğinden beri resmen eş olmuşlardı; onu bırakmayacağını biliyordu. Ama gerçekte, Madisyn'in bir zamanlar söylediğı gibi ... "Beni neşeli bir dansa götürdü."

Harlow sırtıttı. "Bunu duyduğuma sevindim. Başına ne oldu?"

Makenna, Ryan'ın "Bu konuda konuşmak istemedim," homurdanmasına içten içe gözlerini devirdi. "Frizbiydi. Bir merdivenin altından geçerek kendine uğursuzluk getirdi."

Harlow Ryan'a kaşlarını çatı. "Neden merdivenin altından geçmek gibi aptalca bir Ėey yapasın ki? Bu kötü şans getirir."

Ryan Makenna'ya döndü. "O kesinlikle senin akraban." Güldü.

O gece Ryan üzerinde sadece bir havluyla yatağının kenarında oturmuş, üzerinde sadece beyaz, kısmen düğmeli bir gömlek ve sıcak pembe bir külottan başka bir şey olmayan arkadaşını izliyordu. Annesinin çocukluğuna dair hikâyeler dinlemenin, merhum büyükanne ve büyükbabasını tanımanın ne kadar güzel olduğundan bahsediyordu. Onu bir an bile kandırmıyordu. İçten içe acı çekiyordu; hatırlayamadığı babasının yasını tutuyordu.

Bir şeyler söylemek istedi, bir şekilde durumu daha iyi hale getirmek istedi. Ama ağzından kaçıracağı her şeyin hassasiyetten uzak olacağından emindi. O-

"Az önce ne dedin sen?" Onu yanlış duymuş olmalıydı.

Ona esrarengiz bir gülümseme gönderdi. "Ne dediğimi sanıyorsun?"

"Tekrar et."

"Ya da . . . ?" diye mırıldandı. Gömleğini yakaladı ve onu bacaklarının arasına çekti, yanlışlıkla çekiştirerek açtı. "Hey!" diye sızlandı.

"Benimle oynama. Ne dedin sen?"

"Hiç eğlenceli değilsin."

Kalbi küt küt atıyordu ve kurdu kıpırdamadan duruyordu.
"Kenna."

Ellerini onun geniş omuzlarında gezdirdi. "Dedim ya, gelecek yıl bebek doğduğunda daha büyük bir odaya taşınmamız gerekecek."

Kızın böyle söylediğini sanmıştı. "Hamile değilsin." Hamile olsaydı kokusunu alırdı.

"Ally'ye göre, yakın zamanda gerçekleşecek." Makenna bu konuda oldukça mutluydu. Ancak eşinden hissettiği tek şey şoktu. Kurdu kendini beğenmişti. "Sen iyi misin?"

Ağzı kurudu, yutkundu. "Evet."

"Biraz ürküysen sorun değil."

"Korkmuyorum." Bir elini kızın düz karnının üzerine koydu. "Sadece çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemiştim." Bu nedenle, yakında baba olacağını duymak enayi yumruğu gibiydi. Yine de mutsuz ya da korkmuş değildi. Garip bir şekilde eşine tamamen sahip olmak için garip bir dürtü hissediyordu, öyle ki ne kendisinin nerede bittiğini ne de eşinin nerede başladığını biliyordu.

Adam ellerini tişörtünün içine sokup göğüs kafesini kavrayınca Makenna biraz daha yaklaştı. Ondaki değişimi hissetti. Şokun geçip yerini alma ve sahip olma dürtüsüne bıraktığını hissetti. Adam dilini boğazının çukurunda dolaştırırken gözlerini kapattı. Seksi sert ve vahşi sevdiği düşünülürse, bu nazik, şehvetli hareketin arzusunu ateşlemesi onu şaşırttı. "Ryan."

Yumuşak parmakları omuzlarında ve göğsünde gezinirken köprücük kemiği boyunca yaladı. "Benim için dizlerinin üzerine çökmeni istiyorum Kenna."

Karnı sıkıştı. "Bunu neden yapayım ki?"

Ryan onun dudağını ısırdı. "Böylece bu güzel küçük ağzını sikimin etrafına sarabilirsin." Göz bebekleri büyüdü ve parmakları Ryan'ın omuzlarına gömüldü. "Ama önce ..." Bir elini saçlarında gezdirdi ve ağzını onunkinin üzerine kapatıp dilini içine soktu. Onun tadına asla doyamayacaktı. Onu seviyordu

Ağzını. Onu öpmeyi, ısırmayı, becermeyi seviyordu. Başka hiç kimsenin ona sahip olamayacağını bilmeyi seviyordu. "Dizlerinin üzerine çök."

Makenna sırf bu yüzden onunla dövüşmeyi düşündü. Bunun yerine elini adamın sikine doladı ve "Dizlerimin üzerine çökeceğim . . ama sadece istediğim için." Yavaşça diz çöktü ve adamın sikini okşadı.

Elini kızın saçlarında dolaştırarak ağzını kapattı. "Aç." Onu kızdırmaması için uyarmasına gerek yoktu. O hiç yapmadı. Sadece onu derinlemesine emdi. Ve bu işte çok iyiydi. Özellikle de diliyle o girdap gibi şeyi yaptığında. "İşte böyle. Beni güzelce ıslat Kenna, çünkü bana bineceksin."

Bunun üzerine inleyen Makenna daha sert ve daha hızlı emdi. Onun tadına bakmayı seviyordu ama ona içinde ihtiyacı vardı. Gittikçe artan acıyı dindirmek için onun sikine ihtiyacı vardı. Saçını yumruklayan el çekiştirirken irkildi.

"Dur. Bu gece ağzına boşalmak istemiyorum." Ryan bir elini onun kolunun altına sokarak ayağa kalkmasına yardım etti. Dudakları şişmiş, gözleri durgunlaşmış, sikinin zonklamasına neden oluyordu. Külotunu indirdi, kız külotundan çıkıp bir kenara atarken bekledi. "Buraya gel." Adamın üzerine oturdu ve amını adamın sikinin başına sürttü. "Sen kime aitsin Kenna?" Parmaklarını adamın omuzlarına geçirerek kendini adamın sikinin üzerine bırakmaya başladı. Ryan elini aletin etrafına sararak kızın hepsini almasını engelledi. "Soruma cevap vermedin."

Hayır, Makenna yapmadı çünkü eşine her zaman istediğini vermek iyi bir şey değildi. İçindeki meydan okuyan çizgi zaten buna izin vermezdi. Bu yüzden onun talebini görmezden geldi ve yavaşça alabildiği kadar yarağa bindi. Ama bu yeterli değildi. "Ryan."

"Daha fazla mı istiyorsun?"

"Evet," diye mırıldandı.

"Daha fazlasına sahip olabilirsiniz. Her şeye sahip olabilirsin. Hepsi senin. Ama önce bana kime ait olduğunu söylemelisin." Serbest eliyle göğsünü avuçlayan adam, dişlerini göğsünün sütununda gezdirdi.

boğazını. "Anlat bana." Kız ona binmeye devam edince hiç şaşırmadı. Kızına sert bir tokat attı, bu da amının ona kenetlenmesini sağladı. "Söyle bana."

Hırladı. "Belki de gidip kendi işimi bitirmeliyim."

Adam onun kalçasını kavradı. "Hayır, bir yere gitmeden önce beni boşaltacaksın."

"O zaman elini çek."

"O zaman bana kime ait olduğunu söyle."

Bu baskın ses tonunun amını sıkmamasını diledi. "Sen, seni lanet olası pislik."

"Aferin kızıma." Ryan elini hareket ettirdi ve onu her santimini almaya zorlayarak horozunun üzerine çarptı. "Şimdi beni sür."

Yaptı. Ona sertçe bindi. Elleri kızı avuçladı ama ona yardım etmedi. O öfkeyle kendini onun sikine sokup çıkarırken onu tuttu. İçinde oluşan sürtünme vücudunu gittikçe daha sıkı sarıyordu. Ama ona ne kadar sert ve hızlı binerse binsin, kendini uçurumun kenarından atamıyordu.

Dünya aniden tersine döndüğünde Makenna'nın nefesi kesildi ve kendini sırtüstü yatarken buldu. Yatağın ayak ucunda duran Ryan, her hamlesinde onu kendine doğru çekerek içine giriyordu. Ellerinden biri karnının alt kısmında geziniyor, sikinin girip çıktığını hissediyordu. Kadın ellerini çarşafın içine soktu ve ona doğru eğildi.

Ryan onun üzerine eğildi ve kıvrımlarını ayırdı, böylece her sert, sahiplenici itme ile klitorisine çarptı. Kızın amcığının giderek daha da sıkı olduğunu hissedenden Ryan, kızın gelmeye hazır olduğunu biliyordu. "Şimdi, Kenna." Dişlerini onun nabzının üzerine kenetledi ve ısırıldı.

Makenna'nın sırtı eğilirken ve serbest bırakılması ona çarparken boğazından bir çığlık koptu. Adam sikini derine sokup patlatırken pençelerini adama geçirdi; her sıcak sıçramayı hissetti ve bunun gebe kaldığı gece olup olmayacağını merak etmekten kendini alamadı.

Sonunda hareket edebildiğinde Ryan onları yatağın daha yukarısına tağdı. Karnını öptü ve yaladı. Sahiplenici, emici küçük ısııklar bıraktı. Onun ne kadar doymun ve mutlu olduğunu hissedebiliyordu. Aralarındaki bağ bir vızıltı gibiydi. Artık bu metafizik bağa sahip olduklarına göre, bunun sadece evrimsel bir yapı olduğundan artık o kadar emin değildi. Bu konuda çok ... mistik bir şeyler vardı. Ama bunu Makenna'ya itiraf edecek ve kendini beğenmiş bir gülümsemeye karşılaşacak değildi.

Durgun, kedigil bir esneme hareketi yaptı. "Seni seviyorum, Beyaz Diş."

"Bunu asla bırakmayacaksın, değil mi?"

"Bu pek olası değil." Dirseklerine dayanarak kendini destekledi. "Sorun nedir? Bir şey için endişeleniyorsun."

Öyleydi. Bebeğın kendisine benzeyeceğinden endişe ediyordu. Ama bunu söylerse Makenna'nın onu bir güzel benzeteceğini düşündüğü için başka bir şey itiraf etti. "Bir bebeğın nasıl tutacağımı bile bilmiyorum."

"Geldiğinde sana gösteririm."

"Çocuklarla aram iyi değildir."

Tatlı tatlı gülümseyerek, "İnsanlarla aran iyi değil, nokta. Konuşkan, arkadaş canlısı ve açık olmak sana göre değil. Ne olmuş yani? Bu neden kötü bir şey olsun ki? Bebeğın umurunda olmayacak; seni olduğun gibi sevecek. Ve siz de bebeğın aynı şekilde koşulsuz seveceksiniz. Onu koruyacak, bağrınıza basacak ve onun için tam bir lokum olacaksınız. Artık kimse senin seri katil olduğuna inanmayacak. Cidden, sokaktaki itibarın yerle bir olacak." Gözleri parlıyordu ve ağzı

. . . kavisli. Vay canına. Nefesi kesildi. Gülümsemesi aynı anda hem seksi, hem şehvetli, hem de tehlikeliydi. "Gülümsüyorsun!"

Kaşlarını çattı.

"Değilim." "Her

zaman çok

huysuzsun."

Her neyse. Yatağın doğru ilerleyerek yan yattı. "Uyku zamanı." Onu kendine doğru çekerek boğazından öptü. "Seni seviyorum, Kenna."

"Ben de seni seviyorum." Gözlerini kapatarak ona daha da sokuldu. Harlow'un verdiği haberin acısı hâlâ tazeydi. O sırada

Aynı zamanda, içinde bir hafiflik vardı. Artık geçmişiyile ilgili gerçeği bildiğine göre, göğsünden bir yük kalkmış gibi hissediyordu. Cevaplarını almıştı. Buktandılar ve kelimelerle ifade edilemeyecek kadar üzücüydüler ama en azından biliyordu. Artık gerçekten ilerleyebilirdi. Ve bunu eğiyle birlikte yapabiliirdi.

Tam uyukluyordu ki cep telefonu bipledi. Ryan cep telefonunu aldı, ekrana birkaç kez dokundu ve sonra tekrar dolabın üzerine fırlattı. Kayarak ilerledi, kompakt aynasını yüzeyden düşürdü ve-

Çatlak.

Lanet olsun. İkisi de bunun ne anlama geldiğini biliyordu. "Sakın söyleme."

"Yapmayacaktım."

OceanofPDF.com

AcKMOwLEDGfEMENTS

A Her zaman olduğu gibi, yaşayan en harika insanlar oldukları için aileme teşekkür ederim. Bir eşe sahip olmak kolay olamaz.

ya da "ye, uyu, yaz, tekrarla" formülünü takip eden bir anne. Sabrınız hayranlık uyandırıcı.

Ayrıca, Christopher Werner, Melody Guy, Jessica Poore ve Montlake Romance yazar ekibinin geri kalanına tüm yardım ve destekleri için çok teşekkür ederim. Hepiniz harikasınız!

Son olarak ama kesinlikle en az değil, kitaplarımdan herhangi birini okuyan herkese son derece büyük bir teşekkür etmek istiyorum. Tüm bunları mümkün kılıyorsunuz ve bunun için size sonsuza dek minnettarım.

Herhangi bir nedenle benimle iletişime geçmek isterseniz, ister kitapla ilgili olsun, ister kendi yayıncılığınızı yapmayı düşünüyor ve sorularınız varsa, lütfen bana suzanne_e_wright@live.co.uk adresinden e-posta göndermekten çekinmeyin.

Kendine iyi bak,
Suzanne Wright, Yazar

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf © 2012 Steven Wright

A İngiltere doğumlu yazar Suzanne Wright, karakter yaratmadığı bir zamanı hatırlamıyor. ve onların hikayelerini anlatıyor. Çocukken bile şiirler, oyunlar ve öyküler yazmayı seven Wright, bir yetişkin olarak on üç roman yayımladı: From Rags, Burn, beş Deep In Your Veins romanı, Phoenix Pack serisinin beş kitabı ve Mercury Pack serisinin ilk kitabı. Kocas ve iki çocuğuyla Liverpool'da yaşayan Wright, ev temizliğinden nefret ettiğini ve yemek yapamadığını ama her zaman çikolata paylaştığını itiraf ediyor. Kendisini www.suzannewright.co.uk adresinde ziyaret edebilirsiniz.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.